Беседи на Учителя Петър Дънов 1917 година

1917 Съдържание:

1917_01_01 Братът на най-малките

1917_01_07 Растете в благодат!

1917_01_14 Марта и Мария

1917_01_18 Достатъчна ти е Моята благодат

1917_01_21 Двамата господари

1917_01_28 Все що е писано

1917_02_04 Блажените

1917_02_08 Хигиена на човешката душа

1917_02_11 Децата

1917_02_15 Венецът на живота

1917_02_18 Познание. Самопожертвуване

1917_02_25 Спасението

1917_03_22 Кръстът

1917_03_22 Без товар

1917_03_25 Солта

1917_03_29 Волята Божия

1917_04_01 Виделината

1917_04_05 Оправдание и спасение

1917_04_08 Яковъ и Исавъ

1917_04_12 Влиянието на музиката

1917_04_15 Радвайте се

1917_04_22 Волята Божия

1917_04_29 Чистосърдечните

1917_05_03 Съчетанието / Което Бог е съчетал

1917_05_06 Взимане и даване

1917_05_13 Богъ е съчеталъ

1917_05_20 Доброто съкровище

1917_05_27 Пребъдете

1917_05_31 Простотата

1917_06_03 Бог е Дух

1917_06_10 Дали може

1917_08_02 Писмо

1917_08_14 Писмо

1917_08_26 До всички приятели

1917_09_02 До всички приятели

1917_12_19 Писмо

1917_12_21 До всички приятели малки и големи

1917_01_01 Братът на най-малките
неделна беседа
Издателска къща „Хелиопол", 1998.

БРАТЪТ НА НАЙ-МАЛКИТЕ

„Освети ги чрез Твоята истина." (Йоан 17:17)

В първоначалния език – езика на Девствения Божествен Дух, най-възвишеният в йерархията на ангелите, Бог е дал на човека друго име, не като сегашното. Това станало в съвета на боговете, под председателството на Господа Исуса Христа, наречен Спасител на човечеството. Този съвет се занимавал със създаването на човека и определяне на името му. Това име „човек" е крив превод, но ние ще се задоволим с него. Под „човек" разбираме същество, което мисли.

Според сегашната еволюция мисълта на човека върви в две посоки: низходяща и възходяща. Низходящата посока на мисълта действа за създаване на човешката личност и човешкото тяло – със седемте му обвивки. Източните и западните школи се различават в класификацията на тези обвивки, обаче тези класификации се отнасят само към външната, видимата страна на това учение. По същина в двете школи няма никакво вътрешно различие. Според вътрешния смисъл на Христовото учение човек има три съществени, неизменни тела и седем обвивки. В теософската литература се говори за седемте обвивки на човешкото тяло, а за трите неизменни тела само се загатва. Там наричат обвивките „тела", но те не са тела. По-подходящо име за тях е обвивка. По отношение на реалността човешкият свят е преходен, а еволюцията в света е Божествен процес. От Божествено гледище стремежът на човешкия дух е да придобие трите неизменни тела. Тази идея е толкова обширна и необятна, че и гениалните хора, великите умове на науката, на окултизма, на висшите ангелски йерархии, както и висшите йерархии на боговете в миналото и сега не могат да я разберат напълно.

Под богове не разбирам Единния Бог, но висшите чинове от ангелската йерархия. Но днес думата Бог е обезсолена, защото с това име се наричат и същества, които не са богове, но които заблуждават хората. В тях няма нищо Божествено. Освободете се от това криво понятие за Бога. В първоначалния език думата „Бог" имала особен смисъл. Днес това понятие е изопачено. С изопачаването на това понятие хората са изопачили и своя ум. За да си съставим правилно понятие за Бога и да Го разберем, трябва да се върнем в своето първоначално състояние. Мнозина гледат на Бога като на същество, което се мени по няколко пъти на ден – като човека. Така мислят и някои от западните окултисти. Това не е за упрек. То се дължи на борбата между двете ложи – Бялата и черната, които съществуват в света. Те са разделили

човечеството на два противоположни лагера. Те са причина за ежбите, които съществуват в политическия, в обществения живот, в семействата, в отделния човек, даже в религията и науката. Тези две влияния раздвояват човешките умове. Обаче дето има деление, раздвояване, там Божественият Дух не действа. Щом се раздвоиш в себе си и изпаднеш в противоречие, Бог е вън от тебе. Това е психологически закон.

Когато ви говоря за човека, вие трябва да се вдълбочите, да си представите онзи човек, създаден по образ и подобие на Бога, т.е. на Истината и Любовта. Този човек никога не е опетнил името на Бога. Моисей, един от великите посветени, казва: „Не споменавай името Божие напразно“. Това е един от законите на първия мистик, който искал да изучи великото Божествено учение. Той искал да освети името Божие. Това значи да бъдеш истински човек. Докато не започнат да осветяват името Божие в онзи велик смисъл, предаден от Девствените Божествени духове, никой не може да се повдигне по-високо от стъпалото, на което се намира.

Често наблюдавам как хората в България и другаде се делят на големи и малки величини, на тесни и широки, на черни и бели. Казват: „Ние сме широки, не сме тесногръди като другите“. – Дай, Боже, да сте широки, но да не сте безформени, безидейни. Ако отидете в странство, между окултистите, между теософите, ще разберете, че те са последователи на Бялото Братство, които работят да обновят човешката мисъл, в бъдеще да се влее в нея нов стремеж, нова дейност на Божествения дух. Днес теософите се делят на безантисти и щайнеристи – антропософи. Но и едните, и другите са антропософи. Обаче като хора и те не могат да се търпят. И те се делят на тесни и широки. Безантистите са жени, а щайнеристите – мъже. И едните, и другите се карат помежду си. Всички течения от източната школа се ръководят от жени, а от западната се ръководят от мъже. Това деление изпъква ясно, но то е само външната страна. Който не е издигнат, ще се съблазни от тях. А който се съблазнява, не може да разбере Христа. Както във времето на Христа някои се съблазниха, така и днес хората се съблазняват. Откак човек е сгрешил и изопачил името Божие, той не е преставал да се съблазнява. Който се съблазнява, не може да се издигне до положението на мислещ човек, да разбере вътрешните, основните закони, върху които почива човешкият дух. За да измени своя индивидуален живот, обществения живот, както и живота на цялото човечество, човек трябва да разбира великите закони на Божествената мисъл.

Теософите наричат висшия ум „висш манас“. Природния или низш ум наричат „низш манас“. Обаче никъде не се споменава за средния ум – средния манас, който е най-важен. Низшият манас е основата, върху която се гради човешката мисъл. Значи той е почва на умствения свят. Ако разбирате елементите на тази

почва, ще знаете какво да сеете в нея. Всяка мисъл съдържа зародиш на дейност. Да се научиш правилно да мислиш ще рече да знаеш какви семена да сееш през разните годишни времена. Казано е в Писанието: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Тук се разбира за сеене в мисълта. Между хората има толкова погрешни схващания, толкова погрешни постъпки, че ако не послушат гласа на Великия Учител, ще се изтребят едни други. Той казва: Отсега нататък няма да позволя на никого да излезе стъпка напред. Ако не измени своята мисъл, ако не освети името Божие, хиляди години да тропа на вратата Ми, горко му! Той ще жъне още плодове на кармата си – от хиляди години.

Що е карма? – Последствие от всички лоши плодове, които сам си посадил в миналото. Христос е дошъл на земята само за едно нещо – да спаси хората. Под „спасение“ подразбираме да ги научи да осветят името Божие в себе си и в света. Върху това име почиват основите на нашето битие. Осветяването на името Божие е най-великото нещо. То представлява философия на бъдещето.

Някои се оплакват, че не им се откриват тайни. Какво искат те? Да им дам оръжие да се избият помежду си? В Западна Европа съществуват разни учения и братства, членовете на които искат да научат тайните на природата. В това отношение те приличат на онези жени, които отмъщават на своите възлюбени с витриол. – Защо им отмъщават? – Защото са измамени от тях. Като ги обезобразят с витриол, жените са доволни и казват: „Сега няма да бъдете нито на мене, нито на друга“. Така постъпват и мъжете; така постъпват и религиозните. Христос е огорчен от постъпките на хората. Ако те не си изправят поведението, Бог е решил да ги накаже. По Божествения закон повече не може да се греши. Със старото трябва да се ликвидира, защото настъпва вече новата епоха, новият подем.

Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразна вълна през седем полета, т.е. през седем светове. През Сатурновия период Девственият Божествен Дух е слязъл до умствения свят и образувал умственото или менталното тяло на човека. През втория период, т.е. през Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и е образувал тялото на желанията. През третия период – Лунния, Духът е слязъл в етерната област на физическия свят, като образувал етерната обвивка на човека. През четвъртия период – Земния, Духът е слязъл в низшето поле на физическия свят и образувал физическото тяло. През тези периоди, когато Духът слизал и се качвал, Той минавал през духовни ден и нощ. През първия период, когато Божественият Дух работил и създал човека по образ и подобие на Бога, човек бил безгрешен. През втория период човек започнал да пада. През третия период той дошъл до пълно падение. През четвъртия период – Земния, най-ниския период на слизането, падението достигнало своя краен предел.

Защо е нужно човек да слиза и потъва в материята? – За да се облече във всички обвивки, една от друга по-гъсти, отдето започва възлизането и обличането му в по-висши форми. През всеки период става частично слизане и качване по вълнообразна линия. Крайното движение ще бъде възходящо. Който не иска да се свърже с Бога, вълната ще го изхвърли вън от общото течение на Божествения ден, дето той ще чака друг период на слизане и качване, т.е. друга вълна. Всички, които отиват нагоре, към Бога, ще влязат в небето, а той ще остане долу, вън от Бога. Вратата ще се затвори пред него и той ще чуе гласа на Бога: „Не те познавам“. Един ден, когато Христос похлопа на вашите врати, онези, които се занимават с лични въпроси, с обикновени работи, ще останат вън – няма да имат масло за кандилото си. После те ще се опомнят, но Божественият параход е отпътувал, никого не чака. Затова всеки трябва да бъде готов да се качи навреме. Като говоря така, не искам да ви морализирам, но казвам какъв е законът, какво говори Бог. Той няма да спре парахода за никого.

И тъй, вълната върви и вие сега именно имате най-благоприятни условия за развитие. Когато през ума ви мине една лоша мисъл, знайте, че тя иде от вашето далечно минало, не е сегашна. Тя е чуждо, подхвърлено дете, не го приемайте. И на мене не искам да изпращате подхвърлени деца, родени от незаконни родители. Като Учител аз не съм пратен на Земята да отглеждам и възпитавам такива деца. Да отгледаш един грешник е едно нещо, а да отхраниш едно незаконно дете, това е друго нещо. Грешникът, който е дошъл до известно съзнание и се кае за своите грехове, може да се спаси. Той прави усилия да върши Божията воля. За такива дойде Христос на земята. Всеки може да се спаси. И грешникът може да се спаси, но не и подхвърленото, незаконороденото. То е змия, която колкото повече се храни, толкова по-голяма става. Един ден тя ще се увие около човека и ще строши костите му. Лично за вас, за вашето бъдещо благо е необходимо да отхранвате онези велики мисли, които Бог е вложил първоначално във вас, чрез Светия Дух. Не отхранвайте отрицателните мисли, които черната ложа е посяла във вас. Майката казва: „Измъчих се с това дете, голямо главоболие ми създава, но един ден то ще ме гледа“. Не, един ден това дете, като змията, ще счупи костите ти и ще те изхвърли вън от тази вълна.

„Освети ги чрез Твоята Истина.“ Никой човек не може да научи Божествения закон, докато не освети Божието име. Когато осветите Божието име, мислите ви ще бъдат чисти и светли. С тях ще градите тази обвивка, дето ще се зачене тялото на Истината, която ще ви направи свободни. Истината е първото тяло, върху което трябва да работите сега. В това тяло живее човешката душа. Без Истината няма свобода. Колкото и да плачете, ако Истината не е във вас, не може да бъдете свободни. Само с плач не можете да си помогнете. Някога плачът е полезен, някога е вреден. Плачът е дъжд. Ако сте посяли добри семена, те ще изникнат и ще ви повдигнат; ако сте посяли тръне, като изникнат, те ще

ви заглушат. Ако плачеш за Бога, блажен си; ако плачеш за света, съжалявам те. В този случай сушата е за предпочитане. Светлите и благородни мисли ще ви повдигнат. С тях ще влезете в тялото на Истината и ще бъдете свободни. Така именно ще познаете Христа, и Той ще ви познае. Някои искат да намерят Христа в мене. Не, Христа ще намерите в Неговото учение. Ако искате да знаете кой съм, аз ще ви кажа. Аз съм братът на най-малките в Царството Божие. Аз, най-малкият, искам да изпълня Божията воля, както Бог е заповядал; да осветя Неговото име, както Той ме е осветил. Бог е бил толкова добър към мене, че аз, братът на най-малките, искам да Му се отплатя с всичката си признателност. Искам и вие да последвате моя пример. В някои от вас може да се яви желание да бъдат по-големи от мене, да заемат първо място. Това е съблазън. Христос казва: „Достатъчно е на ученика да бъде като Учителя си“. И аз не искам повече. Достатъчно ми е това малко място. Аз не бих го заменил с друго. Не е важно мястото, което заемате. Важно е как ще изпълните дълга си към Господа. Вие искате да бъдете царе. Добре е човек да бъде цар, но няма по-голямо нещастие от това. Един цар може да направи хиляди добрини, да облагодетелства цяло общество или цял народ, но може да го доведе до погибел. Затова Христос казва: „На когото е много дадено, от него много се иска“. Когато искаш да станеш голям, това показва, че в тебе се проявява чувството на гордост и тщеславие. Големите търговци, които боравят с много капитали, със стотици милиони, правят големи дългове и някога завличат мнозина хора. Ако имате сто милиона и ги изгубите, вие ще преживеете големи терзания. Взимам числото сто като число, което представя една от висшите ангелски йерархии. Няма думи, с които може да се изрази мъката и страданието на онзи търговец, който е изгубил своите сто милиона. И обратно, няма думи, с които може да се изрази радостта на онзи, който има сто милиона лева на разположение и може да ги употреби разумно. Колкото едното е страшно, толкова другото е велико. „Освети ги чрез Твоята Истина.“ Първото нещо, което трябва да научите от проповедите на Христа, е смирението. То е майка на истинското, положително знание. Гордостта е майка на временното, преходно знание. Може да имаш много знания, но ако си горделив, ще бъдеш в положението на един от заблудените братя на черната ложа. Спазвате ли Божествените закони, и от най-малките да сте, вие ще се повдигнете. Ако искате небето да се заинтересува от вас и да ви благослови, вие трябва да бъдете смирени – във висок смисъл на думата, а не в обикновения смисъл, както ви е проповядвано. Смирението е красив ангел, велик дух. Който го е видял, веднага го е възлюбил. В смирението се зараждат всички Божествени добродетели, за които копнеят човешкият дух и душа. Ангелът на смирението е жив. Той носи в себе си милосърдието – дете на Любовта – най-малката дъщеря на Бога. Любовта живее между девствените духове и обещава светли бъднини на цялото човечество, както и на ония, които я търсят. Ако искате Христос във вас да бъде безсмъртен и силен, за да ви повдигне, трябва да дадете път на Любовта в душата си. Това значи да поставите Христа на най-високото място в душата си, да осветите името Му в сърцето си.

Някои мислят, че са близо до Христа. Близо до Христа може да бъде само малкият, т.е. онзи, който е научил изкуството да се смалява. Казвате, че искате да бъдете като Христа, но същевременно искате да заповядвате. За да бъдете като Христа и близо до Него, трябва да научите закона на безкористното служене, да мислите право: на омразата да отговаряте с любов, на злото с добро. И тогава не е важно на кого служиш – на Ивана или Драгана – ще служиш на Бога. Имената са важни дотолкова, доколкото отговарят на своето съдържание. Името Христос не е единично, но колективно. Той е като въздуха и светлината. Всеки има право да се ползва от тях. Разсъждавайте разумно, философски и не се заблуждавайте от външната форма на нещата, нито от външните думи. Търсете вътрешното съдържание на думите. Ако аз бих мислил като вас, отдавна бих слязъл от висотата на своето положение.

„Освети ги чрез Твоята Истина." Сега аз искам да вървите по възходяща права линия, да осветявате името Божие в себе си. Това име ще ви повдигне да бъдете, както Христос е казал, Негови сънаследници и съпричастници. Днес аз искам да внеса в умовете и сърцата ви Божествената светлина, чрез която можете да се освободите от всички лоши зародиши. Мечът на Духа е изваден и тежко на ония, които се противят на истината. Ние трябва да воюваме с оръжия, за които е казано в 10-та глава, 4-ти и 5-ти стих от Второто послание към Коринтяните: „Понеже оръжията на нашето воинстване не са плътски, но с Бога са силни да разоряват твърдини. Понеже съсипваме помишления, и всяко възвишение, което се повдига против познанието Божие, и пленим всеки разум да се покорява Христу". Това е теософия, окултизъм, спиритизъм, Божия Мъдрост.

Желая да вземете следния стих за мото: „Оръжията ви да не бъдат плътски, но да бъдете с Бога силни". Така именно ще се освободите от помишленията на низшия манас, на греха, на който хората и до днес дават десятък. Христос казва: „Отдавайте кесаревото кесарю, а Божието Богу". Низшият манас е кесарят в човека. Стихът подразбира: Като дадете дължимото на низшия манас, отдайте дължимото и на висшия. Какво значи да отдадете кесаревото кесарю, а Божието – Богу? Това значи да унищожите вредните зародиши, да не растат повече; да се освободите от всички нечисти мисли и да кажете: „Ето, кесарю, твоето". После да вземете висшите, Божествените мисли, да ги турите в Божествената житница на душата и да кажете: „Ето, Господи, Твоето". След това ще влезете в скришната си стаичка и ще отправите молитва към Господа, без да смесвате кесаревото с Божието. Да ги смесваш двете, това не е молитва. Силна е молитвата, когато сърцето е чисто и всецяло отправено към Бога. Докато огнището на сърцето не се сгорещи, молитвата ви не може да стигне до Бога. Знаете ли какво ще бъде състоянието ви, когато почувствате Божествената топлина в сърцето си?

Един американец слушал Камила Русо, ученичка на Паганини, да свири „Сънят на живота“ и казал: „В този момент аз бях готов да се помиря с целия свят, да простя на всичките си врагове“. Този американец слушал видни проповедници, но никой не могъл да му повлияе тъй, както Камила Русо. Следователно, когато във вашите сърца проникне смирението, вие кажете: „Господи, готови сме да простим на всички“. Питам: Чували ли сте гласа на смирението? Аз съм го чувал. По-хубава музика от песента на смирението не познавам. Каква хармония има в смирението! Каква Любов извира от сърцето на смирения! Със своите лъчи тази Любов облива сърцата на всички хора. Всеки ден тя изпраща благите си мисли и утеха към всички страдащи и угнетени, към цялото човечество. Тя казва: „Надявайте се, аз ще ви помогна да осветите Божието име във вашите умове и сърца. Ще ви дам всичкото си благословение“. Днес Христос иска да обедини всички братства и религии в целия свят. Ето защо не си позволявайте да осъждате хората; вие не знаете дълбоките причини на нещата. „Освети ги чрез Твоята Истина.“ Как действа Бог за вашето повдигане? – По пътя на страданията и на радостите. Пребродил съм целия човешки живот; слушал съм възвишени Божии духове и от придобитите опитности намирам, че всички хора трябва да минат по пътя на радостите и страданията. По-добър път от този няма. Кой може да оспорва това? Не е лош пътят, но повечето хора са служели и служат на кесаря. Някоя жена се оплаква от мъжа си и казва: „Не го обичам вече, направи ме нещастна“. – Остави го тогава. – „Ами кой ще ме храни?“

А, това не е вече брак, а наложничество! Бракът е нещо идеално, Божествено. Когато искате да влезете в Царството Божие, не трябва да роптаете, че Бог ви е дал привидно лош мъж. Щом роптаете, Бог ви отговаря: „Вие сами си избрахте този мъж; не ви го дадох Аз. Вие искате от Мене да го направя по-добър, без вие да сте станали добри“. Аз разглеждам понятието „жена“ като общо понятие, не говоря за личности. За мене всяка жена и всеки мъж са лъчи, т.е. части от цялото. С тези понятия аз си служа като с реални факти, проверени в самия живот.

И тъй, пътят на страданията и радостите е път за постигане на търпението. Търпеливият придобива големи опитности и вътрешно богатство. Само така човек ще разбере великите Божии пътища, както и великия Божи Промисъл за бъдещите блага на човека. Ако искате да прогресирате тази година, никога не роптайте. Като казвам да не роптаете, не говоря за шума, който се вдига около вас, но да не възприемате този шум в себе си. Сърцето ви трябва да бъде тихо и спокойно. Че някой хвърля камъни, чупи прозорци, за това вие не сте виновни. Но когато вие отвътре започвате да чупите прозорците на вашия дом, на вашата душа, казвам: Приятели, вие още не сте научили да служите на Бога; вие още не сте се научили да плащате на кесаря. Всеки може да развали живота на хиляди същества. Знаете ли колко векове са нужни да се изправят грешките на

хората? Някога у вас се явява желание за отмъщение. Вие си казвате: „Ще му смачкам главата, ще го туря под краката си, да познае кой съм аз!“ Не, вдълбочете се в себе си и кажете: „Този дух, който е дошъл в мене, е демонски дух. Ще го хвана и ще му кажа да мълчи. – Вън от моето светилище! Забранявам ти да петниш Божия образ!“ Казваш на някого: „Не мога да мисля добре за тебе!“ Съжалявам те. Щом не можеш да мислиш добре за ближния си, и за Бога не можеш да мислиш добре. Тогава как можеш да любиш Бога? Има три пътя, които можете да следвате: пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Това е тесният път на живота. Христос казва: „Малцина са тези, които ходят в тесния път“. Обаче всички могат да ходят в пътя на Любовта. Ако не можете да ходите в пътя на Мъдростта, влезте в пътя на Любовта. Ако не можете да влезете в този път, влезте в пътя на Истината. Значи пътят на Любовта, Мъдростта и Истината – това са трите пътя, по които трябва да вървите. Не се сърдете, че някой не върви в пътя, по който вие вървите. Вървете напред. Резултатът и на трите пътя е един и същи. Има разлика само в извивките, които всеки път прави. Това е учил Христос, когато е бил на земята; това учи и сега. Ако не можете да разберете земните работи, как ще разберете небесните? Ако не разбирате лесното, как ще разберете мъчното? – „Кажи ни нещо велико!“ Това е най-великото, което може да ви каже братът на най-малките, братът на вашите ангели, които ви водят в правия път. Казвате: „Ти си наш брат“. Ако мислите, че съм ваш брат по плът, лъжете се; ако мислите, че съм ваш брат по дух, прави сте. – „Ти не ни обичаш.“ Ако говорите за земната обич, не ви обичам. Ако кажете, че не ви обичам, както ви обичат вашите ангели, лъжете се. Няма човек на земята, който да обича душите ви, както аз ги обичам. Желая и вие да обичате така човешките души. Ясно ли ви е това? Аз зная, че днес вашите ангели много ви се радват. Ясно ли ви е това? Аз пожелах да им направя една услуга. Аз съм дошъл на земята да услужа на ангелите и на вас. Като си свърша работата, ще кажете, че съм заминал някъде. Къде ще замина? – Не, никъде няма да замина. Ще отида при Онзи, Който ме е проводил, и ще питам: Изпълних ли длъжността, която имах? Ако има още нещо, което не съм довършил, пак ще дойда. Ако и втори път не завърша работата си, пак ще дойда, докато най-после ми се каже: Добре свърши работата си. Такъв е законът за малкия брат на небето. Да направим това, което Бог иска от него. Ето великото учение, което не сте слушали досега. Това, което сега чувствате, не сте го изпитвали никога. Защо не сте го чували? Защото това учение е на малките ангели, които са слезли на земята да повдигнат човечеството.

Сега няма да ви благославям – не правя това. – Защо? Ако изпратя благословението си, и у вас има плевели, и те ще израснат. Аз постъпвам разумно, според Божия закон. Когато видят, че сте посели добри семена, всички братя на небето ще изпратят своите благословения, да израснат тези семена и да дадат добри плодове. С тези плодове да израсте и възкръсне Бог във вас – да

осветите Божието име! Това ще бъде моята радост, защото ще бъдете близо до Бога. Това ви възвестявам за новата година – не свършвам, но сега започвам. Това трябва да знаете. Това, което ви говоря, е начало. Още колко по-велики неща има! Ако слушате какво ви казват тези малките, ще почувствате Божията сила. Ще дойде Мъдростта във вас, ще усилите волята си, и работите в света ще се оправят. Отсега нататък се отваря велика работа за малките. Учението за малките е велико. То е най-подходящото за вас. То е основа за онова, което великото бъдеще носи за вашата душа. Това е Божествената мисъл през 1917 г. Не говоря за земната, а за Божествената година. Започвам от 1914, 15, 16 и 17 години, които образуват новата епоха. Това са четири Божествени години, които образуват цикъл на Божественото благословение. Единицата в 1917 г. подразбира принципа на справедливостта, а седемте – закон на почивката и на благата.

Сега ви оставям да мислите върху смирението, търпението и Любовта. Гледайте чрез тях да изгладите онези грапавини в себе си, които нарушават Божествената хармония във вашия живот. Нека всеки от вас, чрез своя ангел, извика Господа в себе си и Го запита: „Господи, какво искаш да направя за възтържествуване на Царството Божие на земята и за осветяване на Твоето име между човеците?“ Първото, което ще ви се каже, е: „Примирете се!“ Това е проповядвал Христос. Прочетете Евангелието от Матея и Лука. Там е казано: „Когато отидеш при олтара да принесеш дара си и усетиш, че имаш нещо против брата си, остави дара си и иди да се примириш с брата си; ако той не иска да се примири, вземи още двама и иди пак при него“. Който отива пред олтара, трябва да се е примирил с всички. Никой не може да отиде пред олтара, ако предварително не се е примирил. Казвате за някои: „Елате да ги примирим“. – Как ще ги примирявате, когато те не отиват пред олтара? Трябва да се примирите! Ще кажеш: „Братко, да се примирим!“ Ако той не иска да се примири, ще отидеш с още двама. Ако и тогава не иска, ще отидеш с цялата църква. Ако и тогава не иска, ще кажеш: „Нека ти бъде като митар и езичник“. Това е Христовото учение. Ежбите, които сега съществуват, не са съвместими с Неговото учение. Сега аз нямам намерение да съдя никого. За мене всички сте еднакви. Казвам: Ако не възприемете това учение, резултатът няма да бъде добър. Защо да се създават ненужни страдания в света? Доста са страданията на миналото. Нека отсега нататък дойде радостта и благословението между човечеството. Това, което днес ви говоря, навсякъде го говорят: говори го Бог, казват го ангелите, проповядват го всички техни служители на земята. Това говори и Христос. И аз вярвам, че това ще бъде. Както е казано, така ще бъде, нямам сянка от съмнение. Един ден всички ще се срещнем, разбира се, не при такава обстановка, както днешната, при десет пъти по-добра обстановка и то пак на земята. След десет години ще бъдем сто пъти по-добре от сега; след още десет години ще бъдем хиляда пъти по-добре; след други десет години ще бъдем десет хиляди пъти по-добре; след още десет години – сто хиляди пъти по-добре; след други десет

години – милион пъти по-добре; след още десет години – десет милиона пъти по-добре; след други десет години – сто милиона пъти по-добре, а в края на този период или в началото на новия ще бъдем с Бога наедно.

„Моят мир да бъде с вас!“

Беседа от Учителя, държана на 1 януари 1917 г. в София

1917_01_07 Растете в благодат!
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

РАСТЕТЕ В БЛАГОДАТ!

Но растете в благодатта и в познанието на Господа нашего и Спаса Христа.

Растенето е процес на развитие. Кое трябва да расте? Често казват: „Трябва да расте ябълка, дърво, клончета, листа, цветове – тия неща трябва да растат и да се развиват“. Но в цитирания стих се подразбира, че трябва да расте човешката душа. Човешката душа да расте, а човешкият дух да достигне познанието на благодатта. Коя благодат? – Божията. Думата „благодат“ е обширна, тя подразбира условията, в които човек трябва да живее горе на небето и долу на земята. Земята, за която често се говори в свещените книги, е толкова голяма, че на нея могат да живеят безброй хора. В Писанието тя е наречена „Обетована“. Вие се стремите именно към тази земя, която Бог е създал първоначално. Земята, на която вие живеете, е толкова малка, микроскопична; сравнена по големина, тя не съставя даже остров, например като Крит. Павел и Петър казват, че небесата ще се разгорят и земята ще мине през огън. Мнозина тълкуват огъня като разрушителен елемент; наистина той разрушава, но същевременно и гради. Огънят, който е слязъл отгоре, от слънцето, той е съградил нашата земя, той е съградил и нашите тела; този огън е вложил мисли и желания в нас. Без огън всичко се смразява. Значи думата растеж подразбира и огън. Огънят, който разрушава, е грубият огън. В съвременната наука са правени такива опити: ако се подложи човек на електричество от 2 до 3 хиляди волта, той умира и затова на някои места, когато искат да екзекутират някого, подлагат го на такъв силен ток. Обаче, ако през човека прекарат 10–50 хиляди волта електричество, всички болести у него изчезват, лицето му става свежо, с една дума, човек напълно се подмладява. Според съвременните понятия на логиката при този огън човек би трябвало да изгори. Огънят, който разрушава човека, това са неговите страсти. Те разрушават едновременно и тялото, и душата. Няма ли човек страсти, ще рече, той не се грее на разрушителен огън. Павел, като казва „растете“, подразбира действие, което става под влиянието на Божествения огън, на тези 10–50 хиляди волта, които, като минат, ще пречистят и обновят хората.

Думата „познание“ означава разбиране на законите, според които този растеж може да стане. Растежът е двояк: нагоре и надолу. Когато се оглеждате в огледало, вие имате отражение; ако някой ви запита по какви закони става това отражение, лесно ще отговорите: отражение има. Но аз бих желал да зная онзи основен закон, по който се образува това отражение. Физиците обясняват механическата страна на предмета, както и астрономите обясняват

механическата страна на вселената, например какво било Слънцето, какви били елементите му, каква била температурата му, но какво е в действителност Слънцето – това е тайна. От Земята ние можем да предполагаме и едно, и друго, но когато човек стане духовен, той ще бъде в състояние да провери истината за това растене, за което Павел говори. Искаш да знаеш има ли живот на Луната или не, има ли вода или не, ще вземеш торбичката си, ще си купиш билет и за няколко часа ще провериш тази истина. Така може да се отиде и до Слънцето, да се провери какво е то. Сега ние изучаваме нещата само чрез отражение, но отраженията не са всякога верни. Всяко отражение има външна и вътрешна страна; вие имате само външната, а вътрешната страна остава скрита. Казвате: „Познавам този човек". – Познавате неговата сянка. – „Неговите очи са черни." – Това е неговата сянка. – „Бяла му е брадата." – Това е сянката му. – „Красив е той." – Всичко това е сянка. Този човек, който денем ви се вижда красив, вечер е черен. Ако светилникът измени положението си, ще се измени и светлината на човека. Това е растене на сенките. Значи и сенките растат: една сянка може да се намали, може и да се увеличи. Например сутрин, като изгрява слънцето, сянката е по-голяма; към обяд сянката съвсем се намалява, а като залезе слънцето, тя съвсем изчезва. Аз правя тази аналогия, защото сте хора на сенките и изучавате нещата на кинематографа. Ако говоря другояче, вие ще кажете: „Докажи това нещо!" За да го докажа, трябва да ви взема билет, да дойдете с мене, да отидем на Слънцето, а после и на Луната. Вие сте хора на сенките, т.е. фиктивни, а не реални същества. След 50 години вие сами ще видите, че сте фиктивни. Къде ще бъдете тогава? За да не бъдете сенки, вие трябва да минете от временното към вечното, да потърсите Бога – подразбирам, да потърсите Неговата светлина и топлина. Тази светлина ще внесе във вас онзи идеал, за който копнеете. Човек се ражда малко детенце, става голям и все е недоволен; иска да се ожени, търси хубава мома и мисли, докато я намери; щом я намери, пак е недоволен – била зла като змия. След това и двамата искат деца и имат ги, но се оказва, че и те били лоши. После се надяват на децата, дано те, като се оженят, да се оправят, но и от това нищо не излиза. И тъй, животът на съвременните хора се заключава само в сенките, но в сенките няма никаква реалност. Това е приятен живот, но в него няма никакъв растеж, никакъв Божествен процес. Следователно под думата „растене" подразбирам: Само духът може да расте и да се развива; само реалното, неизменното расте. С тази субстанция, която е вложена в нас, могат да стават милиони вечни промени – това е велик, Божествен закон. Някой път ви напада някоя лоша мисъл – това е сянка. Казвате: „Аз мразя еди-кого си". – Как можете да го мразите, като не го познавате? Или как можете да искате пари от човека, ако никога не сте му давали? В света сенките съществуват по необходимост, за да изпъкне битието на нещата. Колкото повече сенки има в света, толкова повече нашият ум ще изпъкне и ще бъде основа за познаване на нещата, защото без сенки знание не може да съществува. Вие казвате, че страдате – това е сянка, за да изучите себе си. Умирате – това е сянка, за да изучите условията на новия живот.

Следователно растежът е причина за всички промени, които стават вътре и вън. Като разберете живота по този начин, вие ще дойдете до самата реалност, т.е. да проверите нещата. Когато едно учение е съгласно със самата реалност на битието или със законите, които Бог е вложил в света, то всякога може да се подложи на опит. Дойде един лекар и казва: „Аз имам едно лекарство, което може да лекува тази болест“. Ако това лекарство е истинско, трябва, щом се даде, да излекува болния; ако това не стане, то не е истинско лекарство и този лекар заблуждава хората. Дойде някой човек и казва: „Аз нося едно учение; ако го приемете, вие ще се повдигнете“. – Ако това учение ви повдигне, то е истинско.

И тъй, растенето е процес, необходим за съграждане на нашето духовно тяло. Физическото тяло е необходимо като скеле отвън; ако то се не повдигне, и духовното тяло не може да се повдигне. Най-напред е бил направен физическият свят, като скеле, а духовният свят и до днес постоянно се съгражда и устройва. В Писанието има стихове, които казват, че първоначално е било създадено небето – Божественият свят; после е създадена земята – физическият свят. Земята още не е устроена, Господ и до днес я строи. Той създаде света в шест дни: в шестия направи човека, а в седмия си почина. Сега Той пак е на работа. Мойсей казва: „Господ си почина“. Христос казва: „Отец Ми работи“. Значи и сега Той е още на работа. Почивката на Бога подразбира излизане от Своето битие, оттам да разгледа всичко, което е създал, и после пак да се върне, да продължи работата си. Сегашната Му работа носи със себе си огън. Той казва: „На този свят не му достига огън“. Като дойде този огън, ще дойде растенето и познанието в благодатта. Когато говоря за света, аз всякога разбирам човека. За вас светът е толкова познат, колкото имате отношения към него. Всички елементи от външния свят, от външната Природа са свързани с вашето тяло и с вашия ум, вследствие на което всички промени, които стават с вас, неразположенията на вашия дух зависят от промените в Природата. Ако един вълк не яде 3–4 дни или седмица, той ще изгладнее и ще моли Господа за храна. Вие долавяте неговата мисъл и страдате заедно с него. Всички неща в живота са свързани, затова вие еднакво преживявате и радостите, и скърбите. Някой казва: „Не мога да търпя този човек“. – Ще го търпиш, защото той е част от тебе. Ако го съсипеш, ще съсипеш и себе си. Впрочем под растене разбирам растене на нашето духовно тяло, което представлява единица от Божествената хармония. Казвате: „Светът не е устроен още“. – Не е устроен светът, но за да се устрои, трябва да се работи! Ние сме фабриките, които трябва да работят; ние възприемаме и обработваме материалите и ги даваме на Господа. Изядеш някоя кокошка, овца, агне – това съставя частица от тебе, която отива за съграждане на света. От това гледище всички страдания ще се оправдаят. Всички в света сме страдали, но затова пък всички заедно ще живеем. Някога ще разберете, че и буболечките са ваши братя. Когато буболечката ви хапе и смуче от вас кръв, тя казва: „Аз трябва да направя това нещо за съграждане на

своята къща". Във всички същества стават съзнателни и несъзнателни процеси. Съзнателният процес става толкова силно, че в кратък период от време вие трябва да израстете, както житото израства през месец май – в кратък период трябва да завържете, защото растенето има предвид цвета, а цветът има предвид плода. Растенето е живот, в който се проявява цъфтенето, връзването и узряването. Без цвят няма плод и узряване. Цъфтиш ли? – „Не." – Няма да се проявиш. И хората, както цветята, се проявяват само тогава, когато те цъфтят и завързват плод. Любовта се проявява само когато растенията цъфтят; така е у хората. Когато във физическия свят има цъфтене, иде физическото узряване, физическата любов; когато този процес мине, настава в човека духовно цъфтене и узряване. Човек трябва да цъфне най-малко седем пъти, т.е. да завърже най-малко седем плода. Той трябва да цъфне едновременно в света, но това цъфтене става последователно. И тъй, когато цъфтенето във физическия свят изгуби за вас смисъл, вие трябва да пренесете това цъфтене горе. Защо умирате? – Умирането не е нищо друго освен отиване в по-висок свят на растене. Когато нямате условия за растене на физическия свят, вие умирате; когато имате условия, вие се раждате. Следователно, които не са запознати с дълбокия смисъл на живота, те намират, че в цъфтенето на клоните и растенето на корените има известно противоречие. Когато водата от един извор излиза, тази вода няма ли да се разлее по всички посоки? Ако отворите едно гърне, пълно с водни пари, тия пари няма ли да се пръснат по всички посоки едновременно? Значи, животът, който е излязъл от центъра, праща корените си надолу. И обратно: вечер корените са нагоре, а клонищата – надолу. Науката казва, че денем ние сме с главата нагоре, а вечер, когато земята се обърне, ние сме с краката нагоре. Същото е и с дървото: в продължение на 24 часа първо клоните са обърнати нагоре, а после корените са нагоре. Ще кажете: „Ние сме нагоре". – Човек е двойно дърво: той има корени горе, които означават Божественият свят; той има корени и долу, в стомаха, които означават физическият свят. Когато земята се обърне, и вие се обръщате с краката си към Бога; тогава корените на вашия стомах са към Бога. Ето защо на всеки 24 часа и краката, и главата ви се обръщат към Бога. Пред Бога главата и краката имат еднакво значение. Защо? – Защото в духовния свят краката са основа на нещата. Казват някои: „Защо ми са краката?" – Защо ви е основа? За да съградите вашата къща. Следователно краката са почвата, върху която градите вашата къща; те са почвата, върху която вашето битие може да расте.

Сега в процеса на растенето вие трябва да обичате всички хора, живи и умрели, които имат отражение и живеят във вас. Вие имате един Иван вътре и един вън; имате един ангел вътре и един вън; имате един дявол вътре и един вън. Небето и земята едновременно живеят във вашата душа. У вас има добри и лоши духове, които се спогаждат. Някои хора, които мразят лошите духове, казват, че между тях и ангелите има спор и мислят, че те се карат. Спор има само когато ние се месим в тяхната работа. Иначе между тях съществува пълно равновесие.

Щом ние се намесим, има борба. Когато между два духа има спор, вие само слушайте. Спорът е разговор между тях. На учениците не е позволено да се месят в работите на учителя. А лошите и добрите духове са велики учители. Вие нямате право да съдите, но трябва само да слушате. Законът е такъв. Ако се месите в тяхната работа, ще ви бият, ще кажат: „Слушай, ти си малко бебе, не трябва да се месиш, но да слушаш!“ Често някои се оплакват, че ги нападнали лоши духове. Аз им казвам: Лошите духове не искат да знаят нищо за вас, те не искат да знаят за вашето съществуване. Под сянката на вашето дърво те само са се спрели да разговарят, а вие сте подслушвали. Вие сте бебета, още не сте се родили. – „Лошите духове ми казват това и онова да направя.“ – Те не казват на тебе, а на себе си, а ти казваш: „Чакай аз да направя това“. Апостол Павел казва: „Растете в благодат Христова, за да познаете духовете“. Досега светът все заклинания отправя към злите духове. С Василевите молитви църквата все заклинания изпраща към тях, но те все пак съществуват. Затова казва Христос: „Не противи се злому“. Лошите духове имат своя работа; когато я вършат, оставете ги свободни, не им пречете. Слушал съм как някои християни се карат помежду си: „Ти си невежа, аз зная всичко, аз съм свършил университет“. – Ако си свършил университет и си научил нещо, ти ще мълчиш, защото в мълчанието има разговор, то е сила, то е растене. Който не знае да мълчи, той няма никакво знание, той знае само да яде бой. Мълчанието наистина е растеж: така растат и растенията. Те мълчат и вечер само се чува някакво слабо пукане и тихо си шепнат. Те не са като хората, които, като направят някакво добро, искат цял свят да ги чуе. Така постъпва и кокошката: снесе едно яйце и закудкудяка и всички ще я чуят. Какво от това, че е снесла яйце? Това е неин дълг. Въпрос е още дали тя го снася, или го снесоха. Когато натоварят един осел със скъпоценности, той пренася товара и казва: „Аз ги пренесох“. Трябва да знаем, че веднъж дошли на земята, ние сме служители на Бога. Някой казва: „Човек има свободна воля“. Казвам: Който живее в този съществен, неизменен свят, гдето Бог живее, и който служи на Бога, разбира Неговите закони и повеления, само той е свободен, само той може да има свободна воля.

Ние трябва да намерим време да ускорим този растеж, за който говоря, т.е. съграждането на нашето тяло. Често давате поводи за непослушание, като казвате: „За това няма време, за онова няма време“. Един английски проповедник посетил едно бедно момче, метач, и го запитал: „Идва ли някой да те посещава“. – „Да, Гладстон.“ – „Кой? Английският държавник! Чудно нещо, при многото си работа, която има, той намерил време да посещава този беден метач!“ Защо? Кой живее в този метач? Гладстон съзнава, че в него живее някой негов брат, и казва: „Трябва да го посетя!“ Сегашните хора, като се повдигнат малко, не познават дори баща си и майка си, като мислят, че с това тяхното положение и величие ще се накърни. Няма по-голямо величие от това, да познаваме своите длъжности. Най-великата черта на Бога стои в това, че като е зает с толкова много и велики работи, винаги намира време като Гладстон да

посети някоя грешна душа. Господ всякога намира по няколко минути свободни да посети някого, да остави една добра мисъл, да даде Своята помощ. И когато всички се нахвърлят отгоре ви, както комарите често се нахвърлят върху човека, Господ се явява и казва: „Не бой се, Аз съм тук, Аз съм с тебе, ще ти помогна“. Когато Господ направи това, казвайте Му: „Дай ни сила да растем, да се освободим от преходните неща, да познаем Твоята воля“. Не казвайте: „Те се нахвърлиха върху мене, ама ще видят!“ Често четем Господната молитва: „Да бъде волята Твоя“. Ти не познаваш името Божие, Царството Божие, а искаш да изпълниш волята Божия. Който не познава името Божие, той не може да изпълни волята Божия. Той ще прилича на онази майка, която шие ризи и гащички за детето си, което не е дошло още на света. В процеса и търсене името Божие, Царството Божие и волята Божия ще дойде Царството Небесно. Вие трябва да имате доблестта на онзи руски цар, за когото Толстой разказва една легенда. Убийството на Петър I, в което бил замесен и Александър I, възбудило угризения на съвестта и помрачило душата на последния, който нийде не намирал покой. Блясъкът на трона и суетните удоволствия не могли да го развлекат и успокоят. Той все повече и повече се затварял в себе си и най-сетне решил да абдикира и заживее в Таганрог като обикновен гражданин. Веднъж, като се разхождал в околността на този град, видял, че много хора се трупат около войници, наредени по пътя в две редици, без оръжия, а с тояжки. По едно време докарали стар войник, вързали ръцете му за дръжката на една пушка, смъкнали ризата му и при биенето на барабан, подложили го на страшно наказание – „минаване през пръчки“. Александър се вгледал в лицето на нещастния войник и бил поразен от чудната прилика между войника и него. Попитал за вината на войника: казали му, че последният, като се научил, че баща му в село бил на умиране, поискал позволение да отиде да го види за последен път, но като му отказали, опитал се да избяга; арестуван, сполучил да избяга пак, но хванали го отново и за това второ бягство го осъждали да мине между войниците под ударите на 8 хиляди пръчки. Това наказание означавало сигурна смърт. Като слушал глухия шум на пръчките, смесен с воплите на нещастника, който скоро изнемогнал и млъкнал, ужас обзел Александър. „Боже мой – помислил си той – само за това, че поискал да види баща си, да му целуне ръка и да изпроси последна бащина благословия, тъй жестоко го мъчат, и то в мое име!“ Сравнил своето поведение спрямо баща си с онова на войника към своя баща и видял колко ниско стои той пред войника и горко заплакал. Като се осведомил от лекари, че войникът не ще живее след нанесените му 4 хиляди удара, нагласил с лекаря войникът да бъде скришно облечен с дрехите му и отнесен в неговата квартира; той с облеклото на войника се подложил на останалите 4 хиляди удара, които издържал, понеже войниците, като мислили, че е изнемощелият войник, от съжаление към него удряли по-слабо. Преоблеченият в императорските дрехи войник наистина бил отнесен в квартирата му, но се поминал. Приликата на императора с войника послужила да се обяви официално, че императорът се поминал, а всъщност той се изгубил

някъде из света и се предал на богоугодни дела. Толстой завършва разказа за смъртта на Александър със следните думи: „Какъв тържествен момент трябва да е била неговата смърт! Какво висше освобождение на душата!“ Питам: Колко от моите слушатели биха били готови да понесат поне десет удара за своя брат? И след това хората имат претенции, готвят се за небето!

Казвам: Вътрешният смисъл на растенето е в това, човек да различава сенките от самите неща, да освободи своята душа, като понесе всички страдания. Когато крушата и ябълката растат, това става по единствената причина да дадат място на един плод, който ще завърже ново същество. Също така и вие сте дошли на земята да дадете живот другиму. Някои искат да се женят и народят деца. Защо? – Те искат да се оженят, защото са вече уморени, не могат да вършат друга работа; като се оженят, ще им се роди син или дъщеря, които ще довършат тяхната работа. Някой казва: „Аз не искам да се женя“. – Ще рече, ти си силен. Ако не можеш сам да свършиш работата си, ти трябва да се ожениш. Под думата „развитие“ разбирам работа, която Бог е определил или ние сами да я свършим, или да дадем мястото си на други, те да я свършат. Ето защо хората на земята се раждат и превъплътяват – слизат и възлизат. Един ден, като кажеш, че си се уморил, Господ ще те пита: „Искаш ли да отстъпиш твоето място на брата си, той да свърши твоята работа?“ Тези познания, които сега ви давам, са елементарни. За в бъдеще вие ще научите нещо повече. Бог е започнал вече преустройството на света. В тази епоха на растене ние се намираме при най-благоприятни условия, при действието на Божествения огън. В този огън твърдите вещества ще се стопят, материята ще се префини и Господ ще образува от нея свят с други порядки. Онези, които не ще завършат своето развитие, Господ ще изпрати на друго място. Погинване в света няма, има само лишаване от длъжност, от работа, която не вършим. В нашите училища в известен клас ще те задържат 2–3 години, докато го минеш. Същото се отнася и за самия живот. Сега желателно е тази мисъл да стане централна във вашия ум. Не е важно каква работа вършиш: математик ли си, химик ли си, доктор ли си, това са сенки, форми в живота; същественото е дали осветяваш името Божие, влагаш ли волята Божия в душата си. Който иска да бъде силен, той трябва на първо място да държи следните неща: името Божие, което е най-висшето благо; Царството Божие – по отношение на земния живот. Духовният свят има връзка с физическия: едновременно човек е същество духовно и физическо. Тези два елемента съществуват в него едновременно; между едното и другото същество има една връзка, която ги съединява и управлява. Тази връзка е душата, която е полудуховна и полуматериална. Това състояние вие никога не можете да измените. Под думите „физическа материя“ разбирам света на формите, необходим за проявата и битието на нещата; под „духовен свят“ разбирам онези сили, които работят за създаване на тези форми; под „душа“ пък разбирам условията, които подготвят съграждането на тези форми. Следователно без форми животът не може да се прояви. Всяка душа трябва да

има тяло в света, за да се прояви като индивид, като единица. Тя трябва да има тяло, за да я посети Господ. Без къща може ли да повикате гости? Когато човек иска да се ожени, нали най-напред трябва да си направи къща, както птиците, преди да снесат яйцата си, приготвят си гнезда. – „Втасахме я!“, ще кажат ония, които нямат къщи. Да не схванете думите ми буквално. Ако е въпрос за къща, всеки човек трябва да има къща, но где трябва да бъде построена тази къща? – В духовния свят. В небето без къща няма да ви приемат; там непременно трябва да имате къща! „Растене“ – подразбирам да имате в тази къща градина, плодни дървета и цветя, които да я красят. За да растете, вие трябва да забравите вашите сенки, вашите недоразумения. Всички неща, които сега съществуват в света, са сенки; като заспите дълъг сън, всичко ще изчезне: и Франция, и Англия, и Германия ще изчезнат от вашия ум; няма да има никакви войни; ще забравите и за захар, и за ориз; ще забравите вашите дългове – всичко ще забравите. Защо? Защото всичко това са сенки. За да познаваш човека в същинския смисъл на душата, ти трябва да го любиш; който люби, само той познава хората. Някой ще каже: „Аз любя, но страдам, страхувам се“. – Щом се страхуваш, ти нямаш Любов. Любовта не търпи никакъв страх. Всички противоречия в едно или друго направление създават неприятности за човека. Обаче човешкият дух без мъчнотии не може да се развива. Това учение трябва да се проповядва на съвременните културни хора. Само тогава домовете ви ще се освободят от страдания, които всъщност са фиктивни. Има магнетизатори, които, като хипнотизират някого, теглят пред него линия и му казват, че ако дойде дотам, ще срещне стена: и хипнотизираният действително не може да я премине, когато другите не виждат там никаква стена. Духне ли магнетизаторът, тази стена изчезва. Сега дяволът е издигнал такава стена в умовете на хората; той е начертал една линия, и те виждат много мъчнотии, които всъщност са сенки, а не действителност. Всичко в света е възможно. Как е възможно всичко? Например, ако ти си гладувал няколко дни и се помолиш на Бога за парче хляб, Той ще ти даде; ако Му поискаш 7–8 самуна, няма да ти даде. Това са факти, верни неща, които вие сами можете да опитате, да проверите. Човек трябва да се откаже от лакомията, да не иска повече, отколкото му трябва. Ако имате едно кило захар, задоволете се с него, не искайте повече. Всички хора могат ли да бъдат едновременно милионери? Както растенето на дървото има предел на растене, така и човек има предел на растене в физическия свят: като стане на 21-годишна възраст, човек достига известна височина, след което вече не расте тялото му, но растат неговият ум, душа и дух. Това са велики неща, които ще разберете, когато се отворят очите ви. Вие трябва да се молите на Бога да отвори очите ви, както едно време направи един от израилските пророци – Елисей. Една нощ сирийският цар изпратил против Елисей голямо войнство, да го уловят и доведат при него. Като видял войнството, слугата на Елисей се уплашил и казал: „Какво ще правим сега, господарю?“ – „Не бой се, защото повече са онези, които са с нас, отколкото тези, които са против нас“. Елисей се помолил и рекъл: „Господи,

отвори, моля Ти се, очите на слугата ми, да види“. Господ отворил очите на слугата му и той видял гората пълна с коне и колесници около Елисей. Когато сирийците дошли към него, Елисей се помолил Господу и рекъл: „Господи, порази тези хора със слепота“. След това Елисей ги завел в Самария и рекъл: „Отвори, Господи, очите на тези да прогледнат“. Господ отворил очите им и те се видели всред Самария при израилския цар. Като ги видял, израилският цар казал на Елисей: „Да ги поразя ли, Отче мой?“ А той рекъл: „Не ги поразявай! Нахрани ги и ги изпрати при господаря им“. Съвременните хора казват: „Какво ли ще стане с нас?“ – Които са с нас, са повече, отколкото онези, които са против нас. Кои са против нас? Нашите мисли и чувства – нашите сенки, които ние създаваме от години. Кажете си: „Аз съм създал тези мисли, тези вълци и мечки и не се боя от тях“. Някои казват, че са силни във вярата. Те биха проверили колко е силна вярата им, ако ги сложат при мечки или вълци в някоя менажерия. Щом се страхуваш, щом се съблазняваш, щом мразиш – Господ не е с тебе. Юнаци трябва да бъдат християните! Юнаци се искат за този свят! Твърдо трябва да понасяте всички нещастия и да кажете: „Да се свети името Божие и да дойде благодатта Божия“. Ще кажете: „Толкова хора измряха“. – В моите очи те не са измрели, но са възкръснали. Аз бих желал да отида с тях. Славно нещо е да отидеш на небето! Някои хора се боят от смъртта. Обичат Господа, но когато дойде смъртта, търсят лекари. Господ не е с тях. Наближи ли смъртта, кажете: „Ида, Господи, приготви ми там друга работа“. Всички, които ме слушате днес, искам да не сте страхливи. Влезте между вашите лъвове, тигри, змии и ги погладете. Докато не се научите да гладите змията и милвате крокодилите, Господ не може да бъде с вас. Вземете за пример Данаил, който беше между лъвовете; той не пострада от тях, но каза: „Господ, който е с мене, ще укроти лъвовете“. Когато бъдете между вашите лъвове, желая и вие да повикате Господа да затвори устата им. Бъдете решителни, а не малодушни!

Сега трябва навсякъде да се проповядва равенство и братство не само наглед, но в действителност. Хората на науката и великите хора трябва да дадат пример как трябва да се живее. Химик ли си, астроном ли си, съдия ли си, свещеник ли си – впрегни всички свои сили за благото на човечеството. Не сме далеч от това и огънят иде, голямо сгорещяване ще бъде, но не се бойте: онези, които са с нас, са повече, отколкото тези, които са против нас. Нека всички знаят, че Господ иде в света да сложи ред, законност, справедливост. И вие, мъже и жени, които Бог ви е кръстил с тези хубави имена, ще се подчините на новия ред. По-хубаво име от „мъж“ и „жена“ няма в света. Но сега и мъже, и жени се оплакват от своето положение. Мъжете казват: „Горко нам, мъже, дето сме се родили такива, да ходим на война!“ Жените пък казват: „Горко нам, дето сме се родили жени, да раждаме“. – Не е горко никому; напротив, благословение голямо е, че сте се родили такива, че сте определени за такава работа. Подайте си само ръка вътрешно. – „Как да се помирим?“ – Не говори за никого нищо, в душата си се примири с всички свои братя, със своите поданици, които имаш; призови

Господа, да се освети името Му, да се прослави Духът в тебе, и поискай да пораснеш, за да изпълниш това, което Бог е определил за тебе. Вие няма да умрете: отсега нататък идат добри условия и наука за вас; ще изучавате астрономията, математиката и прочие. Някои казват: „Математиката е много лесна наука, всичко е до числото десет". – Но колко милиона съотношения има между тези десет числа! Някои казват: „Да бъдем добри" – то е 1; „да бъдем справедливи" – то е 2; „да бъдем любещи" – то е 3; „да бъдем мъдри" – то е 4; „да бъдем истинолюбиви" – то е 5. До пет сме стигнали. „Хайде да бъдем добри и справедливи" – то е 1 и 2; „хайде да бъдем добри, справедливи и любещи" – то е 1 и 2 и 3; „хайде да бъдем мъдри" – то е 1 и 2 и 3 и 4. Не, това не е никаква наука. При едното трябва да разберем закона на едното, почвата, елементите; трябва да употребим химията, да видим какво расте в едното и после да кажем: в него растат ябълки, череши, грозде, жито, ориз, зеле, моркови и други. В това едно ще се определи колко елемента са потребни за ябълките, за крушите. И в нашия ум можем да кажем: „Да бъдем добри!" За да бъдем добри, ние трябва да работим. Можем да бъдем и справедливи, но трябва да работим. Добро, справедливост, мъдрост – всичко иде отгоре. Казвате: „Искаме да бъдем добри". – Елате при мене, аз ще ви науча как да бъдете добри. Ще взема един гвоздей, ще го нагорещя и той ще стане добър. Къде е огнището? – То е във вашето сърце. Вземете духало, въглища, накладете огън и сложете в него гвоздея и вашите мисли – и ги сгорещете. Това е процес, чрез който трябва да работим в себе си. В този смисъл християнството е алхимическа наука. Вие ме слушате и си казвате: „Мене ми е тежко, мъчно ми е". Защо? – Защото сте затворили прозорците и не пущате Божествената светлина през тях. Господ може да живее във вас, но не сте отворили прозорците си да влезе. Ако някой път Той ви плесне, кажете: „Боже, благодаря, че си ме посетил". И плесницата на мъжа си тълкувайте по същия начин. Защо брулите ореха? – За да паднат орехите. Така и Господ дохожда при вас и ви пита: „Имаш ли плод да ми дадеш?" Ако те плесне някой брат, покани го в дома си, напой го, нахрани го. С какво? Нахрани го с новото учение. Ако го научиш на новото учение, той ще къса с ръка орехите; иначе той ще ги брули с камъни. Така е днес навсякъде: мъже, жени, учители, ученици, свещеници, проповедници и всички се брулят с камъни. Сегашните страдания са велико благословение за хората. Аз благодаря на Бога за много неща: благодаря, че Той е цар, а пък аз слуга. Щом той е цар, това е най-голямото благо както за мене, така и за другите. Сега вие сте слуги, но ако искате в бъдеще да сте истински царе, царици, приложете Божественото учение. Всяка сутрин, като станете, кажете си: „Боже, благодаря Ти, че съм останал жив, за да мога да Ти служа и днес". Вие как ставате сутрин? Някой става с лицето си нагоре, друг – с гърба си. Внимавайте как стават децата ви сутрин. Никога не ставайте с гърба си нагоре. Каква трябва да е първата ви мисъл, като станете? Кажете: „Благослови, Господи, душата ми. Благодаря Ти, че съм станал днес, да свърша работата си както трябва, гдето и да съм, и да мога да израсна толкова, колкото трябва". Това е първото основно учение. Какво

правите вие? Ако някой от вас е учител, казва: „Ех, днес имам да поправям 40–50 тетрадки!“ Ако е съдия, казва: „Днес имам толкова дела!“ Ако е проповедник, казва: „Днес проповед трябва да се държи, нищо не съм приготвил!“ Ако е майка, казва: „Какво са се разплакали тези деца?“ При това положение Господ не е при тях и работата им през целия ден не върви добре. Духнете и кажете: „Хууу – очисти ме, Боже, от лошите мисли и благослови душата ми!“ Опитайте това нещо. Някои казват: „Бог е бил толкова милостив, че кръвта Си проля за нас, заковаха Го на кръста“. Как бе Христос закован? С главата нагоре. Затова, като ставате сутрин, вие трябва да ставате с главата нагоре, а не надолу. И когато излизате вън, покажете главата си на Господа, а не краката си. Излезте с главата си навън и благодарете в душата си на Бога. Ако постъпвате така, всички светли духове ще ви заобикалят, ще добиете сила, мъдрост и ще израстете. Господ възраства нещата. Сега знаете ли защо ви говоря това? Вие трябва да знаете, че Господ върши работите чрез хората. И аз като ви говоря, казвате: „Господин Дънов тъй казва“. Туй, което аз говоря, това са го казали отгоре, това говори цялото небе. Повтарям, че Господ иде чрез огън да очисти земята, да съблече старите дрипи на хората, да им даде нови тела, да внесе Любов в сърцата им, да повдигне умовете им, да отстрани от тях всяка злоба, всяка омраза. Това възвестява Божественото учение в новата епоха. Сутрин, като станете, направете опит, кажете си: „Благодаря Ти, Боже, за голямата благодат, която имаш към нас. Ние Те познаваме, че си всемилостив, всеистинен и всемъдър“. Повтаряйте това всеки ден в продължение на един месец и елате при мене да кажете каква е температурата на душата ви. Това е всичката тайна. Ако повтаряте това десет месеца, ще бъде още по-добре. Това е „А“-то, началото. Едно време, когато бях на вашите години, когато учих тази наука, като ставах сутрин, тъй започвах: „Благодаря Ти, Боже, за всичко, което си ми дал и си ме научил“. И вие започнете така. Това е велико учение! Ако не започнете с него, вие ще бъдете във вечна тъмнина, във вечен мрак наоколо си. Ако го приложите, и Господ, и ангелите, и светиите и всички ще ви се усмихнат и ще ви помогнат да станете синове Божии. Вие ще бъдете готови да понесете 4 хиляди удара на гърба си за своя брат, та когато дойде Христос, да кажете: „Нека Той отиде на моето място, аз ще понеса останалите“. Аз разбирам това в преносен смисъл и така говоря. Разнесете това учение между народа! Само така всеки народ ще може да се издигне. Който иска да опита, нека приложи това учение и ще види резултатите му. То е положителна наука. Всеки народ, всяко общество, всеки дом, който работи така, ще бъде благословен. Това е благовестието, което преди 2 хиляди години Христос донесе за обновяване на човечеството. Който има уши да слуша, нека слуша!

Беседа, държана на 7 януари 1917 г. в София.

1917_01_14 Марта и Мария
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

МАРТА И МАРИЯ

А Марта се мълвеше за многото слугуване и застана та рече: „Господи, не брежиш ли, че сестра ми ме остави сама да слугувам? Речи ѝ, прочие, да ми помогне“. Отговори Исус и рече ѝ: „Марто, Марто, грижиш се и се мълвиш за много неща; но едно е потребно: а Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея“.

Върху Марта и Мария много се е говорило. Те представляват два принципа в човешката душа – активният и пасивният. В лицето на Марта и Мария са представени две жени, два противоположни характера, две състояния на човешкото сърце; едното състояние е тихо, спокойно, безмълвно, с ум, отправен към един вечен принцип, крепящ се на една вечна основа; а другото състояние е като на морските вълни, като на малките клончета на дърветата – постоянен кипеж, постоянно клатушкане. Христос обаче посочва на Марта кое е същественото, като казва: „Ти се мълвиш за неща, които не са съществени, които са извън действителността, но Мария избра нещо по-съществено“. Мнозина от вас спадат към тия два характера – някоя е Марта, друга – Мария. Мариите са изобщо благородни жени. Те са добри, имат отлично телосложение, лице красиво, поглед мек, чело симетрично, нос правилен; по сърце те са меки, нежни, отзивчиви към страданията на хората, готови да помагат. „Мария“ на еврейски значи солена вода. Мария всякога посолява света; благодарение на нея той не се разваля, не се вкисва, не гние. Когато имате Марииния принцип у вас, вашето сърце не се разлага. „Марта“ излиза от „мара“, което значи горчив, кисел, буен. Тъй че горчивият принцип у вас постоянно се люти, гневи, недоволен е. Това той прави не от зла умисъл или от зла воля, но защото е много активен принцип, който, отгдето мине, иска отворен път. Ако някоя е Марта, ще видите, че като стане сутрин, всички слуги са на крак – вик, крясък; вдигне ли метлата, всички бягат на половин километър далеч от нея. Тя казва: „Всичко трябва да бъде в ред и порядък“. Вие ще срещнете Марта и в черкви, и в училища, и в съдилища – навсякъде! Тя е необходима, както и Мария, но не трябва да давате преимущество нито на едната, нито на другата – нито на единия, нито на другия принцип.

С тези два принципа ще свържа други два, които формулирам: принципа на висшето и принципа на низшето. Принципът, който се представлява в лицето на Мария, изразява висшето, което показва как да служим на Бога, как да сме в хармония с висшите същества, със светиите, с ангелите, които знаят повече от нас, знаят да се подчиняват. Ние ще седнем тихо и спокойно при нозете на Учителя да се учим. Ще кажете: „Колко са учителите?“ – Един е Той, един

Учител аз познавам. Той може да има 250,000 косми на главата, но това не ще рече, че са 250,000 учители. Едно дърво може да има много клончета, но те не са дръвчета. Обаче в дървото и в неговите клончета прониква един живот. Така трябва да схващате в ума си единството. И когато дойде Учителят, Духът, Който е във вас, дали сте мъже, или жени, вие трябва да слушате дълбоко в себе си гласа на меката нежност, на Любовта. Любовта не е кисела. Кое в живота обичате? Представете си, че всичко в света е само от Марти; задигнали метли, вдигнали прах, вик. Каква музика ще бъде това? Вярвам, че къщите щяха да бъдат добре наредени, щеше да има хубави мебели, хубави дрехи, всичко щеше да бъде в ред и порядък, щяхме да имаме прекрасни форми, но живот нямаше да има. И обратно: ако бяха само Марии, тогава всичко щеше да бъде сол. Но ако нямаше Марти, какво щеше да се осолява? Мария има отношение към друго нещо, към друг принцип, към друга някаква основа. Висшият принцип, Мария, показва пътя, по който трябва да служим на Бога индивидуално. В това служене ще намерим смисъла на нашия живот. Колкото разбираме вътрешния смисъл на нашата душа, толкова ще разбираме и другите същества, които живеят около нас. Щом научим първия, висшия принцип – да се подчиняваме на Бога – тогава ще научим и другия принцип – да подчиняваме всички низши елементи, да подчиним низшия принцип у човека. И когато съвременната наука твърди, че иска да подчини природата, аз подразбирам, че тя иска да подчини Марта, която вдига много шум. Трябва да се научим да бъдем добри господари! Който не се е научил да се подчинява, да слугува на Бога, той не може да бъде господар. Който иска да бъде господар, най-първо той трябва да се научи да бъде слуга – слуга на Бога, да се подчинява. Той трябва да научи този висш закон, да седне както Мария при нозете на Христос. Христос казва: „Добрата част на Мария няма да се вземе“. Ще приведа един пример, една легенда за обяснение на тази идея. В нея се разправя за великия цигулар Паганини. Един ден в обиколките си из Европа, където дават концерти, Паганини срещнал в един град един стар, 60-годишен цигулар, с ръце трепетещи, с премрежени очи, а на земята пред него седи копанка и цигулката му, но той вече не може да свири. Паганини се спрял пред стария цигулар, взел цигулката му и започнал да тегли лъка; мало и голямо се събрало около него. Свирил 15–20 минути и всички хора започнали да слагат в копанката златни и сребърни монети. Той свирил, докато копанката се напълнила. Ето тъй принесъл Паганини своя дар на бедния старец. Този старец седял при нозете на Паганини, както Мария седяла при нозете на Христос, но не казвал: „Чакай да видя, какво ще излезе“. Той слушал как майсторът свирил. „Да, казал той, виждам сега моя велик учител, майстор на живота“. Копанката – това е съд, в който се сипели велики, добри мисли. Когато у вас засвири този велик Учител, вашата копанка ще се напълни с благородни мисли и желания и вие няма да бъдете хилави и немощни, но млади, свежи, добри и силни. Аз бих желал в даден случай и вие да направите така. Това не значи, че трябва да посветите целия си живот на служене, защото Христос, като похвалва Мария, иска да

каже: „Аз не искам да ми дадете всичкото си време за служене, но само това, което не знаете как да употребите, колкото и малко да е то. Другото време бъдете свободни, изпълнявайте своите длъжности в живота“. Великото учение ни най-малко не изисква да изоставим длъжностите си в живота. Само онзи час, който е определен за Мария, трябва да се даде. Паганини не се спира всякога. Този момент се случва рядко. Той взима цигулката, посвири малко и заминава. Така и Христос ще се спре някой път при вас, когато сте обременени, отегчени, когато мислите, че вашият живот няма смисъл, че не сте полезни, че изкуството, което учите, няма цена. Тогава Той ще се спре при вас и ще посвири с вашата цигулка. Там е щастието – да чуеш как свири, как рисува един велик учител, или да видиш един велик художник! Това учение трябва да учим – учението да благоговеем пред Бога и да Му се подчиняваме, в което подчинение ще научим велики добродетели. От какво произлизат стълкновенията между съвременните хора? От това, че хората са кисели, не са меки, не са нежни. Ако всички хора бяха меки, нежни, животът би бил щастлив – вътрешно и външно. Ако хората биха се взаимно почитали, ако имаха взаимна отстъпчивост, щеше да има велика хармония в живота. Аз не уважавам хора, които всеки ден се карат един с друг; те всеки ден роптаят против Бога. Навсякъде слушам само роптания: и учени, и свещеници, и лекари, и професори, и проповедници – всички роптаят. Като дават пари на свещеници, на лекари, те са недоволни от даденото, малко било: Господ на други дал повече, а на тях по-малко – това е вече роптание. Ако някой е овчар, ще каже, че кошарата му е малка, ще иска повече – това е роптание. И ученият роптае, че малко способности му са дадени. Кой е виновен? – Все Господ! Аз не говоря само за вас, които сте тук, но и за онези, които са отвън – всички роптаят. Законът на висшето изисква винаги да блика от вас благодарност и обич към Бога.

Някои питат: „Къде е Господ? Как да Го намерим?“ – Господа могат да намерят и малките деца. Вече 2000 години се минаха, откакто философите се аргументират, за да докажат къде е Господ – на небето ли, на звездите ли, на земята ли, или в човешкото сърце. Още Го търсят, но никой не Го е намерил. Проповедниците казват, че е в човешкото сърце; астрономите казват, че е във вселената като теготение. Някои казват, че Го има, други казват, че Го няма. Ще представя една фигура, да видите на какво се базират тия философи. Представете си, че Господ, както слънцето, изгрява и залязва на всеки 24 часа от изток към запад. Представете си още, че когато Господ изгрява, вие заспивате и спите, докато Той залезе, когато залезе, вие се събуждате и Го търсите цяла нощ. Като не Го намерите, вие заспивате отново, когато зора пукне, и като залезе, отново цяла нощ Го търсите. Минава ден, два, месец, година, десет и повече години, а вие все Го търсите и не Го намирате никъде. Казвам: Изменете само отношенията на нещата и ще намерите Господа – спете вечер, а бъдете будни сутрин, когато изгрява слънцето. Аз Го виждам всеки ден: вечер спя, а сутрин, като пукне зора, ставам да Го посрещам. Ето философията на живота!

Господ като слънце изгрява. Какво правят сегашните хора нощем? – По концерти, по балове, по театри, а когато Господ изгрява, те спят. Аристократи са те, от благородното „добро утро“! Всички хора, които спят сутрин и денем, са от културата на бухалите. Ето защо те страдат. А тази нощна култура трябва да се замести с дневната култура. Щом се пукне зора, ще станеш, ще се изправиш и ще чакаш най-малко половин час; след това Господ ще се покаже на твоето лице, ще почерпиш от Него сила, енергия, здраве и през целия ден ще бъдеш бодър и силен да работиш. Някои философи пък казват: „Господ е аристократ, Той не приема всички, ние трябва да се облечем пред Него“. Сега ще представя друга фигура за възражение: когато слънцето изгрява, всички животни – добри и лоши, красиви и грозни – излизат със своята премяна, каквато имат. Господ огрява всички: и змиите, и гущерите, и комарите, и всички останали гадове, които правят толкова злини. Той не им казва: „Ти трябва да се криеш в дупката си!“ По същия начин и вие можете да се явите пред Бога и да се греете на Неговата светлина и топлина. Този е смисълът на живота. Ние не страдаме от това, че на земята има много змии; тяхното число е определено, те са на мястото си, но когато станат два пъти повече, отколкото трябва, излишното число непременно трябва да се унищожи. Когато вълците са определено число, те са на мястото си, но когато се умножат, излишното число пак трябва да се унищожи. И тъй, ако не впрегнете на работа всяка ваша мисъл и всяко ваше желание, т.е. ако не сте се научили да служите на Бога, тази мисъл и това желание ще ви заповядват. И тогава по същия закон, както вие се противите на Бога, така и вашите желания и мисли ще ви противодействат. Ако можете да приложите в живота си това, което ви говоря, ще видите колко е ефикасно, какви резултати дава.

Някои казват: „Да възпитаме света, хората!“ В този смисъл аз не вярвам във възпитанието, защото всички хора са индивидуални клетки на Божествения организъм, на Божественото тяло и всеки отделно трябва да възпита себе си. Аз не мога никому да заповядвам. Да заповядвам някому, то би значело да светотатствам, да лъжа Бога. Аз не искам да заповядвам. Защо? – Защото всички хора са на Господа; аз нямам право да заповядвам и злоупотребявам с чуждите неща; имам право да бъда господар само на моите мисли и желания – на тях мога да заповядвам. Обаче на всичко, което е извън мене, аз трябва да слугувам. Така и вие трябва да правите.

Сега ние ще слезем към низшите елементи – към неразумното. Какво се казва в първата глава на Битието? – Бог създаде небето в първия ден, а после и земята. Небето, разбирам Мария, а земята – Марта. Земята била неустроена, значи кисела. Учените хора казват, че когато се явила Марта, около нея имало буря, ураган, огън, издигане на пара – тогава Бог казал на Марта: „Марто, Марто, много шум вдигаш, но прогресът не е там. Мария избра добрата част. Погледни нагоре“. Земята, Марта, погледнала нагоре и започнала да се върти около себе

си и около слънцето. Така се образувал живот около нея, образували се много същества и най-после и човекът. Като свършил работата Си, Господ казал: „Всичко около Марта е добро“. И стана ден първи, а след това дойде ден втори, до седми. Сега някои от вас са Марта – вдигат шум, от сърцето и от ума им излизат пламъци. „Марта няма езера, нито реки, но великият Учител казва: Марто, Марто, не се смущавай! Само едно е необходимо – небето, разумното, великото в света. Погледни нагоре, към небето, то ще осмисли живота ти“. Когато повдигнете погледа си, веднага вашият дух ще почне да се движи правилно около своя център и вие ще намерите смисъла на живота. Да имаш смисъл в живота, това значи да имаш център, около който да се движиш и който център всеки ден да изпраща необходимото и нужно за тебе.

И тъй, Бог е създал едновременно в нас и Мария, и Марта – двата полюса на човешката душа. Аз бих могъл да ви обясня вътрешния смисъл на тези два принципа, които действат в света, но когато се натрупа много знание и не се прилага, образуват се известни утайки и хората започват да се смущават, не знаят какво да вършат. Един ученик от едно евангелско училище, като не разбирал уроците си по българска граматика, за да се оправдае пред учителя си, казал: „По български език има много граматики – от Икономов, от Григоров и други – по коя от тях да уча?“ Така се извинявал веднъж, дваж, най-после учителят му отговорил: „Слушай, приятелю, какво говори граматиката на Икономов, на Григоров, аз не искам да зная, ти ще учиш по моята граматика!“ Като дойде Господ при вас, казвате: „Има философи като Кант, Шопенхауер, Толстой, които еди-какво си казват, но има противоречия между тях; кого да следваме?“ Господ ще каже: „Ще следвате това, което Аз ви казвам“. Та когато искате да следвате Божествената Истина, вие трябва да се вдълбочите във вашата душа; тогава само ще разберете живота в неговия дълбок смисъл. Във вас ще се родят ред способности, ще видите, че има други същества, по-велики от вас, които творят, и ще кажете: „Колко сме били слепи!“ Питам: Ако бяхте в положението на мравката и някой философ стъпеше върху вас и ви смачка, какво щяхте да мислите за неговите крака? Щяхте да кажете: „Една канара падна върху нас и ни смачка“. А тази канара съставя малка частица от този гигант. Някой ден казвате: „Съдбата ме преследва, гони ме“. Съдбата не е нищо друго освен крака на някой велик философ, който ви е настъпил. Не трябва да се изпречвате на пътя на философите, на учените хора: те няма да се спрат заради вас; те вървят по своя път и ако им се изпречите, кракът на философа ще ви смаже. Когато се оплаквате, ще кажа: Мястото ви не е на този философски път; вие сте мравки, други пътеки трябва да си изберете. Ето философията на живота! Когато виждам нещастието на някой човек, аз поглеждам нагоре и забелязвам един гигант, който го е настъпил и смазал.

И така, Господ е направил света, направил е и всички светове. В Млечния път има 18 милиона слънца и всяко от тях се движи по своя определен път; от едно

слънце до друго има по 25 билиона километра разстояние, за да не стане сблъскване. Господ е начертал тия пътища. И около вашия живот Той е начертал известен път, известно пространство и казва: „Никога не преминавайте границата на вашето царство“. Вие искате да направите договор с други някои царства; мъжете и жените от две царства направиха договор да образуват едно царство, но се скараха. Защо се карат? Нека всеки царува в своето царство. „Ела, казва някой, да сложим парите си на едно място, да ги пазим.“ – Всеки да държи парите си в своята кесия! Никому не поверявайте парите си. На когото и да ги поверите на земята, все ще ги задигнат. Затова казва Христос: „Внесете богатството си горе“. Горе – това е истинският смисъл на живота. И тъй, ние сме криви за това, че искаме да изопачим живота, който Бог е наредил. Аз зная хора, които мразят някого и го носят навсякъде със себе си. Оставете този човек настрана, дръжте само Бога! Той осветява всичко, Него пуснете в своята светая светих. Днешните хора са многобожни: те имат богове на труда, на славата, на силата и на всички кадят тамян. Вземете вашия чук, изхвърлете всички тези идоли вън или ги строшете; седнете след това при нозете на вашия Учител и ще разберете вътрешния, дълбокия смисъл на вашия живот. Това иска Христос да каже с думите: „Доброто, което Мария има, няма да се отнеме“. Ти се тревожиш за много работи, казваш, че туй имаш, онуй имаш; ти си господар на тези неща, вземи и ги изхвърли навън. Аз съм забелязал някои господари седят на стол и заповядват. Той иска да му се даде нещо, което сам може да си вземе; дрънка звънеца – „дрън“, и никой не се явява. Вика един път, вика втори път и най-после излиза вън да се кара. – А бе, приятелю, стани, вземи си сам това нещо, сам можеш да го направиш. Обувките му са на пет крачки от него и „дрън“ – да дойде слугинята да му ги донесе. Ще вика, ще се сърди. Вземи си ги сам. Спокойствието и мирът, които имаш, струват повече, отколкото това, че слугинята не е донесла обувката навреме. Ти можеш това сам да направиш. Вземи обувките си, а после прочети един морал на слугинята си да идва навреме. Това Господ изисква от вас, защото тази слугиня не е слугиня на вас, но другиму някому. Когато казвам, че съм слуга, аз нямам предвид вас, хората; аз съм слуга на Бога. В град Лондон един баптистки проповедник отива при друг проповедник на име Спърджън и, за да си даде по-голяма важност, написва на картичката си: „Един твой брат в Христа те чака вън, иска да те види“. Спърджън написва на другата страна на картичката: „Сега имам работа с нашия Господ“. Дойде ли някой отвън и ти каже, че един твой брат в Христа те чака вън, ти му кажи, че се разговаряш с Господаря му. Следователно слугинята, която ти викаш отвън за обувките, има работа с Господаря си и ако нарушиш нейното спокойствие, Господарят ще те хване за ухото. Това е най-великата философия, която съвременните хора трябва да изучат. Слуги трябва да бъдем на Бога! Когато научим този велик закон, отношенията между нас ще влязат в нормалния си път. Аз следя този закон: разположен ли си, всички хора ти са приятели; неразположен ли си, станал ли си неправилно, излязъл ли си от леглото с краката си навън, през

целия ден хората ще ти бъдат криви. Това състояние може да продължи седмица или месец; ние го наричаме нова философия – песимизъм, а хората – песимисти. За да оправдаете недостатъка на някой човек, вие казвате: „Той е песимист". Това е според думите на Шопенхауер. В този смисъл всички сте философи. Българите стоят по-високо даже и от Шопенхауер: всички имат тази черта на песимизъм; българинът скоро се обезсърчава, отчайва и тогава дохожда философията на Шопенхауер – дохожда Мария. Казвам: Ти си длъжен да се подчиниш на Бога! Понеже не слугуваш на Бога, затова са те сполетели всички тези нещастия. Никаква друга съдба няма в света! В който ден се подчиниш на Бога, на съдбата си, всички други ще ти се подчиняват.

Това е учението на Мария и Марта. Мария – това е небето, Марта – земята. Мария – това е висшето в сърцето. Марта – низшето в сърцето. Мария – това е висшето в ума, теософите го наричат висш манас, Марта – това е низшият манас. Като отидете във вашите домове, които аз виждам красиви, величествени, кажете си: „Ела, Марто, ела, Марио, вие сте две добри сестри". Христос пък е висшият Дух, висшият принцип. Ако Мария отговореше на Марта, тя трябваше да каже: „Чакай малко да послушам, после ще ти помогна". Христос говореше, затова Мария нищо не работеше. Като се върнете вкъщи, ако се разсърдите, развикате, ще си кажете: „Марто, знаеш ли какво казва Учителят? Ти трябва да се подчиниш!" Мария трябва да бъде благородна, деликатна, да говори сестрински, да каже: „Чакай малко, сестро; аз после ще ти бъда в услуга". И когато сестра говори стреснато, тя да каже: „Колко хубаво, колко приятно говориш!" Между благородното и неблагородното има известна хармония; между Любовта и омразата има сродство. Аз зная и двете сестри. Който влезе между тях, те от обич го задушават и като умре, казват: „Какво направихме?" Любовта казва: „Хайде да го възкресим!" Омразата казва: „Аз ще го заровя". – „Добре", казва Любовта. Слагат му пръст, но после дохожда Любовта и като го напече отгоре, възкресява го. Омразата и Любовта едновременно работят в света, а при това вие имате толкова лошо мнение за омразата, за завистта. Наистина те са змии, гущери, но в някои случаи са приятни. Какъв щеше да бъде светът без гущери, змии, мушички и т.н.? Покажете такъв свят! Къде е вашият по-добър свят? Не, тъй, както е направен този свят, той е велик по своите замисли, велик по своите изрази и прояви. Това, от което постоянно се оплаквате, то е дисхармонията, която е вътре във вас, то е Марта, неустроената земя. Шумът, който постоянно вилнее във вас, той именно нарушава тази хармония. Дух Божи трябва да слезе и да си каже думата. И тъй, Духът е слязъл и заповядва. Той работи. Имайте непреодолима вяра в този велик принцип, който живее в Мария. Имайте вяра и в принципа, който живее в Марта. Имайте вяра в Христос, защото Христос, Който седи върху тях, ги съединява. Съединете и вие тези три: вашия дух, вашата Мария и вашата Марта, и започнете новата година с това. Аз не довършвам, оставям една голяма междина между всичко казано, за да видя как ще решите ребуса. Аз съм

ясновидец и като гледам вашето бъдеще, виждам как едни стават, други – падат, едни вървят по пътя, а други – криволичат. В края на краищата всички ще бъдат добре, само че ще има клатушкане и закъсняване. Когато хората се качват на някой голям параход в океана, от клатушкането на парахода едни повръщат, а други – не. Колко са интересни тези аристократи в океана! В първия ден те са напети, добре облечени, украсени с пръстени, гердани, всички весели, доволни. Като се залюлее параходът, всички стават замислени като философи, като че слушат някоя важна проповед. Втория ден започват да усещат някакво разстройство в корема, почва ядене на лимони, лягане по пода и повръщане. Като излязат на сушата, запитват ги: „Как минахте океана?“ – „Благополучно.“ Да, но докато минете този океан от земята до небето, колко пъти ще повръщате! Ще кажете: „Много мъчна работа било минаването на този океан!“ Щом излезете на сушата, ще имате отличен апетит, защото ще бъдете хубаво пречистени. Тази Марта в океана вдига голям шум наоколо си, разтърсва параходи, създава викове, плач; щом излезете на брега, щом дойде Мария, вие казвате: „Слава Богу, минахме благополучно!“ Не бойте се, бъдете винаги при вашия велик Учител, за да можете да разрешите въпроса на живота. Много сложни задачи имате в живота: възпитание на децата, отношения на мъжа и жената един към друг, отношения към обществото, отношения към човечеството. Много задължения имате! Как ще ги завършите? Някои мислят, че като станат християни, нямат задължения. Не, тъкмо обратното: християнинът има повече задължения и той трябва да ги изпълни много добре. Когато завършва денят, той трябва да усеща велико спокойствие, че е свършил онова, което е трябвало, а което не е направил, да го сложи в програмата си за другия ден. Един ден ще бъде Марта, друг ден – Мария, а когато бъдете при нозете на вашия Учител, тогава нека и Марта, и Мария, всички да утихнат и за един час всичко да утихне.

Това е учението и мисълта, които Христос прокарва. Научете се да служите на Висшето, за да бъдете господари на нисшето!

Беседа, държана на 14 януари 1917 г. в София.

1917_01_18 Достатъчна ти е Моята благодат

ДОСТАТЪЧНА ТИ Е МОЯТА БЛАГОДАТ

Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена!

II Послание Коринтяном., 12:9

Събирате само, а малко сеете. Но не в другите хора, а в себе си да сеете, във вашите градини. Павел като ходи по третото небе, допусна се на един дявол да го изкушава. Той отишъл с Христа на небето, а на връщане бил толкова красив, че един дявол се влюбил в него и се оженил за него. Човек, който е в плътта, ходи към небето и към земята. Три пъти се моли Павел да се освободи от този дявол, но не е можал. Вземете поука в себе си, да се борите с дявола, който е във вас. Той не може лесно да излезе, но вътре във вас се борете, да го победите.

Доволно ти е Моята благодат... значи, за да се яви силата Христова, човек трябва да бъде немощен. Като влезе дяволът в сърцето на човека, той ще го направи като керемида, ще го изсуши, опече и изяде; и така човек остава без сърце, не може да чувствува, ожесточава се и казва, че няма смисъл животът. В сърцето на немощта Господ написва своя закон."Да не би като дойда - казва Павел-да има между вас разпри", да ви намери моят дявол и вашият дявол, тогава какво ще стане с вашите дяволи? Разпри, бъркотии - прави ги все вашият дявол. Колкото да внася мъжът, жената с игла да изнася, разсипва се домът. Тъй е. Заченете, пометнете, дяволът във вас всеки с иглата изнася от вас. Павел се е молил три пъти да се из¬бави от дявола, а кой от вас се е молил за своя дявол?

Доволно ти е Моята благодат - непременно трябва да дойде силата Божия, за да се помогне в кризата, в която се намират сега жените. На Павел този дявол колко бели му беше направил, няколко пъти бой, изпита¬ния му е създавал. Туй, в което човешкият ум е съсредоточен, то расте. Може 20 години да дойде тази слабост да хлопа, но не отваряй. Иначе, като се преродите един ден, ще намерите градината си в бурени обрасла. Човешката душа е свободна от тия недъзи, но може да се присади в тях. Вред обществата развалят тези, които Павел ги изброява; когато искаме благодатта, с житото растат и бурените. Давам ви само едно упътване. Божествената благодат като дойде в човека, той не се мени, има радост - Божествената благодат е едно дълбоко въздействие. Съберете се 10 жени, помолите се и мислите, че имате Божествената благодат, а то не е освен почерпване с вино; то е психическо пиянство, както мома, кога се жени, но скоро преминава. В любовта има самопожертвуване. Вие сте в изпитание на лоши духове, а не както старите християни. Колкото изпитанията са по- големи, то и Божествената благодат е по-голяма. За да можете да се

развивате, трябва да си създадете верни образи. Вие имате смътно понятие за Бога, трябва да имате интелигентно чувство, да разбирате мислите и желанията на душата, а не на тялото. Когато направите някое самопожертвувание, усещате радост. Трябва да имате строго определен образа на Христа, с най-благородни черти, с всички добродетели, като един жив човек, както е бил Той на земята. И когато се сърдите или гневите, да се запитате - трябва ли да правите така пред Него. Това е психически закон, който работи много сполучливо. Например загуби някой ваш приятел хиляда лева - ще ви е мъчно, но кога има зад гърба си друг гарант с повече, не ще ти е мъчно. Вие искате помощ все от хората, но обърнете се към Господа, като представите образа Христов, Той ще влее Своята сила във вас.

Женитба без деца няма смисъл. Детето е живият образ, в него се иждивява енергия. Тези, които нямат деца, гледат да погледнат някой ерген или чужд мъж, да се нагиздят. Христос всякогатрябва да присъствува във вашия свят, навред да върви с вас. Това е религиозен живот - без Христа мъртви кости сте. Христос трябва да дойде и ще ви направи силни в изкушенията. Изправете се на молитва с Него, ще е чута. Застанете на молитва, няма да се спирате пред недоразумения. Бележките ми са натурени и ще ги представя на Господа, вече не се спирам, бърже ще вървя. Тъй както сте наложници на лошия дух, измъчвате се да намерите своя сходна душа и да почувствувате радост. При молитвата се иска чистота. Вие няма да се освободите една от друга, тъй често пъти грехът на една жена е грях на друга. Свързани сте. Само Господ може да ви освободи от гнилото месо. Христос може да прави операции, да чисти гнило месо. Да се съсипва човек не може, но трябва да си помогне. Като отидете при Господа, ще ви повърнат назад и ще ви покажат всички живи мисли, които вървят подире ви. Молете се Господ да ви заличи прегрешенията и да останат всички добри мисли и желания. - Мразите един човек от една фамилия, която е тук от 200 члена, а горе -1000, и те ще ви пречат. -Христос живее във всичко. Като казва: "Ще вървя бърже", значи "ще отивам да съобщя какво правите и като дам своя доклад" и ще ви прекара седем пъти презогъня и всички дяволи ще излязат.Трябва да въдворите Христа между вас, докато сте тъй, няма любов. Само драскотини не ще като децата, а писмо. Христа трябва да Го създадете във вас. Той започва да с§ образува в душата, както детето се зачева в утробата. Може да Го пометнете, например, кога се разгневите, а туй зачеване става много рядко. Като дойде Христос във вас, и ангелите ще дойдат; като родите Христа, небето взема грижа за вас и вие ще бъдете в безопасност. Павел в седма глава е на мъки, в осма глава Христос се роди в него. Вашият стремеж е да родите Христа. Трябва да се научите на търпение, да сте смели, решителни, да сте готови да се жертвувате. Майка, която е страхлива, не може да ражда. Дяволът само гледа да убие във вас Христа, щом заченете. За Христос да сте готови на всички жертви. Като се роди Христос във вас, вие ще станете граждани на небето и ще помагате на Господа. Най-голямото нещастие е на човека, който не

ражда. Раждането е в душата ви. Сега трябва да се примирите с Христа. Често има лоши духове, когато някоя жена е бременна и искат тя да пометне детето, например мъжът й се напие, бие я.

Да се роди Христос у вас и да се съедините с Бога, вие се стремите в това и Господ полага всички усилия. Не изкушавайте Господа. Например англичанката годеница, която пратила годеника си на най-опасното място да й откъсне една роза, за да й докаже, че я обича. Той я откъснал с риск на живота си и като се върнал и й подал розата, той й казва: "Сбогом завинаги!" Чувам, като се оплакват често на Христа и все помии Му носят, няма никой да благодари и да се примирят сами. Като идете при Христа, кажете: "Господи, влей Духа Си в мене, дай ми сили да търпя, дай ми смирение!" Ти преди да кажеш на Господа, Той знае твоите обиди. От твоя брат дяволът преминава в тебе и ти помагаш на брата си, който е по-слаб. Впрегнете духовете, които са във вас, на работа. Като ви срещна, ще ви попитам: "Носите ли си дявола?" Ако имате 2-3, ще ги взема, но един ще ви оставя, докато минете седма глава. Молете се Христос да оживее във вас. За Господа като се хванеш, бъди като лепка. Искай да те благослови, като си изповядаш греховете с дълбоко смирение. Като станете сутринта на молигва, Христос да е жив у вас и кажете на дявола: "Аз това ще направя." Хлопайте ден-два-десет-двайсет, като онази вдовица ще дотегнете на Господа и ще ви даде потребното. - "Жено - каза Христос - голяма е твоята вяра."

Това е то благодатта, която ви се дава за през тази година. Аз съм развял знамето. Идете и изгладете споровете. Тетрадките с малко погрешки учителят поправя, но като са много погрешките, учителят захвърля тетрадката.

Псалмите 23, 37 и 7 ще изучите.

18 януари 1917 г., неделя

София

1917_01_21 Двамата господари
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

ДВАМАТА ГОСПОДАРИ

Никой слуга не може на двама господари да слугува. Не може да работите на Бога и на Мамона.

В света работят два разумни принципа. Като казва, че не може да служите едновременно на тези два принципа, Христос подразбира, че не може да бъдете два пъти по-активен, отколкото може да издържите, т.е. в един котел не може да се произведе по-голямо напрежение, отколкото той може да издържа. Тези два принципа не могат да се съберат в един котел. В окултизма тези принципи се наричат първи и втори, а в науката „положителен“ и „отрицателен“. Положителният принцип е всякога по-силен, а отрицателният по-слаб. Творческата сила всякога се проявява предимно в слабия принцип. Това, което гради в света, то не е силното, а слабото. Затова онези хора, които разрушават, всякога са по-силни, отколкото добрите, меките хора. Вие може да усетите тези два принципа у вас едновременно, например, когато станете активни, когато се разгневите и извикате: „Скоро ред и порядък“, тогава всички слуги, жени, деца се изплашват и се подчиняват. Но този принцип не е творчески, той нищо не създава. Само когато се оттеглите вътре в себе си, като се успокоите, тогава всичко взима своя нормален ред. Първоначалният принцип, от който произлиза злото, омразата и лъжата, сам по себе си не е лош. Вие имате особени понятия за омразата и лъжата. За да може човек да лъже, трябва да е умен, глупав човек не може да лъже. Това е най-голямата философия, а в съвременното общество наричат го „висша дипломация“. Тази дипломация и жените я имат. Когато мъжът е по-силен, в първия принцип, жената ще го гледа, ще го нарича „миличък“ и най-после с мекота ще го укроти, за да асимилира този висш принцип. След като се уравновесят тези два принципа, почват да работят заедно: първият принцип от излишъка си дава на втория. Христос казва: „Не може да служите едновременно на Бога и на мамона, не може да служите едновременно на първия, и на втория принцип, не можете да служите едновременно на омразата и на любовта“. Това са две неща, които се изключват, понеже са диаметрално противоположни: не се движат в една посока. Вземете, например, двама търговци, те могат да работят заедно, защото имат еднакви интереси, движат се в една посока, но един търговец и един лекар не могат да работят заедно.

Под думата „Господ“ се разбира най-възвишеното, най-благородното начало, което твори. Този принцип е мек и пластичен, но с това той не е ограничен и е безсмъртен – в този принцип, втория, не съществува смърт. В първия принцип съществува смърт и то само затова, защото силният, със силата, която има в себе

си, сам се разрушава. Само силните хора могат да се самоубиват. Вземете за пример скорпиона, ако бъде заобиколен с огън и не може да излезе оттам, той извива опашката си и се самоубива. Той предпочита да се самоубие, отколкото да изгори жив. Първият принцип е създал Космоса, материалния свят, всички видими светове с вашите тела и техните енергии и сили, които са необходими за съграждането им. Когато искате да се откажете от първия принцип, вие трябва да върнете всичко, което той ви е дал. А като му върнете всичко, какво ще остане във вас? Вие ще се върнете във втория принцип, ще станете едно с Бога. Няма да има тогава ни Иван, ни Драган, няма да има ни ангели, ни дяволи, и в света ще настане едно общо състояние на тишина и спокойствие. Няма да става въпрос, коя от двете воюващи страни ще победи, какво ще стане след войната; всички тези въпроси ще се разрешат, всичко това ще се слее в първия принцип и той ще се оттегли в себе си. Когато човек иска да стане енергичен, трябва да се подсоли: злото в света е подсоляване и човек трябва да стане лош за да се осоли. Когато човек се обезсоли, Бог изпраща първия принцип, за да образува солта. Но човек не трябва да слугува на този принцип. Христос го взима както се проявява на земята, а не както се проявява горе, между ангелите. Човек не може да бъде едновременно богат и благочестив. Аз не вярвам на такова благочестие. Когато кесията на един човек е пълна със злато, със сребро и той претендира да е светия, съмнявам се в неговата святост. Всички богатства на света принадлежат на Господа и в момента, когато помислиш, че силата, влиянието, което имаш, е твое, ти слугуваш на първия принцип. Този принцип е индивидуален, той разединява всички същества, защото не е майстор да обединява, а да разединява. Той може да създаде хиляди хора, но не може да създаде условия, при които те да живеят, и най-после той се разгневява, започва да бие и ги умъртвява. За обяснение на тази мисъл, ще ви разкажа един анекдот. Един селянин нямал никакви деца и често молел Бога да му подари деца. Един ден взел един чувал, в който имало цяла крина житни зрънца и се помолил на Бога да превърне тези зрънца в деца. Бог чул молбата му и всички зрънца се преобразили в деца. Като станал сутринта, всички деца започнали да викат, плачат, искат да ядат. Това много разгневило селянина и той казал: „Тези деца ще ми изядат главата“, и взел да ги бие и избива. Едно от децата успяло да се скрие зад вратата и като дошъл неговия ред започнало да плаче и да му се моли: „Остави поне мене живо“. Това е първият принцип у вас – злото, което действа и когато дойде, казва: „Аз ще руша“. Но когато дойде в света вторият принцип, който хората наричат любовта, майката, силата на нещата, той веднага смекчава първия принцип и съединени така, двата раждат най-великото, най-възвишеното в света. Като служите на Господа, само чрез Него може да влияете на първия принцип, само Господ е в сила да ви избави от смъртта. Не служите ли на Господа, ще бъдете погълнати от първия принцип, защото законът е такъв. Откъдето изтича водата пак там се връща; откъдето излизат парите, пак там се връщат; откъдето излиза силата, пак там се връща – всичко се връща назад. Всички тези неща са излезли от първия

принцип. А в Любовта имате едно проявление на абсолютния Бог в света, Когото никой не знае какъв е – незнаен Бог, за Когото хората нямат никакво понятие в света. „Този Бог, Когото вие не знаете и му се покланяте, Него аз ви проповядвам“, казва Павел. Само Той държи в себе си тези два велики принципа, чрез които се проявява. И така, понеже единият принцип разрушава, а другият гради, вие не може едновременно да разрушавате и да градите. Като мразите – разрушавате, а като любите – градите, създавате. Някои подразбират, че първият принцип има наглед у хората желание да съгражда, но той пак поглъща. „Обичам те, обичам те, но ще те изям“, така котката си играе с мишката, най-после я стисне и погълне. Това наричат хората любов! Някои, като говорят за индуската философия, под „нирвана“ разбират сливане с Бога, а не съграждане. Това е отчасти вярно: ще има и сливане и съграждане. Трябва да се влезе в съгласие с втория принцип и да се живее с него. Във втория принцип има вечен стремеж да докара всички същества в едно, да ги обедини; то е стремежът на Христос, да се прояви Бог индивидуално във всяка душа. Бог иска да създаде в света малки къщички, в които да живее. Велико е онова същество, което може да разбере този дълбок принцип. Мнозина съвременни философи са оплетени от тези два принципа. У всички песимисти, анархисти и тем подобни, като ги вземете в религиозно и обществено отношение, първият принцип е взел надмощие. Аз следя тези неща и имам за това цяла статистика. Мъж и жена се оженят, но след 2–3 години жената го изтощи, разсипва, уморява го и втори път се оженва. Уморява и втория мъж. Оженва се трети път, но и с него става същото. Най-после казват: „Тази жена е кутсуз“. Случва се и обратното: мъж не може да живее с жена, в него първият принцип е надделял и като вземе жена, ще я умори. За такъв мъж и за такава жена вторият принцип трябва да е толкова силен, че да се уравновеси с първия. И в религиозните общества често се срещат такива спорове, в които изпъква първият принцип. Например, често се явява въпрос, кой да заеме първо място до олтара в църквата. На физическото поле не е възможно да има много столове до олтара и ако речете да си наредите всички горе пред олтара столове, свещеникът няма да се вижда. Същите въпроси се пораждат и между учители, кой да бъде директор. Колко директори може да има? Само един. Подобни въпроси се пораждат между военни, между проповедници и все за първенство. Тази борба е естествена, тя е един велик Божествен процес, през който са минали всички ангели. Много от тях са минали изпита, минали са през първия принцип и са влезли във втория и сега служат на Бога, а други не са го минали, паднали са и са останали да служат на първия принцип, на мамона, затуй ги наричат демони. И между хората има служители на първия и на втория принцип. След време, когато човечеството завърши своето развитие, вземе своя венец, всеки ще отиде на мястото си. Затова Христос казва: „Без Мене – подразбира втория принцип – нищо няма да направите“. Тук е дълбокият смисъл – останете ли сами да се борите в света, ще станете слуги на първия принцип и тогава ще се проявят във вас всички отрицателни качества: умора, завист, отвращение,

недоволство, които постоянно разрушават. В този принцип не може да намерите благо за света, не може да видите никакъв смисъл в живота. Затова казва Христос: „На Бога и на мамона едновременно не може да служите“. Ако служите на мамона, ще бъдете в дъното на ада, ще бъдете във вечно недоволство и никога няма да разберете дори защо сте мъж или жена. Може да минете през всички форми на създанието, но всякога ще бъдете недоволни, понеже човек сам по себе си никога не е доволен. А под думата „недоволство“ се разбира, че не може да бъдеш доволен от своя външен изглед. Защо човек е недоволен? Неговият дух е много по-велик, изисква по-широка дейност от онази, която проявява. Имаш малко тяло, а духът иска по-голямо. Започва една вечна борба. И в тази борба казвате: „Правото е на силния“, то е първият принцип, а когато кажете: „Правото е на слабия“, то е вторият принцип. Някой направил престъпление, но като даде на съдията 2–3,000 лева, той го оправдава също както в средните векове с индулгенциите – щом си купиш индулгенция, прощават ти се греховете. Обаче, в съграждането на нашия живот, Христос не търпи разединение. Щом сте разделени в себе си, трябва да се дигнете над това разединение и да работите вътре в Бога. Само тогава ще разберете вътрешния смисъл на тия сили, които действат във вселената. Онези, които са тръгнали в Пътя, посветените, имат по-голяма опитност. Защо? Те страдат повече, отколкото светските, защото в християнството, едновременно с първия принцип се усилва и вторият. Където се проявява Любовта, ще се прояви и първият принцип, който остава само една сянка и сянка на битието. Под „сянка“ разбирам принцип, който умъртвява. Първият принцип сам по себе си е тъмен и носи тъмнина, а вторият принцип всякога носи светлина на ума. Щом дойде първият принцип, усещате голяма скръб, безсмисленост в живота. Дойде ли вторият принцип, веднага се разполагате, подигате се. В първия принцип търсите изход и ако не го намерите, идва ви мисълта на скорпиона – да се самоубиете, за да се освободите от неблагоприятните условия на живота, които сами сте си създали. И тъй, първият принцип е крайно алчен, ненаситен, в него желанията нямат граница. Какъв живот може да има в това, което е ненаситно? Какъв смисъл може да има в един живот, който се движи постоянно в права линия? Например, пътувате през Вселената с бързината на светлината – какъв смисъл може да има за вас това движение? Да влезеш в една, две, три и повече къщи, няма смисъл. Има смисъл да се запознаеш с онези, които живеят там, да встъпиш във връзка с техния ум и сърце. Запознаване, приятелство в света, е да влезеш в съгласие с този Божествен принцип, който тук, на земята, е изразен в Христос.

Първият принцип е създал много илюзии в човешкия ум. Понеже той носи всички сенки, той е силен, създал е комбинации, с които може да даде възможност да се изрази Божествената Любов: Любовта намира в него израз, той става като почва. Неговото желание е да подчини втория принцип – Любовта, но тя не се подчинява. Тя е закон, който регулира нещата в света.

Първият принцип се бои от втория, защото, когато се изпречи пред втория, проявява се светлина и, като види своя образ, почва да се плаши. Също когато отидете при някого, който ви обича, сърцето ви почва да тупа. Той казва: „Идвате при майстора си – така мнозина съм поглъщал“. Мъже, жени, деца – на всички треперят сърцата. Мъж или жена – и двамата имат скрита мисъл – първият принцип, искат да владеят, но като усетят, че този принцип не се поддава, казват: „А, тук е моят майстор, тук е вторият принцип, Божественият, който носи израз на живот и безсмъртие“. Писанието казва: „Любовта изпъжда вън всеки страх“, и за да бъдем щастливи, непременно трябва да се съединим с Христос – иначе пътят ни е изгубен. Щом не служим на Бога, ще служим на мамона. Ако служим на Бога, съборили сме мамона – ако не служим на Бога, ще дойде мамон и ще каже: „Ти ще ми служиш!“ Това всеки от вас трябва да знае. Някои казват: „Аз искам да съм свободен“. Свободен ще си, ако служиш на Любовта, иначе ще слугуваш на мамона и ще бъдеш роб. Едновременно на Бога и на мамона не можете да служите – по никой начин! Често някои казват: „Аз да го набия, та да ми има страх“. Ти можеш да го набиеш, можеш да го наплашиш, но той няма да те обича. Аз бих желал да видя някого от вас, който чрез бой е обикнат от друг. Такъв човек не съм срещнал. Това го говоря не само аз, говорили са го всички велики хора, всички светии.

Когато първият принцип вземе надмощие в човешкото сърце, човек става сух, корав, започва да затвърдява. У него всичко закоравява – сърцето, мускулите, ръцете, краката, артериите и т.н. Тогава лекарите казват, че в такъв човек се явила болестта „артериосклероза“. Аз казвам, че това се дължи на първия принцип, който е втвърдил сърцето и обсебил човека. Като забележи, че първият принцип е завладял човека, Бог започва да разединява, т.е. започва да действува вторият принцип. Като влезе в първия принцип Любовта, почва да го организира в себе си. Това е борба, която действа механически в света. Тя се явява във всички слоеве на обществото, в умовете на философите, в религиозните общества – навсякъде. Тя ще се явява, докато вторият принцип вземе надмощие и организира нашите сърца, нашите тела и ние станем безсмъртни. Желанието на Христос, желанието на втория принцип, е да вземе надмощие над клетките, монадите и да ги направи неразрушими, безсмъртни. Само тогава ще минем от преходното към неизменното, ще влезем в областта на вечното съединение и вечната Божествена хармония. Затова е създаден светът, за да минат сърцата и умовете на хората от първия принцип във втория. Процесът е отляво надясно. Как работите вие, например? Отивате наляво, за да действа дясната ръка по-силно. Има и изключения, някои са левичари, но изобщо, когато се работи, отива се отляво надясно. Този принцип е станал причина да се измести сърцето малко на лявата страна. Съвременните анатоми обясняват изместването на сърцето с това, как е лежало детето в утробата на майка си. Но причината не е тази. След време сърцето трябва да се премести в средата между двата дроба и само тогава ще има хармония между Мъдростта и

Любовта. Сега, като говоря за вашето сърце, подразбирам такава хармония и между вашите мисли и желания. Всякога вашите желания имат надмощие над вашия ум. Вие мислите много добре и казвате: „Аз ще направя това, ще направя онова“, но като се разсърдите, разрушавате всичко. Мъж и жена се обичат, но един ден жената среща друг мъж, по красив от нейния, с хубави мустачки, черноок и казва: „Намерих го, най-сетне!“ И този дом, който се гради двадесет години, се разрушава. Тази жена е нещастна: Намерила е тя първия принцип. Същото нещо се отнася и за мъжете, и за децата. Едно дете намира баща си глупав, лош и казва: „Онзи баща е по-добър от моя“. Често някои деца сравняват своята майка с други майки и казват: „Майката на онези деца е по-хубава, по-добра от нашата“ – веднага в техния дом се явява дисхармония. Промъкнал се е първият принцип. Аз ви говоря за тази философия, не в нейната дълбочина, но само да ви изтъкна колко сте слаби. Пред мене вие сте такива, както ви виждам, слаби; вие сте още гвоздеи, които тепърва трябва да се забиват от чука! Като дойде чукът, ще ви пита: „Познаваш ли ме?“ –„Познавам те.“ Ще се забиеш и даже навън ще излезеш. Ще познаете, че сте гвоздеи и че силата не е във вас, а в чука. Чукът пък казва: „Виждаш ли, като те ударя, накъде отиваш“. Силата, обаче, е в дръжката на чука, а не в чука. Тази сила е в ръката, а не в дръжката. Ръката пък казва: „Силата е в мозъка, а не в самата ръка“. Ако мозъкът не даде заповед да се дигне ръката, какво ще стане с нея? Така е и с хората. Двама приятели, два гвоздея се събират и се разговарят. Единият казва: „Аз съм забит 20 сантиметра, знаеш ли колко товар закачват на мене? Никой не може да ме изтръгне, най-голяма работа върша аз“. Това са разсъждения на гвоздеи. Влиза някой християнин в църква и казва: „За Господа аз направих еди-какво си, обърнах един към Господа“. Обърнал си го! Ти си като крадец, когато вземе кесията на някого и я отвори, бръкнал си в сърцето му и си го задигнал и оставаш онзи човек да си оплаква дните и живота. Някои майки смятат, че са дали живот на детето си и го изпратят в „Майчин дом“. Дала си му живот! Ти не трябва да лъжеш това дете. Вторият принцип не търпи лъжа. Между лошите хора лъжата, силата, омразата, завистта – всички тези неща са съвместими; те са естествени неща и, когато двама лоши хора се набият, усещат временно удоволствие. Така е и с един вълк, лъв – когато те разкъсват и изядат една овца, временно са доволни; след 5–6 часа, обаче, те имат нужда да разкъсат друга жертва. Такива примери има много и в съвременната цивилизация. Случило се е нещо подобно в Америка, констатирано от съдебните власти в Ню Йорк. На един американски лекар му правило голямо удоволствие да убива хора и действително, за кратко време той убил 25 души. Взел той една жена за своя секретарка и първо нея убил. И как? Започнал да я реже парче по парче, като наблюдавал ефекта от своето дело, отрязал и пръстите на краката, на ръцете, извадил очите, отрязал носа, ушите, докато най-после я умъртвил. Това същото направил и с други 24 души, след което ги слагал в една печка и ги изгарял. В този човек е настъпвало животинско озлобение, когато е умъртвявал жертвите си. Той бил изследван френологически в Нюйоркския затвор:

челюстите и очите му били обезобразени. Той е бил под влиянието на първия принцип. Често в такива престъпници се явява желание да пуснат големи бради. Голямата брада е признак за присъствието на първия принцип. От това не искам да отидете в друга крайност и да ме разберете криво. Голямата брада дава повече сокове в човека, обаче, в престъпника тя ще бъде остра, груба. Когато вашите косми станат остри, първият принцип е взел у вас надмощие. За да познаете, колко сте добри, опитвайте всяка сутрин вашите коси, вашата кожа. Когато кожата ви стане суха и почне да надебелява, у вас е първият принцип. Този принцип ще ви погълне тъй, както змията поглъща жабата. Той ви улавя за крака и ако не се обърнете към Господа, ще слезете в дъното на ада, ще познаете другата философия на живота, ще познаете, какво е да служиш на мамона. Никой не може да избяга от тази вечна съдба на нещата. Затова Христос казва: „Обърнете се към Мене“.

Животът в съвременното наше състояние се проявява в две посоки: в доволството и недоволството, в качване и слизане. Други посоки на мисълта няма. Право е, че богат човек не може да бъде светия, но и сиромах не може да бъде светия, ако е недоволен. Под думата „богат“ разбирам човек, който е недоволен от себе си; „сиромах“ – човек, който е доволен от себе си. Като забогатее човек, става недоволен от положението си; купува една къща, втора, трета, мебели – търси начини да разшири този кръг. Недоволен – богат; доволен – сиромах. На като казвам „доволен“, не разбирам да си индиферентен тъй, както в Индия има факири, които се хипнотизират и заспиват. Имало един, който в продължение на 20 години съсредоточавал мислите си и стоял неподвижен дотолкова, че птиците го смятали за дърво и започнали да правят гнезда на главата му. Не разбирам такова състояние на доволство – да се завъдят птички в главите ви. Бог е създал за тази цел дървета, а ти, за да си доволен, трябва да работиш за Бога, да слугуваш Нему. Да си доволен, то значи: ако днес си спечелил 3 лева, радвай се за това и благодари на Бога. Утре, като станеш, ако спечелиш пак 3 или 4– лева, пак благодари на Бога. Не казвай: „Малко спечелих“. „Доста е на деня неговото зло.“ Един грош спечелиш, благодари на Бога; десет гроша спечелиш – пак благодари на Бога. Достатъчно ти е това. Едното прави човека щастлив. Двама като те любят, не могат да те направят щастлив, ще бъдеш нещастен. Любовта може да съществува между двама души, между трима тя не съществува. За да се прояви третият елемент и двамата трябва да вложат по равно количество и тогава ще произлезе тяхното дете. Бащата казва: „То обича мене повече“. Майката казва: „Не, мене повече обича“. Някой път бащата се намръщи, защото детето обича повече майката, или обратно. Защо ли? Защото този принцип у двамата не се е уравновесил. Вашите добродетели, вашите сили всякога ще съответстват на вашето вътрешно състояние – ни повече, ни по-малко. Това е цяла истина. Когато хората говорят за мене, казвам: заслужавам си го, пада ми се. Онзи, който говори лошо за мене, не му се сърдя – той работи върху мене. Нека той да ми направи добро и аз

трябва да му благодаря. Затова казва Христос: „Любете вашите врагове“. Ти не можеш да победиш този враг, първия принцип, с друго, освен с Любов: зло със зло не се побеждава. Да се снишаваш, да се гушиш, то не е Любов, а да го любиш с цялата си душа. Ще кажете: „Този човек има право да ме мрази“. Не мислете, че вълкът, като хване една овца и я изяде, Господ му казва: „Не направи добре“. Не, Господ му казва: „Много добре правиш“. Овцата, като се оплаче на Господа, Той ѝ казва: „Хубаво правиш, че плачеш; ти си длъжна да плачеш, а той е длъжен да те изяде“. Овцата излезе на полето, откъсне трева и я изяде, Господ казва: „Това е твоята работа, ти изяде тревата, един ден тебе вълк ще изяде“. Това е сегашната еволюция в живота, но това не е живот в истинския, дълбокия му смисъл. Да трошиш хиляди години камъни, за да правиш пътищата, да носиш вода – това не е живот. Може да бъдеш някое товарно животно, да пренесеш през живота си 10,000 тона злато, но какво от това? Това не е живот. „Чел съм еди-какво си, бил съм на църква и съм слушал един проповедник.“ Какво от това, какво знаеш? Пренесъл си 10,000 тона злато, какво знаеш? – „Знам, че елементите могат да се съединяват и как се съединяват.“ – Какво от това? – „Аз зная повече.“ – Какво от това? Ако бих знаел от колко частици е съставен материалният свят, какво ще ми допринесе това знание? Ако имам много богатство и не умея да го използвам, каква облага от това богатство? Ако имаш жена, която те обича, а твоето сърце е закоравяло и децата ти, когато те целуват, не чувстваш нищо, каква облага от това, че имаш жена и деца? Философията в Любовта е да дадеш и да вземеш едновременно, та обмяната да бъде правилна. Казвате: „Той не ме обича“ – това е първият принцип. „Той е недоволен“ – това е пак първият принцип; съмняваш се – това е първият принцип; „Няма Господ“ – това е пак първият принцип. Когато казват философите, че всичко в света се движи, това е вярно, защото първият принцип е във вечно движение. Животът се проявява във втория принцип, в правилното съграждане на нещата. Вторият принцип действа във вас. Всеки трябва да съедини тези два принципа с Христос. Така само ще бъдете навсякъде полезни: на обществото, на народа, на жените, на децата си и т.н. Това е казал Христос на евреите преди 2,000 години, но те приеха първия и отхвърлиха втория принцип и затова ги сполетя голямо нещастие. И днес хората с тази война изпитват първия принцип на гърба си. И той ще действа, докато хората се изтощят. След като си свърши работата, той ще прояви Любовта, т.е. Бог. Хората казват: „Който много мрази, много люби“. Това е наполовина вярно. Бог предоставя енергията си на втория принцип, но когато тя дойде, разумният Му Дух почва да гради. Не можеш едновременно да любиш и да мразиш. Не се лъжете, това е лъжлива философия, лъжливо учение. Когато дойде Божественият принцип в нас, само тогава можем да любим и да кажем: „Бог е Любов“. Само тогава ще разберем истинския смисъл на материалния свят, понеже Любовта е необходима за развитието на нашия живот. Както къщите са необходими за хората, както гнездата – за птиците, така и този принцип е необходим за света. Някои питат: „Защо Господ е направил така света?“ – То не

е ваша работа и другояче не можеше да бъде направен. Питат някои: „Защо Господ не направи онова?“ – Защото не можеше Той да измени на Своето естество. „Защо Той не се изяви?“ – Защото не можеше да измени на Своето естество. „Защо не направи света по-добър, защо не ни сложи на правия път?“ – Той ви е сложил, но вие не Го разбирате, защото мислите по своему, а между вашите мисли и Божиите има такава разлика, каквато от земята до Небето. Карат се двама и казват: „Защо, Господи, не слезеш да ни примириш?“ Господ не е в разделението. Когато един ден се очукате и станете на пясък, Господ ще погледне отгоре (с окото си) и ще види, дали ще може да стане нещо от този пясък. Като гледа Господ на днешните хора, като гледа на тези земни философи и на враждуващите царства, поусмихва се малко и оставя тези деца да се борят, чукат и плачат. Искаме някой път да жегнем Господа, като някой комар да го поухапем, да почувства. Той е, разбира се, спокоен и не иска да знае от това, но ни чуква с пръста си и нас ни закарват тогава на гробищата. Всеки, който ухапе Господа, отива на гробищата – там го изпраща Бог. Царе, князе, полковници, съдии, свещеници, проповедници и философи, Господ ги чука безразлично. И за вас е същото нещо. Ако много философствате, ще хвръкнете. И вие сте като комарите, гледате да поужилите някого, но като тръгнете да отидете при Господа, не бива да мъкнете и своето жило, жилото на комара, а да се спрете, да си дигнете нагоре очите и да въздъхнете. Не мислете, че Господ спи и не вижда. Още когато сте тръгнали от земята, Господ ви вижда. И ако сте тръгнали с Любов към Него, Той ще ви погледне, ще се смили и ще каже: „Разбрал си смисъла на живота – ела при Мене“. Който обича да хапе, Господ го оттласква, докато си научи урока. Аз ви давам тези мисли, за да разсъждавате и да съградите вашия живот не така, както сте го градили досега. Най-напред, откажете се да хапете. Когато се оплаква мъжът от жена си, че тя хапе, Господ какво ще направи? Ще я чукне, тя ще умре и той ще се освободи. Жена, като се оплаква от мъжа си, Господ какво ще направи? Ще го чукне и мъжът умира. Син извадил своето жило, Господ го чукне и той умира. Така постъпва Господ. Някои мислят, че Господ постъпва като хората, че прави каквото Му скимне. Това не е вярно. Той не прави абсолютно никакви грешки и в това отношение Той е всемъдър. И Неговото дълбоко, вътрешно желание е да се примирим, да живеем братски, да не се изнасилваме, да не крадем и т.н. „Какво има да се примиряваме, какво сме изяли и изпили в този свят?“ – питате. Срещнете някой човек – не ви поздравява и се обиждате. Какво ви е длъжен? И двама сте еднакво малки буболечки, които се движите по земята. Друг казва: „Но ти трябва да бъдеш кавалер, не ме тласкай!“ Друга е силата, която тласка. Ако вземете 100,000 малки песъчинки и ги клатушкате в едно шише, те ще се питат: „Защо се тласкаме, защо се караме?“ Ако влезете в този първи принцип и той ви клатушка, вие ще питате: „Защо, Господи, ни мъчиш?“ Като се пръсне шишето, вие се разсипвате, Господ ви освобождава. Така Господ се е заел сега да чука. Той чука със средния пръст. Средният пръст е законът на Сатурн, на съдбата. В закона на Божествената правда всеки ще пожъне, каквото сее. Искам

да бъдете свободни от вашите стари навици и очите на вашия ум трябва да са отворени, когато Господ почва да чука. Щом си извадил жилото, Господ ще те чукне. Ако те чукне вечер, няма да осъмнеш. А като те поглади, помилва, ти ще възкръснеш. Бих желал Господ да поглади всички хора, т.е. вторият принцип да ги поглади. Това е християнската философия и с нея може да се обяснят всички противоречия, които съществуват между хората. Недоразуменията произлизат от това, че ние не си разбираме от езика. Искате да ви дам факти. Какви факти мога да ви дам? Ако ти давам пари, не мисли, че те обичам: може да кроя да ти задигна къщата. Мъж дойде при някой беден, помага му. Жената на този беден човек е красива; знаете ли какви подбуди има този благодетел? Откъде знаете, че той е искрен, че няма да задигне жената? Какво доказателство имате за това? Само едно доказателство има, а то е: откакто се е родил, докато умре, ако не направи никаква пакост, той е искрен, няма измама. По-силно от това доказателство в човешкия живот няма. Така всеки трябва да живее. Ако философствам само и не живея, както трябва, това е лъжа в моя живот. Ако живея съобразно с този велик закон в живота, няма лъжа. Вие всичко това знаете. Гледам някои, когато идват отвън, сериозни са, а като влязат, поухилят се. Това е изкуствено. Знаете ли как турците

казват за жена, която се усмихва? Те казват: „В очите ми се засмя“, мислят, че тя е вече с тях. Усмихването за тях е лош признак, а ние го смятаме добър признак. Да, но ако ви хване за крачето, като жаба ще ви погълне. Не визирам вашия личен живот, а просто констатирам един факт, който става вътре в мене, става и във всички вас. Студът и топлината, светлината и тъмнината – аз усещам. Тези неща произлизат вън от нас. Това не сме ние, това са неща отделни от нас. Светлината и тъмнината не представляват нашия живот, но когато те се съединят в един принцип, проявява се животът, т.е. третият принцип. И този принцип може да се прояви само на екватора на живота. Прочие, не можем да служим едновременно на Бога и на мамона. Ако служим на Бога, ще бъдем щастливи, а ако служим на мамона, ще бъдем нещастни; ако служим на Бога, ще бъдем здрави; ако служим на мамона ще бъдем болни и бедни; ако служим на Бога, стомахът ни ще бъде здрав, ако служим на мамона, ще бъде разстроен; ако служим на Бога, ще бъдем почитани от обществото, ако служим на мамона, хората ще ни презират; ако един народ служи на Бога, ще бъде възвишен, а ако служи на мамона, ще се снижава и изражда; ако служим на Бога, умът ни ще се развива правилно, ако служим на мамона, умът ни ще се смущава и потъмнява. Това са двата принципа. Ставаш сутрин, смутен си, ще отидеш при Господа, ще отправиш ума си към Него и ако Той положи ръката си отгоре, ще вложи равновесие и ще измени настроението ти. Затова казва Христос: „Елате при Мене всички, които сте обременени и аз ще ви успокоя и утеша“. За да избегнете лошите последствия от първия принцип, който носи нещастие, всеки ден дружете с Христос. Първият принцип сам по себе си не иска да носи нещастия, а ги слага на другите, такова е неговото естество.

Днес научихте да се пазите от средния пръст на Господа. Когато благославят свещениците, съединяват палеца и безименния пръст и вдигат другите два нагоре, но те самите отдавна са изгубили ключа, забравили са смисъла на Божията наука. За това ще ви държа друга беседа. То е цяла философия, която е съществувала 10,000 години преди християнството. Но ще кажете: „Преди толкова години светът не е бил създаден, какъв свят имаше преди Адам?“ Преди падането на Адам имаше друг Адам, една друга велика култура. Като падна Адам, хората се изродиха и сега ние казваме: „Ние сме първият Адам“. Вашият първи Адам е ягорида, която само на края на опашката си е Божествена и после еволюира. Като нямало от какво, Господ взел малко пръст, направил от нея Адам и го оставил да живее в един малък рай, като градинар. Казваме, че нашият първи баща бил гол. Гол е бил, защото мъж, който се оставя да го води за носа една жена, е глупав. Жена, която се оставя да я води една змия, и тя е глупава. То е още по-смешно даже. Не е син Божи този Адам, когото вие знаете. Христос е бил преди Адам, преди Аврам. Той е, Който се нарича Син на Бога Живаго. Христос, когато дойде, каза: „Аз съм Онзи, Който беше преди Адам и Аврам“. Той е живял в онази велика епоха, велика култура, когато ангелите са пеели в Божествената зора на живота, в златния век на човешкия живот. Когато дойде грехът в света, тогава дойде великият баща – дяволът, който живее сега вътре във вас и затова вие сте чада на дявола. Ако не познаете, че сте в греха си, ще умрете; всякога ще служите на мамона и никога няма да бъдете щастливи. Когато казвам „вторият Адам“, разбирам Христос. Той е втори по отношение към закона на Любовта, но по изявлението на Бога, Той е първото начало. Сега вярвам, че като се върнете у дома си, ще започнете да търсите в себе си третия принцип. Онези, които малко се занимават с математиката, да започнат да изучават уравненията и тогава в резултата на едно уравнение ще намерят третия принцип. В първата част на уравнението ще сложите вашия ум, във втората част – вашето сърце, а в третата част ще влезе вашето тяло, и в тези отношения ще намерите какъв ще бъде вашият живот. Сложете в умовете си мисълта да се съедините с Христос. Животът е в съединението и в хармонията. Всяка горчива дума, всяко недоволство да изчезне. И всяко желание да ухапете вашия ближен да изгасне. Това значи да служим на Бога. Какво служене ще бъде, ако искам в дадена беседа да ви изобличa, като имам пред себе си вашите грехове, и да ви кълва. Това е лъжливо учение. Кълването е много лесно нещо, то значи да взема един чук и да ви удрям, а един ден вие ще издигнете същия този чук върху моята глава. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти отмерят.“ Тъй че от това, което слушате, не мислете, че аз ви кълва, защото аз мога и да мълча, но аз ви говоря една велика истина, която след дълги години вие сами ще я научите. Това съм научил аз след дълги години, които съм прекарал в материята тук на земята. Оплаквате се: „Лош е моят мъж“, ще кажа: първият принцип е у него. Мъжът казва на жената, че е зла, казвам: първият принцип е у нея. Дъщерята е недоволна – първият принцип е у нея. „Българският народ се бие“ – първият принцип е у него. Ще разсъждавате, защо се бият хората и защо

светът е лош. Ще разсъждавате върху всичко това и кога да е ще го разберете. „Да бъдем добри“ – това е вече вторият принцип. Когато ще се укроти всичко, когато настане мир, ще дойде третият принцип.

И така, вложете си мисълта да служите на Бога – там е вашето спасение.

Да бъде благословението на Любовта на живия Господ с всички ви.

Беседа, държана на 21 януари 1917 г.

1917_01_28 Все що е писано

ВСЕ ЩО Е ПИСАНО

Беседа от Учителя, държана на 28 януари 1917 г. София.

„Защото тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано" *)

В този стих, думата „отмъщение" звучи странно, което показва, че не е на мястото си. Засега по-сполучлива дума, която да изрази смисъла на Христовите думи, няма, нито в българския език, нито в чуждите езици. Донякъде, тази дума може да се замести с думите „отчет, равносметка, ликвидиране, равновесие". Христос, Когото и до днес още считат за идеал по чувства, мисли, постъпки и стремеж, е казал някои горчиви думи. Колкото и да са неприятни тези думи, те действат здравословно върху човешката душа, както горчивите хапове, върху организма на болния. Как би могъл човек да изправи своята изопачена мисъл, ако на пътя си не срещне противодействието на правата мисъл? Много християни и до днес още мислят, че могат да живеят, както разбират, да правят погрешки, без да си дават отчет за тях, без да носят последствията им. Те мислят, че, като се разкаят и обърнат към Бога, веднага греховете им ще се заличат. Погрешките се заличават, само когато се изправят.

Истинският идеален живот изключва всички погрешки и престъпления. Грехът, погрешките са случайни, вметнати неща в живота. Те стават, понякога, несъзнателно, а понякога – съзнателно, или, според езика на съвременната юриспруденция – със смисъл, или без смисъл. Следователно, задачата на хората не се заключава в правене на погрешки и престъпления. Те са дошли на земята по една необходимост на своето развитие. Те имат велика мисия и предназначение – да завладеят земята, да бъдат господари на всички животни. Какво значи, да владее човек? Кой може да владее и да бъде господар? Да владееш земята, това значи, да я обработваш, както трябва, да туриш ред и порядък навсякъде. Да бъдеш господар на животните, това значи, да ги ръководиш; така да се грижиш за тях, че и те да бъдат доволни от тебе. Само разумният, добрият и свободният човек може да владее земята и да бъде господар на по-слабите същества.

„Защото тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано". Този стих може да се разгледа в широк смисъл – по отношение на цялото човечество, и в тесен смисъл – по отношение на личния живот на човека, както и по отношение на неговото тяло. Човешкото тяло представя неговата земя, с всички растения и животни по нея – риби, птици, млекопитаещи. Всичко това човек трябва да завладее, но, тъй като принадлежи на друг Господар, той носи отговорност за съществата, които стоят под него и на които става временно

господар. Христос казва: „Господи, тези овце, които ми даде, са Твои, затова аз полагам живота си за тях”. Ето защо, човек трябва да знае, че за всяка власт, която му е дадена, носи отговорности. Всеки иска да бъде силен, но придобиването на тази сила има смисъл, само когато се употребява за нещо добро и велико. Иначе, тя е безпредметна. Силата, както дарбите и способностите на човека, се придобиват постепенно, с развитието на човека, а не изведнъж. Знаете ли, колко хиляди години е работила гъсеницата, докато придобие изкуството да преде, да се завива в пашкул и да се превърне в пеперуда. Които не са запознати с естествената история, ще кажат, че Бог е създал всичко. Бог е дал условия на всички живи същества да се развиват, но те сами трябва да правят усилия, да подобрят живота си, т.е. да минават от по-низко на по-високо стъпало. Който иска да проследи пътя на развитието, което става с някои същества, нека вземе едно бубено семе и го наблюдава: първо под микроскоп, после с лупа, да види, през какви процеси минава, как се диференцират клетките, докато се превърне в малко червейче, след това в буба, в какавида и най-после, в пеперуда. Ще кажете, че развитието на бубеното семе е несъзнателен процес. На земята, бубата живее несъзнателно, но в друг някой свят, по-висок от този, на земята, бубата е съзнателно същество. Затова е казано в Писанието: „Където е сърцето ти, там ще бъдеш и ти". С други думи казано: Където е съзнанието ти, там живееш. Ако съзнанието на бубата не присъства на земята, тя минава за нас като несъзнателно същество.

Бубата живее, несъзнателно, на земята, но какво ще кажем за човека, който минава през опитността на блудния син? Той се отделил от Бога, скъсал връзката си със своето висше съзнание и тръгнал по света, да странства. Има ли право, човек, да се отделя от Бога? Щом се прекъсне връзката между Божественото и човешкото съзнание, човек има право да се отдели от Бога; има право да странства по света; има право да изяде и изпие богатството на баща си с леки, повръхностни приятели и приятелки; има право да стане свинар, да ходи окъсан и бос; най-после, когато се пробуди съзнанието му, има право да се върне при баща си и да каже: "Приеми ме като един от твоите слуги. Не съм достоен да се нарека твой син. Сгреших пред тебе и пред Бога, прости ми". И бащата има право да посрещне сина си с радост, да го прегърне и целуне и да заповядa, в негова чест, да заколят най-угоеното теле. И по-големият брат има право да се сърди, че баща му заклал най-угоеното теле за по-малкия си син, който изял и изпил всичко, и се върнал при баща си гол и бос, като последен сиромах. Такава е съдбата на всеки човек, на всяко семейство, на всяко общество и на всеки народ, които са се отклонили от Бога. Това става днес по целия свят.

Казано е в Писанието, че Син Човечески ще дойде втори път на земята. С какво ще се ознаменува идването на Христа? – С пробуждане на човешкото съзнание. Когато човек осиромашее, когато изгуби всичкото си багатство и тръгне гладен, гол и бос по света, тогава ще съзнае, че е сгрешил, че е взел крив

път и ще започне да очаква идването на Христа. Това означава - пробуждане на човешкото съзнание. Това е процес, който се налага вече на хората. Всеки трябва да се върне при своя Баща, да съзнае погрешката си и да се разкае. Само така, човек ще види последствията на своя живот, както в миналото, така и в настоящето. И блудният син си даде сметка за своя минал живот, разбра, какво е придобил и какво загубил, и едва тогава реши, да се върне при баща си. Той разбра, че със свинарство нищо не се постига. Най-после, гладът го застави да се върне при баща си, да стане негов слуга. Ще кажете, че е страшно положението на човека, когато тръгне по света гладен, гол и бос. Ако сте дошли до това положение и сте се разкаяли, и върнали при баща си, радвайте се, че вътрешните ви дрипели, т.е. вътрешните ви недостатъци са излезли навън, сами да ги видите и изправите. Радвайте се, че сте поумнели. Когато поумнее, човек е отвътре сит, облечен и обут, а отвън – гладен, окъсан и бос. Благодарете, че разумността е влязла във вас и вие можете вече, да се върнете при Баща си и да кажете: Отче, прости ме, сгреших пред Тебе, но научих великия закон, че на всеки се отдава заслуженото.

„За да се изпълни все що е писано". Тези думи се отнасят и до всички съвременни общества, държави и народи. Европейските народи ще оголеят, ще изгубят силата си, ще настане глад на земята: кокошки, пуйки, агнета, прасета ще намалеят, почти ще изчезнат. Не само това, но и хлябът ще се намали, ще се дава дневно по 200 – 300 гр. на човек. Може да се случи и да гладувате по два-три деня. Всеки ще се пита: Защо дойдоха тези времена до главата ни? Кой е виновен за бедствията по света? – Виновникът не е един; всеки, сам за себе си, е виновен за лошите последствия. Когато ти яде и пи с приятелите си, те ли са виновни за твоето пропадане? Те бяха твои гости. Ти ги покани, да се повеселиш с тях; ти им даде средства, да ядат и пият с тебе, да прекараш по-весело. На кого се сърдиш сега? Както си ял и пил, без да мислиш за последствията, сега ще бъдеш герой, да понесеш закона за възмездието върху себе си. Ще благодариш на този закон, че ти дава възможност да се изправиш.

Религиозните хора се готвят, като заминат от този свят, да отидат в друг, по-организиран и съвършен. Ако от плодните дървета падат незрели плодове, къде ще отидат? Ще ги изнесат ли на пазара? Ще ги сложат ли на трапезата на някой богат човек? Ще ги видите ли в джоба на някое дете? Незрелите плодове ще останат при дънера на стъблото, докато изгният. За тях другият свят е затворен. Незрелите плодове ще останат дълго време на дървото – тукашният свят, докато узреят. Следователно, за неподготвените хора, този и онзи свят е един и същ. Дълго време човек ще живее на земята, дето ще се учи, ще расте и ще се развива, докато свърши развитието си. Тук той ще следва първоначално училище, после прогимназия, гимназия и университет. След това, ще влезе във великата житейска школа, да приложи наученото. И най-после, когато завърши и последната, житейската школа, тогава ще влезе в организирания свят,

наречен „небе". На небето приемат само учени хора, които са напълно узрели. Който отиде там, веднага ще му се даде работа, която трябва да свърши добре. Там не приемат хора без работа. Който влезе неподготвен в онзи свят, ще го оставят два-три деня, като гост и след това ще му възложат някаква работа. Не може ли да я свърши, ще го изпратят отново на земята.

Една баба сънувала, че отишла на онзи свят. Първото нещо, което видяла там, било една голяма маса, покрита с бяло и пред нея седяли няколко белобради старци, с книга в ръка. Тя разбрала, че четат нещо, занимават се. Това я смутило, понеже не знаела, какво да говори и как да се обърне към такива учени хора. Един от тях я запитал: Бабо, защо си дошла? Знаеш ли да четеш и да пишеш? – Не зная, синко, не съм учила. – Щом не знаеш да четеш и да пишеш, ще носиш вода. – Е, синко, цял живот носих вода на земята, дотегна ми вече, а вие и тук ме карате на същата работа. – Ако не искаш да носиш вода, ще се върнеш на земята, да се научиш да четеш и да пишеш.

Докато е на земята, човек минава през три области на живота. Първата област е стомахът. Живее ли още в стомаха, човек се съобразява с неговите правила и закони. Стомахът дава угощения и кани гости. Всички се нареждат пред трапезата и очакват да се сложи онова, което домакинята е приготвила. Започват да слагат едно след друго – супа, печена кокошка или пуйка, пражоли и отвреме-навреме, по една-две чаши шестгодишно винце, да се развеселят сърцата на гостите. Всички ядат и благославят Господа за благата, които им е дал. Така се разбира животът, от гледището на стомаха. Ако запитате човека, защо яде кокошки, агънца, прасета, ще каже, че така е определено от Бога, да владее животните и да им бъде господар. Той вкарва всички животни в стомаха си и се чувства доволен. Като влязат вътре, те започват да го питат: Господарю, какво да работим тук? Всяко животно започва да се проявява по своему: свинята започва да рови, волът – да боде, кокошката – да разхвърля, каквото намери, пуйката – да се надува. Не се минава много време, стомахът на господаря се разстройва, храносмилането му се затруднява. Той страда, пъшка, вика лекар да му помогне и се чуди, какво е станало с него. Много просто: животните, които са влезли в него, не могат да се помирят. Те създават разстройство в организма. Лекарят предписва очистително, господарят повръща, пречиства стомаха си и се облекчава.

Какво означава думата „повръщане"? Според мене, думите "повръщане" и „одумване" са синоними. Както преяждането разстройва стомаха, така лошите и нечисти чувства разстройват сърцето. Като знаете това, не допущайте нито да влизат в сърцето ви, нито да излизат от него отрицателни чувства. Защо трябва да се одумвате едни-други? Влезе ли някое отрицателно чувство в сърцето ви, веднага го повърнете назад. Някой ял развалена храна и тръгва от къща на къща, да разправя, каква била храната, докато най-после я повърне и се

освободи. Ако не разправя за себе си, ще говори за своите близки, че яли лоша храна. Не яжте нечиста храна, да не става нужда, да разправяте на другите, какво сте яли. Не говорете нито за себе си, нито за близките си. Устата е създадена да приема чиста, здравословна храна, а не, да изхвърля нечистата навън. Две врати има човек: от едната приема, от другата изхвърля. Ако от една и съща врата приема и изхвърля нещата, той е нарушил хармонията в своя организъм. Този закон е общ и за физическата, и за духовната храна. От една врата ще приемаш, от друга ще изхвърляш. Допуснете ли нещо да излезе през устата, то трябва да бъде най-хубаво. Не е позволено на човешкия език да си служи с отрицателни и горчиви думи. Затова е казано в Писанието: „За всяка празна дума ще давате отчет".

Същото се отнася до мислите, чувствата и постъпките на човека. Човек е свързан с разумния свят, със същества от висока култура – светии, ангели, арахангели, които държат сметка за всяка негова постъпка, за всяка мисъл и чувство, които излизат от ума и сърцето му. Един ден, той ще отговаря за всичко, което е допуснал в себе си. Човек дохожда на земята, ражда се, яде, облича се, учи. Изразходва се грамадно количество слънчева енергия – светлина и топлина, различни елементи – кислород, водород, азот, фосфор, желязо, сребро, злато и т.н. Всичко това струва милиони и милиарди. Ние виждаме, че човек расте, развива се, но колко струва той на природата, не знаем. Колко енергия са изразходвали разумните същества, като са работили и работят върху него, и това не знаем. Направете сметка, колко коства един човек, който е живял сто години на земята, за да разберете, има ли право той да злоупотребява с онова, което му е дадено. Който злоупотребява с правата, които му са дадени, лишава се от благоприятните условия на живота - да се ражда и прераждa. Да не може човек да се прераждa, това значи, да бъде завинаги затворен.

Днес няма вече условия за злото. Син Человечески дойде на земята, именно, затова: да освободи човечеството от злото, от лошите хора и животни. С други думи казано, всички обикновени човешки идеали ще изчезнат и ще се заместят с вечни. Всяка мисъл, всяко желание, които не се основават на някакъв велик идеал, сами по себе си, ще изчезнат. Само една мисъл да остане в главата ви и едно желание в сърцето ви, но да са безсмъртни. Какъв смисъл има, че сте родили десет деца, които не изпълняват Божията воля? Какво дете е това, което не обича баща си? Без любов не могат да се проявят нито вярата, нито надеждата. Любовта е първият и най-силен стимул за човека. Любовта на Бога към човечеството, към всичко живо, Го заставя да дойде в света, между хората. Обикновено, Бог посещава света в усилни и тежки времена, когато човечеството минава през големи кризи. Днес времената са тежки, хората и народите минават през големи изпитания, поради което, Бог е най-близо до тях.

Като се говори за прераждането, мнозина не го признават, но това не е важно. Какво от това, че някой не признава известен факт? Независимо това, фактът е налице. Хората са съществували и преди историческите времена, съществуват и днес. Те се раждали и прераждали, благодарение на което, придобивали по нещо ново, усъвършенствали се. Човек се преражда, но с нови имена. Същото става и с народите. Сегашните народи, наречени германци, англичани, руснаци, французи, българи и др., съществували, едно време, под други имена. Колко време е живял човек на земята, точно не се знае – различни мнения има по този въпрос. Според Библията, човек съществува от осем хиляди години; според окултистите – от 18 милиона години. Бог иде на земята, не да съди хората, но да пречисти света. Как ще го пречисти? – Чрез огън. Затова е казано в Писанието: „Всяко дърво, което не дава плод, ще се изкорени и в огън ще се хвърли". Дървото не може да живее на камениста почва, пръст му трябва. Следователно, всеки човек, който не дава плод, ще се изкорени и ще се хвърли в огъня. Кога човек дава плод? – Когато живее според законите на любовта. Вън от любовта няма живот, няма никакво постижение. През дългия живот, който е прекарал на земята, човек имал грижата да си създаде почва, която да разоре, обработи и посее, както прави земеделецът със своите ниви. Върху тази почва са паднали голям брой нечисти мисли и желания, които са я покварили. Тя трябва да се пречисти. Как? – Като се преобърне няколко пъти с ралото и се остави, известно време, на слънце - да се пече, докато стане плодородна.

За да помогне на човека в пречистване на неговата почва и освобождаване от греха, разумният свят, т.е. Провидението, му изпраща страдания. В този смисъл, страданието е плугът, чрез който се разорава нашата почва. Тя трябва да се разоре няколко пъти и да се изложи на слънце, докато се пречисти. Така, именно, тя става годна за посяване на чисти мисли и чувства. Хиляди години наред, Божията Любов трябва да действа върху човешката душа, за да върже, най-после, плодове. Докато узреят плодовете, естествено е, човек да бъде недоволен, кисел. Първоначално плодът е кисел и горчив. Колкото по-дълго време се излага на слънцето, той става все по-сладък, докато узрее напълно и стане сладък и ароматен. Процесът на узряването е свършен. Тъй щото, когато някой човек е кисел и недоволен, ще знаете, че той се намира в началото на своя живот – в зародишно състояние, едва е завързал. След няколко Божествени години, той ще узрее и ще стане сладък – недоволството му ще се превърне в доволство. Не е лошо човек да се гневи и да е недоволен. Гневът и недоволството са намясто, когато почиват на принципална основа. Всяко нещо има смисъл, когато е намясто, т.е. когато има основание.

В турско време, българите са имали голям страх от ошурджиите, т.е. бирниците, които са събирали големи данъци. Докато ошурджията не е дошъл, българинът бил спокоен. Той излизал пред пътната врата, взимал пръчка и нож в ръка и на едро дялал, като разисквал по различни въпроси. Обаче, ако дойдел

някой и кажел: Ошурджията иде! – веднага българинът се стряскал, обръщал пръчката към себе си и започвал да дяла ситно и да мисли, как ще плати данъка си. Преди това, той свободно си размишлявал и се произнасял, че Бог не съществува. Щом дойде ошурджията, Бог съществува – тоягата, т.е. правдата се налага. И той обръща тоягата към себе си. Като имаш пари, княз си, бейден – бей си. Като нямаш пари, и титлата губиш.

Един млад, красив момък се радвал на свободата, която имал. Дружел с моми и момци и се чувствал независим. Момите го харесвали и за голямата свобода, с която се ползвал, го наричали „княз на князете". Един ден, той решил да се сгоди. Момите го наричали вече само княз. След това се оженил. Сега го считали обикновен човек, като всички хора. Най-после, той се развел с жена си и всички започнали да гледат на него като на посмешище, на човек, който стои по-долу от обикновените хора.

Бог изпраща хората на земята свободни, да се чувстват независими и да живеят като князе. Какво правят те? Намерят някой мъж или някоя жена и се обвързват. Те изгубват свободата си и падат по-долу от княз. После се оженват – стават обикновени. Най-после се развеждат – стават за посмешище на хората. Щом са направили погрешка, ще я изправят. Мъжът дяла пръчката на ситно, жената – също, мислят, как да платят данъците си на ошурджията. Не се свързвайте с хора, които имат да плащат на ошурджията.

„За да се изпълни все що е писано". С други думи казано: Съд Божи иде в света! – Кога ще дойде Божият съд? – Когато Божествената светлина влезе в умовете на хората и те започнат да виждат ясно всичко, каквото са направили в сегашния и в миналия си живот. Те се намират вече пред нова задача, да изправят живота си, да изправят всичките си погрешки. Благодарете за светлината, която ви е дадена и бъдете готови, като блудния син, да се обърнете към Бога, с разкаяние и смирение, и кажете: Господи, бъди милостив към нас! Не изпълнихме волята Ти, но сега сме готови да станем слуги, да Ти служим с любов. Помолете се на Бога, да напише имената ви в книгата на живота. Откажете се от лъжата, на която сте служили с години и приемете истината. Ако не сте готови да служите на Бога от благодарност, вие ще се намерите в положението на един гръцки цар, който отговорил на своя добър лекар с неблагодарност.

Гръцкият цар, за когото се говори в разказа, страдал от проказа. В царството му дошъл един знатен лекар, някой си Дубан, който се заел с лекуването на царя и в скоро време го излекувал. В знак на благодарност, царят назначил лекаря на една от първите служби в царството. От завист към него, неприятелите му започнали да правят различни интриги, които достигнали до ухото на царя. Той повярвал на интригите и, за да се освободи от лекаря, заповядал - да го екзекутират. Преди да се изпълни заповедта на царя, лекарят се явил при него,

разказал му истинското положение, в което се намирал и го помолил за милост. Царят не се съгласил и потвърдил присъдата. Тогава лекарят казал: Ще ви оставя една книга, в която ще намерите отговор на всички трудни въпроси, които ви вълнуват. Като прелиствате книгата, заедно с отговорите на въпросите, ще чувате и моя глас – главата ми ще проговаря. Царят взел книгата и се зарадвал, че ще има възможност да прави интересни наблюдения. След екзекутирането на лекаря, обещаната от него книга била вече на царската маса. Царят всеки ден обръщал по един лист на книгата, да чете написаното в нея. Обаче, колкото повече прелиствал книгата, толкова повече положението му се влошавало. Листата били напоени с някаква отрова. Когато отворил последния лист на книгата, царят чул, че се говори: Това е възнаграждението на всеки човек, който, за направеното добро, отговаря с неблагодарност. Така завършил живота си неблагодарният цар.

Кой е лекарят, който лекува човешката проказа? – Христос. Вместо да благодарите, вие ще отрежете главата Му, за да се освободите от Него. Тогава, ще дойде при вас дяволът, чиито интриги слушате и ще ви даде книгата, която, всеки ден ще прелиствате, да четете от нея мъдрите му съвети. Листата на тази книга са пропити с отрова. Като четете мъдрите дяволски съвети, постепенно ще се отравяте, докато дойдете до последния лист. Тогава ще чуете гласа на дявола, който ще ви каже: Това е възнаграждението на всеки грешник, който, за направеното му добро, отговаря със зло. Той не заслужава да живее.

Мнозина се оплакват от неправдите в живота и отдават всичко на Бога. Щом мислят така, неправдата е в тях. Ако е даден само един живот на човека, има право да се оплаква. Но какво ще кажете, като знаете, че много пъти живеете на земята? Не мислите ли, че вие сами сте създали неправдата? Вие живеете по Божия благодат. Бог е толкова снизходителен към вас и въпреки това, вие пак роптаете. Нова епоха иде, нова култура, нови условия. Новата епоха се ознаменува с това, че Бог иде в света, да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните. Всеки сам си определя категорията, в която ще живее. Грешният, със своите изопачени и нечисти мисли и желания, ще си създаде съответно тяло, със съответен мозък, дробове и стомах. Мислите и желанията на човека се въплътяват в такава форма, която отговаря на тях. Тъй щото, не се чудете, защо съществуват различни форми: мечки, вълци, тигри, лъвове, змии и др. Формите се създават според мислите, чувствата и желанията. Не се чудете, защо съществуват добри и лоши хора, защо никои са здрави, бодри и енергични, а други – болни, хилави и неспособни за работа. Не се питайте, защо съществуват микробите, които рушат човешкия организъм. След всичко това, лекарите се събират, да обмислят този въпрос, да намерят начин, как да се справят с микробите. Има микроби, които, в 24 часа, могат да изпратят човека на онзи свят, в света на мъчението. Микробите са страшен бич за човека.

„Тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано". Питате: Отмъщава ли Бог на хората? Чрез микробите ли трябва да им отмъщава? Не отговарям на въпроса ви, но питам: Какви ще бъдат отношенията ви към вашия съсед, който съзнателно пуща свинете си, да ровят във вашата добре наредена градина? Вашата градина не е за свинете на съседа ви. Вие сте работили в нея с любов и радост за своите близки и приятели. Който ви обича, нека влезе в градината ви, да се разходи, да се порадва на хубавите цветя и плодове.

Представете си, че бащата на едно семейство бил в странство. Като се връща в дома си, той купува хубави подаръци на четирите си дъщери и на жена си. Едва пристигнал, двете му дъщери спират вниманието си върху подаръците и накитите, които баща им носи, разглеждат ги, любуват им се, но на баща си не обръщат никакво внимание. Че той е уморен, че трябва да се измие, да си хапне и почине, това не се отнася до тях. Обаче, другите две отправят всичкото си внимание към него: едната му носи вода - да се измие, дрехи – да се преоблече; другата приготвя ядене - да си хапне и почине. Те не мисдят още за подаръците. Бащата е внимателен и към четирите си дъщери, но към първите две има едно отношение, а към вторите – друго. Той няма да изрази отношението си външно, но вътрешно вече има някаква разлика. Оттук вадим закона: Любовта любов ражда. Омразата не може да роди любов. От страх, можеш да дадеш вид, че обичаш някого, но щом се махне причината, която произвежда страха, омразата се увеличава. Любовта изключва страха, обаче, безлюбието, омразата раждат страха. Само лошите, тъмните духове се страхуват, а не светлите и добрите. Следователно, щом влезе някой лош, тъмен дух във вас, вие веднага започвате да се страхувате. Изпъдете лошия дух от себе си. Нека той стане ваш слуга, а не господар. Щом го изпъдите, вие ставате силни, смели, повдигате съзнанието си и влизате в една светла област, дето цари любов и съгласие, светлина и мир. – Какво ще стане със света? – Не мислете за това, мислете за себе си. Друг е бил, досега, господарят на света, но днес той е вързан. Той трепери сега, страхува се, съжалява, че е изгубил властта си. Ще го изпратят долу, в низшия свят, да се научи да работи. Той е ял и пил, но работа се иска от него – друго спасение няма. Щом е вързан главният господар, с малките господарчета лесно ще се справите. Всеки ще върже малкото господарче в себе си и ще го тури на работа. Не се страхувайте от този господар, неговото царство е свършено. Турете Христа за глава на вашето царство и вървете по Неговия път. Само така ангелите ще ви бъдат приятели и вие ще ходите в светлина. Това иска Бог от всички. Слушайте гласа Му и бъдете готови да изпълните Неговата воля. Дошло е време вече за скъсване връзките със стария господар и да възстановите връзките си с Онзи, Който ви е създал, Който ви обича и мисли за вас.

Религиозните хора се готвят, като отидат на онзи свят, да минат през всички планети и да се установят на слънцето. И това ще бъде, но не сега. Вие още не сте готови за другите планети. Има смисъл да обиколи човек всички планети и звезди, но да придобие нещо, да се измени, да стане нов човек. А тъй, да мине и замине само, да види нови неща, без да разбере смисъла им, не заслужава да се изразходва толкова енергия. Ще дойде ден, когато човек ще пътува свободно от една планета в друга, но не със сегашното си тяло. Ново тяло трябва да си създадете, което да може да се разглобява и отново създава, за да го пренасяте от едно място на друго. Ще дойде ден, когато човек ще пътува по земята без тренове, без автомобили и аероплани. Той ще има ново тяло, устроено по нов начин. Сам той ще разполага с нова светлина и знания, ще познава законите на Всемира и ще ги прилага. Тогава той няма да оре и копае земята, както днес прави, но ще се храни по особен начин, който днес и най-учените не познават.

Христос казва: „Иди си сега и повече не греши". Да не греши човек, това значи, да не престъпва Божия закон. Който реши да служи на Бога, той изпълнява Неговия закон. Щом влезеш в обществото на ангелите, ти се повдигаш. Голямо благословение е за човека - да има приятелството на ангелите, на светиите, на добрите хора в света. Всеки ще се надпреварва да ти даде нещо. Страшно е, обаче, да попаднеш между неприятели. Всеки гледа да вземе нещо от тебе, да те ограби и погуби. Царството Божие не погубва човека. Там живеят хора в пълно обединение, в служене на любовта. Там всички живеят един за друг, а днес всеки живее за себе си. Под думата „себе си" разбираме низшето в човека: млекопитаещи, птици, риби. Затова, именно, Христос казва: „Който не се отрече от себе си, не може да бъде мой ученик”. Като се откаже от низшето, човек има възможност по-бързо да еволюира. Законът за еволюцията е общ за всички същества – и за хората, и за животните. Колкото по-грешен е човек, толкова по-бавно еволюира. Той е изложен на големи страдания, за да се пробуди съзнанието му. Същият закон се отнася и до животните. Тази е причината, дето едни животни страдат повече от други. Колкото по-тежки са страданията на едно същество, толкова повече има да плаща. Като изучавате естествена история, виждате, как формите постепенно минават от една в друга и се усъвършенстват. Разбира се, това е дълъг процес, който се извършва в продължение на хиляди години. За нас не важи времето, а резултатите. Ето защо, като дойдете до животните, не гледайте на тях с пренебрежение, но знайте, че един ден и те ще се изменят, ще се повдигнат. По съзнание, по материални условия, животните са по-долу от човека, но и те, един ден, ще се повдигнат. Ако знае, как да влезе във връзка с тях, човек може да се разговаря и с коня, и с вола, и с кучето, даже и с по-низкостоящите животни. Овчарят, който живее в колиба, и царят, който живее в палат, се намират при различни физически и духовни условия, но вие можете да се разговаряте и с двамата. Има хора, които, по съзнание, не стоят по-високо от животните. Има и животни, които, по съзнание, са като хората. Ето защо, не трябва да се влияете от

външната форма на нещата, но да обръщате внимание на съдържанието и на смисъла им. Истината разкрива произхода на човека. Един ден, когато влезете в духовния свят, вашите мисли и чувства ще станат обективни и като ги видите, ще се засрамите от себе си, ще разберете, че не сте готови за този свят и ще пожелаете, по-скоро да слезете на земята, да работите за съграждане на своето светло бъдеще. Затова, именно, човек се прераждa. Работа се иска от него. В каквото положение да ви поставят, трябва да знаете, че това е вашата съдба. Работете върху себе си, да подобрите съдбата си. Това се постига само по един начин: като служите на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. С други думи казано: Да служим на Господа с всичките си мисли, чувства и действия. Да служим на ближния си като на себе си. Кой е твой ближен? – Който ти помага и работи за тебе. Значи, волът, конят, кравата са твои ближни. Бог знае езика на всички животни и се разговаря с тях, както с хората, а ти се срамуваш да разговаряш с твоя вол, който по цели дни оре на нивата ти. Понякога, Бог предпочита да се разговаря с един вол, отколкото с един надут грешник, който сам си причинява страдания и обвинява Бога, че му дава толкова страдания и мъчнотии. Волът, по цели дни, тегли хомота на своя господар, но никога не го обвинява, че му причинява страдания. Бог е дал на човека хиляди блага и продължава да му дава. Кой е виновен за страданията му? – Той сам. Като злоупотребява с благата и Божието благословение, страданията неизбежно го следват. Какво трябва да направи, за да се освободи от тях? – Да прегледа живота си и да го изправи.

Единствената сила, която може да изправи човешкия живот, е любовта. Приложете любовта и животът ви, сам по себе си, ще се изправи. – Коя любов? – За която вие сте готови. Любовта има 350 милиона форми. Задача на човека е да изучава формите на любовта и да ги различава. Тъй щото, когато някой каже, че ви обича, вие трябва да знаете, каква е неговата любов: като на червея, на паяка, на комара, на кокошката, на кучето, на мечката, на вълка, на вола, на коня, или като на майката, на светията, на ангела и т.н. Не е позволено на човека да си служи с любовта на паяка, да смучи кръвта на своята възлюбена или на своя възлюбен; не е позволено да си служи и с любовта на хищника, който разкъсва своята жертва. Бог слиза на земята, не да съди хората, но да ги поучава. Той разтваря книгата на живота пред всеки човек и го заставя да чете, сам да види своите погрешки. Къде греши човек най-много? – По отношение на любовта. Като види и съзнае погрешките си, той ще каже като блудния син: Прости ме, Отче, ида при Тебе окъсан и бос, гладен и сиромах. Всичко, което ми даде, изядох и изпих, съгреших пред Тебе и небето, но готов съм да Ти стана слуга и да Ти служа. Това е съдбата на света, която днес се прилага. Бог ще приеме блудния син с любов, ще заповядя да го окъпят и облекат в нова премяна, ще го прегърне и целуне и в негова чест, ще заколи най-угоеното си теле; но дяволът, т.е. по-големият брат ще бъде недоволен. Той ще каже на Господа: Толкова години работих за тебе, но ти нищо не ми даде. Дяволът не

говори истината. Всичкото богатство на света е негово. За дявола е казано: „Не дойде да помага на ангелите, а на семето Аврамово".

И тъй, със слизането на Христа в света, хората ще се повдигнат, ще чуят гласа Му и ще възприемат новата мисъл. От който край на света да говори Христос, навсякъде ще чуват гласа Му. Праведните, едновременно, ще Го чуват и виждат. Той ще бъде навсякъде. Това значи, да бъде човек ясновидец, да е развил шестото чувство в себе си. Ако Христос слезе, втори път, на земята в плът, хората пак ще Го разпнат. Този път, Христос иде в такава форма, която нито от храна се нуждае, нито кръст я хваща. Той се нуждае от плодовете на вашето дърво. Като ви погледне, Той ще види, има ли плодове вашата душа и като намери плод, ще каже: „Да бъде благословена тази душа!" Казвам: Блажена е онази душа, на чието дърво има поне един узрял плод! Като дойде Христос при вас, ще Му предложите своя плод, да се нахрани. Така Той ще познае, че вие сте работили градината си с любов, добре сте разкопавали и поливали плодните си дръвчета. Много мъже, жени и деца поливат своите градини със сълзи, които идат от дълбочината на техните сърца. Един ден, от тези сълзи, ще се родят сладки, вкусни плодове. Не се плашете от сълзите си! Не казвайте, че плачете, но кажете, че поливате своята градина. Не казвайте, че сърцето ви се разкъсва от скръб и страдание, но кажете, че разоравате нивата си. Разоравайте и поливайте Божествената нива, да даде изобилно плод. Това е смисълът на живота. Затова иде Христос в света.

Какво е състоянието на сегашното човечество? То се намира в положението на движещия се параход. Преди да тръгне, параходът се разтърсва, полюлява се и когато движението се предаде по всичките му части, той започва спокойно и плавно да се движи по повърхността на водата. Христос иде на земята, да раздвижи спрелия в пътя си параход. Той ще му даде голям тласък, ще го разтърси, ще го залюлее, но ще го застави да тръгне, да поеме правата посока на своето движение. Следователно, идването на Христа ще се ознаменува с движение на човечеството в права посока. Всички хора ще започнат да мислят, да чувстват и да действат право, както параходът се движи в права посока и върви към строго определена цел. Мъчно е да си представиш, как ще стане това, но когато парата разтърси твоя параход; когато мислите ти станат ясни, определени; когато съзнаеш целта на твоя живот, ти ще видиш Христа, пред себе си, така ясно, както машинистът вижда и знае, че трябва да тури въглища в огнището, за да тръгне параходът. Мнозина са виждали и виждат Христа - весел, засмян, с ореол на главата, че отива към Ерусалим - като символ на свято място. Христос е във всички светове, а не само на земята. Които са по-чувствителни, съзнават това, възприемат го и с ума, и със сърцето си. Няма човек, който да не чувства, поне най-малкото, раздвижване в себе си. Който чувства това раздвижване по-силно, той се страхува, безпокои се, да не стане нещо страшно с него. – Нищо страшно няма да стане. Вашият параход се движи

напред, върви в определена посока, към Божественото пристанище. Аз не ви говоря за гроба. Напротив, щом параходът ви се подвижи, вие ще излезете вън от гроба и ще възкръснете. Това означава стихът, който Павел е казал: „Ние няма да умрем, но ще се изменим”.

Какво ще стане с нас? – Ще си легнете като буба и на сутринта ще станете като какавида. Втората вечер ще си легнете като какавида и на сутринта ще бъдете пеперуда, която свободно ще кацва, от цвят на цвят, да събира сладкия нектар на цветята. Какво стана с нас? – Преобразихте се. Бог отне вашите стари, корави сърца и ви даде нови, меки, от фина материя, на които, днес, пише своя закон. Той отне изопачените ви умове и ви даде нови, светли, които да разбират Неговите мисли и да ги прилагат. Душата ви ще бъде храм Божи, а сърцето ви – Негов олтар, на който ще принасяте жертвите си. Духът ще бъде Божият служител. Това значи, да служиш на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила. Това значи, съдбата на света. Да съдиш, това значи, да намериш истинския път, по който, като човек в обществото, като народ в човечеството, да научиш задълженията си към Бога и да ги изпълниш. – Тогава ще се познаваме ли? – Повече, отколкото днес се познавате. – Ще се обичаме ли? – Повече, отколкото днес се обичате. Тогава ще бъдете радостни и весели, със засмени лица и отворени сърца. Днес лицата на хората са замрежени, облаци има върху тях. Кой е виновен за това?

Едно дете видяло изгрева на слънцето, скрито под мъгли и облаци; неговият червен облик едва се прозирал. – Защо ме гледаш така навъсено и гневно? – запитало детето? Слънцето отговорило: Вината не е в мене. Облаци ме засенчват, мъгли пречат на лъчите ми, но минат ли те, аз пак ще ти покажа моят весел и засмян образ. Сега и на вас казвам : Не питайте, защо образът на Христа е мрачен и сърдит. Облаци и мъгли го засенчват. Когато те се разсеят, вие ще видите светлия и засмян образ на Христа, от Който лъха любов и светлина, радост и веселие. Любовта на Христа, отчасти, може да се уподоби на красивия и светъл слънчев образ. Когато почувствате Неговата любов, земният ви живот ще се осмисли. Тогава ще разберете, защо се раждате и умирате, защо сте жени и мъже, защо раждате и отглеждате деца. Не само ще разберете тези неща, но те ще се осмислят за вас.

„Тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано". Страшен е този стих. Който не разбира дълбокия му смисъл, ще ви прати в ада. Който го разбира и тълкува правилно, казва: Христос иде в света със своята разумност и любов. Той казва, на всички хора, по лицето на земята: „Мир вам!" Чрез разумността и любовта на Христа, всекиму ще се даде заслуженото. Кой за каквато работа е готов, такава ще му се даде. Има ли нещо страшно в това? Пригответе се, всеки на своето време, да посрещнете Христа. Облечете се в нови

дрехи. За едни, Христос ще дойде още днес, за други – утре, а за трети – след години. Кой когато е готов, тогава ще Го посрещне.

Очаквайте всеки ден Христа, все ще Го видите – от вас зависи това. Кога ще Го видите, не мога точно да определя. Вие трябва да бъдете на местата си, както астрономът стои на мястото със своята тръба и наблюдава. Астрономът може да наблюдава една планета, която е много далеч от земята, но той я вижда; когато, обикновените хора не подозират нищо за нейното съществуване. Когато планетата се приближи до слънцето, тогава всички хора могат да я видят. Защо да не бъдете и вие такива астрономи, да виждате Христа отдалеч, когато обикновените хора още не Го виждат. Значи, има хора, които и днес виждат Христа, други ще Го видят по-късно, когато се приближи до тях; трети и тогава няма да Го видят, те ще продължават спокойно и блажено да спят.

Желая ви да бъдете будни, да видите Христа отдалеч. Ако не Го видите отдалеч, поне отблизо, но непременно да Го видите. Той ще ви говори и ще Го чувате така, както днес, чувате мене.

Беседа от Учителя, държана на 28 януари 1917 г. София.

1917_02_04 Блажените
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

БЛАЖЕНИТЕ

Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно Царството Небесно.

Ще взема от този стих думата „блажени“. Христос не казва, че са блажени онези, които имат много пари, които имат много къщи, които са много учени, които са силни на деня, но казва: „Блажени са гонените заради правдата“. Думата „гоня“ има добро и лошо значение. Ако човек не бъде гонен, той няма да прогресира: трябва да има движение в света. Когато българинът иска да овършее своето гумно, своето жито, той гони конете си. Тази гонитба защо е? За да могат да се овършеят снопите. Всички неща в живота имат смисъл. Които разбират вътрешния смисъл на живота, те няма защо да се спъват от противоречията, които съществуват в света. Всички противоречия са израз на една велика истина, която има две страни, две лица: страдания и радости; страданията – това са тъмната страна на тоя живот; радостите са най-възвишените неща, светлата страна на живота. Всичко туй е съобразено със законите на Природата. В продължение на 24 часа земята мени лицето си. Едната страна е светла, а другата – тъмна. Следователно в продължение на 24 часа на вашия живот и вие ще бъдете тъмни и светли, ще страдате и ще бъдете радостни. Това е неизменен закон, който обаче няма нищо общо с греха. Някой път грехът се преплита със страданието, но тези две неща не трябва да се свързват. Страданието е велик закон. Няма човек, който да не е страдал и да не страда. Дори Бог страда заедно с нас. Никой не страда повече от Него. Когато някой каже, че страда, аз казвам: Ти едва си започнал с тази наука. Не е лошо да страда човек. С тези чувства, с които изпитвате най-приятните неща в света, ще изпитате и най-неприятните. Когато вашето око е разстроено, не е в хармония със светлината, ще изпитате най-неприятни усещания от нея; когато вашето око е нагласено, т.е. в хармония със светлината, ще изпитате най-приятните усещания. Следователно, когато във вас се яви някаква дисхармония, това показва, че вие сте разгласени. Само чрез страдания можете да се нагласявате. Онези, които свирят на китара, често настройват китарата си на известни гами за известни песни; ще рече, те вършат някакво нагласяване. И страданието е известно нагласяване и трябва да се промени гамата от мажорна в минорна или в хроматическа. У хора, които се стремят към благородното, този стремеж е свързан със страдание. Страданието и радостта са два противоположни полюса в живота. Който иска да се развива, той трябва непременно да страда: страданието е врата, необходимо условие за радостта. Не искате ли да страдате, няма да имате радости в живота. Радост и скръб са две дъщери на Бога. – „На кой Бог?“ – На Онзи, Който е изявен на човечеството. Казвате: „Бог има ли дъщери?“ – Има. Той има дъщери и синове и на земята, и на небето. Думите

„брат“ и „сестра“ са Божествени идеи, те са много по-велики понятия от онези, които ние схващаме и разбираме. Нашето братство и сестринство се е издигнало едва една педя над земята. Когато някой брат вземе една педя земя от нивата на някого, те се скарват и братството се разваля. Вземете за пример между лекари, търговци, учители, свещеници, проповедници и други братството е достигнало само до една педя. Този е съвременният обществен растеж, до който хората са дошли в схващане на братството. Христос казва: „Блажени сте, когато ви гонят за правдата“. Ще кажете: „Защо да ме гонят?“ Питам: Защо пък да не ви гонят? Често се казва, че мътната вода е по-приятна за почвата, отколкото бистрата: като мине през почвата, тя оставя известни утайки, от които растенията се ползват. Така река Нил всяка година нанася милиони тонове чернозем, от който старият Египет е произвеждал грамадни количества жито. Страданието е онази Божествена утайка, която слиза от висотите и като се утаи във вашите полета, ги наторява, и Бог казва: „Сейте сега!“ От тези ваши утайки и грехове,недоразумения – ще излезе най-добър хляб и вие ще кажете: „Слава Богу, много хубаво е било всичко това!“ Ако няма страдания, няма да има и хляб. Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Действително, Той е жив хляб, защото хората Го ядат всеки ден.

„Блажени сте, когато ви гонят и когато върху вас рекат всяка зла реч на лъжа заради Мене.“ Ако кажат за вас зла реч, когато я заслужавате, то не е похвала; щом сте виновни, заслужавате да ви осъждат. На правдина, за права Бога трябва да страдате. Сега мнозина страдат за кривото. Питам: Ако Христос днес би дошъл, какво учение би дал на света? Всички хора искат да са щастливи, блажени, да имат добри мъже, жени, деца, но отгде ще вземете тези добри мъже, добри жени, добри деца? Ако посадите най-хубавото жито в пясъка, то ще стане хилаво. Сложите ли тор на този пясък, след време житото ще започне да се подобрява. Аз разбирам този закон вътрешно. Какво става в света? Там всичко върви нормално: става, каквото трябва да стане.

Апостол Павел казва на едно място: „Всички живеят и се движат в Бога“. Ако се движите и живеете в Бога, от какво се плашите? Седите в една лодка в морето, дигне се буря и вие се уплашите. Питам: где е вашата вяра? – „Ще потънем.“ – Ако сте грешни, ще потънете. Ако приличате на злато, сребро, желязо, ще потънете. Обаче, ако сте лека перушинка, ще останете на повърхността, а другите, които носят голям товар, те ще потънат и горко на тях! Следователно не товарете никога умовете си с мисли, които обременяват. Не е важно какво хората мислят за вас; важно е какво Господ мисли. Господ е навсякъде, дето има разумни същества. Той не е в мъртвите, нито е в грешните. Под думата „Бог“ аз разбирам приятните чувства, мисли, които усещате, които изпитвате в себе си, т.е. във вашето съзнание, и чрез които Го разбирате. Бог живее в нас и Той има сила да ни възкреси. Ако Господ не е във връзка с мене, ако не може да ме оживява, защо ми е този Господ? Каква полза тогава, че имало някакъв Господ?

Затова Христос казва „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, каквото попросите, ще ви се даде“, ще оживее. Христос казва, че Той е живо Слово: „Думите, които ви говоря, те са във вас, те са живи“. Ето защо Христовото учение, което е вътре в нас, само по себе си, има сила.

„Радвайте се и веселете се, защото е голяма на Небеса вашата заплата“. Това значи, че такива хора ги чака бъдещ живот. Кое подразбира бъдещ живот? Някои мислят, че като умрат, ще отидат в друг свят. Не, няма да отидат в друг свят, но просто ще преминат от едно състояние в друго, както става с бубата. Като стои на листа и го чопли, бубата мисли, че това е нейният свят; но като се превърне в пеперуда и получи крилца, тя почва да посещава цветята и изменя своите възгледи за света. Докато чоплим листата на материалния живот, и ние сме червеи; като минем през пашкула и станем души, облечени с хубави дрехи, ние ще схванем живота в по-високите му прояви. Без да се обиждаме, мнозина сега са в положението на гъсеници. Казват: „Трябват ни бели пари за черни дни“ – това е живот на гъсеница. – „Трябват ни къщи за черни дни“ – гъсеницата мисли така, защото на гъсеницата е необходим този лист. Питам: Ако гъсеницата стане пеперуда, за какво са тези листа? Като почнете да се издигате, ще кажете на братята си: „Аз оставям тези листа на вас – подарявам ви ги“. Затова Христос казва: „Това, което не ти е потребно, дай на другите, които са в твоето положение и нека те да се ползват“. Наистина Христовото учение се отнася до всички, но всички хора не са еднакво готови да го схванат и приложат. Всеки може да го приложи според степента на развитието си. Ще рече, трябва да съзнаете своето положение. Които са назад или напред, не трябва да ги осъждаме, нито да им завиждаме: един ден всички ще минете по този път доброволно или по необходимост. Ако не вършеете доброволно Господ ще дойде с камшик, ще ви върже като кон на вършачка и ще овършеете гумното. Като ви питат защо сте станали коне, ще отговори: „Да вършеем житото“. Мнозина от съвременните хора вършеят на Божественото гумно. Като гледам някой кон, че вършее, казвам: Той върши добре работата си. Питам себе си: върша ли и аз добре своята работа? Ако съвременните хора искат добре да разбират Христовото учение, между тях трябва да се въдвори Божествена хармония. Можете ли да опитате колко сте блажени? – Можете. Хората постоянно се оплакват и казват: „Аз съм нещастен“. – Ти си блажен, защото Христос казва: „Блажени нещастните“. Някой боледува. Що е болестта? – Празник, че Божественият живот работи върху тебе и желае да те възкреси. Имаш мъчнотии в своето развитие, не можеш да разрешиш някой въпрос – Божествената мисъл иска да те подигне, да те осветли. Стяга се сърцето ти – Божественият живот работи, иска да смекчи твоето сърце. Господ работи в нас. Съвременните хора приличат на деца, които обичат да дигат прах из училищните стаи. Като влезе в клас, учителят вижда навсякъде прах и започва да киха. Аз виждам навсякъде кихане: учители, проповедници, майки, бащи и всички кихат. Защо? – Прах има. Отворете прозорците, проветрете стаите,

измийте пода и кихането ще престане. Гледайте стаята ви да е изчистена, ако искате да няма кихане. Кихане – значи има прах, подозрение, съмнение. За да се разбере смисълът на живота, изисква се светлина. Питам: От колко време сте на земята? Преди 200 години где бяхте? Баща ви, дядо ви, прадядо ви, баба ви, прабаба ви преди хиляда години где бяха? Ще кажете: „Не ни трябва да знаем това". – Не ви трябва, но когато дядо ви остави наследство, вие ходите по банките да го търсите, да научите всичко за наследството. Защо? Защото има да наследите нещо. Но ако дядо ви е направил дълг, вие се правите, че не го познавате, защото иначе ще плащате за него. Това не е кавалерство. Не си кавалер – значи не можеш да яздиш на кон, не можеш да управляваш своя ум, не си способен да управляваш своята мисъл, не си умен човек. Христос казва: „Блажени са онези, които така разбират смисъла на живота". Богатството е скрито в нашия мозък, в нашата мисъл, в нашето сърце. Някой богат момък се влюбва в някоя бедна мома. Тя може да е бедна, но има скрито богатство в себе си. То е изразено на нейното лице. Има хиляди примери, когато царе и други знатни и богати мъже са се влюбвали в бедни момичета и по този начин са се издигали; но тези момичета имат вътрешно богатство, което Бог е вложил в тях. Когато човек е добродетелен, справедлив, когато има в себе си Божествена Любов, Мъдрост, Истина – всички тези неща живо изпъкват в него. Аз съм срещал Добродетелта, разговарял съм с нея; какви блага бликат от нея! Знаете ли каква красива дъщеря е тя на Бога? Аз съм срещал и Божествената Правда – тя е много красива, но строга, не прощава погрешките. Ще кажете: „Аз съм слаб". – Слаб или силен, ти не трябва да престъпваш заповедта на твоя Баща. Любовта пък е много хубава и нежна: тя не вижда хорските погрешки. Каквото и да направиш пред нея, даже и най-лошото, тя ще те целуне, поглади, очисти, преоблече и ще те заведе у дома си. Мъже и жени трябва да се любят! Някои казват: „Жена ми не ме люби". – Не си намерил онази, която те люби. Твоята жена на земята е сянка на Любовта. Жената казва: „Ще го взема, ще се оженя за него, защото е богат, има къща, има 10 хиляди лева приход". Тази жена взима, но не дава, тя не може да направи мъжа си щастлив. Мъжът казва: „Аз се ожених за нея, защото е богата, макар и грозна". И този мъж не може да направи жена си щастлива. Защо? Защото всяко учение, което взима, а не дава, не може да направи хората щастливи. В основата на християнското учение седи самопожертването. Има два вида жертви: или сам ще се пожертваш, или ще те пожертват. Например защо колят агнета на Гергьовден? Слагат им венеца, осветяват ги и после ги колят. Защо дават тази жертва? – За ядене. Има духове в света, които и на вас един ден ще сложат венец, ще ви поставят на жертвеника, ще ви заколят и ще умрете. Ще кажат: „Еди-кой си умрял". Казват: „Той не е умрял, жив е". И вие ще бъдете един ден на трапезата на смъртта и там ще ви изядат. Ще кажат: „Колко е хубаво, добре угоено това тяло! Ами мускулите, сърцето, дробовете му, чудо!" Хората умират, защото са месоядци. Господ учи хората да не ядат месо. Когато престанат да ядат месо, няма да има смърт на света. Месото на грешните е много крехко; така е и с всички долнокачествени

дрехи. Дреха, която е направена от хубави нишки, е здрава, не се къса. Месото на праведните е здраво, жилаво и затова не го ядат. За праведните няма смърт.

И тъй, Божественото учение ще създаде у нас здрави мисли, здрав ум, здраво сърце. Който се опита да унищожи една добра мисъл, едно Божествено желание, той сам ще се унищожи. Такъв човек ще дойде в положението на крокодил, който поглъща малките жабчета. В река Нил има малки жабчета, които крокодилите често поглъщат; крокодилът отваря устата си и жабчето, като скача, попада в устата му; понеже е малко, той го гълта цяло. Обаче, като влезе в корема на крокодила, жабчето иска да излезе навън и за да си пробие път, лека–полека прояжда корема му и излиза; тогава коремът на крокодила се напълва с вода, той обръща гръб и умира. Някои хора се оплакват и казват: „Изядоха ме!" Ако Бог е с вас, които се опитат да ви изядат, те скъпо ще платят за това. Ако човек има вяра, не трябва да се страхува от нищо. Живият Господ е с него.

Духът на Бога слиза вече отгоре, както светлината слиза на земята. Той иде и носи със себе си велика виделина, огън и живот, които ще пречистят света. Съвременните хора ще опитат тия неща, ще бъдат свидетели на въдворяването Царството Божие на земята. Със слизането си Бог ще съедини хората и злобата постепенно ще изчезне. Всички недоразумения произлизат от недоверие и подозрение един към друг. Ще приведа примера за студа, вятъра и слънцето, които искали да направят опит с един овчар, кой от тях ще успее да му снеме кожуха. Започнал студът, разразил се в най-силна форма, дърво и камък се пукали. Той казал: „Аз сега ще му снема кожуха". Овчарят обаче, като видял голям студ, загърнал се здраво в кожуха си и закрачил бързо към дома. Студът не успял с опита си. Започнал вятърът: засвирил той от всички страни, изкоренявал дървета, помитал всичко на пътя си, но кожуха на овчаря не могъл да свали; овчарят даже по-добре се увил. Най-после слънцето рекло: „Вие направихте вашия опит; сега аз на свой ред ще направя своя". Усмихвало се слънцето благо и весело, като изпращало всичката своя Любов; овчарят започнал малко по малко да се стопля, докато се силно сгорещил и свалил кожуха си.

В света се проповядват два вида учения: на студа и на вятъра. Сега остава учението на Любовта и то ще свали кожуха. Някои питат: „Ти какво мислиш?" – Погледни ме в очите и ще видиш, какво мисля. Като ви срещна, не питам какво мислите; аз зная какво мислите – мислите за някоя дву–триетажна къща, с повече мебелирани стаи; мислите да се ожените, да имате деца и т.н. Срещам някой учен; какви мисли виждам у него? Той прави научни изследвания. Срещам друг, който мисли да краде. Всичко, каквото човек мисли, е изписано на лицето му. Господ е отворил вече книгата и всичко, написано на нея, ясно се вижда. Ако Христос реши да съди света, той веднага ще издаде присъдата, ще

каже: „Според еди-кой си член от Божия Закон, за това и това, което сте направили, тази ви е заслугата“. Но друга е сега мисията на Христос. Той призовава човечеството към трезвен живот. Не трябва да мислите, че сте много свети – това трябва да знаете! Светията трябва да бъде отличен човек, да знае да слугува, да има здраво тяло, здрав мозък, да има здрави крака, ръце, мускули, да е с празни ръце, т.е. да не е богат, да не е и сиромах. Обаче той трябва да бъде в положението на Толстой и да раздава, да помага на бедните. Такъв е истинският светия. На небето Господ класифицира светиите на големи и малки. Онези, за които е много говорено, които са много страдали и достойно са изнесли всичко, те са светии. Защо днес хората почитат Христос? Защото Той изплаща всичките им дългове, понесе всички техни грехове. Ако Христос не беше пострадал, ако не беше дал нещо от себе си за хората, Той щеше да бъде обикновен човек. Всеки трябва да слугува на Бога и да знае, че има свое място на земята! Ще кажете: „Апостол Павел е бил велик човек. Еди-кой си е бил също велик човек“. Казвам: Ако изпълните своята роля на земята добре, и вие ще бъдете Велик човек. Жена, която е живяла 20 години със своя мъж, носила е неговият тежък ярем, готвила му, всичко е понасяла с търпение, а той я малтретирал, тя ще бъде светица. Същото може да се каже и за мъжа: ако мъжът понасял търпеливо всички неприятности, предизвиквани от жена му, която го малтретирала, и той ще бъде светия. Само такива мъже и жени могат да бъдат светии на небето. Аз виждам всеки ден на земята жени, накичени с диаманти, огърлици, които живеят охолно, безгрижно; на онзи свят те ще бъдат бедни, с окъсани дрехи. Един ден вие ще се намерите в положението на онази богата скъперница госпожа, която имала един беден, но добродетелен слуга. Макар да получавал само по 60 лева месечно, той раздавал всичките си пари на бедни. Господарката често му казвала: „Не бивай толкова глупав! Не раздавай парите си, защото ще ти трябват за черни дни“. Една нощ госпожата сънувала жив сън: вижда един хубав палат, мраморна постройка и отличен. – „Чий е този палат?“ – „На твоя слуга.“ – „Ами такъв бедняк, отгде има толкова пари да си построи такъв разкошен палат?“ – „Всичко, каквото печелеше на земята, той го изпращаше на онзи свят, да си съгради там палат.“ По-нататък тя вижда една малка колиба. – „Ами тази колибка чия е?“ – „Твоя е“ – отговорили. Казвам: Вие може да сте големи личности на този свят, но на онзи свят Господ ще ви съди по делата ви и ще отдаде всекиму заслуженото. Не трябва да се заблуждавате, но трябва да знаете истината, да поставите рязка граница между Божественото и човешкото. Вие казвате, че разбирате думата „Любов“. Не, не я разбирате. Не само думата „Любов“ не разбирате, но не разбирате и Правдата, и Истината, и Мъдростта. Когато вляза в една къща и видя разгневена жена, това Мъдрост ли е? Когато се изговори думата „Мъдрост“, в състоянието на човека трябва да настъпи известна промяна. Трябва да се разбира смисъла на всяка дума! Ако влезете в театъра, дето има хиляди души и извикате: „Пожар!“ – всички ще се втурнат да бягат навън; ще се внесе суматоха и всички ще изпитат ужаса на приближаващата смърт. Защо е така? Защото всички

разбират смисъла на тази дума. Но ако някой дойде между тях и каже думата „Любов“, всички ще се спогледат, ще се изсмеят и ще вземат този човек за смахнат. Ще кажат: „Какво иска да каже този човек с тази дума?“ Това показва, че те не разбират дълбокото значение на думата „Любов“; ако я разбираха, тя би трябвало да произведе същия ефект, какъвто произвежда думата „пожар“, само че в обратен смисъл. Ако видя човек натъжен и изрека думата „Любов“, всички страдания и недоволства у него трябва да изчезнат; той трябва да се зарадва, да засияе като ангел и да се превърне от червей в пеперуда. Често казвате: „Господи Боже“ – но и тези думи не разбирате. Аз рядко произнасям Божието име в душата си; произнасям Го, само когато имам голям товар и тогава целият товар ми се смъква. За мене тази дума съдържа всичко. На български аз замествам тази дума с думата „мога“. Никога не казвайте: „Слаб съм“. Казвайте: „Всичко мога чрез Христос“. Сложете настрана всичко друго! На първо място сложете Христос. Вие ще разберете Христос, ще разберете Бога само чрез думата „мога“. Аз не се смущавам от тъмнината; когато земята се обръща през денонощието, това е в реда на нещата. Когато на някой човек е тъмно в ума му, казвам: Неговото слънце е залязло, в ума му има тъмнина, затова нека легне да си почине, да не се безпокои и след 12 часа слънцето ще изгрее за него – неговият Господ ще дойде. Тогава ще дойде в него Любовта и той ще почне да разбира дълбокия смисъл на живота. Така е учил Христос по-рано, така учи и сега. Всички чакат да дойде Христос от небето. Не, Той един път е слязъл вече. Втори път няма да слиза на земята. Бог слезе на земята, когато я създаде, когато направи света. Той и до днес работи върху света и ще стои тук дотогава, докато всичко уреди. След това той ще се върне на небето заедно с всички свои чада. Този Бог е винаги с нас и работи заедно с нас. Той ще ни събере и от нас ще образува дървото на живота, на което съставяме коренчета, клончета, листа и плодове; всеки лист ще бъде за изцерение и всеки плод – жива храна. Тогава ние ще бъдем едно с Господа, тъй както всяка клетка, всяко коренче, всяко клонче и всеки лист съставят части на дървото.

„Блажени сте, когато ви гонят“. Блажени сте, защото тогава вие се движите напред; защото работата, която вършите, е за добро на човечеството. Щом е така, голяма ще бъде вашата заплата на небеса. Когато някой те срещне и каже, че си лош човек и право ти е казал, стани добър. – „Грозен си“ и право ти е казал, стани красив. – „Злобен си“ и право ти е казал, стани благ! Колко много говорят хората за мене, но ако обръщам внимание на всичко казано досега, космите от главата ми щяха да опадат. Казвам: Прави са тези хора; аз съм опасен човек. Защо? Защото съм огледало. Като ме срещне някой, той се огледа в мене и казва: „Ти си вагабонт“. – Право казваш. – „Ти си шмекер.“ – Право казваш. Огледай се и се оправи! Хората приличат на онзи американски проповедник, който полудял, и един ден, като се огледал в огледалото, не се познал и казал: „Ти трябва да се покаеш! Иначе Господ ще те прати в пъкъла“. И мене ми е приятно да се оглеждам в хората – аз искам, като срещна някой

добър човек, да се огледам в него, да видя какъв съм. Затова именно и аз се оглеждам. Трябва да има два вида огледала: едни, в които ние да се оглеждаме, и други, нашите, в които хората да се оглеждат. Само така хората ще изправят грешките си. Горко на онези народи, общества, църкви, които нямат огледала! И съвременните лекари употребяват в практиката си огледала. Когато преглеждат гърло например те си служат с огледала. И Христовото учение носи огледало. За да се разбере дълбокият смисъл на страданията, трябва да имате предвид, че те са необходими за щастието и блаженството на нашия бъдещ живот. Страданията са най-голямото благо, което Бог изпраща на хората. Ето що казва Христос: „Когато някой от вас страда и е много отегчен, нека дойде при мене. Аз ще откупя неговите страдания, като му дам друго нещо: ще направим обмяна на чисто братски начала". И тъй, Христос слиза на земята в слава, за да отнеме товара на хората и затова казва: „Възложете товара си на Господа!" Ще направите една обмяна: Господ ще вземе вашите страдания, а в замяна ще ви даде радости. Като е слязъл на земята, Той е пожелал да ви направи щастливи. За да бъдете щастливи, трябва да бъдете умни, мъдри. Произнасянето на думата „Мъдрост" да става само тогава, когато не можете да си разясните някой труден въпрос. Произнесете думата „Мъдрост" и почакайте 10 минути; след това ще настъпи известно проявление. Ще приличате на слепец, който прогледа и вижда красотите на света. Той казва: „Виждам всичко в света и разбирам колко е велик Господ!" И ние трябва да благодарим на Бога, че е създал този свят, че е създал дом, братя, сестри, майки, бащи, жени, деца, па и нещастия покрай това – за всичко трябва да Му благодарим. Онези, които са тръгнали в Христовия път, те трябва да благодарят на Бога за всичко. Като благодарим на Бога, тогава всички ще се разберем. И като произнесем думата „Любов", ако сме тъжни, веднага ще почувстваме радост, топлина, която ще се разлее по тялото ни и нашите вкочанясали членове ще почнат да се размърдват. Тогава ще видим ангели да слизат отгоре. Това значи да станеш ясновидец. Някои чакат, като умрат, тогава да видят всичко, тогава да станат ясновидци. Не чакайте да умрете, но докато живеете още трябва да възкръснете в Господа. Не казвайте: „Като умра, тогава ще разбера живота". Не, кажете: „Като променя дрехите си, като се обърна от червей в пашкул и от пашкул в пеперуда, тогава ще видя Бога и ще разбера живота". Вие казвате: „Ще умра, ще ме заровят в черния гроб, но какво ще стане с мене, като ме нападнат червеите?" Червеите, това са вашите по-малки братя. Те ще дойдат при вас и ще кажат: „Я да ви вкусим малко! Христос беше за вас жив хляб, а вие ще бъдете за нас жива храна". Не, човеците не са в гробищата. Повтарям: Има два вида хора – едните са живи-мъртви, каквито срещаме всеки ден из София, а другите – мъртви-живи. Христос казва: „Блажени мъртвите живи, които умряха за Господа". Никъде не е казано: „Блажени живите мъртви". Последните са гъсеници. Мъртвите живи са пеперуди и са безопасни, защото не ядат листата на дърветата. Когато в ума ви влезе някоя мисъл, която разрушава, тя е гъсеница – изпъдете я навън. А когато влезе мисъл, която повдига, тя е красива

пеперуда – задръжте я. Следователно всеки ден изхвърляйте навън мислите, които изяждат листата на вашия живот. Това е учението на Христос.

Христос казва: „Блажени сте, когато ви гонят, защото голяма е вашата заплата на небето“. Ще ви обясня дълбокия смисъл на тези думи. Като посеете едно житно зрънце, то започва да гние, нападат го много врагове и микроби; но щом излезе нагоре към светлината, слънцето го огрява и враговете му се разбягват. Следователно и вас трябва да гонят, за да излезете нагоре. Като казва „блажени гонените“, Христос подразбира, че блажени са онези, които израстват, пущат коренчета, листа, цветове, плодове. Голяма е тяхната заплата, когато дойде Господ и намери плодовете им узрели. „Има ли смисъл това учение?“ – Има. Това значи да бъдеш гонен за Христос. Ако ме гонят и нямам никакъв плод, заслужавам да бъда гонен. Ако бъда гонен, за да дам плод на Бога, и имам такъв, това гонене има смисъл; то подразбира растене. То ще даде необходим импулс, подтик за работа. Като разсъждаваме така, ще започнем да мислим право, да разбираме защо живеем. Ето защо трябва да се молим за всички хора! Писанието казва: „Благославяйте, не кълнете, казвайте истината направо в лицето като на брат, на приятел и никого не одумвайте!“ Одумването е повръщане на храната от стомаха; устата пък е създадена не за повръщане, но за сладките слова на Любовта. Това е учението, което носят светиите отгоре; това е учението, което праведните от хиляди години проповядват на света; това е учението на малките ангели, които слизат на земята. Като дойде Христос, и Той ще донесе същото учение. Белият кон, с който Той иде, е символ на Неговото светло учение: „Блажени онези, които са познали Господа, които са израснали и са се развили, които имат коренчета, клончета, листа, плодове, защото Господ ще ги посети и възнагради“.

Аз бих желал всинца да сте в това положение – блажени да сте, та когато Господ дойде, да намери плод във вашата градина; да Го поканите да гостува в дома ви – вашето сърце. Тогава Той ще ви даде духа на новото учение.

„ Блажени сте, когато ви посещава Господ, защото голяма е вашата заплата на небето. “

Беседа, държана на 4 февруари 1917 г. в София.

1917_02_08 Хигиена на човешката душа
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ХИГИЕНА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

(Беседи пред Сестрите, 08.02.1917 Четвъртък, София)

„Който не греши в слово, той е съвършен мъж, възможен да обуздае и всичкото тяло."Яковово 3: 2

Днес ще ви говоря на особен език – тъй, както учителят говори на учениците, когато започват да изучават азбуката, както жената започва да пере вълната, да я влачи и преде на нишки, за да приготвя плат. Днес ще нарека беседата си „Хигиена на човешката душа".

Вие сте слушали много проповедници. Яков казва: „Който не греши в слово, той е съвършен мъж, възможен да обуздае всичкото тяло." Тялото е вашият капитал, то е същественото. И затова аз ще почна от това, което виждате. Вие много малко внимание обръщате на вашата душа, но тялото е една обширна градина, в която работи Божественият Дух. Движението осигурява кръвта за поливане на Божествената градина. Домакинята се познава по поддържането на къщата. Вие не сте дошли да градите къщи, а да ги уреждате. Туй учение вие ще го приложите и към себе си. Вие търсите щастието и не можете да го намерите, но ако ви лиша от храна, вода и въздух, тогава ще го разберете. Вашето щастие се гради върху храната, водата и въздуха. Храната е свързана с яденето и тялото, водата е свързана с пиенето и сърцето, въздухът – с дишането и ума.

Необходимо е да имате страдания, за да работите. Който се отказва от работа, Бог му дава да се труди; ако се отказва и от труда, идва страдание; ако се отказва от страданията, идва мъчение. За да можете да работите, се изисква да имате изкуство, талант – само великите художници могат да работят. Работата е за учените. Да переш и да одумваш е труд. Вие сте напуснали работата, която Бог ви е дал, и сега се трудите. В труда, страданията и мъченията няма щастие. Страданието е един костелив орех; изкуството е да се научите да го счупвате и използвате.

Сега ще ви говоря за думата мога. Вие не съзнавате вашето положение, а трябва да се пробудите за благото на вашето щастие. То е около вас, но трябва да започнете правилно да работите. Трябва да поразпуснете струните на вашата цигулка. Вашето сърце е много сухо, трябва му малко влага. Без вода, знаете, не може да се чисти, вдига се прах.

На първо място трябва да имате вяра. Всяко нещо, което ви е дадено, трябва да го проверите, за да се ползвате. Защо се молите, защо ядете, защо пиете? – Молитвата е процес на дишане. Ако мислите дали Господ ще чуе молитвата ви, значи се молите със съмнение в Бога. Макар и да не виждате къде е, вие можете да Го усещате.

Във всяко желание и мисъл има три неща – ширина, дълбочина и височина. Който има дълбочина, шум не вдига. Трябва да се отучите да заповядвате на другите, а да се научите да заповядвате на себе си. Тия мисли, които сега ви смущават, трябва да започнете с вяра да ги изхвърляте. Вярата е един принцип. Вярата трябва да бъде положителна – място, където може да влезе Божественият живот. Вие трябва да започнете да работите с план върху себе си както градинарят работи. Щом изпълните дълга си вкъщи, започнете със себе си.

Първото нещо е да бъдете здрави телесно и душевно. Човек, който изгуби всяка вяра, е болен. Както децата често пъти режат с ножиците и развалят, има и такива писатели и проповедници, които развалят със своите ножици. Те са прочути развалячи, затова трябва да напуснете тия учители, които развалят. Яви ли се във вас една лоша мисъл, която иска да реже със своя нож и да разваля, изхвърлете я навън. Или някой иска да бие барабан – кажете му, че не може. Вашите мисли са живи, те като деца играят във вас и около вас. Влезе ви някоя мисъл в главата и ви смути, например казали нещо за вас. Мислите могат да ви разтревожат и да ви владеят. Не, вие трябва да ги учите. Лъжливият учител е дяволът – води ви и ви учи, докато останете със скъсани дрехи. Тогава ви напуща и вие отивате при Господа със скъсаните си дрехи, но Той няма да ви приеме, а ще ви изпъди. Обаче ако е останало едно житно зърно, има надежда да се поправите след дванадесет години. Една благородна мисъл, ако я култивирате, ще ви направи след дванадесет години най-благородната жена.

Вие постоянно се демагнитизирате, гневите се, тревожите се. Така в нервната ви система става размътване до дъно, пукване и изтичане. Щом сте индиферентни, вашата магнетична сила е намалена. Когато сте здрави, можете да чувствате състоянието на другите. Сърцето може да загуби магнетичната си сила. Не носете мъжа си, децата си и другите, както вълкът носи лисицата. Вие често носите здрави хора на гърба си. Когато правите услуга на здрави хора, вие ги учите на леност. Всички жени Бог ги прати да работят, а вие трошите камъни. Ако жената трябваше да бъде слугиня, Господ щеше да я направи от краката на мъжа, ако трябваше да бъде господарка – от главата. А Той я направи от реброто на мъжа – значи да му бъде другарка в работата. А сега жените какво правят? Стоят пред огледалото и за женитба мислят. Под женитба аз разбирам да мине човек от животинско в човешко състояние и от човешко – в Божествено.

Тази женитба е веднъж – да станете граждани на Небето. За това се изисква да имате здраво тяло, здрав ум и здраво сърце

Как храните вие вашата душа, ум и сърце? Тялото си храните донякъде добре, но как храните вашето сърце и ум? Храната, която приемате, без да благодарите, не може да достави нужните чувствания на вашето сърце и ум. Мислите и желанията ви искат храна, дрехи, вие не им ги давате и те измират. Вие имате чрезмерни желания. Стремете се да имате съществени мисли, които да не са в разрез с околните. Човек, който работи, много енергия губи, следователно трябва да пестите вашата енергия.

Трябва да имате непоколебима вяра в Бога, че Той е промислил за всичко. Бог се грижи и за най-малките червейчета. Един косъм от главата ви не може да падне без Неговата воля. Всяка мисъл и желание, всичко, което поискате, ще ви се даде, но трябва да имате непоколебима вяра. За всяко нещо, което не стане в живота ви, не съжалявайте, то не е за вас. Някоя мома я напусне годеникът и – това става, защото той не е за нея. Понякога искате големи гащи или голяма рокля, както малкото дете иска дрехи като на батко си, но още не му е времето. У всички ви има непотребни мисли и желания, което показва, че вярата ви е слаба.

Господ е голям извор – отивайте при Него за прясна вода сутрин, обед и вечер. Той няма да дойде при вас, а вие ще идете при Него. Но ще си носите съд. Добрите мисли са съд, в който Господ ще излее своето благословение. Докато имате добри мисли и желания, Бог ще ви благославя. Ако чувствате, че не ви благославя, вземете съд назаем –прочетете някоя добра книга, извадете от хората красивото. Да няма одумване – който иска да успява, да не одумва.

Сега, през останалите пет минути, без да мърдате, отправете мисълта си към Бога. Ще почувствате щипане, но мръднете ли, ще развалите упражнението. Например някой ден казвате, че няма да одумвате, но дойде някой, каже нещо лошо за вас, вие започвате да одумвате и разваляте упражнението. Палите свещи, освещавате масло и пак нямате благословение – то е, защото одумвате.

Сега започнете упражнението с една, две, три, четири или пет минути – опитайте се да не мърдате никак, да можете да контролирате себе си. После направете петминутно упражнение да мислите само върху едно нещо: пет минути упражнение върху вашето тяло, пет минути упражнение върху вашия ум, пет минути упражнение върху вашето сърце.

Каквото придобиете от тези упражнения, не го казвайте никому. За да може едно желание, една мисъл да се реализира, трябват дванадесет месеца. За да се

роди една мисъл, трябва една година, други изискват десет години и т.н. Добрите мисли и желания образуват дрехите на Ангелите. Мислите и желанията са дрехи, в които се обличат Божествените духове.

Ако можете да играете на туй хоро, хванете се; ако не, обмислете добре и не се хващайте. Резултатът от тия упражнения идва бавно, може след една година, но никому не казвайте какво правите. Докато не сте изтъкали платното, не го режете по аршин да го изнасяте на пазара.

Започнете с най-малкото – с думата мога. Дойде ви голяма скръб – кажете в себе си мога, страдате – мога, трудите се – мога. Кажете си: „Всичко мога чрез Христа!" Ако не разберете думата мога, не можете разбра и Христа. В Христовото учение винаги има думата мога. И когато Петър каза на Христа: „Да ти не бъде, Господи...", Христос отговори с думата мога. Спрягайте глагола мога. Ако не можете да решите някой въпрос, казвайте мога. Господ ходи и казва: „Напълнете му стомната", а който не казва мога, не му я напълват.

Лошото, което е във вас, е гориво. Лошите мисли, които ви идват, са импулс във вашето развитие, ако ги победите. Дойде ли ви лоша мисъл, поискайте и място от Господа. Не казвайте нищо, не одумвайте, мълчете – в начало ще усетите неприятност, но после тя ще изгори и ще получите енергия. Дойде ли ви болест, не бойте се – това е малко масаж, това е благословение. Да сме разумни означава да бъдем съвършени в Словото. Хората плачат, нещастни са, но аз казвам, че това е благословение, защото хората работят, а аз се радвам и благодаря на Бога. Сто и един милиона Ангели работят на Земята и помагат. Сега става чистене и в тия времена трябва да сте бодри и весели – по-славни времена не е имало. Сега хората си поливат градините.

Днешната религия не трябва да е като старата. Веднъж един беден религиозен човек минал под отворения прозорец на богаташка къща, видял оставена на перваза кесия с пари и я взел, мислейки, че му е дар от Бога. През следващите дни обаче при всяка молитва кесията се изправяла пред него и той не можел да се моли. Най-после я върнал. И вие сте задигнали кесията на някой богат, затова нещо ви стяга. Когато одумвате, това е кражба на кесия. Върнете кесията, за да ви се чуе молитвата. Не мислете лошо за никого; дойде ли ви такава мисъл, навън я изхвърлете. Мълчете отвън, а работете отвътре. За да се реализира всяко желание, си има срок, трябва да чакате. Може да мине една, две, десет години – не бързайте. Когато искате бързо да се реализира желанието ви, Господ ще ви прати при корените на дървото – ще ви даде лош мъж или жена. И всички ваши сегашни нещастия са от миналия ви живот – имали сте лоши мисли и желания.

Трябва да бъдете здрави по тяло. Щом позатлъстеете, радвате се, но това не е здраве. Трябва да имате здрави мускули, да бъдете кротки, смирени. Не разбирам да бъдете отпуснати, а да бъдете активни. Например някоя ваша сестра е обременена – предайте и вяра, насърчете я, а не плачете заедно с нея, защото и двамата ще загубите вярата си. Или някой умрял; не, не е умрял, само къщата му е съборена и след години ще се създаде пак. Същността на човека е в добрите качества на неговата душа. Смъртта е прецеждане на водата, преминаване на Живота от един пласт в друг и излизане на повърхността като добър чучур. Трябва да преминете през този свят, през материята, за да се прецедите.

Сега, тук вие слушате всичко това, но светът ще ви разколебае. Обаче вие кажете: „Мога!" Ще вземете Псалм 119 и всеки ден ще учите наизуст една част от него с думата мога. За двадесет и два дена трябва да го научите. Всеки ден, преди да почнете да учите, ще си измивате ръцете и краката и ще казвате: „Ще бъдем като краката добри, търпеливи и послушни." Ако човешкото сърце беше добро като краката, хората щяха да бъдат светии. А когато мием ръцете, ще казваме: „Ще сме послушни, добри и справедливи като ръцете. "Умът ви трябва да бъде готов да работи като ръцете. Колко е добър Господ, че ни е дал ръце и крака, които да ни учат как да работим! Съединете се с Господа и с всички хора, и всичко ще бъде осъществимо за вас. Трябва да сте търпеливи и услужливи като краката и справедливи като ръцете. Трябва да владеете тялото си и да настане една хармония между вас. Ако за една година можете да се нагласите, ще бъде добре. Трябва да бъдете свободни като птиците, търпеливи като млекопитаещите, мъжествени като лъва и разумни като човека.

Започнете да прилагате думата мога. Ако е за добро, тя е като ключ, но ако я употребявате за лошо, няма да ви послужи. Употребете я за повдигането на човечеството, за просвета на ума и сърцето, но не за лошо. За една година трябва да научите да разбирате думата мога. Частичката не, първата сричка от думата не мога, трябва да я сложите на опашката. Разтревожени ли сте, кажете: „Мога!", за да се измени вашето настроение. А частичката не нека стои, оставете я на почивка.

Когато изучите псалма, някои от вас ще имат резултат едно или две, други ще имат резултат от три до десет – различно. И едно да е резултатът, пак е благословение.

Беседи пред Сестрите
08.02.1917 Четвъртък, София

1917_02_11 Децата
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

ДЕЦАТА

Истина ви казвам: ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството Небесно.

За да обясни, кой може да влезе в Царството Небесно, Христос взима една обикновена форма, понятна за всички – децата – форма, която съществува още от създаването на света. Това, което радва домовете, това, което радва света, то са децата. Дом без деца, това е пустиня без извор, без трева. Защо човек трябва да стане като малкото дете, за да стигне небето? В Христовите думи под „дете“ се крие по-дълбок смисъл от този, който ние разбираме. Христос не казва, че ще влезеш в Царството Божие, ако си някой скъпоценен камък, поставен на короната на някой цар, или ако си някой милионер, а казва: „Ако не станеш като дете, няма да влезеш в Царството Небесно“. Тук Той влага идеята за смаляване. Детето е символ на пасивно състояние или, тъй да се каже, то представя потенциална енергия, т.е. енергия в спящо състояние. Тази енергия не е в бездействие, защото в нея са складирани всички условия за развитието. Тя едновременно е и в потенциално, и в кинетическо състояние. Потенциалната енергия се превръща в кинетическа и обратно, кинетическата в потенциална. Кинетическата енергия има по-голяма сила на активност, но нейните размери са по-малки, когато пък потенциалната енергия има размери на безгранично развитие. Разликата между детето и възрастния човек е същата: Възрастният човек е по-малко активен, има по-малко размери на развитие, отколкото детето. В идеята на детето е вложен и друг смисъл. Ако дървото не се обърне в малка семка и не се посади наново в почвата, то не може да започне своето развитие. Развитието на дърветата става по два начина: Едни се развиват, никнат чрез семена, а други – чрез издънки, чрез присадки. Има голяма разлика между растение, което се развива чрез присадка, и онова, което се развива чрез семка. Когато растението е от семка, то съдържа в себе си по-голяма сила от онова, което е излязло от издънка. Христос казва: „Ако се не обърнете на семе в живота, няма да влезете в Царството Божие!“ Защо? Защото там се присаждат не дървета, а само семки. Господ няма нужда от стари хора. В Царството Божие няма стари хора. Думата „стар“ е синонимна с човек безсилен; а младите, децата, те са синонимни с думата „богати“, по ум и по сърце. Така тълкувам аз. Ако нямате ума и сърцето, сиреч невинността и чистотата, на детето, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защо? – Защото условията, при които трябва да растете, изискват вашият ум и вашето сърце да съдържат Божествения живот в себе си. Едно от най-големите заблуждения в съвременните духовни движения е това, да се мисли, че сте големи. Всеки човек,

пък и децата даже, които са едва на пет–шест години, имат идеята за големство. Често съм срещал деца, у които се е зародила мисълта, че са големи, че имат грамадна сила и че могат много нещо да направят. Срещал съм и религиозни деца, които мислят, че са много големи. Те казват: „Не ме закачайте, че като махна с пръст, всичко мога да направя“. Ако накарате тия деца да вдигнат един чувал, те не могат. Защо не могат да го вдигнат? Защото мислят, че са големи, а в действителност не са големи. Ако мислеха, че са малки, те щяха да го вдигнат. Това можете всеки ден да проверите. Поставете се в положението на дете, вложете в ума си някаква мисъл и не се тревожете; щом не се тревожите, тя ще има десет пъти по-голяма активност, отколкото ако постоянно се тревожите. Когато се изправите пред ключа на електрическата лампа, какво се изисква от вас? – Само да завъртите ключа. При това силата, която ще употребите, е много малка. Светът е тъй устроен от Бога, че ви пращат само да завъртите този ключ. Какво правят мнозина? Спират се пред ключа и започват да философстват. Не, по този начин никаква светлина няма да имате. Тук не трябва никакво философстване – едно движение на ръката, и светлината – условие да четете – ще блесне. Същият закон има приложение и в личния живот на човека. Сутрин, когато се събудите, завъртвате вашия ключ и казвате: „Виждам!“ Когато душата влезе в човешкото тяло, и тя си има ключ; като го завърти, тя казва: „Виждам слънцето!“ Ако забравите да завъртите вашия ключ, вие ще бъдете в тъмнина, т.е. умът ви ще бъде объркан, неспособен за работа. Някоя сутрин ставате и забравяте да завъртите ключа на вашето сърце, на вашия ум; цял ден животът ви е в безпорядък, намирате, че той няма никакъв смисъл и т.н. Казвам: Вие сте в положението на дете с големи идеи, което, като мисли за големи работи, забравя да извърши най-малкото – да отвори малкия ключ, от който иде светлината. Аз постоянно срещам хора с незавъртени ключове, с големи идеи, които мечтаят за големи къщи, с много етажи, а самите те са слепи. Не, не ви трябват тези къщи. Завъртете първо ключа, а след това си направете къща. Станете дете на послушанието! Само тогава Бог ще ви заговори и вие ще разберете отношенията, които съществуват между Него и вас.

Съвременните хора са изгубили отношенията си към Бога. Те мислят, че са свободни, че имат право да вършат това или онова, че имат право да критикуват дори Бога. Питам този човек: Като стана тази сутрин, завъртя ли ключа? – „Не съм го завъртял.“ – Върни се тогава вкъщи да завъртиш ключа; иначе през целия ден ще бъдеш в тъмнина и неразположение на духа. Дотогава животът няма да има смисъл за тебе. Същият закон има приложение и в отношенията на хората: завъртял си ключа, всички те обичат; забравил си да завъртиш ключа, всичко върви в дисхармония; голям човек, голямо величие си, но никой няма да те обича. Никой не обича хора, които много искат. Законът на небето се символизира в децата, в тяхното безкористие. Да носиш много на гърба си, а да имаш малко в стомаха си, това са две различни неща. Ако носиш 100 килограма жито на гърба си и половин килограм жито в стомаха си, где ще

бъде силата? Съвременните икономисти, които товарят държавата с големи дългове, вършат това, защото не разбират Божествения закон. Бих предпочел да дадат всекиму по половин килограм жито в стомаха, отколкото по 100 килограма нагърба. За предпочитане е 100 грама знание в мозъка, отколкото 100 килограма товар на гърба. Някой може да има 100 тома книги, но 50-те грама знание в мозъка като потенциална и кинетическа енергия струват повече, отколкото това, което е извън него. И тъй, под думата „дете“ Христос разбира особено вътрешно състояние – да бъдем в съгласие, във връзка с духовния свят, с всички сили, с всички същества. Започнеш ли да мислиш, че си някое велико същество, ти изгубваш тези връзки. Когато един велик ангел от небето, който е живял милиони и милиарди години, който има опитност по-голяма от тази на човечеството и чиято история е по-велика от тази на човешкия род, реши да слезе на земята и да се въплъти, той ще вземе формата на детенце, ще се смири; оттам той ще започне своето развитие, за да разбере величието на Бога. Затова питаха Христос: „Може ли стар човек да влезе в Царството Божие?“ И ангел да е, и Бог да е, не може. Който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да се смири, да стане като дете. Всички, които ме слушате сега, искате да влезете в Царството Божие каквито сте. Не, това никога не е било и няма да бъде. Ако не добиете свойствата на детето – пластичност на ума и на сърцето, – няма да разберете вътрешния смисъл на живота. Но вие сте близо вече до Царството Божие. Междината, която дели този от онзи свят, е една стомилионна част от милиметъра. Малко е разстоянието от единия до другия свят. Когато човек тръгне в пътя на развитието, той се движи много бавно. Гледам, всички, които тръгват в духовния път, са като големите хора, а не като децата. Ако човек излиза от къщи и тръгва с големи крачки, той няма да постигне целта си. Видите ли човек да излиза от къщи и да тича, той нищо няма да постигне. Но ако тръгне полека и постепенно ускорява хода си, той е в положението на дете. Христос казва: „Не започвайте работите си с бързане; движете се като малките деца – вървете постоянно и ускорявайте хода си с две, три, четири, пет, шест крачки; тогава ще намерите смисъл във вашия живот“. Докато сте в положението на малки деца, няма да дойде никаква болест; щом сте в положението на старите, ще ви нападнат всички болести. Който е смутен, той е стар; който има тежест на сърцето, той е стар. Станете млади! Казвате: „Тежко ми е на душата“. – Стар си. – „Какво да правя?“ – Стани млад. – „Как?“ – Не мисли за велики работи в света. Тури само половин килограм хляб в стомаха, 100 грама знание в мозъка и 5 грама чувства в сърцето си и това ти е достатъчно. Когато 10–15 момци любят една мома, те започват да се карат, а тя да се надига, с което става нещастна. Преди няколко години една мома бе убита в София от своя годеник, защото му изневерила. Защо любите двама? Един е достатъчен. Всяка мисъл има свое определено място. Ако не любите някого, не го лъжете; кажете му истината, и той ще си намери друга. И в религиозно отношение хората страдат от същата любов. Казвате: „Да любим!“ Знаете ли как се изразява любовта? Който желае много, прави грях, а който направи грях –

страда. Който греши, е лош човек, но който греши и не се разкайва, е по-лош; който греши и не се разкайва, нито се моли, е още по-лош. Всеки, който не се разкайва, а се моли, е лицемер. Лицемерът е най-лош човек в света. Има в света два вида лъжи, два вида грехове. Като казвате, че любите някого, а го лъжете, вие постъпвате като крокодилите: когато обичат някого, те го обливат със сълзите си, за да стане по-гладък, да могат по-лесно да го гълтат. Не, хората не се нуждаят от такава любов, но от любовта на малките деца. Малко дай, но от сърце. Ако мъжете и жените бяха приложили тази философия в живота си, домовете и обществата щяха да се изменят, да се подобрят. Баща, майка, деца, учители, свещеници, съдии, всички мислят за велики идеи. Те мислят, че са велики хора на този свят и по-велики от тях няма. Питате, защо страда светът? Той страда от „велики“ хора и идеи. – „Отличен проповедник е“ – казват занякого, „велики идеи проповядва“. Да, от „велики“ идеи страдаме всички. И евреите имаха велики идеи, те искаха да станат богати и се възгордяха, че са избраният народ; те имат 33 хиляди обещания от Бога, но Христос им показа, че величието на човека стои в това – да стане малък като дете. Само тогава Бог ще бъде на негова страна. Досега не съм видял нито една майка да носи в утробата си някой стар дядо, ако ще би и милиони да заплатят. А малкото дете всеки носи, без да му плащат нищо. Защо? – Защото то носи в себе си велики блага. Всяка Божествена идея, колкото малка и да е, като влезе в човека, тя носи мир, радост, величие. Ето защо всеки може да носи малките деца. Мнозина мислят, че великите идеи носят щастие в света. Всъщност не е така. За пояснение на тази мисъл ще разкажа една легенда. Един осиромашал германски принц искал да се ожени за една красавица. Тя му казала: „Аз съм жена с големи претенции: ще ми построиш великолепен палат и каквото пожелая, трябва да ми го набавиш; ако се съгласиш на всичко това, ще те взема. Готов ли си?“ – Готов съм на всичко, защото с тебе ще бъда щастлив. Той се оженил за нея и тръгнал да търси богатства; чрез окултизма той започнал да търси духове, които да му помогнат. Най-после намерил принца на гномите и му казал: „Ожених се за една взискателна жена, заради което ми трябват много пари; ще можеш ли да ми услужиш?“ – „Мога, но с едно условие: за всяка кесия пари ти ще ми даваш по десет косъма от главата си.“ – „Достатъчно косми имам, ще ти дам колкото искаш.“ – „Не, само по десет ми трябват; всеки път, като дохождаш, ще взимаш по една торба злато срещу десет косъма.“ – „Е, осигурихме се“, рекъл си той; „дойде най-после денят на щастието в моя дом“. Започва той неделя след неделя, месец след месец да посещава принца на гномите; взима пари и дава косми. Минават се година, две, три, главата му оголява. Отива пак да вземе пари, но няма вече косми. – „Да ти дам друго нещо“ – казал той. – „Не, косми ми трябват.“ Сега вече той разбрал, че в тези косми се крие човешкият характер. Малките наглед неща той е пожертвал уж за по-големи. Всеки косъм е благородна мисъл, пожертвана за нищо и никакво. Ако имате в продължение на десет години такъв стремеж, вие ще пожертвате всичко благородно от себе си и ще останете гола пустиня. Тогава вие се

превръщате на старо, голямо, сухо дърво, което е символ на пропаднал човешки характер. Да не се обиждате от истината. Аз зная, че когато се каже истината, мнозина се обиждат. Който се обижда от истината, той минава пред Бога за стар човек. Такъв е законът пред Бога: Господ досега никак не се е обиждал. Няма друго същество, което да е понесло по-големи поругания от Бога, но Той даже и веждите не си е навъсил. Тихо и спокойно гледа Той и казва: „Тези деца ще разберат закона; сега трупат грехове и затова ще носят този товар". – „Тежко, много тежко е положението ни: сиромашия, болести, какво ще правим?" – „Ще работите." – „Другояче не може ли?" – „Не може, ще работите." – „Големи сме." – „Ще се смалите, ще станете деца." Като се върнете у дома си, опитайте се да станете деца и ще видите, как ще се подмладите. Остарели сте? – Защо? – Защото носите света на гърба си. Когато влезете в един параход, който се клатушка, и се страхувате, какво ще ви ползва този страх? Стойте спокойно, имайте доверието на детето. Който е направил парахода, той ще се погрижи за вас. Параходът ще се поклатушка и после ще спре. И гръм да има, и буря да има, не се бойте. Птиците, които са в небесното пространство, също се клатушкат, но те разбират този закон по-добре от вас. Ще ме извините за всичко това. Казвам: Ако сте стари, ще се обиждате; ако сте млади, ще ви поздравя. Когато говоря истината, никой да се не докача. Който е тръгнал бос през някое каменисто място, ще му кажа: Обуй си цървули, защото краката ти ще се наранят сред пътя и ще се принудиш да се върнеш назад; цървулите ще те спасят. Ако някоя дама пътува през това място, тя би предпочела да се нарани, но без цървули да е, за да може нейният възлюбен да я хареса. Опасно е да ходите боси. Децата са всякога обути.

Вижте и пеперудите, тия малки деца на Господа, каква отлична премяна имат! Ако някоя земна царица би имала тази премяна,тя щеше да се счита щастлива. Тези пеперудки, макар и да живеят временно, Господ добре ги облича. Защо Господ ги облича така хубаво? Защото са деца. А защо Господ дава нещастия на хората? Защото са стари. Защо Господ дава благословение на някои хора? Защото са малки деца. Майката прощава на децата си много грешки, но ако мъжът направи някаква грешка, тя ще каже: „Този дъртак не го ща вече!" Така и небето прощава всички грехове на малките деца, но към старите то е строго и казва: „Скоро вън!" Тогава какво се зарежда във вас? – Недоволство, отчаяние и омраза спрямо живота, понеже срещате съпротивление и неблагоприятни условия за вашето развитие. За да бъдете обичани от Бога и от хората, единственото нещо е да възприемете в себе си Божествената идея и да бъдете малки пред Бога, да имате ум и сърце отзивчиви. Любовта има степени в своята сила: стоиш при някоя печка на разстояние два метра от нея и усещаш много приятна топлина; но ако поставиш ръката си отгоре, тя ще те изгори. Старите хора са нажежени печки, затова по някой път изгарят. Обикновено те са користолюбиви. Не мислете, че говоря за вас; аз говоря за ония стари хора, за които се споменава в Писанието. Стар човек е онзи, който мисли, че е голям,

велик, и от такъв човек именно трябва да се пазите. Това е проповядвал Христос, когато е казал: „Да станете като малки деца“. Като изследвате природата, ще видите, че най-скъпоценните работи не са големи. Например едно време брилянтът е бил въздухообразно вещество, което е заемало голямо пространство. Трябвало е да мине дълго време, докато се сгъсти. Господ го е сгъстил, превърнал го е в твърдо тяло, но същевременно е намалил обема му. Той е станал малък по обем, но скъп по цена. Знаете ли колко енергия, колко материя е пресирана в един атом? По същия закон и ние трябва да се смалим, да станем малки като деца, защото велик е само Бог; за да бъдем като Него, ние трябва да научим изкуството на преходните неща в битието, стадиите на преходния живот, да знаем защо малките неща минават в големи. Едно узряло зрънце, колкото малко да е, щом падне на благоприятна почва за своето развитие, то израства, превръща се в голямо дърво. Обаче листът или гнилият плод, колкото да са големи, паднат ли на почвата, изсъхват. Този е смисълът на Христовите думи. Христос е говорил едно време за хората на просветения век, за онези,които могат да Го разбират, които могат да приложат Неговото учение. За онези пък, които не Го разбират, които не могат да приложат Неговите мисли, Той не говори. Когато някой велик музикант свири, той свири за онези, които имат ухо да слушат; когато някой скулптор извае статуя, той я предлага на онези, които я разбират и оценяват; когато някой учен напише книга, тя има значение за онези, които я разбират. Господ е направил света и е написал своя закон за онези, които Го разбират.

Онези, които не Го разбират, ще носят товара на гърба си – ще бъдат „велики хора“. Когато Бог е създал света, духовете, които са слезли на земята, искали да бъдат големи, велики; затова те са имали грамадни тела. Тогава са били създадени и грамадните животни. Ако грамадните животни бяха останали на земята, те щяха да я оголят и опустошат и да изпоядат всичко. Господ е учил тези въплътени духове, че не трябва да имат грамадни тела, защото величието на едно същество не е в грамадното тяло. Една идея е велика не когато е голяма по обем, но когато носи в себе си нещо велико, което помага за развитието на всички същества. Ако посадите един орех, след 10–12 години той ще бъде грамаден; но като умре, той ще дойде пак в първоначалното си състояние. Сега ви говоря да станете като малките деца и да направите опит в това отношение.

Казвам: Внесете тази Христова идея в ума си и постарайте се да бъдете малки пред Бога. Представете си, че сега започвате вашия живот в Царството Божие. Вие можете да мислите, че сте видни, знатни хора, но колко велики царе, колко знатни хора е имало едно време, за които сега и помен няма! Вие се заблуждавате, като мислите, че хората, които ви заобикалят, са видни, знатни, но при нещастие се познава колко са знатни. В едно варненско село преди 40–50 години имаше един чорбаджийски син, много знатен. Цялото село говореше за него; като кажеха „Петран Чорбаджията“, всички го знаеха. Той събираше всяка

седмица хора за гуляй; заколваше агне и веселбите се продължаваха дълго време. Случи се, че го постигна нещастие, от което той всичко изгуби, стана последен бедняк и всички започнаха да го изоставят и да го подбутват. Този „Петран Чорбаджи“ си мислеше, че е знатен човек. Що е знатният човек? Той е мъртъв вол. Като умре, псетата се нахвърлят върху него. И тогава пак говорят за него, но докато го изядат; след това нищо вече не се говори. Хората говорят за човека „хау-хау“, докато има какво да ядат, какво да получат; щом умре и не остане нищо от него, те престават вече да говорят. Това са нещастията на нашия външен живот. Отвън вие сте много красиви, но важна е другата красота – на сърцето и на ума. Затова, чистете сърцето и ума си и не се лъжете с „хау-хау“. Станете малки деца, за да влезете в Царството Божие и да наследите новия живот. Хората на земята са мъртви, изпояждат ги псета, гарвани и орли, защото са „велики“. Като прочетете „Откровението“, ще видите, че Господ вика всички орли и им казва: „Елате, вие, малки, да си вземете своя дял, елате да се наситите от плътта на юнаци, войводи и все „велики хора““. Какво означава това? Когато някой голям дъб изгние и се превърне на пръст, Господ изпраща малки семенца, треви и им казва: „Вземете си дела от този дъб, защото едно време той пречеше на вашето развитие“. Затова Христос казва: „Ако не станете малки деца, няма да влезете в Царството Божие. Бог няма да вземе вашата страна“. И тъй, новите условия, при които живеете, изискват нов морал, нови религиозни принципи, които да са по-силни от сегашните. Принципите, с които досега сте си служили, са слаби, не могат да издържат. Имате въже, което дига 10 килограма тежест, но вие искате то да дигне 100 килограма; какво трябва да направите? – Ще го направите десет пъти по-яко.

Въжето е моралът, който трябва да направите десет пъти по-силен от по-раншния, за да издържи на новите условия. Затова именно според Христовия закон вие трябва да измените вашите мировъзрения. Ако и най-лошият човек стане малко дете, той ще се измени и вие ще го залюбите. Между трева и дъб не може да има борба, но между два дъба всякога ще има такава. Посадете ги един до друг, ще видите борбата между тях – кой да стане по-висок, да види слънчевите лъчи. Който излезе отгоре, той ще успее, а който остане отдолу, ще каже: „Аз останах малък“. – Малък, но с големи идеи! Не че си станал малък, но ще чакаш, докато дойде редът ти; тогава ще кажеш на големия дъб: „Аз ще ти стана син, жълъд“. Той ще отговори: „Аз пък съм ти баща“. – „Татко, аз благодаря за грижите, които ще имаш към мене“. Един ден този жълъд ще стане голям и ще размени ролята си с баща си. Христос изисква, щото всеки от нас да стане някакво дърво, което да роди плод, семка, върху която да се положи Царството Божие. Ще кажете: „Тези неща са отвлечени“. Не, вложете мисълта: „Аз искам да стана малко Божествено дете. Помогни ми, Боже, да реализирам тази мисъл“. Мислете върху тази мисъл 12 месеца и ще видите как животът ви ще се измени. Обаче не тръбете за това нещо: аз виждам, че сте

малки. Когато някой голям бук дойде и каже: „Аз съм малък“ – той не говори истината.

Когато богатият казва, че няма пари, той се бои да не го оберат. Когато някой беден казва, че има пари, и той не говори истината. Нека всеки казва правото. Имайте вяра в този велик Божествен закон на това дете и Господ ще бъде с вас. Ако Бог ви кредитира, Той ще ви направи велики. Но ако сами се правите велики, вие сте в положението на лъжлив търговец, който говори, че има пари, а всъщност няма. Този е дълбокият смисъл на стиха: „Да станете малки деца“. Не искам да остане у вас мисълта: „Нима ние нищо не сме?“ Оставете тази мисъл настрана. Какво сте били досега, не е важно; какво ще бъдете отсега нататък, това е важно. Знае се какви са били хората досега и да спи зло под камък. Да бъдем малки Божествени деца – ето бъдещия идеал. Желал бих да бъдете деца на Бога, да използвате великите блага, които Царството Божие ви дава. Желал бих всички да сте умни, щастливи, добри. Както виждате, казвам ви начина как да бъдете такива. Ще речете: „Как да гледаме на малката водна капка?“ Не се смущавайте, тя ще порасне: дъждът не завалява изведнъж, но капка по капка – постепенно се усилва. Обаче малките капки принасят полза на света. Малките деца не знаят що е страх, бабите ги плашат: „Караконджо ще те изяде!“ Също така и слугините, за да се любят с някого отвън, плашат децата с караконджо, да ги накарат да заспят. За да са свободни да отидат на бал, майките също така залъгват, наплашват децата си с нещо страшно, тайнствено. Долу вашите караконджовци! Не лъжете малките деца, не лъжете и себе си! Бъдете откровени спрямо себе си и спрямо другите и само по този начин ще се подмладите и разхубавите. Щом Божествената идея дойде във вас, всичко ще се измени: и устни, и вежди, и нос, и чело. В Европа хората дегизират устните си, за да станат по-червени, защото червенината показва богатство и чиста кръв. Нека това стане по естествен начин. Да бъдете малки деца, значи да престанете да лъжете Бога. Някой не вярва в Бога – може да има сериозни причини за това неверие. Някой казва: „Няма Бог“. Казвам: „Не си завъртял ключа“. – „Животът няма смисъл.“ – Не си завъртял ключа. – „Хората са лоши.“ – Не си завъртял ключа. Ключът на малкото дете е в него вътре. По-красива, по-велика идея от тази няма. Някои искат да знаят кой е Христос. Думите, които Той е казал, това е Христос. Могат ли тия думи да ви ползват, да станете щастливи, това е Христос. Силата на живота не е в буквата, но в духа на нещата. Аз съм внимателен, съобразявам се с Божествената Истина; говоря винаги това, което е вярно.

Вие не трябва да играете ролята на един от учениците наСократ, който, за да се покаже смирен, отишъл един ден при учителя си със скъсани гащи. Учителят му обаче казал: „Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти гащи“. Вие трябва да сте внимателни, и както виждате, спрямо вашите сърца аз съм внимателен, никога не съм казал това, което не е вярно. Всяко нещо, което ви казвам, е

истина, която можете да проверите. Ако нямате резултат, аз ще се спретна заедно с вас да работя. Кажете си само: „Тази година искам да бъда малко Божествено дете!“ С тази идея ви изпращам да си отидете – да бъдете малки Божествени деца. Бих желал всички българи да бъдат малки Божествени деца. Всички европейски държави да бъдат такива деца! Тогава ще дойде истинският, Божественият мир в света.

Беседа, държана на 11 февруари 1917 г. в София.

1917_02_15 Венецът на живота
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ВЕНЕЦЪТ НА ЖИВОТА

(Беседи пред Сестрите, 15.02.1917 Четвъртък, София)

„Блажен онзи човек, който претърпява изкушение, защото като премине изпита, ще приеме венеца на живота, който обеща Господ на онези, които го любят." Яковово 1:12

Малко ще ви бъде чудно как може Господ да изпитва. Чудно е за онези, които не са преживяли мъчнотии в живота и не знаят закона на страданието. Не се искат външни понятия за Живота. Например една жена е красива, хубава, млада, бяла, червена, но тя ще изгуби всичко външно. Питат къде е останала тази външна хубост, красота, знание и прочее. Първоначалната хубост ще се изгуби. Ако човек има здраве, но после го загуби, къде може да го намери? Ще го задържи десет, петнадесет, двадесет, петдесет, шестдесет, сто години и пак ще го изгуби. В началото той расте и учи, а после почва да се изгубва, да се забравя, докато всичко изчезне. Значи здраве, знание, богатство – всичко ще премине. Вашето богатство ще премине от приятели на приятели и ще изчезне. Къща ако имате, и нея ще задигнат; и други блага, каквито имате, и тях ще задигнат. Искате да бъдете богати, но как да сте учени, но как? Както аз ви проповядвам – здраве, духовна чистота, красота на душата! Бъди учен, но в Бога! Трябва да имате всичките добродетели във вашата душа и от това да станете богати, учени, красиви и да учите хората в добро учение, да им проповядвате Мир. И във вас самите да има Мир, Любов, Правда, Мъдрост и Истина!

Сега, Яков е претърпял изкушение и казва: „Блажен е онзи човек, който претърпи изкушение, защото като претърпи, ще приеме венеца на живота." Това означава, че вашият кораб, когато го пуснете да пътува, ще се бори всред вълните на Живота, но ако не е здрав, ще се напълни с вода и ще потъне. А ако е здрав, ще се бори всред вълните, макар и да са силни, и ще отстои на тези бури. Сега, вашият кораб, в който вие пътувате, не е здрав, защото щом ви срещнат някои бури, изкушения и неприятности, увисвате надолу. „Отиде си корабът – казвате, – потъна." Защо, питам, потъна? „Защото бяха тежки думите на онзи неприятел." Трябва да си направите стабилен кораб!

Когато ученикът учи и постоянства, той ще има знание. Той трябва да изучава всичко, да се учи добре. Вие, когато се учите, искате да получите външни венци. Животът ви се повтаря все един и същ и вас ви омръзва. В какво се състои

вашият живот и защо ви омръзва? Сутрин ставате, хващате се за закуска; свършите закуската – хайде обяд, свършите обяда – хайде вечеря, хайде креват, печки, лампи, а на сутринта пак същото. И това е едно колело, което всеки ден се повтаря. Както някой кон, впрегнат да върти колело, да вади вода за някоя градина, за да я полива. И той върти, върти, вади вода две, три, пет десет години и най-после му одерат кожата и го заровят някъде. Това е спечелил той през тези години на живота си – въртял е колелото всеки ден и най-после градинарят го захвърля.

Най-първо вие трябва да угаждате на Бога. Не ви говоря за онзи Бог, за който учените говорят, че е в пространството. Аз ви говоря за живия Бог, който е навсякъде и във вас, който иска вашето добро благо. Светът е краен. Ако мислите, че светът ще ви направи щастливи, лъжете се; той ще ви впрегне на колелото да му носите вода и след като му свършите работата и заболеете, ще ви одере кожата. При този лош господар ще имате лош син, лош баща, лош учител. В каквито условия да се намирате сега, вие трябва да разрешите трудните задачи.

Ще се спра на въпроса за децата. Защо са децата, знаете ли защо сте родили тези деца? – Да ги възпитавате както трябва. А вие как ги възпитавате? Майката започва да възпитава дъщерята: „Ти ще трябва да се държиш гордо, защото си дъщеря на еди-кой си. Знаеш ли, че ти притежаваш наследство, имаш образование, владееш пиано, пък си хубавичка; ти много по-горе седиш от нея, затова дръж се на положение!" И бащата дава морал на сина: „Ти, синко, знаеш ли, че аз не съм като еди-кой си. Ти имаш да наследиш добро имане, а пък той е един простак. Ти трябва да се държиш на положение, да не се унижаваш, но да си знаеш цената." Бащата надъхва сина с гордост, с надутост – да бъде жесток към слабите, а майката надъхва дъщеря си с гордост и кокетство. И всичката тази поквара идва от самите родители, те дават зародиша на злите семена – гордост, съмнение и всяко друго зло. И казва Давид в своя псалм: „Отчуждиха се още от матката на майка си и забравиха Твоя закон, Господи."

Момите сега се гордеят с външната си красота, която подържат с външни приправки. Те приличат на една мома, която се сгодила за един момък, а годеникът отишъл с един свой приятел да я изпита. Като ги поздравила за добре дошли, тя взела таблата, за да ги черпи, но годеникът рекъл да я препъне, за да види ще ли се разгневи. Той си подложил крака, та я препънал; тя паднала и таблата се разпиляла. Но момата веднага станала и без да каже дума, без да се разгневи си отишла долу в избата. И момъкът си рекъл: „Бре, колко добра мома – не се разгневи; и колко умна – не се разсърди, нито се нервира, а успя да понесе подобна случка!" И тя много му се харесала и той се оженил за нея. Но като се оженили, невестата почнала да вика и да се кара за най-малките неща. И той й припомнил за тоя случай – колко била добра тя като мома и как тогава

претърпяла това премеждие. А тя казала: „А, да, търпях зер, да беше дошъл долу в избата, та да видиш как си изпати масата – като я хванах със зъби, чак я счупих от яд!" Сега и вие сте много добри отвън, но ако влезе някой във вашата изба, ще строшите костите му. И съвременните християни мязат на тази мома – много са добри отвън, прощават, но вътре в избата да ги видите какво правят!

И всички вие всеки ден си чешете езиците с недобри приказки – защо станало това-онова и казвате: „Няма смисъл този живот и този свят." Аз казвам: не сте изпитали Учението, което ви проповядвам. Хората правят изпит на Господа и постоянно Го дразнят, но Той се държи много добре с тях. Ще кажете, че Той може да се държи, Той е силен. Да, може, защото разбира с какво може да ви цери. Като онази ленива дъщеря, която не похващала нищо, а само заповядвала „дай, мамо, това, дай онова" и най-после от леност се разболяла, легнала и накарала майка си да вика лекар. Майка ѝ повикала лекар, той дошъл, разбрал от какво е болна и ѝ дал наставление да прави разходки и гимнастика из стаята. А нея я мързяло и това да стори, та като стояла на кревата, позавъртала двата си палеца, за да ги раздвижи по малко. Като дошъл докторът и видял, че тя е в същото положение, я попитал направила ли е гимнастиката, а тя му казала, че я направила. На въпроса му как я направила тя показала с палци. Докторът разбрал, че момата е болна от мързел и ѝ казал, че ако не изпълни това, което ѝ е предписал, няма да оздравее...

Така и християните се подвизават с двата пръста. Господ не ще такова подвизаване, а иска жива гимнастика на ръцете и краката, за да се раздвижите. Господ иска да сторите добродетели, добри дела, да се раздвижите добре, за да оздравеете. Защо сте болни? Защото сте лениви. Схванати сте в краката, в сърцето, в ума, в очите, в устата, а само знаете да искате от Господа: „Дай ми, Господи, това и онова!" Искате Господ да ви слугува. Да, но вашите ръце и крака ще се схванат. Защо ви болят нозете? – Нямате Добродетел. Защо ви болят ръцете? – Правдата ви липсва. Те са ви дадени да ги движите в добро дело. Не работите ли Добро, ще страдате. Защо ви болят ушите? – Липсва ви Мъдростта. Защо ви болят очите? – Нямате Виделина. Ако устата ви боли, нямате Любов; ако ви болят зъбите, също. Ако главата ви боли, нарушили сте Истината, няма я във вас. С всички тези удове трябва да вършите Добро за Господа, а вие вършите противното. Когато Господ им дава здраве, тях ги мързи да ви прослужват; щом спрат да правят Добро, разболяват се и вие викате доктор. И докторът им дава гимнастика. На една майка, която я мързи да струва Добро за Господа, Той ще ѝ даде мързелива дъщеря, за да ѝ шета и да ѝ изпълнява заповедите. Когато една мома е ленива за Господа, Той ѝ дава един мъж да му стои диван насреща и да му угажда във всичко. Когато Господ види, че бащата е мързелив и не струва Добро, той му дава един син разсипник, за да му разпилява парите по карти и блудства. Така Господ разбира от болните и мързеливите и ги цери с гимнастика.

Сега мъжът не може да се подвизава с жената, не могат двамата да се търпят. Не бива хората по този начин да се измъчват, но трябва да живеят колективно и да си помагат. Ако вие работите задружно, ще помогнете на много хора, ще ги избавите от много беди. Същото става и с Духовния свят – трябва да си помагате един друг. Ако ти помагаш на близкия си, по-добре ще вървиш по Пътя. Трябва личността да се премахне, а колективността да живее във вяра. В старо време как са живели хората задружно? Когато някой има нива за жънене, викат меджия и като идат на нивата, пожънват я. Също и с гроздобера, също и с царевицата – съберат се на седянка и отрошат царевицата. За каквато и да е работа – ще се съберат и ще я свършат. И вие така правете! Има някой някаква беда – съберете се две-три сестри, помагайте си и ще ви помогне Господ. Ако не може с двама или трима, съберете се четири, пет и така ще се облекчите, без разлика кой какъв е. Живейте всички в едно!

И сега Яков казва: „Блажен е, който претърпи изкушение докрай; той спасен ще да бъде и ще получи венеца на живота." Искайте не венец на суетност, а венеца на безсмъртието, в което няма страдание, няма изкушение, няма болест, но има Живот, пълен с добрини. Този Живот е едно растение и като почне да расте, се изменя. Изменя се и почвата; при всяко растение – различна почва. Вие не сте еднакви инструменти, еднакви струни. Ще се нагласите така, че да можете да работите в едно – да излиза една прекрасна хармония и когато почнете да свирите, който ви чуе да му е приятно. И когато почнете да свирите, ще научите този закон – ще се нагласяват вашите сърца, вашите умове, вашата воля и ще свирите отлично.

Когато Небето говори във вас, вие не можете да го приемете. Защо? Същевременно, имайки уста, вие приемате добра храна и добра храна ви се дава, а гнилата се изхвърля и не е за хора. Какво всъщност става с вас? Казва Господ: „Вие сте турили във вашия ум лоши мисли, лоши желания – в сърцата си и лоши думи излизат от устата ви; и ще се спират устата ви от лоши думи." Ако вие вземете помия и напръскате брата си, какво ще стане, добро ли е това, ще ви похвали ли вашата майка? Това не е християнство, да опръскаш твой брат не е добро нещо. „Ама – ще кажеш – човек може да съди." Аз казвам: иди, примири се с брата си; иди при него и кажи му: „Братко, извини ме!" Ако не те извини, иди втори път с някого и му кажи: „Сестро, извини ме!" Ако не иска пак, иди с църквата и ако пак не ще, нека ти бъде като езичник и митар1. Иди и му кажи Истината и ако е сбъркал, оправи го. Ако раната му е гангренясала, иди, покажи му я и го изцели; ако е болен, кажи му как да се излекува. Аз виждам, че светът е болен. Болни жени викат, сърдят се на мъжете си и искат да се разведат. Болни мъже търсят разни удоволствия, несъвместими с Божия закон, искат неща невъзможни и изоставят жените си. Виждам болни умове, болни сърца, болни души. С такива е ясно как ще се живее...

Веднъж пътувах с трен и видях един господин, наметнат с пелерина. Друг един господин пък вървеше свободно, размахваше ръце, без да иска да стори някому зло, и си тананикаше. Изведнъж онзи господин с пелерината извика: „Сляп ли си, че се блъскаш у мен, не виждаш ли, че ръката ме боли!” И действително, дясната му ръка беше превързана. Явно, че го е боляла, но другият господин не е знаел, че ръката му е болна. Въпреки това, онзи продължаваше да вика – вика, защото ръката му е болна... Вие трябва да се държите на разстояние от петнадесет сантиметра от всеки човек, защото има болни хора, а вие не спазвате това. Жената се стреми да бъде близо до мъжа и не го оставя да се отдели от нея. А на него му омръзва това и почва да ходи в кръчмата и да пие, защото го боли душата. И понеже не сте на петнадесет сантиметра разстояние от мъжа си и постоянно искате да допирате болната му душа, той почва да бяга от вас. Казва се в Писанието, че Бог направил жената от ребро, а знаете ли що е ребро? Буквата “р” означава работа, която първоначално е трябвало да донесе благото в света, а тя после размирила света и Господ я наказал. Значи Бог е направил жената от реброто на мъжа, от реброто на Мъдростта, за да бъде разумна, да свърже света, да му предаде една сладост, всички да намират утеха в нея. А сега жената ражда неразумни деца. Отрасте ги и те почнат да хулят баща си, а бащата казва, че синът е лош, че е пияница или е крадлив и че не мяза на него. От глупави родители – глупави деца, от неразумна майка – вагабонтин син; това е закон. Ако синът ви умре, то е затова, защото не сте чисти, защото сте омърсени – омърсили сте Божия закон и плащате затова. Днес говоря една Истина и ако ме послушате, добре ще сторите, а ако не послушате, сами ще видите, ще си научите урока. Най-накрая господарят ще ви накара да му носите вода с колелото и като си научите урока, ще ви одере. Аз не бих желал това. Затова Бог се обръща към своите дъщери.

Който е в страдание, той е в котела. Сега сте добри, защото човек, който ври в котела, е добър. Душа, която е била в големи страдания, се пречиства. Всинца сте страдали, а Чистота е необходима за щастието на Живота. Като сте чисти, на добре върви. Ставате сутрин, всичко наопаки ви върви; Защо? – Защото няма Чистота. Сега, вземете пример от тази мома – дава Бог здраве на човека, а той го мързи да работи. Тогава Бог му дава страдание. Като не иска страдание, дава му се мъка. Като приеме мъката, като се научи на страдания и като се примири с тях, тогава Бог казва: „Той се научи да страда, отнемете му ги и дайте му да работи!” Сега вие, когато сте на работа, какво вършите за Господа? Или ще кажете, че Господ е добър. Добър е Господ, но Той ще ви пише бележки. Имате двойка, тройка, четворка, петица, десетица – на всичко положителни бележки. За лицемерие – шестица, за лъжа – петица, за гняв – седмица, за невъздържание – пет и една втора. Без изпитания не може да минете. В този живот, както върви така, вашите бележки ще бъдат слаби.

Аз искам да изучите тази задача – да се саморазвиете. Трябва да се молите и да си поставите въпроса за какво трябва да се молите. – За да имате търпение. И като продължавате да се молите, всичко ще върви прогресивно напред. Когато детето си науми нещо, отива и иска от майка си ябълки. То си е поставило за задача ябълки, орехи и други работи, отива и се помоли. Майката му даде ябълки – то поиска и орехи; даде му орехи – то поиска сладко. Но майка му каже: „Не бива всичко в едно, чедо, утре друго." И то помни обещанието, че утре пак ще получи. И вие трябва да си имате подобна задача и като си наумите нещо, идете, искайте и Господ ще ви даде всички ваши необходимости.

Трябва да бъдете добри. Добър да си не значи да си като овца. Господ не иска овце, а иска добри и разумни хора. Добрите хора са ония, които не се вкисват. Вкисваш ли се, не си добър. Вие трябва да имате добра почва, да очистите ония вещества, които вкисват човека. Вашата почва е гнила, затова казва Господ, че семето, което паднало в трънитe, заглушило се и не израснало. Друго паднало на камък, Слънцето го напекло и то изсъхнало – понеже в камъка не може да хване корен, затова не порасло. Не се лъжете, ако сега не си създадете почва, никога няма да я създадете, отлагане няма. Доброто не отлагайте! Една добра мисъл ще привлече всички добри мисли, които ще помогнат да се свърши доброто дело.

Понякога вие се чувствате охладнели към някого и не ви се иска да идете някъде. Защо става това знаете ли? Защото там има миризма, воня, затова не ви се отива; почвата им е гнила, заклали са някоя овца и тя се е вмирисала. Разбира се, че ще се вмирише след като са я заклали. Хвърлете овцата, изчистете си почвата или къщата и ще се изгуби миризмата! Това е законът на Истината. Когато във водата се съберат нечистотии, изолират резервоара, пречистват водата като я прецеждат и пресичат, след което отново я пускат. Инак, ако не ги изчистят тези нечистотии, които са се набрали, ще ги изпиете и ще се разболеете... И тъй, когато хората направят грях, те го затворят, скрият го и той завони. Не, ти отвори стаята и кажи: „Заклах овца или говедо, съгреших, ето хвърлих ги!" Платете ги на този, от когото сте ги взели, и така грехът ще се изхвърли и няма да вони.

И в нашия живот има бунища. Нищо че злото иде, нека си иде, но вие не трябва да го приемате – да не ставате едно с него и да не влизате в греха като блудния син. Аз не казвам, че около вас няма да обикалят някои гарги или орли, за да ви оцапат гнездото. Отвън те може да го оцапат, но отвътре то трябва да е чисто, да е свято. Вие чистите всеки ден физическата си къща – не ви ли стига един път в годината? Така и духовно ще се чистите всеки ден, както и физически. Всеки ден трябва да се чистите! Приятели ще ви идват на гости, но не допускайте да ви дотягат, Господ не ще такива хора. Някой казва: „Ама, не мога да се превия." Ще се превиеш, ще се превиеш! Ако си греда или камък, няма да се превиеш, но

ако си човек, ще се превиеш. А що е превиване? – Да гледаш еднакво както за себе си, така и за близките си. Имаш гняв – не отивай никъде, седи си у дома! Натоварен си с товар – не отивай никъде да си стовариш товара, защото това не е по закона Божи, такъв живот не е добър. Някой ще ми каже, че и религиозните хора оставят товара си – и мъже, и жени, и поети, и писатели, и учители – все се разтоварват едни други. Пророците са ходили в гората, за да си разтоварят товара.

Ако една нива не се пожъне, то тя никога сама няма да се пожъне; тази година ще даде малко, другата година – още по-малко и така ще престане да дава жито. По-добре малка пожъната нива да имаме, отколкото голяма, но неожъната. Защото малкото Добро, когато се отглежда, се умножава. Така е и в душата. Когато внесе Господ в душата ти плод, ти го изнасяш през дупка, за да храниш мишки. Дупките трябва да се затулват. С игла не се шие; някои закърпват сърцата си, ума си, но това не е Добро. Вие трябва да разбирате добре, когато Господ ви дава нещо. Трябва да Го слушате и да разбирате добре, когато ви говори, какво иска Той от вас. Трябва да го слушате и тогава, когато искате от Него най-съществените неща за Живота си. Вижте, ако във вас има раздвояване, това не е Божия мисъл, нито Божие желание. Ако се молите, без да ви е необходимо и нужно, дали Господ ще ви послуша? Няма да ви послуша, защото не сте отишли със същия урок, който е бил определен за днес. – „Ама Господ ще ни прости." Той ще ви прости, но ученикът трябва да се учи. Учителят има определена програма: първият час – история, вторият час – четене, третият час – смятане, а петият – музика и шестият – гимнастика. – „Ама у нас вкъщи друго учат." Тогава си стой вкъщи, не идвай в училище. Детето иска все да сучи от майка си, но тя, щом вижда, че има зъби, отбива го. Някое дете иска да му се сдъвче храната; ще му се сдъвква храната една, две, три, четири, пет години, но да му се сдъвква храната до двадесет години не може. И кокошката, като й пораснат пиленцата, почва да ги поклъвва – сами да си търсят храна. И Господ иска да ни научи да се храним сами и да си подбираме добра храна.

Ето какво иска Господ от нас: гняв не върши, то е безумие! Правда Божия всякога изнасяй пред человеците! Ръцете не са за зло, а са за Добро. Не вършите Правда – ще ви болят ръцете; не вършите Добродетел – ще ви болят краката, няма да сте здрави; Любов нямате – ще ви болят устата, зъбите; нямате Истина – ще ви боли главата; не мислите добри мисли – ще станете глупави; не сте мъдър – ще ви болят ушите. Понеже не сте в съгласие с Божия закон, винаги ще сте болни, неразположени. И сега, ще идете при Господа и ще кажете: „Господи, аз искам търпение! Дай ми Твоята Сила, за да понасям всяко изпитание, което ми предстои, да го понасям с готовност! Искам смирение!"

Например имате някой лош навик; когато дойде този лош навик, вие започнете да броите: едно, две, три, четири – до тридесет, четиридесет, петдесет; докато изброите, ще ви мине това лошо настроение. Когато броите, ще си казвате: „Ето как днес веднъж изтърпях малко, не се разгневих толкова; на следващия ден два пъти се въздържах да не излъжа; други ден три пъти се опазих да не одумвам.” Така проявите на всеки порок ще се намаляват по една, две, три и прочее, додето той изчезне. Ако не мога да говоря добро за хората, днес ще си туря в ума, че ще говоря добро. Утре ще направите добро за някого, друг ден ще го избавите от зло. И така Доброто ще се увеличава постоянно във вас.

Една жена, която има хиляда добри думи, ще бъде добра жена за държавата. Тя ще бъде добра майка, ще има добри синове, умни дъщери и тази държава ще процъфти. И аз искам да мислите добро, да вършите добро, да гледате добре. Не се безпокойте – детето, когато почне да ходи, не се бои от това, че пада. Вие ще падате, ще се изправяте, но не се бойте, ще се научите. Във всинца ви се явяват силни желания да правите добрини. Апостолът казва, че праведният пада седем пъти. Ще имате големи спънки в живота, но и ще придобиете нова опитност и нов начин на живот. Амин.

Обяснителни бележки:

1Учителя перифразира думи на Христос, виж Матей 18: 15-17

Беседи пред Сестрите
15.02.1917 Четвъртък, София

1917_02_18 Познание. Самопожертвуване
„Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ПОЗНАНИЕ. САМОПОЖЕРТВУВАНЕ

„Всичкото ми е прѣдадено отъ Отца моего, и никой не познава Сина, тъкмо Отецъ; нито Отца познава нѣкой, тъкмо Синътъ, и комуто би изволилъ Синътъ да го открие. Дойдете при мене, всички що се трудите и сте обрѣменени и азъ ще ви успокоя. Вземете моето иго на себе си и научѣте се отъ мене, защото съмъ кротъкъ и смиренъ на сърдце и ще намѣрите спокойствие на душитѣ си. Защото моето иго е благо, и моето брѣме е леко.“ (Ев. отъ Матея, гл. 11, ст. 27,28,29,30)

Евангелистъ Матей казва, че никой не разбира Христа, никой не познава Сина освѣнъ Отца. Думата „познание“ има отношение къмъ човѣшкия умъ. Ако умътъ не е подготвенъ да схване тази велика идея, той не може да схване отношението, което сѫществува между Сина и Отца. Имаме двѣ числа 1 и 2 – Синъ и Отецъ. Когато ви се каже числото едно, какво бихте подразбрали? Думата „едно“ е символъ, тя може да има значение вѫтрѣ въ себе си, а може и да нѣма, зависи отъ състоянието на човѣшкия умъ. Ако кажете думитѣ „единъ“, „една“ или „едно“, може да разбирате единъ мѫжъ, една жена или едно дѣте, но може да разбирате и единъ конь, единъ волъ и т.н. Когато кажете думата „човѣкъ“, Вие мислите, че разбирате що е човѣкътъ. Ако ви запитамъ да дадете едно опрѣдѣление, що е човѣкъ, вие бихте се намѣрили въ трудно положение. Вие често казвате „синъ ми“, но и тази дума е непонятна за васъ, вие подъ нея разбирате само извѣстно съотношение. Какъ ще опрѣдѣлите, че вашето дѣте е вашъ синъ? Непрѣменно трѣбва да имате извѣстно познание, извѣстна връзка между вашата душа и душата на този, когото вие наричате вашъ синъ или дъщеря.

Често хората казватъ 1 и 3, какво е отношението между 1 и 3? То е чисто математическо, едно показва диаметъра на окрѫжностьта, а три – самата окрѫжность. Едно показва размѣра на окрѫжностьта, а три, това е синътъ, размѣра на цѣлия човѣшки животъ. Отъ тукъ: „Никой не познава Сина“ – не познава размѣра на всевъзможнитѣ комбинации, които сѫществуватъ. Значи Синътъ е окрѫжностьта, размѣра на този диаметъръ. Този диаметъръ, като се завърти около себе си, образува една окрѫжность, която е Сина и вие мислите, че познавате Сина. Но това не е едно движение на колело, да го обърнешъ единъ пѫть и да кажешъ: „Разбрахъ това движение.“ Едното въ себе си е пакъ окрѫжность на друго едно число. Въ мистицизъма числото едно разбира Богъ. Въ математиката всички числа започватъ отъ едно и казваме 1 и 2. Едно и двѣ, това сѫ двата диаметъра на тази окрѫжность на числото три. Като се дойде до числото седемь, то прѣдставлява единъ диаметъръ на цѣлата вселена. Числото

деветь прѣдставлява пакъ една окрѫжность. Това сѫ отвлѣчени мистически нѣща. Докато човѣкъ не намѣри отношенията, които сѫществуватъ между нѣщата, той не може да разбере вѫтрѣшния смисълъ на живота.

Слѣдователно всѣки отъ васъ трѣбва да опрѣдѣли своето положение, да знае какво е той въ свѣта. Вие може да сте въ положение на единъ минералъ, въ положение на една растителна клѣтка, на едно органическо сѫщество, на едно животно, на една органическа клѣтка у човѣка и т.н. Кое отъ тѣзи положения занимавате за сега? Често обичате да носите скѫпоцѣнни камъни, брилянти по пръститѣ си, по вратоветѣ си, а царетѣ ги носятъ по главитѣ си. Обичате да отглеждате нѣкои животни, кокошки, патици, гладите ги, наглеждате ги, докато единъ день имъ отрѣжете главитѣ и казвате: „Колко е хубава кокошката, отлично, вкусно е месото ѝ, сега разбрахме какво нѣщо е кокошка." Но това не е разбиране. Ако опечете вашето дѣте и го изядете, нѣма да го разберете. Разбирането ще трае само 24 часа, слѣдъ което настѫпва пакъ брожение, пакъ сте гладни пакъ неразбиране дохожда.

Стане сутринь жената, наготви хубаво на мѫжа си, който не е разположенъ духомъ, слѣдъ което познава жена си. Слѣдъ 5–6 часа обаче, пакъ изгубва своето настроение, сготвя му се отново, утихва пакъ и т.н. Слѣдователно и въ готвенето и въ науката, навсѣкѫдѣ се стрѣмимъ къмъ единъ методъ, да разберемъ нѣщата. Да разберемъ нѣщата подразбирамъ да ги владѣемъ, за да станатъ тѣ часть отъ насъ. Не да се разбира какъ ще вържете единъ конь за неговия юларъ, не да знаете какъ ще владѣете извѣстни елементи, да ги заковете въ кѫщитѣ си, но да има въ всичко тази вѫтрѣшна, съзнателна връзка. Тази връзка е Любовьта.

Мнозина, като говорятъ за любовьта, казватъ: „За нея ние умираме." Човѣкъ може да умре, безъ да разбира любовьта. Любовь съ умиране не се намира. Нѣкоя мома, като не може да се ожени за нѣкого, когото обича, казва: „Азъ ще умра," т.е. подразбира да влѣзе вѫтрѣ въ любовьта, но любовьта чрѣзъ смърть не се разбира. Когато съврѣменнитѣ хора говорятъ за домъ, за баща, за майка, всички подразбиратъ отношенията на любовьта. Майка, баща, когато казватъ „синъ ми", подразбиратъ връзкитѣ на любовьта. Когато казватъ „църква", разбира се, че вънъ отъ църквата нѣма спасение, тя е изразъ на Божествената любовь. Вънъ отъ любовьта, всички нѣща сѫ мъртви, безсъзнателни, т.е. иматъ само едно механическо движение.

Христосъ казва: „Никой не познава Отецъ, който нѣма любовь, защото Богъ е любовь." Не може да познаешъ единъ прѣдметъ, докато нѣмашъ неговитѣ качества. За да познаешъ единъ твой приятель, който е философъ, много интелигентенъ, трѣбва да имашъ неговитѣ качества, неговия умъ. Събиратъ се двама души: у единия има сърдце и душа, а у другия това го нѣма. Тѣ нѣма да се разбератъ, защото нѣматъ еднакви качества. Нѣкоя жена казва: „Мѫжътъ ми не

ме разбира." Той Бога още не е позналъ, а искашъ тебе да познае. Хора, които не познаватъ Бога, не познаватъ никого. Всѣки, който не познава Сина, не може да познае мислящитѣ сѫщества.

Вие, мѫже и жени, трѣбва да приложите тази философия, за която ви говоря. Христосъ казва: Елате при менъ, азъ ще ви науча това изкуство, вземете върху себе си моето брѣме. Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ не го привлѣче. Привличането къмъ Сина е единъ обектъ, а силата, която привлича къмъ обекта, то е Отецъ. Когато нѣкой момъкъ се привлича къмъ една мома, момата е обекта, а любовьта е Отецъ. Човѣкъ трѣбва да изучава закона на любовьта, когато се привлича къмъ този обектъ. Интелигентностьта на Сина трѣбва да ни научи да познаваме Отца си, иначе ние нѣма да познаваме и нашитѣ отношения, които стацествуватъ вѫтрѣ въ самитѣ насъ.

Въ живота има хиляди въпроси, които ви занимаватъ, но 99 отъ тѣхъ сѫ маловажни, а само единъ е сѫщественъ. Тѣзи несѫществени въпроси съставляватъ храна за единствения сѫщественъ централенъ въпросъ. Ако обърнете внимание на едно яйце, ще забѣлѣжите, че всички клѣтки вѫтрѣ въ него сѫ условия за образуване на една централна клѣтка, която образува тѣзи органи.

За да познаемъ Сина, трѣбва да вземемъ неговото иго. Иго подразбира отношенията на нѣщата. Често у васъ се зарежда желание да познаете Бога. Ще Го познаете само, ако имате Неговото иго и сте готови да Му служите. Какво се разбира подъ думата „служене"? Когато постѫпите въ нѣкое първоначално училище, гимназия или университетъ, учителитѣ или професоритѣ ви даватъ като първи уроци нѣкои упражнения и вие, за да ги разберете, трѣбва да се позанимаете съ тѣхъ. Ако Богъ е създалъ свѣта, Той го е създалъ за извѣстни цѣли заради насъ, а не за свои нѣкакви цѣли. Всички одушевени и неодушевени прѣдмети, които сѫществуватъ, иматъ своето дълбоко прѣдназначение. Господь ви е направилъ рѫцѣ съ по петь пръсти, двѣ очи, единъ носъ съ двѣ отверстия, една уста, двѣ уши отъ страни на главата – всичко това е съ прѣдназначение. Нѣкой казва: „Азъ имамъ ухо да слушамъ." Ухото, въ дълбокъ смисълъ, е нѣщо вѫтрѣшно, психическо. Човѣкъ може да слуша безъ да разбира; да гледа безъ да вижда. Подъ „Синъ" се разбира разумното у човѣка. Днешнитѣ хора не разбиратъ синоветѣ си. Азъ зная такива случаи особено у българитѣ. На нѣкой баща, като му се роди синъ, казва: „Роди ми се синъ, за да ми работи." Бащата смѣта, че синоветѣ му сѫ слуги. Единъ день бащата изпива всичко, оставя дългове на синоветѣ си и по този начинъ нито синоветѣ сѫ разбрали баща си, нито бащата – синоветѣ си. Разбирането между хората изисква правилни отношения, никога да не прѣстава законътъ на любовьта.

Синоветѣ не трѣбва да очакватъ голѣми богатства отъ бащитѣ си, нито пъкъ бащитѣ да не разчитатъ на връзкитѣ, които сѫществуватъ между тѣхъ и синоветѣ, а всѣки отъ тѣхъ да е готовъ да се жертвува за другитѣ. Това сѫ истински отношения. Бихъ желалъ бѫдещитѣ хора, като се женятъ, да не питатъ: „Ти обичашъ ли ме?“ Това сѫ банални думи и затова, безъ да се обичатъ, тѣ казватъ: „обичамъ те,“ а въ сѫщность и момъкътъ и момата лъжатъ. Азъ бихъ питалъ тъй: „Ти готовъ ли си да се жертвувашъ за мене?“ – „Искамъ да живея.“ – „Ти не си за мене.“ Това е вѫтрѣшниятъ смисълъ на живота, защото въ самопожертвуването е смисълътъ. Познаването на Сина подразбира жертва въ себе си и когато човѣкъ се самопожертвува, той става силенъ. Турете вода въ нѣкой котелъ и я прѣвърнете въ пара, тя става много по-силна, отколкото като вода. Самопожертвуването е законъ, да измѣнимъ едно тѣло, прѣдметъ, една душа отъ твърдо въ въздухообразно състояние, то значи да измѣнишъ душата отъ едно състояние въ друго – да я прѣвърнешъ отъ силна омраза въ любовь. Това е законътъ на самопожертвуването, да трансформирашъ енергията. Нѣкой казва: „Азъ го мразя.“ Значи ти си ледъ и затова трѣбва да нагорещишъ този ледъ, да стане на вода, а отъ вода на пара. Водата е най-голѣмото добро за растенията, но ако всичко се обърне на ледъ, нѣма да има никакъвъ животъ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Никой не познава Сина.“ Кой не Го познава? Всички хора, които не искатъ да се жертвуватъ, тѣ не познаватъ Сина, защото Синътъ, то е законъ на самопожертвуване. Кокошкитѣ, които вие всѣкидневно изяждате, азъ ги уважавамъ, за моята душа тѣ сѫ по-любими, отколкото всички мъртви хора, които за никого досега не сѫ станали жертва. Когато една кокошка умира и става жертва, азъ казвамъ: „Ти си една благородна, отлична кокошка и прѣдъ Божието лице имашъ една голѣма стойность.“ И затова казва Христосъ: „Нито една птичка не пада безъ волята Господня.“ За всички тѣзи птички, които се самопожертвуватъ, Господь се грижи. Това е съзнателното, това е цѣнното, за което Богъ се грижи.

Ако вие сте прѣдъ лицето на Бога, като една птичка, която е готова да се жертвува, Богъ ще мисли и мисли за васъ. Но ако вие мислите само за себе си, какъ да наредите по-добрѣ вашия животъ, Богъ за васъ нѣма да мисли. Да мислишъ за Бога, значи да мислишъ за най-великото, отъ което нѣма нищо по-цѣнно. Да мислишъ за себе си, значи да си най-доленъ, най-нищоженъ. Нѣма по-отвратително нѣщо отъ това, човѣкъ да се стрѣми да бѫде центъръ. Това отношение на Сина трѣбва да разбираме – самопожертвуването. Човѣкъ, който не може да се жертвува, той не познава Бога. Това е великото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ.

Нѣкои мислятъ, че познаватъ Христа. Това е въпросъ. За да познаете Христа, трѣбва да разбирате всички отношения, които сѫ положени въ Евангелието.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истина, азъ съмъ лоза!“ Кой отъ васъ е проучилъ историята на лозата? Тази лоза всѣка година се самопожертвува. Христосъ казва: „Азъ съмъ хлѣбъ.“ Сега хлѣбътъ е единъ дневенъ въпросъ и всички хора го цѣнятъ. Разказваше ми единъ господинъ, че единъ день тъй много огладнѣлъ, та търсилъ случай отъ гдѣ да намѣри малко хлѣбъ. Срѣща на пѫтя едно куче, което носило въ устата си едно голѣмо парче хлѣбъ. Взелъ той единъ камъкъ, ударилъ кучето и грабналъ отъ него хлѣба. Сега той цѣни хлѣба. Христосъ казва: „Азъ съмъ врата, азъ съмъ овчаринъ, азъ съмъ Синъ Человѣчески, учитель, наставникъ и т.н.“ Това сѫ отношения на Божественото, които сѫществуватъ къмъ нашата душа и когато дойдемъ до онова велико положение на самопожертвуване за Бога, ще можемъ да разберемъ тѣзи съотношения.

Като говоря за Бога, не разбирамъ нѣкой отвлѣченъ Богъ, а Този, Който е произвелъ съзнателния животъ, за Когото можемъ всѣкога да направимъ опитъ. Ние може да се помолимъ за единъ боленъ и ако имаме закона на самопожертвуването, ние ще му помогнемъ. Нѣкой казва: „Изкусихъ Господа.“ Когато въ вашия умъ се породи мисъль, която е въ разрѣзъ съ Небето, вие изкушавате Бога; когато водите порочень животъ, вие изкушавате Бога. Какво е вашето положение на земята, това е безразлично. Какво ще бѫде вашето положение слѣдъ 20, 30, 100 години и какъ ще се прѣдставите прѣдъ Бога, прѣдъ ангелитѣ? Тази свѣтлина, която носятъ ангелитѣ, ще реализира цѣлия вашъ животъ, той ще стане обективенъ, всички ваши добри и лоши желания и постѫпки ще ходятъ слѣдъ васъ.

Христосъ казва: „Никой не познава Сина,“ т.е. всѣки човѣкъ, който живѣе за себе си, не познава Сина. Богъ самъ се жертвува чрѣзъ Сина си, за да изяви своята любовь, а Синътъ се жертвува, за да изяви Отца си. Това сѫ двѣ положения, които трѣбва да разберемъ и нашиятъ животъ на земята има смисълъ само тогава, когато разберемъ отношенията на Бога къмъ насъ, като Отецъ и отношенията ни къмъ Бога, като Негови синове. Не може да бѫдете синове на Бога, ако не се самопожертвувате.

И тъй, положете мисъльта: Вънъ отъ Любовьта животъ не сѫществува; вънъ отъ Любовьта църква не сѫществува; вънъ отъ Любовьта народъ, общество не сѫществуватъ. Това е великата църква, която трѣбва да обедини човѣчеството, това е Божествената Любовь на самопожертвуването, която обхваща всички велики хора съ малки идеи, подразбирамъ безкористнитѣ хора. Когато сме въ положение на користолюбие, ние сме въ положение на онзи богатъ и сиромахъ човѣкъ, които били поканени, на гости прѣдъ Бога, за да си прѣдставятъ всѣки отъ тѣхъ своитѣ желания. Прѣдставилъ се богатиятъ, изложилъ своето меню, като казалъ, че иска хубава кѫща, хубавъ палатъ, всѣка сутринь по едно ядене, на обѣдъ – друго, вечерь – друго, да се облича въ хубави дрехи и т.н. Господь му казалъ: „Всичко това ще бѫде.“ Слѣдъ това сиромахътъ казалъ: „Господи, азъ

искамъ да гледамъ винаги Твоето лице.“ – „Ще бѫде,“ му казалъ Господь. Богатиятъ живѣлъ въ този разкошъ 10, 20, 50 години и му дотегнало всичко това. „Задушихъ се най-послѣ отъ този животъ, нѣма ли промѣна въ положението ми?“ Господь казва на ангелитѣ: „Отворете едно малко прозорче на неговия палатъ, нека отъ тамъ гледа.“ Първото нѣщо, което той видѣлъ отъ това прозорче, било неговия слуга, сиромаха да стои високо на една стълба. „Какво търси той тамъ високо на стълбата“, пита богаташътъ. – „Сиромахътъ поиска винаги да гледа лицето на Бога и затова стои тамъ високо.“

Вие може да сте въ положението на богатия човѣкъ и да се задушите въ себе си, а може да сте въ положението на бѣдняка и да стоите на върха на стълбата, да гледате лицето на Бога. Това значи да познаешъ Бога. Сега вече трѣбва да познаемъ Христа, за когото отъ 2000 години проповѣдватъ, но съврѣменнитѣ християнски народи още не сѫ Го познали. Ако имамъ братъ и му причиня редъ злини, ограбя го, сѫществува ли нѣкаква връзка, любовь между мене и брата ми? Въ любовьта нѣма страхъ, нѣма съмнѣние и тя е велика, великъ законъ е тя. Хората на любовьта не трѣбва да се страхуватъ, който се страхува, за него нѣма любовь, нѣма познание на Христа. Нѣкои се боятъ, че ще умратъ. Що отъ това, мене не ме е страхъ отъ смъртьта. „Ама, има дяволи!“ Мене не ме е страхъ и отъ дяволи. Азъ познавамъ единъ живъ Богъ Отецъ, отъ Когото всичко е излѣзло. Всѣки, който се плаши отъ смъртьта, отъ дявола, той не познава Бога. Дяволитѣ, Богъ ги е поставилъ на мѣстото си, турилъ ги е да подтикватъ хората на работа, защото тѣ сѫ мързеливи. Като си мързеливъ, дяволитѣ ще ти създадатъ работа, едно противорѣчие, едно тъкане. Съврѣменнитѣ хора знаятъ, че за да се образува огънь между два прѣдмета, трѣбва да има търкане. Ти стоишъ, а дохождатъ ангелитѣ и дяволитѣ да те триятъ отвънъ и отвѫтрѣ и така произлиза пламъкъ. Що е пламъкъ, огънь? То е човѣшката мисъль, желание и вие започвате да живѣете съ тази малка топлинка, която се появява въ душата ви. Ако тъй разбирате Христовото учение, има смисълъ животътъ.

Когато любовьта иде, ние сме внимателни и учтиви, а щомъ тя си отиде, започваме да се обиждаме. Всѣкога можемъ да мислимъ, да се изказваме отвънъ, но сѫществено е какво е положението на нашето сърдце. Христосъ казва: „Чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога.“ Да видишъ значи да познавашъ, да имашъ отношение съ тази велика вѫтрѣшна връзка. Обрѣменени сте, повикайте Бога. Въ Америка, прѣди години, единъ мисионеръ ходилъ да събира пари. Събралъ една крупна сума, натоварилъ я на своя конь и се запѫтилъ да мине прѣзъ една планинска мѣстность. Единъ прочутъ разбойникъ, като чулъ за тѣзи пари, надига се да причака въ единъ проходъ този мисионеръ, съ цель да го убие и му вземе паритѣ. Мисионерътъ, като наближилъ до разбойника, усѣща една тяжесть на душата си, затова слѣзълъ отъ коня си, помолилъ се Богу и продължилъ пѫтя си. Мисионерътъ видѣлъ слѣдъ това прѣдъ себе си единъ въорѫженъ с пушка човѣкъ, но заминалъ прѣдъ

него благополучно. Слѣдъ двѣ години, мисионерътъ билъ повиканъ да изповѣда единъ умирающъ. Умирающиятъ го запитва: „Ти познавашъ ли ме?“ – „Не.“ – „Азъ искахъ единъ день да те убия, но не те убихъ, знаешъ ли защо? Когато ти бѣше въ гората, слѣзе отъ коня си и се помоли, съ тебе на бѣлъ конь имаше единъ човѣкъ, въоръженъ, отъ когото азъ се уплашихъ и не посмѣхъ да те убия.“ (Този разбойникъ е билъ ясновидецъ и е видѣлъ сѫщество отъ невидимия свѣтъ.)

Сегашнитѣ хора не признаватъ духове, църквата не ги признавала. Църква, която не признава духове, не е църква. „И ангелитѣ Божии ще слизатъ и ще се качватъ“, казва Богъ. И ангели и дяволи, всички тѣзи духове вършатъ волята Божия и се контролиратъ отъ единъ великъ Божественъ законъ. Когато и еднитѣ и другитѣ дохождатъ, тѣ идатъ по съизволение на Бога и ако трѣбва, ще ти причинятъ зло. Ако не познавате Христа, благословението на лошитѣ духове ще се прѣвърне за васъ на зло.

Христосъ казва: „Вземете Моето иго съ себе си, защото азъ съмъ кротъкъ.“ Нѣкой пѫть хората мислятъ, че владѣятъ свѣта, че иматъ голѣма власть, слѣдъ 20 години Господь ще ти покаже какво може да вършишъ въ свѣта. Ние още не сме оформени, не трѣбва да се заблуждаваме отъ сегашното си положение. Когато познаемъ Бога, ще придобиемъ вѫтрѣшенъ миръ, ще ни се отворятъ очитѣ, ще видимъ, че свѣтътъ е живъ, тогава ще знаемъ причината за омразата и любовьта, защо сѫществува доброто и злото, истината и лъжата, ще разберемъ тѣзи отношения и тогава само Истината ще бѫде не мъртва, а жива. Съ тази истина ще може да направимъ всѣкога опитъ. Христосъ казва: „Опитайте.“ „Ако думитѣ ми пребѫдатъ у васъ и вие у Мене, всичко, какво попросите, ще ви се даде.“ Кои думи? Разумнитѣ думи. Ако вие разбирате отношенията къмъ Бога, вие никога нѣма да Го изкусите и животътъ ви ще бѫде едно благословение за другитѣ. Като казвамъ Отецъ и Синъ, това сѫ двѣ велики числа 1 и 3. Като извадите 1 от 3, ще получите числото 2, което има отношение къмъ Божествената Любовь. Когато казвамъ „едно“, подразбирамъ Първопричината; Синътъ – това е окръжностьта на този диаметъръ; а майката е Божествената Любовь, туй което наричатъ въ християнството Духъ свети, т.е. вътрѣшната сила, която прѣчиства нашитѣ умове.

Важното е сега, ние да се свържемъ съ Христа. Този Христосъ може да бѫде всѣкога съ насъ, въ радости и скърби и прѣди и слѣдъ смъртьта. Когато Христосъ е съ насъ, Той е врата отъ видимото къмъ невидимото, отъ прѣходното къмъ непрѣходното, отъ омразата към любовьта. А хлѣбътъ, подразбира онѣзи елементи, които раждатъ въ себе си живота, учителитѣ, които може да ни научатъ на тѣзи закони. Като се разбере така вѫтрѣшното Христово учение, ние ще бѫдемъ мощни да изпълнимъ своитѣ длъжности на земята.

Човѣкъ не може да се върне тъй скоро на небето. Азъ оспорвамъ тази мисъль. За да отидете при Бога, трѣбва да имате една разумна връзка. Между единъ философъ и между единъ идиотъ не може да има връзки; между единъ, който обича и другъ, който мрази, не може да има връзки, отношения, но между двама, които се обичатъ, има връзки, има хармония. Слѣдователно за да отидеме при Христа, трѣбва да знаемъ закона на самопожертвуването и само тогава Христосъ ще ни направи велики. Ученитѣ хора казватъ, че между диаманта и вѫглена има нѣщо общо. Тѣ сѫ едно и сѫщо вещество, но съ видоизмѣнени свойства, диамантътъ е твърдъ и кристаленъ, а вѫгленътъ не кристализира. Тѣзи свойства на диаманта го правятъ тъй цѣненъ.

Слѣдователно човѣшката душа може да бѫде въ положение на единъ вѫгленъ или въ положение на единъ диамантъ, т.е. да е кристализирала или да не кристализира или въ философска смисъль казано: душата има единъ свърхсъзнателенъ животъ вѫтрѣ въ себе си. Ако има този съзнателенъ животъ, ние ще се познаваме, ако нѣма такъвъ, ние ще се питаме: Ти какво мислишъ за Ивана, какво му е положението, работитѣ му какъ сѫ? Той е малко шмекеръ, прави благодѣяния, но има задни мисли. Кой нѣма задни мисли? Я, ми кажете човѣкъ, който да нѣма задни мисли! Питаше ме единъ господинъ, какъ ще познаемъ кога сме обърнати къмъ Господа и кога не. Азъ му дадохъ слѣдующата фигура: Когато сѣнката ти е задъ гърба ти, ти си обърнатъ къмъ Господа, а когато е прѣдъ лицето – ти си далечъ отъ Бога, не познавашъ Бога. Това е законътъ, провѣрете го. Не да се освободите отъ вашитѣ сѣнки, но отзадъ да сѫ тѣ. Ако сѣнката на твоя умъ е прѣдъ ума ти, ти си далечъ отъ Бога, а ако е задъ твоя умъ, ти си на мѣстото си. Всѣкога сѣнкитѣ се хвърлятъ задъ лицето, за да изпѫкне то.

Питамъ: вашитѣ сѣнки накѫдѣ сѫ? Не казвамъ, че сѫ отпрѣдъ, но нѣкой пѫть може да направите грѣшка, да се измѣнятъ, отпрѣдъ да дойдатъ сѣнкитѣ ви. Въ такъвъ случай, трѣбва да ги изпѫдите отзадъ. Когато обичашъ, сѣнката ще бѫде [отзадъ], когато мразишъ – [отпрѣдъ], когато говоришъ истината, сѣнката ще бѫде [отзадъ], когато говоришъ лъжа – [отпрѣдъ]. Писанието казва: „Дѣлата имъ ходятъ прѣдъ тѣхъ." Има хора, у които дѣлата ходятъ прѣдъ тѣхъ, а има и такива, у които дѣлата имъ ходятъ задъ тѣхъ. Какъ може да познаете дали вашитѣ сѣнки сѫ прѣдъ или задъ васъ? Всѣкога, когато у васъ дойде благородна мисъль и слѣдъ това лоша мисъль, вашата сѣнка е задъ гърба ви; когато първо у васъ дойде лоша мисъль, а послѣ – добра, сѣнката е отпрѣдѣ ви. Това е законътъ въ свѣта, това е религията. Щомъ станешъ сутринь и ти дойде лоша мисъль, ще кажешъ: „Господи, ще изпратя сѣнката си задъ гърба си."

Бихъ желалъ всички ваши мисли да сѫ задъ гърба ви и тогава ще се познаете и ще се обичате, защото любовьта е великъ законъ въ царството Божие.

Проповѣдвамъ едно учение на обединение, както Богъ го иска, както Христосъ го иска, а не както азъ и другитѣ хора го искаме. И ако нѣкои хора не искатъ да го разберата, за врѣмето за въ бѫдеще ще покаже истината, ще покаже гдѣ е Богъ.

Нѣкои казватъ: „Христосъ не познава Сина, освѣнъ Отецъ.“ Отецъ, Който живѣе вѫтрѣ, познава Сина, защото Той се самопожертвува и понеже Той се самопожертвува, познава любовьта на Отца си и тѣзи двама се познаватъ. Казва Христосъ: „Който познава този законъ, ще познае Отца си и всѣки, който дойде при мене и е готовъ да се самопожертвува, ще му покажа пѫтя.“ Ако това стане безъ самопожертвуване, тази врата ще бѫде затворена и въ науката и навсѣкѫдѣ, всичко това ще удари на камъкъ и вашиятъ животъ ще се разсипе, и най-благороднитѣ ви мисли и желания ще станатъ на прахъ и пепель, ще изгниятъ, както изгниватъ листата на растенията и коренитѣ на дърветата, докато не се образува онази сѣнка на самопожертвуване, слѣдъ което ще дойде направо Божествениятъ животъ.

Прѣдставете си общество отъ такива хора, какво би било нашето положение? Днесъ всинца се смущавате, че еди-кой си ималъ много пари, милиони – радвай се че има. Такъвъ човѣкъ, който много има, азъ го съжалявамъ, защото голѣмъ товаръ носи. По-добрѣ половинъ килограмъ товаръ въ стомаха, отколкото 100 килограма на гърба си. Такъвъ човѣкъ цѣлъ животъ ще се страхува да го не ограбятъ. Може да си въ положението на единъ бѣденъ човѣкъ, но щастливъ, доволенъ отъ себе си. Казвате за нѣкого: „Той е много ученъ, много красивъ“ и му завиждате. Радвайте се, че е такъвъ. Какъвъ ще бѫде свѣта безъ учени, безъ красиви хора? Казвате: „Той е лошъ.“ Радвайте се, че има и лоши хора, но ги търпете. Господь търпи лошитѣ хора, трѣбва и ние да ги търпимъ. Въ закона на самопожертвуването ще разберете защо единъ човѣкъ е лошъ.

Прѣди години въ Америка единъ биволъ полудѣлъ. Имало едно момче, което четѣло добрѣ мислитѣ на животнитѣ. Дошло при този биволъ, поставило си рѫката на главата му и заговорило съ него: „Защо така полудѣ, какво стана съ тебе?“ – „Нѣщо ми е влѣзло въ задния кракъ, та ме подлудѣ.“ Изважда момчето единъ трънъ и спасява бивола. Нѣкои казватъ, жена или мѫжъ полудѣли. Не сѫ полудѣли тѣ, но трънъ имъ е влѣзълъ въ главата, въ сърдцето имъ. Тури си рѫката на главата имъ, извади трънa и тѣ ще дойдатъ въ първото си положение. Гледамъ сегашнитѣ хора, всѣки носи по единъ чукъ и гвоздей и като срѣщне нѣкого, казва: „Я, дай да ти забия единъ гвоздей, да видимъ какъ ще търпишъ.“ Като забиха на Христа четири гвоздея, Той каза: „Боже мой, Боже мой!“ Единъ великъ духъ бѣше Христосъ и не можа да издържи тѣзи четири гвоздея и умрѣ, а сегашнитѣ християни съ хиляди се забиватъ и какъ ще издържатъ?

Това сѫ страданията на човѣшкия духъ. Да заковешъ твоята душа, умъ, сърдце на този кръстъ, какъ ще може да живѣешъ? Трѣбва да се научите да вадите тѣзи гвоздеи. Така умрѣ Христосъ. Какво значеше това? Да се пожертвува за хората. Нѣкой боленъ лежи обхванатъ отъ лоши духове. Помогни му. – „Ама той е грѣшникъ." То е другъ въпросъ, ти му дай поне чаша студена вода. Това е Христовото учение. Сега идват врѣмена на изпитания, врѣмена тъмни, за които говори Писанието. Гнѣвътъ Божий иде въ свѣта и хората тогава ще познаятъ има ли Господь или не, има ли правда или не, има ли любовь или не. Едното и другото ще се откриятъ. Велики нѣща идатъ въ свѣта. Азъ не ви говоря това, за да ви плаща, това е едно Божествено колело, което постоянно се върти и Господь нѣма да го спре за никого, а ние трѣбва да сме готови наврѣме да се качимъ въ това колело, затова сме дошли на земята, която е едно велико училище.

Слѣдъ всичко това ще се върнемъ при Бога, за да види какъ и какво сме учили на земята. Господь ще ни изпитва и ще ни каже: „Синко, ти какъ научи уроцитѣ на доброто и злото?" Ще почнешъ, тъй и тъй, ще разказвашъ. Гдѣто си правъ – добрѣ, гдѣто не си правъ – нѣма да издържишъ изпита. Господь ще те пита: „Какъ научи закона на омразата, на любовьта?" Ако не отговоришъ добрѣ, Господь ще те върне наново на земята, ще дойдешъ да научишъ отново тѣзи уроци, за да се усъвършенствувашъ и като се научишъ, ще възкръснешъ. Това е матурата. Като издържишъ отлично изпита на тѣзи петь велики добродѣтели, Господь ще те назначи на една велика длъжность – управитель на единъ, два или петь града. Който не възкръсне, той е безъ матура. Отъ хиляди години насамъ говорятъ все за това, да възкръсне човѣкъ. Бихъ желалъ всички да възкръснете, но да издържите тази матура, отъ която има нужда българскиятъ народъ. Ако българскиятъ народъ издържи своята матура, ще възкръсне и ще има едно високо положение и хлѣбъ и захарь и всичко ще има. Ако не издържи матурата, нѣма да има нищо. Така трѣбва да разсѫждаваме, а може и да го провѣримъ на опитъ. Господь казва: „Обърнете се къмъ мене въ день скърбенъ и азъ ще ви помогна." Затова трѣбва да се молимъ за всички, да обичаме враговетѣ си. „Обичамъ го, но той ми е врагъ, не е мой приятель." Да обичашъ приятель, то е едно нѣщо, да обичашъ врагъ – друго нѣщо е. Ако мразишъ врага си, ще станешъ подобенъ на него, ще слѣзешъ на неговото положение. Ще кажешъ: „На врага си ще помогна." Никога съ омраза да се не отплаща, а съ любовь. Който отплаща съ зло, той ще слѣдва еволюцията на грѣшнитѣ духове. Мразишъ ли, ти си въ съдружие съ онѣзи, които сѫ въ широкия пѫть. Едни отиватъ нагорѣ, други слизатъ надолу. Затова казва Христосъ: „Никой не познава Сина си, освѣнъ Отецъ." Синътъ е Божествения зародишъ, ще Го положимъ у насъ си и Той е новия човѣкъ и ще започнемъ нова работа.

У мнозина този човѣкъ живѣе, дайте му просторъ и спрѣгайте глагола „мога". Мога да бѫда справедливъ, любящъ, кротъкъ, смиренъ, уменъ, ученъ, мога,

мога. Когато всички започнатъ да спрѣгатъ този глаголъ въ положителна смисъль, ще има едно отлично общество. Нѣма какво да се борави въ грѣховетѣ, въ миналото на хората, това е торъ на Божествената нива. Що отъ това, че братъ ти е грѣшенъ? Помогни му, очисти го, дай му дрехи, облѣчи го. „Ама ти си грѣшенъ, махни се, не искамъ да ти помогна." Това не е Божествено Христово учение. Мѫжътъ казва на жената: „Махни се отъ мене, не те искамъ." Или обратно, жената казва на мѫжа. Не, ти този мѫжъ ще го обичашъ заради Господа. Нѣкои казватъ: „Искамъ да обичамъ мѫжа си." Азъ рекохъ, не може да го обичашъ, докато не обичашъ Господа. Ако Богъ живѣе въ насъ, Той ще се прояви. Когато една жена умре за своя мѫжъ, той ще ѝ направи единъ паметникъ и често ще си спомня за нея, че тя умрѣ като мѫченица, страдалница за него. Ако не я обича, той ще каже: „По-добрѣ, че се освободихъ отъ нея." По-добрѣ да умратъ мѫжъ и жена като мѫченици единъ за другъ, отколкото да живѣятъ като кърлежи. Това е да познаешъ Отца и Сина.

Иде Христосъ на бѣлъ конь да проповѣдва това учение и Неговото Слово иде, като мечъ ще пронизва и ще видите нѣкой човѣкъ както върви изъ пѫтя, падналъ и умрѣлъ, не е готовъ да издържи Божественото Слово. Злото не може да издържи Божествената свѣтлина и ще се скрие. Тази свѣтлина, която иде, ще даде единъ обратенъ резултатъ: на земята ще има голѣма тъмнина, а въ душата – голѣма свѣтлина. Това сѫ два велики контраста. Когато половината земя, едното полушарие бѫде освѣтено, другото полушарие ще бѫде въ тъмнина. От това не трѣбва да се смущавате. Противорѣчията, които сега сѫществуватъ, сѫ символъ, че Божественото слънце е започнало да грѣе, само че има сѣнка на Божественитѣ дни и ние трѣбва да се молимъ, да се обърне всичко на свѣтлина. Ние трѣбва да бѫдемъ готови, за да използуваме благата, които Богъ носи зарадъ своитѣ избрани. Избрани сѫ всички, но мислитѣ ви не сѫ избрани. Сега ви проповѣдвамъ за Този живъ Христосъ, Който е вече въ свѣта, Който ще заговори чрѣзъ хиляди уста, чрѣзъ проповѣдници, свещеници, царе, учени, тогава ние ще имаме едно велико спасение, ще се запѣе химна на Божествената Любовь и само тогава ще разберемъ какво е Синътъ, какво е Отецъ, какво е Любовьта, която ще ни заведе при Бога.

Това учение е, което ще ни прѣроди. Нѣкои мислятъ, че искамъ да споря. Не искамъ съ никого да споря, азъ виждамъ нѣщата. Може да кажете, че си въображавамъ. И азъ си въображавамъ, и вие си въображавате, но има разлика между моето и вашето въображение. Има въображение нагорѣ и надолу. Единъ астрономъ гледа съ своята трѫба на хиляди километра разстояние и наблюдава нѣща, които единъ селянинъ безъ тази трѫба не ги вижда. Това, което астрономътъ вижда съ своята трѫба, за селянина остава като празно въображение. Отворете своя телескопъ и ще видите величието на Бога и ще се прѣродите. Това трѣбва да бѫде вашето стрѣмление, да бѫдете граждани на Царството Божие. Всѣки може да си има мѣсто въ това Божествено тѣло, въ

което не трѣбва да бѫдете ни по-голѣмъ, ни по-малъкъ отъ това, за което си опрѣдѣленъ.

Питате често: „Кѫдѣ ще ни тури Господь?“ Ще ви тури тамъ, за да можете да запушите ранитѣ на Христа. „Кѫдѣ ще бѫдатъ българитѣ?“ Да запушатъ ранитѣ на Христа, при евреитѣ. Кѫдѣ ще бѫдете вие? Отговорете сами на този въпросъ. Христосъ е близо, Неговото учение ще обърне земята надолу съ главата, но ще изпѫди дявола. Ангелитѣ носятъ този девизъ: „Каквото и да стане въ свѣта, Царството Божие ще се въдвори.“ Това е рѣшението на Бога, на Небето и който не вѣрва, ще доживѣе да види това врѣме. Азъ съмъ отъ тѣзи, които вѣрватъ, че апостолитѣ, светиитѣ, всички сѫ на земята, всички сѫ тукъ, виждалъ съмъ ги и съмъ разговарялъ съ тѣхъ.

Нѣкои казватъ, че като дойде Христосъ на земята, днешната църква ще му каже: „Кажи си своята проповѣдь, да видимъ каква е тя и дали е съгласна съ нашата църква!“ Христовата проповѣдь не търпи ревизия, тя не може отъ никого да се ревизира. Ако азъ говоря това, което Богъ не е говорилъ, Христосъ не е говорилъ, това ще е една измама, която може да трае само година, двѣ, три, сто, но повече не може да отиде. Една лъжа въ сто години се улавя. Това, което казвамъ, може да го опитате и сега, и всѣкога и единъ день, като ме срѣщнете, ще ви кажа, че това е Истина и вие ще се убѣдите.

Давамъ ви тѣзи плодове, за да ги посѣете, въ вашитѣ градини. Тѣзи плодове не сѫ мои, но на Този, Който ви е създалъ. Като дойде Христосъ, Той ще донесе Божествената Любовь, и когато всички царе, проповѣдници, свещеници, всички хора си подададатъ рѫка, Христосъ ще дойде въ Своят Църква. Нека това го знае духовенството, нека всички знаятъ за това. Това е Христовото учение, учение на доброволно самопожертвуване, а не насила. Богъ е, Който ще ни уреди, въздигне, ще тури всѣкого на мѣстото си и тогава ще разберемъ вѫтрѣшния смисълъ на живота. Желалъ бихъ всички да познаете Сина, Отца, но не тъй както азъ говоря, защото вие не знаете, какво азъ разбирамъ. Прѣживѣйте нѣщата и тогава ще ги разберете. Мога да ви кажа, че единъ хлѣбъ е хубавъ, вкусенъ. Отъ гдѣ знаете, че е такъвъ, ако не го опитате на вкусъ и ако не видите какъ ще дѣйствува на стомаха ви. Ако не ви причини нищо на стомаха, значи дѣйствително той е добъръ, ако ви причини нѣкоя поврѣда, той е лошъ. За всичко имайте опитность. И тъй изучете Христа!

Заключение: Помнете, че ако сѣнката ви е прѣдъ васъ, не сте съ Бога, ако е задъ васъ, задъ гърба ви, вие сте съ Бога.

Изучете слѣднитѣ стихове:

1. Какво нѣщо е Христосъ като лоза.

2. Какво нѣщо е Христосъ като хлѣбъ.
3. Какво нѣщо е Христосъ като врата.
4. Какво нѣщо е Христосъ като пастирь.
5. Какво нѣщо е Христосъ като учитель.
6. Какво нѣщо е Христосъ като Синъ Человѣчески и
7. Какво нѣщо е Христосъ като наставникъ.

Като разберете тѣзи отношения, ще имате велики понятия за Христа и за разбиране душитѣ на другитѣ хора.

Аминъ

Бесѣда, държана на 18 февруари 1917 год.
София

1917_02_25 Спасението
Издателска къща „Жануа-98“

СПАСЕНИЕТО

„А той му рече: Защо ме казвашъ благъ? Никой не е благъ, тъкмо единъ Богъ. Но ако ищешъ да влѣзешъ въ живота, упази заповѣдитѣ. Казва му: Кои? А Исусъ му рече: Тези: Не убивай; Не прѣлюбодѣйствувай; Не кради; Не свидѣтелствувай на лъжа; Почитай баща си и майка си; и Люби ближния си, както себе си. Казва му момъкътъ: Всичко това упазихъ отъ младостьта си, що ми още не достига? Рече му Исусъ: Ако ищешъ съвършенъ да бѫдешъ иди, продай имането си и дай го на сиромаси, и ще имашъ съкровище на небеса, и дойди та ме послѣдвай.“ (Евангелие отъ Матея, гл. 19, ст. 17,18,19,20,21)

Съврѣменнитѣ културни хора отъ XX вѣкъ иматъ едно смѫтно схващане за Мойсеевия законъ. Такова смѫтно схващане иматъ не само съврѣменнитѣ цивилизовани народи, но и съврѣменнитѣ религиозни християнски общества. Вече 2000 години отъ какъ християнитѣ разчепкватъ Христовото учение и така сѫ го охлузили, че като гледамъ на него, прѣдставя ми се като едно дърво, на което кората е олющена. Християнски критици все за спасение говорятъ: спасение чрѣзъ добри дѣла, спасение чрѣзъ това-онова, а всѫщность никакво спасение нѣма. Спасението произтича отъ единъ основенъ законъ въ природата, законъ, който е установенъ не въ врѣмето на Христа, но установенъ още въ самото начало на битието. Слѣдователно това, което сега се проявява вѫтрѣ въ човѣшката душа, въ обществата, въ народитѣ, то произтича отъ този първоначаленъ източникъ.

Думата „спасение“ има много значения. Падне нѣкой въ вода, изважтъ го отъ тамъ, казватъ: „Спасенъ е!“ Боледувалъ нѣкой отъ тежка болесть, оздравѣлъ слѣдъ това, казватъ: „Спасенъ е.“ Нѣкой водилъ разваленъ животъ, отклонили го отъ този животъ, казватъ: „Спасенъ е.“ Думата „спасение“, въ обикновенъ смисълъ, подразбира връщането на единъ човѣкъ отъ едно болѣзнено въ едно здравословно състояние. Но, за да бѫде човѣкъ спасенъ, трѣбва да влѣзе въ живота. А кои сѫ условията за това? Не е важно за човѣка само да е спасенъ. Каква полза може да има за единъ човѣкъ изваждането му отъ вода, а слѣдъ това да умре отъ гладъ? Спасява се отъ едно зло, а налита на друго. Спасение разбирамъ да влѣзе човѣкъ въ условията на живота, да се възстанови онази първоначална връзка между човѣка и Бога. Всѣко сѫщество, което изгуби своитѣ отношения към първоначалния източникъ, се нуждае отъ спасение. Никакво друго спасение, вънъ отъ това, не сѫществува. Тъй разбирамъ спасението азъ, тъй го разбиратъ Господь, Христосъ, светиитѣ и тъй ще го разбиратъ всички праведни, свети хора, а всички глупави, ще го разбиратъ по другъ начинъ. Всички други, които не разбиратъ правилно това учение, не

разбиратъ закона на спасението, ще се заблуждаватъ, ще грѣшатъ, ще падатъ, ще ставатъ, ще се самоубиватъ и т.н.

Законътъ на спасението е единъ постояненъ законъ, който дѣйствува всѣка минута. Всѣка минута човѣкъ трѣбва да се спасява. Нѣкои казватъ, че човѣкъ трѣбва само единъ пѫть да се спаси. Азъ съмъ голѣмъ невѣрникъ, не вѣрвамъ въ това. Не вѣрвамъ, защото човѣкъ не само единъ пѫть трѣбва да яде, не само единъ пѫть трѣбва да диша, това е постоянна връзка и така е и съ спасението. И ако човѣкъ постоянно не се спасява, никога нѣма да се спаси. Това показва, че трѣбва да има постоянна връзка между Бога и човѣка и тя се нарича „връзка на спасение“.

Казвате: „Спасенъ ли съмъ?“ Днесъ може да си спасенъ, но утрѣ ще те хване нѣкой за гушата; днесъ може да си ситъ, но утрѣ може да бѫдешъ гладенъ; днесъ може да имашъ добра мисъль, а утрѣ да ти дойде лоша мисъль. Значи тази трояка връзка у човѣка трѣбва да сѫществува. Това наричамъ Законъ на спасение. Така го опрѣдѣлямъ азъ и никой не може да даде по-добро опрѣдѣление отъ това. Бихъ далъ 20 000 лева на онзи, който даде по-точно опрѣдѣление. Нека се съберать всички логици, всички философи и дадатъ по-точно опрѣдѣление, Слѣдователно Христосъ дойде да възстанови тази трояка връзка: между хора и хора, между ангели и хора и между Бога и хората. Това е спасението.

Младиятъ момъкъ, който запита Христа какво да прави, за да наслѣди животъ вѣченъ, Христосъ му отговори: „Не убивай!“ Убийството е една причина, която скѫсва тѣзи връзки, пази се, да не скѫсашъ връзкитѣ на тѣлото, връзкитѣ между твоитѣ братя. „Не лъжи.“ – Тя е втората причина, която скѫсва връзкитѣ на спасението. „Не кради и не лъжесвидѣтелствувай.“ – И тѣ сѫщо скѫсватъ връзкитѣ на спасението. „Почитай баща си и майка си и ближнитѣ си.“ Първитѣ петь заповѣди сѫ Христовото учение, а вторитѣ петь – Мойсеевия законъ. Първитѣ петь заповѣди принадлежатъ къмъ сегашната епоха, тѣ сѫ законитѣ на духа, а другитѣ петь сѫ законитѣ на физическия свѣтъ. Христосъ обяснява кои сѫ причинитѣ, които скѫсватъ връзкитѣ и кои сѫ причинитѣ, които свързватъ. „Почитай баща си, майка си и ближнитѣ си и ще се избавишъ.“

Въ заповѣдьта „Не убивай“, думата „убивай“ има широко значение и приложение. Ще си кажете: „Слава Богу, никого не съмъ убивалъ.“ Нѣма между васъ човѣкъ, който може да се похвали, че не е убивалъ. Мога това съ данни да ви го докажа, но да оставимъ този въпросъ настрана. „Убийство“ подразбира не само когато убиете нѣкого, но и когато убиете въ себе си една добра мисъль, пожелание. Убийство е когато вие убиете една добра мисъль у нѣкой човѣкъ. Срѣщате човѣкъ, който вѣрва въ Бога, и вие му казвате, че нѣма Богъ и съ това

вие го убивате. Питамъ: този философъ отъ гдѣ знае той, че нѣма Богъ? Когато единъ човѣкъ каже, че нѣма Богъ, азъ разбирамъ, че той иска да се намѣсти на Неговото мѣсто. Когато нѣкой каже за нѣкого, че е глупавъ човѣкъ, то значи, че той иска да се намѣсти на това мѣсто. Когато кажете за нѣкого, че е богатъ, то значи, че искате да се настаните на неговото мѣсто. Когато каже една жена за друга, че не е красива, то значи, че тя иска да вземе нейното мѣсто. Когато нѣкой мѫжъ каже за другия, че е поплювко, то значи, че той иска да вземе неговото мѣсто. Тѣзи нѣща отдалечаватъ хората отъ Бога.

Може да те обичатъ всички живи сѫщества на свѣта и пакъ да погинешъ. Съврѣменната любовь въ свѣта, за която хората говорятъ, тя е любовь на орли, на гарги, на кучета. Не искамъ да се обиждате отъ това, но ви казвамъ, че любовь, която не съгражда, а разрушава, тя е любовь на орли и гарги и тя спада къмъ „не убивай". Колко красиви моми съмъ виждалъ съ благородни мисли и желания, а като се оженатъ, въ тѣхъ се заражда мисъльта да се самоубиятъ. Защо така? Това показва, че момъкътъ, за когото тѣ се оженватъ, нѣма въ него тѣзи елементи, които сѫ потрѣбни за нейното развитие и тя е отровена. Така е и съ мѫжетѣ. Сѫщото е и въ религиознитѣ общества. Вие сте радостни, но дойде единъ „философъ" и ви каже, че хората сѫ мъртви, т.е. нѣма животъ слѣдъ смъртьта и вие се наскърбявате. Наистина, сега повечето хора сѫ мъртви, но за въ бѫдаще ще оживѣятъ. Тѣзи „философи" въ вѣрванията си приличатъ на турцитѣ, които вѣрватъ, че като дойде Христосъ да сѫди свѣта, всички хора ще измратъ, а ще остане само арахангелъ Михаилъ, на когото Господь ще каже: „Има ли нѣкой по-голѣмъ отъ мене?" Това е едно вѣрване, но кой го е провѣрилъ? Казватъ, че хората умиратъ и не възкръсватъ. Кой е ходилъ тамъ да види, че това е така? Лъжатъ се, (азъ виждамъ умрѣлитѣ живи). Вие, които проповѣдвате това учение, сте мъртви. Подъ „мъртавъ" се разбира човѣкъ, който не мисли, не чувствува, а у когото има само едно механическо движение. На такъвъ човѣкъ му трѣбватъ хиляди години, за да възкръсне. Вѣрно е това, че има хора въ невидимия свѣтъ, които спятъ, мъртви сѫ, но и въ този свѣтъ има мъртви и спящи хора. Но това не подразбира, че всички хора сѫ мъртви и спатъ.

Христосъ казва: „Не убивай." Това значи, че въ вашитѣ желания не трѣбва да има мисъль да разрушите всѣко добро желание или всѣка добра мисъль, която Богъ е вложилъ, а напротивъ, трѣбва да ги култивирате. Ако убивате всичко това, животътъ ви ще стане безсмисленъ. Въ какво се състои смисълътъ на живота? Смисълътъ на живота се състои въ това да почиташъ майка си и баща си и да любишъ ближнитѣ си. А условията, за да можешъ да почиташъ майка си, баща си и да обичашъ ближнитѣ сѫ тѣзи: да можешъ въ тебе да отстранишъ всички тѣзи първи качества. Най-напрѣдъ трѣбва да започнешъ съ Мойсеевия законъ, да изкорenишъ тѣзи навици, които прѣкѫсватъ връзкитѣ на Божествения свѣтъ и спъватъ нашето развитие на земята. Христосъ, като казва

въ Евангелието на Иоана, че Той е лоза, разбира, че всѣка пръчка у него, която има желание да убива, не принася плодъ, „Отецъ ми я отрѣзва“. Какви сѫ симптомитѣ на единъ човѣкъ, който постоянно убива? Щомъ започнете да се вкисвате, вие започвате да убивате. Раздразнението е първата причина на убийството.

Слѣдъ това Христосъ казва: „Не кради!“ Какво да не крадешъ? Добритѣ мисли и добритѣ желания на човѣка. Бихъ желалъ на хората да дамъ всичкото си богатство, но да не открадна нищо отъ сърдцето и ума имъ. Да не убивашъ добритѣ мисли и желания на баща си, на майка си, на братята си, на сестритѣ си, на ближнитѣ си. Да не крадешъ добритѣ мисли и желания на майка си, на баща си, на братята си, на сестритѣ си, на ближнитѣ си. Когато откраднешъ нѣщо, слѣдъ това да не лъжешъ, т.е. въ твоитѣ взимания-давания, като вземешъ отъ нѣкого добра мисъль, да не давашъ лоша и да не лъжешъ. Като дадешъ лошата мисъль, да не лъжешъ, че си далъ по-добра мисъль, защото така се развалятъ обществата, така се развалятъ домоветѣ. Жена открадне сърдцето и ума на мѫжа си, а слѣдъ това му даде своитѣ лоши мисли и желания, като му казва, че това ще го направи щастливъ, но слѣдъ нѣколко години не се разбиратъ, излъгали се. Тукъ има и убийство, и лъжа, и кражба, и лъжесвидѣтелство. Изхвърлете тѣзи причини и вие слѣдъ врѣме ще любите и почитате баща си и майка си. Кои сѫ баща ви и майка ви? Душата е майка ви, вашиятъ духъ това е баща ви, а тѣлото – това сте вие. Вие сте чеда на вашата душа. Това е Христовото учение. Като кажете нѣкога: „Дали съ това тѣло ще живея,“ разбирамъ: дали съ вашитѣ баща и майка ще живѣете. Всѣки синъ трѣбва да бѫде силенъ, за да може да радвашъ майка си и баща си. Трѣбва да почитате тѣзи майка и баща у васъ си. За въ деня, когато прѣстѫпишъ този законъ – не почитате майка си и баща си и не любите ближнитѣ си, вие сте извънъ условията на живота.

Това учение може всѣки день да го приложите. Неразположенъ си, обърни книгата на своя животъ и виж коя отъ тритѣ заповѣди си прѣстѫпилъ. Христосъ казва: „Ако искаш да станешъ съвършенъ, раздай всичкото си богатство и ела съ мене, та ме послѣдвай.“ На кого да раздадешъ имането си? – На твоитѣ мисли и желания. Кого да послѣдвашъ? – Великия Учитель на живота. Нѣкой ще каже: „Може ли да дамъ кѫщата си и паритѣ си?“ Господь не иска вашитѣ кѫщи, нито вашитѣ пари. Подъ думитѣ „кѫща“, „имане“ Той разбира съвсѣмъ друго нѣщо. Всѣко желание у човѣка, да направи нѣкому добро, се прѣдшествува отъ друга мисъль, отъ закона на любовьта. Само когато у васъ се породи желание на милосърдие и любовь, само тогава вие ще сте готови да направите едно добро дѣло. Нѣма човѣкъ, който да може да направи добро дело безъ добра мисъль.

Да почиташъ майка си и баща си, тѣ сѫ обекта, а ближнитѣ, тѣ ще бѫдатъ законъ за стимулъ, т.е. той ще те подбужда къмъ любовь. Да любишъ, то значи

да любишъ само това, което е слабо, нѣжно, мило, нуждаеще се отъ помощь. Силенъ човѣкъ не може да любишъ. Ако Богъ има такава велика любовь къмъ насъ, то е защото сме грѣшници, ако бѣхме ангели, Той нѣмаше да има никаква любовь къмъ насъ. Нѣкой казва: „Азъ искамъ на бѫда светия, ангелъ.“ – Можешъ, но нѣма да бѫдешъ любимъ отъ Бога. Комуто се много прощава, много се обича.

Вие имате едно извратено понятие за тѣзи работи. Може да се наблюдава този фактъ и въ природата и тамъ той е вѣренъ. Обичатъ се тѣзи нѣща, които сѫ нѣжни, деликатни, слаби. Гледате нѣкой мѫжъ – здравъ, силенъ, той се влюбва въ нѣкоя слаба, едва крѣпяща се жена. Силнитѣ хора, това сѫ октоподи, които турватъ своитѣ смукала на тебе и те смучатъ, смучатъ и напустнатъ. Утрѣ ще те искатъ пакъ. Това сѫ съврѣменнитѣ религиозни общества, които те изсмукватъ, обиратъ кесията и послѣ те изхвърлятъ. И послѣ казват: „Обърнахме го къмъ Господа!“ Обърналъ си го ти, че втори пѫть нѣма да помисли да се жени. Не се нуждаемъ отъ подобно обръщане къмъ Господа. Азъ не бихъ желалъ да обръщамъ кесиитѣ, нито сърдцата, нито ума на хората къмъ Господа. Азъ бихъ далъ на човѣка ключа на неговата врата и бихъ му казалъ: „На ти ключа, отвори си кѫщата, изчисти я, нека слънцето влѣзе вѫтрѣ.“ Това е твоето право. Не пущайте вашитѣ слугини да чистятъ твоята църква, тя е за тебе съградена.

Ако речемъ да съберемъ всички църкви и да направимъ една обща, всички ще се скараме. Това е дълбокиятъ смисълъ, който Христосъ косвено засѣга. За да влѣземъ въ този Божественъ храмъ на душата си, трѣбва да отхвърлимъ отъ себе си всѣкакъвъ гнѣвъ, защото гнѣвътъ води къмъ убийство, а убийството – къмъ кражба, а слѣдъ това ще започнешъ да мислишъ, измислювашъ лъжа, за да прикриеш това убийство. Тѣзи четири заповѣди, сѫ свързани една съ друга и тѣ ни посочватъ, какво не трѣбва да правимъ. Има други три заповѣди, които ни посочватъ какво да правимъ, тѣ сѫ: Почитай душата си, духа си и ближнитѣ си. Ще кажете: „Какъ да ги почитаме?“ Ако нѣкой попадне въ разбойници, освободи го отъ рѫцѣтѣ имъ, услужи му. Тѣзи ближни сѫ вашитѣ мисли, желания, които сѫ оставили дълбоки корени у васъ и сега трѣбва да ги поправите или въ друга форма бихъ казалъ, да вземете вашата земя, да я посадите съ най-добри растения, т.е. да обърнете вашитѣ желания и мисли отъ лоши въ добри. Това е искалъ Христосъ да каже на евреитѣ, защото най-голѣмото удоволствие у тѣхъ бѣше да убиватъ хората. Като четете Стария завѣтъ, виждате какъ много хората се убиваха. Тази бѣше една отъ причинитѣ, за гдѣто тѣ нѣмаха такова дълго царство, каквото имаха египтянитѣ. Съврѣменнитѣ християни, които сѫ наслѣдили това старо учение на евреитѣ, тѣ приличатъ на тѣхъ. Прослѣдете старата история на славянитѣ, ще видите, че тѣ устройваха войни, кръстоносни походи, все за освобождение на Иерусалимъ. Но какъ ще се освободи Иерусалимъ? – Когато хората прѣстанатъ да убиватъ, да лъжатъ, да крадатъ, да прѣлюбодѣйствуватъ.

Като разгледате живота си до днесъ и отъ днесъ нататъкъ, кажете си: „Нѣма вече да крада, да убивамъ, да лъжа.“ Обърнете се къмъ Христа и кажете: „Какво не ми достига още, Господи?“ Едно не ви стига: раздайте всичко, което имате, на вашитѣ ближни. Кои сѫ тѣзи ваши ближни? Нѣкой день станете сутринь веселъ, пѣете, свирите на пиано или цигулка. Това веселие, това сѫ вашитѣ братя, раздайте на тѣхъ всичко, това е единъ великъ законъ. Всичко, което посѣете вие, това е вашето царство, вашиятъ свѣтъ, тамъ е Христосъ. Въ всѣка добра мисъль, добро желание, веселие тамъ е Христосъ. Колкото и малка да е тази мисъль, тамъ е вашето спасение. Това е първата връзка, такива хиляда връзки като турите, може да образувате едно вѫже, за да обѣсите нѣкого.

Богъ казва: „Привлѣкохъ ги съ нишкитѣ на своята любовь.“ И любовьта има такива нишки, такива връзки. Ще пусна една нишка, ще ви свържа и Господь ще ви привлѣче. По тази нишка вие ще бѫдете въведени въ Царството Божие. Това може да го приложите, защото всѣко учение, което е вѣрно, има и практическо приложение. Ние трѣбва да измѣнимъ своитѣ мисли и тѣзи нещастия, които идатъ, ще изчезнатъ, като изгубимъ всичко, като изгубимъ кѫщи, майка, баща, да кажемъ: „Господи, нищо не съмъ изгубилъ.“ Не си ги изгубилъ, защото майка ти и баща ти сѫ вѫтрѣ въ тебе, не сѫ били никога извънъ тебе, на физическото поле. Това, което виждате на земята, то е тѣхното отражение въ огледалото. Носишъ една мисъль съ себе си, тя ти принася радость, това сѫ твоитѣ ближни, които ти обичашъ. Тази мисъль е жива, интелигентна сила. Мисъль, която може да измѣни живота ти, тя е по-силна отъ всѣко физическо сѫщество. Всѣка добра мисъль донася нѣщо, а не взима. Вие знаете само да взимате, а не и да давате. Вие сте голѣми скѫперници, вие сте ме почти обрали, всичко взимате. Не съжалявамъ за това, което взимате, но сѣйте го въ вашитѣ ниви, а не го събирайте.

Нѣкой казва: „Азъ съмъ много нещастенъ.“ Изхвърлете това нещастие, не го събирайте. Не се лъжете, вие имате всичко, Богъ всичко ви е далъ, не сте сиромаси. Когато сте богати, тамъ е вашето нещастие, тамъ е злото. За сиромаситѣ имамъ голѣмо мнѣние азъ и вие, които се оплаквате, че сте сиромаси, то е защото имате желание да сте повече. И да ви дамъ повече, пакъ нѣма да бѫдете щастливи. Грѣхътъ у насъ произтича отъ това, че ние не позволяваме на Бога да се прояви. Ние спираме Бога въ Неговитѣ добри мисли и желания, които дѣйствуватъ у насъ. Господь ни казва: „Направи това.“ – „Нѣма да го направя.“ Тогава Господь казва: „Остави ме азъ да го направя.“ – „Не.“ Кѫдѣ е Господь? Той е вѫтрѣ въ васъ, затова оставете Го да се прояви. Нѣкой плаче: „Изгубихъ 1000 лева.“ Ти, като се роди, съ 1000 лева ли те роди майка ти? Нѣкой изгубилъ кѫщата си. Майка ти съ кѫща ли те роди? Ако любишъ Господа, хиляда кѫщи ще имашъ, мраморни, съ най-хубави мебели, но ще бѫдете ли и тогава щастливи?

Ще ви разкажа единъ старъ анекдотъ, който е побългаренъ отъ българитѣ. Разказватъ, че едно врѣме Господь и свети Петъръ, обичали да обикалятъ изъ града и да гледатъ какъ живѣятъ хората. Отишли въ едно бѣдно семейство, гдѣто ги нахранили много добрѣ, оставили ги да прѣнощуватъ. „Господи, какъ хубаво ни приеха, казалъ свети Петъръ, не може ли да измѣнимъ живота на този бѣденъ човѣкъ, да облекчимъ положението имъ?“ Господь удовлетворилъ молбата на свети Петъръ и далъ голѣмо богатство на това семейство, хубави кѫщи. Отъ това богатство обаче, бѣдниятъ човѣкъ се вдалъ въ голѣмъ развратъ, пиянство и като тъй онещастливилъ и себе си, и семейството си. Слѣдъ нѣколко години, при обиколкитѣ си, свети Петъръ и Господь отишли пакъ при сѫщото това семейство, да видятъ какъ сега живѣятъ. Жената ги приела, нахранила, оставила ги да прѣнощуватъ, но ги прѣдупрѣдила да се не безпокоятъ отъ това, че мѫжътъ ѝ ще дига гюрултия, когато се върне, защото се връща обикновено пиянъ. Като си легнали да спятъ, Господь легналъ по-навѫтрѣ, а Свети Петъръ до вратата. Идва мѫжътъ срѣдъ нощь пиянъ, сърдитъ защо приела жената тѣзи гости. Ядосалъ се и набилъ добрѣ съ едно дърво Свети Петъръ, който му се падналъ по-наблизо. Свети Петъръ приелъ своята заплата. Мѫжътъ продължавалъ да буйствува, да вика. Свети Петъръ казалъ на Господа: „Господи, ела Ти на моето мѣсто.“ Промѣнили си мѣстата, Господь дошълъ до вратата. Като ги зърналъ мѫжътъ гоститѣ, рекълъ: „Чакай този да набия, азъ бихъ крайния, сега да набия добрѣ този, който е отъ вѫтрѣ.“ Набива пакъ Свети Петъръ. Става слѣдъ това Свети Петъръ и казва на Господа: „Какво да правимъ? Сега той пакъ ще бие.“ Дига се Господь, измива си очитѣ и като си изтрилъ очитѣ съ кърпата, маха съ нея и кѫщата се запалва и изгаря. Така Свети Петъръ се освободи да не бѫде битъ и трети пѫть.

Значи, ако вие дадете на вашата плъть прѣимущество, ще се роди човѣкътъ на чувствата и Свети Петъръ, който се моли за васъ, ще яде бой три пѫти на день. Никога не се молете въ свѣта за физическо благоволение, прѣди да има връзка между Бога и васъ. Единъ вълкъ, колкото и да го храните, все вълкъ ще си остане. Една змия, единъ комаръ, една въшка, колкото и да ги храните, наглеждате, никога нѣма да измѣните тѣхния характеръ отъ външната обстановка. Единственото нѣщо, което може да измѣни сърдцето на единъ грѣшникъ, то сѫ гладътъ, страданията, докато стигнатъ крайния прѣдѣлъ. Една жена казваше: „Много станаха моитѣ страдания, нѣма ли да ме освободи Господь?“ Рекохъ, чакай, ти едва си ги започнала.

Така като гледаме на живота, ще разберемъ, че цѣльта, дълбокиятъ смисълъ на живота е да бѫдемъ здрави, силни. Всички може да бѫдете здрави, силни, всички може да имате добри мисли и желания, добри дѣца, мѫже и т.н. Тогава обществото може да го създадемъ магически. Като казвамъ магически, разбирамъ единъ законъ, чрѣзъ който нѣщата можемъ да ги създадемъ въ

нѣколко часа. Но това е процесъ само за умнитѣ, за магитѣ, за благороднитѣ хора. Ако сега ви се даде това знание, вие ще обърнете свѣта наопаки. Христосъ казва: „Ако имате вѣра, колкото това синапово сѣме, вие ще можете да прѣнесете една планина отъ едно мѣсто на друго." Ето защо Господь не дава тѣзи знания на сегашнитѣ хора, защото у тѣхъ има желания да убиватъ, да крадатъ и т.н. Кое не имъ стига? – Почить къмъ майка ви, къмъ баща ви. Нѣкои отъ васъ сѫ започнали много добрѣ. Свържете се съ Господа и ще успѣете.

Не говоря за Този Господь, Който е създалъ свѣта, а за Този, Който сега работи. Каква е разликата между първия и втория Господь? Такава, каквато е разликата между бащата и майката. Единиятъ, който създава, е бащата, а другиятъ, който отглежда, е майката. Божествената майка, това е *Любовьта*. Като говоря за *Любовьта*, разбирамъ тази велика Божествена майка, на която дължимъ всичко и на която отдаваме всичкото почитание и уважение. Хора, които почитатъ тази майка, азъ ги наричамъ праведни, благородни, светии. Човѣкъ, който не люби, той е нищоженъ и такъвъ не го зачитамъ даже и колкото една въшка. Казвате: „Не ме обичатъ." Защо не те обичатъ? – Защото не почиташъ майка си и баща си. Лудъ ще бѫде този, който се ожени за дъщеря, която не почита и не обича майка си и баща си. Като влѣза въ тази кѫща и видя, че тази дъщеря почита майка си и баща си, всичката моя любовь ще се отправи къмъ нея.

Това е великъ законъ въ свѣта. Искате да ви любя, азъ ще ви любя заради майка ви и баща ви. Този великъ законъ дѣйствува у мене и азъ искамъ да дѣйствува той по сѫщия начинъ и у васъ. Като се разгнѣвишъ, ще кажешъ: „Чакай, ти Марто, ще се помиримъ." Мома си, гнѣвишъ се – нѣма да се оженишъ. Момъкъ си, гнѣвишъ се – нѣма да се оженишъ. Ще останете безъ дѣца, а това е най-голѣмото нещастие. Нещастенъ е онзи, който нѣма баща и майка и не ги почита, защото щомъ не ги почиташъ, не ги уважавашъ, не любишъ ближнитѣ си, ти си най-голѣмъ грѣшникъ. Подъ „грѣшникъ" азъ разбирамъ човѣкъ безъ баща, безъ майка, безъ ближни. Това е разбиралъ Христосъ и е казалъ: „Ако искашъ да станешъ съвършенъ, обичай душата, духътъ си, ближнитѣ си, раздай имането си, ела и ме послѣдвай." Кого? – Този, отъ Когото всичко излиза. Върни се при мене, при Първоначалния източникъ и тогава ти ще станешъ силенъ, ще разберешъ смисъла на живота и като бѫде Този великъ Учитель съ тебе, всички страдания въ свѣта ще бѫдатъ една приятна музика. Като настане и гладъ, и студъ, и захарь и хлѣбъ като нѣма, пакъ ще се утѣшишъ и ще кажешъ: „Ще дойде хлѣбъ отгорѣ."

Чудни сѫ хората, като сѫ взели да се безпокоятъ ще се роди ли жито, царевица и т.н. Израилскиятъ народъ 40 години какъ бѣ храненъ? Не е единъ източникътъ, за да се нахрани човѣкъ. Раздай имането си, ще дойде друго вмѣсто него, защото ако не изпразнишъ шишето съ миризливата вода, нѣма да дойде чиста, ако не изпразнишъ паритѣ отъ кесията си, нѣма да можешъ да

туришъ други. Затова рекохъ, изпразнете шишетата, кесиитѣ си, за да ги напълни Господь. Вѣрвайте въ Неговитѣ заповѣди, стократно ще бѫдете възнаградени.

Често казвате и се безпокоите какво ли ще стане въ България. Азъ гарантирамъ, че нищо лошо нѣма да стане. Ако ме слушаха хората, една дума бихъ казалъ и войната щѣше да се свърши, но нека се избиватъ, нека загинватъ хората. Сегашнитѣ хора сѫ повечето крадци, разбойници, хора, който не почитатъ баща си и майка си, нека загинватъ. Отъ въшки не се нуждаемъ, нуждаемъ се от цвѣтя и отъ благородни дѣца. Това е Христовото учение, което ще се докаже на дѣсно и налѣво. На свѣта ще дадемъ още едно доказателство и никой нѣма да каже, че нѣма Господь. Тогава и слѣпитѣ ще прогледатъ. Тѣзи слѣпи, като прогледатъ, ще станатъ нещастни, като такива, които не сѫ готови. Ако има нѣкои слѣпи, на които не искаме да отворимъ очитѣ, то е защото ги щадимъ, да не страдатъ. Не давамъ нѣкому пари, за да не страда, защото той, като не умѣе да ги използува разумно, тъй ще ги използува, че ще дойде въ състояние да те убива.

Вѣра, жива вѣра трѣбва у всички васъ! Не трѣбва да се дѣлите отъ свѣта, а да влѣзете вѫтрѣ въ този свѣтъ и да го облагородите. Едно врѣме прѣпорѫчваха да се бѣга отъ свѣта, а сега казватъ: „Влѣзте въ свѣта.“ Едно врѣме се казваше да се бѣга отъ пъкъла, а сега казватъ да се влѣзе вѫтрѣ въ пъкъла, да се работи. Долу старитѣ убѣждения, старитѣ кѫщи, тѣ сега ще се събарятъ и нови ще се градятъ. Понеже всичко се събаря, ще трѣбва градението да става по другъ начинъ. Една и сѫща драма не трѣбва да се повтаря, Богъ не обича да се повтарятъ драмитѣ му. Сега идатъ драмитѣ на доброто. „Не убивай, не кради, не лъжи и не лъжесвидѣтелствувай.“ Това е законътъ на прѣраждането. И като се завърши той, иде законътъ на вселяването. Другитѣ заповѣди сѫ: „Почитай баща си и майка си, люби ближнитѣ си и раздай имането си.“ Тѣзи сѫ седемтѣ заповѣди, които трѣбва да спазвате, слѣдъ това ще дойде почивка и вие ще станете безсмъртни. Това е Великото Спасение – да се съедините съ Бога и тогава ще имате хиляди пѫти по-голѣми блага отъ тѣзи, които сега имате.

Забѣлѣзалъ съмъ какъ хората се безпокоятъ за всичко. Търговецъ напримѣръ – бои се, че ще изгуби и затова убѣждава своитѣ клиенти да купятъ стоката му, като я прѣпорѫчва за по-добра, отколкото е въ дѣйствителность. Тѣ си служатъ съ закона на убѣждението, на внушението. Най-честно би било търговецътъ да си каже: „Стоката ми е както виждате и памукъ и вълна, но затова ви я продавамъ по-евтино.“ Нека търговията свободно да се проявява. Казвайте си всѣкога истината. Ако не можете да кажете истината, по-добрѣ си прѣмълчи. Нѣкой момъкъ не иска да се жени, но успѣватъ други хора да го убѣдятъ да стори това, а послѣ той съжалява за стореното и казва: „Кой ме кара да се женя!“ Не трѣбва да лъжемъ, защото съ това ние лъжемъ и себе си. Трѣбва да

бѫдемъ вѣрни прѣдъ нашия Учитель. За да бѫдете свободни, трѣбва да бѫдете вѣрни и чисти прѣдъ Този вашъ Учитель, Който ви е далъ всичко.

Като влѣза слѣдъ това въ вашия храмъ, ще си измия рѫцѣтѣ и краката, ще донеса подаръци, елей, смирна и ливанъ и ще кажа: „Яви се Спасительтъ въ вашата църква съ подаръци.“ А сега, като дойде нѣкой въ вашата църква, отнима ви едно-друго. Прѣстанете да мислите зло за вашитѣ близки. Не казвайте: „Този е лошъ.“ Ти си правъ, като казвашъ това, но то се отнася за миналото му, а от сега нататъкъ гледай на него другояче. Не казвайте: „Въпросъ е дали той ще стане по-добъръ.“ Не говори това, не се лъжи, защото тѣзи лоши хора, тѣзи вагабонти, азъ ще ги направя по-добри отъ свещеницитѣ и владицитѣ. Затова азъ мога да ви дамъ и доказателства. Задалъ съмъ си тази задача, да направя всички хроми, сакати, слѣпи – здрави хора, да се поправятъ. Трѣбва да изоремъ тѣзи пусти пространства, да ги облагородимъ, да дадемъ по нѣщо на всѣки, който мине отъ тамъ.

Хвърлете тази мисъль да се съмнѣвате върху това, което говоря азъ. Не познавамъ друго сѫщество тъй свято, тъй мило, тъй чисто, както Господь. Опитвалъ съмъ Го милиони, милиони пѫти и всѣкога Той е билъ неизмѣненъ въ себе си, всѣкога е билъ благъ, но като грѣшишъ много и като не се обръщашъ къмъ Него, ще те остави да понесешъ послѣдствията на грѣховетѣ си, за да видишъ какво значи да живѣешъ безъ Бога. Велико страдание въ свѣта е да живѣешъ безъ Бога. Нѣма защо азъ да ви казвамъ: Идете при Бога, Той е вашъ баща. И вие сами трѣбва да се обърнете къмъ Него. Ако искате вашитѣ синове и дъщери да ви почитатъ, турете си тази мисъль да бѫдете всѣкога съ Бога и вижте въ продължение на една година какъ ще се измѣни вашия животъ. Нови мисли ще ви дойдатъ, ще прогледате и тогава ще имате не само двѣ очи, но и 100 очи и то и отъ дѣсно и отъ лѣво и отъ горѣ и отъ долу и т.н.

Нѣкой казва: „Не съмъ прогледалъ.“ Че какъ ще прогледашъ, като нѣмашъ вѣра? Но азъ имамъ вѣра у васъ, имамъ вѣра на вашата душа и затова не губя надежда, че ще прогледате. Ако и да направите нѣкакво лошо дѣло, вашата душа нѣма да се измѣни. Азъ вѣрвамъ въ васъ, вѣрвамъ на хората и мнѣнието ми за тѣхъ нѣма да се измѣни. Азъ обичамъ грѣшницитѣ, калпазанитѣ хора. Това е слабость моя къмъ тѣхъ и грѣшка е у мене това, че ги прѣдпочитамъ прѣдъ праведнитѣ и свети хора. Бихъ желалъ и вие да имате такава слабост къмъ грѣшницитѣ и тогава свѣтътъ ще има другъ изгледъ. И Христосъ имаше такава слабость къмъ грѣшницитѣ и затова се остави да го подигравать и поругаятъ.

„Ела и ме послѣдвай“, казва Христосъ. Въ какво? Въ това, което ви говоря.

Бесѣда, държана на 25 февруарий 1917 година

София

1917_03_22 Кръстът
Издателство Бяло Братство

КРЪСТЪТ

Неделни Беседи, 22.03.1917 Четвъртък, София

"И пристъпиха учениците и рекоха Му: Защо им говориш с притчи? А Той отвръща и рече им: Защото вам е дадено да познаете тайните на царството небесно, а тям не е дадено." Евангелие от Матея 13: 10-11

Ще говоря върху думите "Защото вам е дадено да познаете тайните на Царството Божие". Познанието на тайната на Царството Божие съставлява предмет на човешкото размишление, към него се стреми човешкият дух. Когато в ума ви се хвърли светлина върху вътрешното съдържание на тази велика мисъл (подразбирам първоначалния Божествен образ на една неизменна същност, която расте и в своите размери се развива не като мъртъв предмет, а като жива и разумна същина), ще разберете, че тайната на Царството Божие съдържа всички условия за развитието на човеците върху Земята. Казва Христос: "Вам е дадено". На кои? Сега, вие може да дойдете в размишленията си до отрицателната страна и понеже е казано: "Вам е дадено, а тям не е дадено", да си помислите, че, може би, на апостолите е дадено, но не на вас. Който и да си, дадено ти е. Не вземайте никога думите за себе си в отрицателен смисъл, защото туй е опетняване на Бога. Дали е дадено или не е дадено, зависи от вас. Бог ви дава да разберете, понеже имате разположение да Го разбирате; друг път не ви дава да Го разберете, понеже нямате туй разположение. Следователно, от предразположението на вашето ухо, на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля зависи да разберете или не Бога.

Между съвременниците ни от 20-ти век и ония от времето, когато Христос дойде на Земята, има твърде голямо подобие. В цитираните стихове Христос казва не друго, а това, че вам, на хората на бъдещето, е дадено да разберете Царството Божие, а на миналите не е дадено. С други думи, вам, които очаквате в бъдеще Бога, е дадено да разберете, а вам, които живеете с миналото, не е дадено. Това може да го проверите в Живота. Търговец, който е фалирал, който вади тефтерите си и започва да прелиства стари сметки, не може вече да се повдигне. Той само ще се тревожи, че еди-кой си – Иван или Драган – имал да му дава еди-колко си. На другия ден той пак започва да прелиства тефтерите си и те вече оживяват в него и тръгва да ги носи в ума си и да разправя на хората: "Познавате ли Ивана и Драгана, толкова и толкова имат да ми дават". На такива не е дадено да познаят тайните на Царството Божие. Това е заблуждение на вашия ум: Иван и Драган нищо не ви дължат, те са ваши братя. Баща ви е дал по равно на всички ви, но вие сами сте вкарали в дълг братята си, направили сте

полици, турили сте ги натясно и казвате: “Ограбиха ме”. Всички, които казват, че имат да вземат от своите братя на Земята и ги третират като длъжници, не могат да разберат тайните на Царството Божие. Ония, които не търсят нищо от своите братя, а напротив – дават им и помагат за тяхното умствено, духовно и морално повдигане, ще разберат тия тайни. Кои тайни? На Вселената, на Божието създание. Тия думи за мен представят една велика и дивна картина, толкова грандиозна по своите замисли, толкова хубаво изработена и украсена от Божията ръка! Един ден, когато очите ви се отворят (разбира се, сега, в първия етап на вашето развитие, те са вече малко поотворени), когато окончателно захвърлите старите си тефтери и им турите отгоре един кръст, ще видите величието на тази картина.

Сега, казвам “да турите кръст”, защото кръстът спасява. На всеки, който умре, му поставят кръст, което ще рече “повече нямаме да вземаме от този човек”. Когато заемодателят чуе, че някой от длъжниците му е умрял, и той казва “Бог да го прости”, което ще рече “прощавам му”. Ето това значи кръстът – това е неговият дълбок смисъл. Има го по църквите, свещениците го носят, вие го правите с ръка, на отличилите се на бойното поле го дават, навсякъде все за него говорят, обаче знаете ли кои са елементите на Истинския кръст? Сега ще се спра на Истинския кръст, който спасява и отваря вратата на Царството Божие.

Исус Христос беше прикован на кръст. Линията на кръста, която слиза отгоре надолу, представлява растителното царство, паднало с главата надолу, т. е. ония същества, които са слезли от Бога и при падането си са останали с краката срещу Него. Те са в съвършено противоречие с Бога. Хоризонталната линия на кръста представлява животните. Те пък са обърнати не с краката, а с гърба си към Господа и когато Той им говори, не слушат. И на животните, и на растенията не е дадено да разберат Царството Божие. Има и хора такива, които са се спуснали с ума си, зарили са се в земята, обърнали са краката си към Бога и не мислят за Него. Те искат в Земята да намерят богатства – въглища, злато, сребро, скъпоценни камъни – и смятат, че колкото повече имат от тях, толкова повече ще бъдат щастливи. Има други хора, които ходят в хоризонтално положение, обърнати са гърбом към Господа и казват: “Господ не ни слуша”. Как ще ги слуша, когато с крака или с гръб са обърнати към Него? Когато детето се обърне гърбом към майка си, което показва, че е гневно, майката ще му рече ли “маминото”? То не е нищо друго, освен животно на четири крака. Такова животно не може да разбере тайните на Царството Божие. Разбирате ли сега философията на кръста – тя засяга мислите и отношенията ни към Господа? За да можете да бъдете в съприкосновение с Него, трябва да разберете правилно тази философия.

Третият елемент на кръста е Исус Христос – прикован на него, но обърнат нагоре към Бога. Той е истинският Човек. Следователно, имате три вида

кръстове – кръст на растенията, кръст на животните и кръст, който спасява. Спасителният е кръстът Христов. Приковани бяха Неговите ръце и крака, т. е. приковани, забележете, върху три точки. Краката бяха приковани върху главата на растенията, които са надолу, с което Христос иска да ги обърне към Себе си. С други думи, Той е слязъл и простира да хване ония, които са потънали в тинята на материята, за да ги обърне с главата нагоре към Бога. Приковаването на краката показва и канара, т. е. че кръстът е поставен върху твърда почва. Това ще рече, че Христос най-първо спасява ония, които потъват надолу като растенията, хваща ги и им казва: "Стига с туй слизане – вашето спасение не е там". И на животните, които постоянно и свободно се движат, Той казва: "Вашето спасение не е в тази посока". Христос иска да ги хване с ръка, да ги обърне към Бога и да им каже: "Натам е вашето спасение". Това са двете категории хора, към които спадате: едни от вас преди време са били с главата надолу, други – с гръб нагоре, а Христос ви обръща с лицето нагоре. И когато Той казва "Отче, защо си Ме оставил?", знаете ли какво значение имат тия думи? Иска да каже: "Защо си оставил тия Твои чада да се лутат? Послушай молбата Ми, обърни ги, привлечи ги към Себе си". Мнозина тълкуват думите в смисъл, че Бог Него е забравил, но те значат: "Защо си забравил моите братя". Христос спуска ръцете си надолу, обръща ги и казва: "Тук е вашето спасение". И всеки от вас трябва да спусне ръцете си надолу, т. е. да обърне своите желания, своето сърце към Бога, към тайните на Царството Божие, защото в обратната посока е мрак и страдание.

Питам ви: Този, който още виси на кръста, ще го държите ли там? Искам днес сериозно да отговорите на този въпрос, защото Христос идва. И как ще ви завари? – Едни още продължават да затъват надолу, а други ходят с гръб към Него. Мнозина ме питат защо не могат да се развиват. Защото умът и сърцето ви не вземат направлението за разбиране на тайните на Царството Божие. Ако орелът или гълъбът биха турили на гърба си раници с няколко килограма провизии, докъде биха отишли? Птиците ни дават добър пример. При летенето, при издигането ви трябва да сте свободни от всякакъв багаж. Само перцата на крилцата и опашчицата и главата отпред стигат. Както за гълъба, тъй и за човека Бог е приготвил нужната му храна там, където отива.

Преди няколко дена се отбих в дома на една госпожа и ми направи впечатление един разговор. Тя минава за духовна, стреми се към новото Учение и затова си казала: "Време е вече отсега нататък да служа на Господа". Случило се така, че си продала къщата за определена сума. Скъпо или евтино, продала я, но една друга, която минава за по-религиозна от нея, какво мислите й казва? – "Не си направила добре, евтино си я продала, можеше да я подържиш повечко време и щеше да вземеш повече пари". Ето, казах си, една жена, която още не е разбрала света. Първата отговори: "Стига толкова главоболия, радвам се, че съм се отървала".

Трябва да бъдем свободни от всякакъв товар върху сърцето и ума и веднъж завинаги трябва да усвоим вярата, че Божият Промисъл работи за нас. Ако 4-5-годишни деца биха започнали сами да се грижат за своята прехрана, не биха пораснали и бързо биха се сбабичасали. Бащите са длъжни да се грижи за тях до 21-годишната им възраст, докато заякнат. Числото 21 има значение: 2 + 1 = 3. Сега ние не сме станали още на 21 години, пред Бога сме на 10-12 години, затова и Той, и всички Ангели има още да работят върху нас. Наказанията, които ни се дават, са затова, че Бог ни праща на училище и ни заповядва да се учим, а ние бягаме. Сега Той върти своята пръчица, бие света на общо основание и казва: "Ще ходите на училище, за да се учите и да добиете опитност." Всяко отстъпление от Неговите заповеди, всяка погрешка има своите наказателни последици. Погрешките не могат се изправи по друг начин, освен само със страдания. Със страданията се тонират човешките чувства.

Сега, да се върнем на въпроса. Кръстът, който спасява и който трябва да носите, трябва да е съставен от два необходими елемента. Не трябва да е от дърво, не трябва да е с главата надолу, не трябва да съдържа глупав елемент, не трябва да бъде своенравен. Щом ви дойдат страдания, казвате: "Защо ми се дават, има други по-грешни хора, на мен ли намери Господ да ги даде? Към мен трябваше да бъде малко по-снизходителен!" Това вече е своенравие и роптание. В случая вие сте в положение на животно, обърнато с гръб към Бога, или в положението на растение, обърнато с главата надолу. Хората носят тия два кръста две хиляди години и още не са се спасили. Не съм виждал къща без такива кръстове и когато минавам из улиците, гледам да не ги срещна – дотегна ми да срещам такива глупави кръстове. Христос не е прикован на такъв кръст. Страдате и не знаете защо. Жената казва: "Ще си отмъстя на мъжа", мъжът казва: "Ще си отмъстя на жената". Съдията – на подсъдимия, учителят – на ученика, търговецът – на купувача, всички се заканват все да отмъщават. Този кръст не е спасителният. Спасителен кръст е онзи, който е направен от Мъдрост и от Любов. Тогава ще се спра при глупавия кръст, обърнат с главата надолу, ще туря Божествената Любов, ще обърна главата нагоре, както е на Христа, и ще кажа: "Господи, каквото и да стане на Земята, и светът да се обърне с главата надолу и да се разруши, аз ще изпълня Твоята воля! Няма същество в света, което да ме отклони от това, ще я изпълня!" Това говори, това иска законът на Любовта; това говори и Божествената Мъдрост. Ще кажа: "Господи, от страданията, които ми даваш, ще изуча дълбокия смисъл на моя живот тук и ще Те прославя". Когато Господ ме наказва, ще казвам: "Тия удари върху моя гръб са благословение, благодаря Ти!" Ето спасяващия кръст.

Значи вие, които страдате, имате тези два елемента. Остава да турите третия елемент. Не се старайте да отхвърлите двата елемента, защото дори Христос не се опита да ги отхвърли. Той трябваше да бъде прикован на кръста и с това Той

извърши най-великата работа в света – такава, каквато човечеството не помни. Дори и след като Го поставиха в гроба, Той още беше на кръста, слезе в ада, отвори вратите адови, изведе грешниците и им каза: "Зарад вас слизам тук". Всинца искате все в Рая да отидете. Не трябва ли да слезете долу като Христа, за да потърсите и изведете вашите роднини? За да се върне при Отца Си, Христос трябваше да бъде три дни долу при своите братя и предци и да ги изведе. Какво друго, ако не тъкмо това разбираше Христос под думите: "Вам е дадено да разберете, а тям не е дадено да разберат Царството Божие"? И във вашия живот, когато хората не ви разбират, ще им говорите с притчи като Христос. Всеки трябва да бъде прикован на този кръст – това е една длъжност, която трябва да се изпълни. Христос спаси вас, а вие ще трябва да спасите тях. Когато отида при някой болен, излекувам го или му покажа начин за лечение, той, от своя страна, трябва да отиде сам да излекува по същия начин друг някой брат. Той няма право да дохожда отново при мен и да ми казва: "Ела, виж еди-кой си и го излекувай". Това преобразуване трябва да влезе в Живота, в мислите и делата ни. Сега, някои мислят или, може би, подразбират, че човек, за да се спаси, трябва да се откъсне от този свят. Не, напротив, трябва да влезете в света и да го организирате. Първо, трябва да организирате своя вътрешен свят.

Христос слиза на Земята на всеки две хиляди години. В миналото е слизал на тридесет и три хиляди години. Понякога слиза за по-дълго време, някой път – за по-късо време. Сега Христос ще живее на Земята по-дълго време и в бъдеще вие ще имате възможност да Го видите и да разговаряте с Него. Но кога? Само когато имате тия три елемента на вашия кръст. Казано е в Писанието, че някои ще видят Христа под облаците, други – над облаците, трети – преобразен. Какво ще се ползва глухият, ако го въведете в някоя консерватория, дето стават отлични концерти? Нищо. Каква полза има оня, чийто вкус и стомах са разстроени, ако му сервирате най-хубави ястия? Следователно, за да познаят, хората трябва да притежават необходимия им за това елемент. В това отношение, те трябва да бъдат на правия път. Хора без убеждение са като друм, по който минават всички – кой каквото им каже, всичко слушат и на всичко вярват. Днес им кажат: "Има Господ" – е, има; утре им кажат: "Няма Господ" – няма. Мязат на пещта, която си направил Настрадин Ходжа. Дошъл един приятел и рекъл: "Оттук духа вятър, трябва вратата на пещта да бъде от другата страна". Настрадин Ходжа съборил пещта и я направил така, както му препоръчал приятелят. Дошъл втори: "Вратата трябва да бъде на изток". Съборил ходжата пещта и я направил според тоя съвет. Дошъл трети: "Вратата трябва да бъде на запад". Накрая Настрадин Ходжа взел, че съградил пещта върху една кола и я въртял на която страна пожелавали тия, които си давали мнението. Във физическия свят това може да е умно, но когато дойдем в Духовния свят, трябва да се движим само в едно направление – нагоре към Бога. Натам е правилната посока. Ще попитате само в тази ли посока трябва да вървим. Посоката към Бога е посока към всички направления. Ако в това

отношение нямате определено убеждение, ще бъдете, както вече казах, друм, по който всички ще минават. Турете плет или изкопайте голям трап и кажете: "Оттук вече никой няма да минава".

И така, освен хората на най-низшето стъпало, има втората категория – това са съвременните хора с всичките свои теории. В продължение на целия 19-ти век във Френската академия се представиха стотина теории по геология за устройството на Земята. Всички спорят, доказват и поддържат дадена теория, но след пет-десет години идва друга, според която Земята не била тъй, а другояче устроена, пробива си път и измества предната, за да даде след някоя година място на съвсем друга. Но как тогава да им вярваме, когато никоя няма трайна почва? Учените и богатите, които искат голяма слава, удоволствия и щастие в света, са между тръните. На Земята няма условия за щастие. Щастието е вътрешен процес в Духовния свят, в разумното отношение на душите една към друга. Обичате ли, ще ви обичат; правите ли добро, ще ви правят добро; справедливи ли сте към другите, ще бъдат справедливи към вас; обичате ли Истината, така ще се отнасят и другите към вас. Тъй говори, тъй отговаря и Господ. Той говори меко, нежно, кротко към разумните, а упоритите кове чрез страданията, които им праща.

В кръста има и още един елемент, който ще ви изясня. От двете страни на Христа имаше двама разбойника. Той беше прикован, а те бяха вързани. Защо на разбойниците пречупиха пищялите, а на Христа прободоха сърцето? Понеже Христос идва сега, ще ви кажа. Двамата разбойници бяха първите човеци, които Бог създаде и които съгрешиха – Адам и Ева. Не вземайте думите ми буквално, говоря в преносен смисъл. Двамата ядоха от запретеното дърво, затова бяха наказани с пречупване на пищялите им. Защото е казано: "Проклет е онзи, който с краката си отива да върши зло". А "пречупване на крака" значи хора, които са изгубили Добродетелта. А защо прободоха Христа в сърцето? Защото не трябва да се желае да се вкусва от запретения плод. И каза Христос: "Понеже пожелах да ви туря в Рая, затова трябва да бъда прободен в сърцето. А понеже вие отидохте и взехте от запретения плод, затова вашите крака трябва да бъдат пречупени". Сега мислете: който пожелае, ще бъде прободен в сърцето, а който извърши престъплението, ще му бъдат пречупени краката. Разпнатите отстрани на Христа, казах, бяха Адам и Ева. И двамата се спасиха изобщо. Оня, който беше отляво, каза: "Толкова хиляди Си спасил, спаси и нас, спаси ни без страдания". Той беше жената, говоря в преносен смисъл. И каза Христос: "Ще ви спася". Но на оня, който беше отдясно, каза "Ще бъдеш днес с мен в рая." И Той изпълни думата си – взе мъжа горе и остави жената долу. И дори сега Той промушва сърцата на мъжете по бойните полета и им дума: "Елате с Мен". А на жените казва: "Вас ще спася в бъдеще, засега ви оставям на Земята да работите". Е, тогава вие, жените, как ще посрещнете Христа? Питам

българките, питам и германките, рускините, австрийките, французойките, англичанките.

Аз ви давам философския смисъл на кръста и ви каня да го приложите. Сам се радвам, понеже той е дълбок, велик, Божествен. Привеждам ви думите на великия Учител на Мира. Слушал съм гласа Му и сега превеждам Неговия език. Вас, жените, ще ви спаси кръстът с трите елемента. На онзи, който върши зло, ще му пречупят краката, а на онзи, който пожелае зло, сърцето ще му прободат. Само тогава ще бъде унищожено злото. Аз ви говоря това, което Господ е говорил преди векове на девети март, когато е въвел човека в Рая. Тогава денят е бил петък, днес е четвъртък. Девети март обикаля всички дни на седмицата. И когато ви турим в Рая, пак ли ще отидете да ядете от запретения плод? Аз ви преподавам Живота, говоря ви за Христа, Който идва и Който работи. Чудни и велики работи ще станат в света. Не се самозаблуждавайте, те ще бъдат толкова обикновени и тъй естествено ще дойдат. Не мислете, че изведнъж като пламък ще паднат. Ще дойдат постепенно, постепенно. Някои от вас се страхуват. Не се плашете, страхливите няма да наследят Царството Божие. Бъдете герои. Сега ще слезем долу, долу ще изучим малките мистерии. В дълбочините на Земята ще слизаме и ще изучим как живеят. Оттам има друга врата за Царството Божие. През тая врата ще намерим Христа. Когато отидем долу, ще Го срещнем и когато излизаме, пак ще Го срещнем.

Казва Христос: "Вам е дадено да разбирате тия тайни на Царството Божие." Трябва да изучите съвременната наука, за да разберете какви са тайните на света и на Царството Божие. Трябва да имате малко понятие от астрономия, за да разбирате смисъла на тайния свят; трябва да имате понятие от физиология и анатомия. Какво знаете за устройството на вашето тяло, сърце, кръв, бели дробове, стомах, ухо, очи? Например, как светлината, която идва отгоре, се превръща във впечатления? Какво знаете за отношението на елементите, от които се състои вашето тяло, мисли и желания? В каква почуда бихте се намерили, когато започнете да виждате формите на вашите чувства и желания! Какъв велик свят ще се открие пред вас. После, какво разбирате, например, от съвременните политически движения? На какво се дължи това брожение и войната на народите? Не може ли човечеството да върви по друг начин? Тия въпроси трябва да занимават умовете ви. За да не можете да вникнете в тия неща, първата причина е, че сърцето ви е изпълнено с недоволство. Когато сутрин станете и духом не сте в нормално състояние, смятате, че всички хора, цял свят е ненормален и лош. Когато виждаме, че хората са ненормални, именно тогава ние сме ненормални и обратното – когато виждаме, че хората са нормални, и ние сме нормални. Щастливите са пияни хора, страдащите са трезви. Влизате в някоя кръчма, виждате някого пиян, засмян, весел, но щом се върне вкъщи, не можете да му говорите. "Аз съм щастлив", си казва той, но на другия ден, когато изтрезнее, главата го боли и започва да размишлява добре

ли е направил или зле. Тогава той е в нормално състояние. Съвременните хора казват: "Страдаме много", а аз отговарям: "Вие сега сте трезви". През миналия 19-ти век всички хора бяха опиянени: "Господ няма! Ха, ха – концерти, балове, веселба..." Сега, през този 20-ти век, хората отрезвяха: "Какво ще правим сега?" Един офицер от бойното поле ми казваше: "Всички ние там се молим, измениха се мислите ни", а един социалист питаше: "Какво става с мен? Аз съм бил най-глупавият човек досега, сега познавам, че има Господ, сега аз зная защо съм дошъл на Земята". Изтрезняват. И вас ако турят на фронта срещу англичаните и французите и започнат да пукат над главите ви снаряди, каква ще бъде вашата вяра? Аз считам, че тия хора държат сега матура по това, което се нарича посвещение. За някои вече е минало първото посвещение. И жените, които са тук, ще имат страдания, ще минат посвещението и ще изтрезнеят. Да бъдеш трезвен е най-добре – това е да бъдеш в нормално състояние.

Има една Радост, която е вътре в нас и ни уравновесява. Бих ви показал в какво се състои тя, но засега оставям този предмет, понеже за него ще говоря в неделя. Тогава ще можете да се съобщавате с всички добри хора по цялата Земя. Например, имате приятел в Америка; може да отправите ума си към него, да му препратите мислите си и той да ви препрати своите. Така вие можете да обиколите цялата Земя, можете да отидете, ако искате, в другия свят и да разговаряте с всички добри хора тук или с тези, които са заминали. Някои казват, че не бива да се безпокоят умрелите. Няма от какво да се безпокоят. Например, някой е затворен; ще влезете при него и ще го попитате как е и ще му дадете някои полезни наставления. Там са скитащите се души – може и с тях да разговаряте. Но това е само за силните духом хора. Ще кажат някои: "Духовете са опасни и който ги проповядва, е еретик". Не се плашете, съществуването на духове е наличието на същински живот. И когато Бог създаде първия човек, Той му вдъхна. Първата зодия съответства на Духа – Духът е слязъл и се облякъл в първата обвивка. Месец март е идея на човешки Дух. Когато дойде този месец, размишлявайте за човешката сила – човек да бъде господар на земята, на водата, на въздуха, на огъня. Човек, който не е господар на земята си, на водата си, на въздуха си и на огъня си, няма още Духа в себе си. Първото важно нещо е да бъдете господари на своите мрачни сили и да казвате: "Моят Дух им е господар". Дойде ли ви лошо настроение, кажете: "Моят Дух е господар над тях" и ще видите как ще победите. Вие казвате: "Изнемогвам и не мога да се боря". Но и Господ не обича войници, които бягат от бойното поле – виждате как ги застрелват, и то с картечници, за да не бягат назад.

Сега, как ще посрещнете Христа – с гръб или с главата към Него? Идете и попитайте поповете, учителите и съдиите как ще ги завари Христос. Дали със спуснати ръце и с лица, обърнати нагоре към Бога, помагащи на своя народ и на човечеството? Този е пътят на благословението, ако искате Христос да благослови децата и приятелите ви. Опитайте този кръст, който се нарича Сила

на спасението. Ако някой ви дава друг кръст, хвърлите го, той не е истински кръст. Ще ви питам сега какви са желанията ви и накъде са насочени – към земята ли, месце за храна ли търсите? От хиляди години хората ядат животните и растенията, но не е това, което спасява. Какво би било вашето положение, ако ви нагостят с много добре изпечено агне и ви вържат за краката, обърнат с устата надолу? Какво би ви коствало това отлично ядене? Това е състоянието на Дявола. Щом кажете: "Да ядем и да пием", Дяволът ще ви обърне с главата надолу. Всеки, който яде с главата надолу или с гръб към Господа, не знае да мисли и чувства.

Сега, щом се върнете вкъщи, изпитайте вашето сърце. Бих желал, когато вляза в някоя къща, жената да свети като свещ, бих желал хората да ми говорят, без да продумат. Вляза ли в някоя къща, аз знам, че ме обичат, без да говорят, а в друга къща ми казват, че ме обичат, но знам, че ме лъжат. Говорете първо със сърцето, с ума и най-после – с устата. Никога да не продумват вашите уста, докато не проговорят сърцето и умът ви. Когато задали на великия египетски мъдрец Хермес един велик въпрос, върху който още не се бил спирал, той само стиснал плътно устните си. Това означавало: "Още не съм мислил върху това и затова трябва да мълча." А учениците му се учудили... Мнозина от вас казват: Защо да не ни се каже". Да ви се каже! Аз ви казах една велика тайна. Ще отговорите: "Ама кой не знае това – един дървен кръст с прикования Христос и двамата разбойници със счупени крака". Не е това кръстът. Когато Истинският кръст влезе във вас, Светлина ще озари ума ви, силно ще заработи сърцето и Духът ви и ще бъдете господари на целия свят. Казват, че някой имал могъщ Дух. Такъв Дух има този кръст. Онзи, който носи преспокойно кръста, гледа на нас...

Преданието разказва за Христа, че легиони от шест хиляди човека Му нанесли осемдесет хиляди удара и Той мълчал. Как е издържал Христос? Той Си казвал: "Удряйте, тия удари са благословение – нека други се благославят чрез Моя гръб. Това са моите ученици, за които съм готов да понеса всичко". Това е намагнитизиране. Вие къде бяхте тогава? Разбира се, не бяхте между римските легиони, а някъде между зрителите на улицата. И ето какви са били вашите мисли тогава: "Това е човек, който умира, без да постигне смисъла на живота. Млад и умен човек беше, но глупаво постъпи". Такава беше тогавашната ваша философия (каквато бе и на всички свещеници, фарисеи и садукеи): яж, пий, лъжи, повече пари обирай – това е смисълът на живота. Но няма по-благородно нещо от Вярата, Надеждата и Любовта. Когато питат с какво се храня, казвам: "С Вяра, Надежда и Любов". Това са плодовете на Духа – с тях се храня. И повече да не одумваме никого. Когато някой яде повече от мен, аз се радвам, че стомахът му е здрав. Радвам се с оня, който се радва. Споделям скръбта на онзи, който скърби, и му казвам: "Ти си бил и можеш да бъдеш щастлив".

Преди няколко години, някъде между май и юни минавахме с един бивш учител край една гостилница във Варна. Това беше един хотел с градина, бяха сложени маси, бяха сервирани пържоли, които изпущаха много хубава миризма, беше сложено и винце. Когато минавахме, този учител извика: "Ох!" попитах го защо пъшка. – "Едно време и аз бях от тези щастливци, а сега страдам". Казах му: "За мен ще бъде най-голямо нещастие да ме турите на това място. Благодари се, че Бог те е отчислил, за да се научиш на закона скромно да живееш, защото достатъчни са и малко хляб и солчица. Опитал си едното, но още хиляди пържоли да изядеш, няма да станеш по-добре".

Господ казва: "Понеже с този живот не си по-добре, отчислявам те, за да научиш Христовия кръст – смисъла на Живота". Да, това са великите тайни на Христа, Който идва. Бъдете верни на този Велик учител. Той идва с всички Ангели и светии, с всички ваши деди и прадеди, а не както църквата и съботяните си представят това идване. Ще видите съвременните хора колко много са се заблуждавали за идването на Христа. Ще кажете: "Колко е велик Господ!" и ще благодарите, че сте минали тия страдания. Сега Христос носи на жените венци. Нали когато венчават булката, турят ѝ венец на главата. В мистиката, в окултната наука този венец представлява кръг с един кръст вътре. Който е дошъл на Земята, трябва да научи Мъдростта. Който е на Небето и иска да стане много мъдър, пращат го на Земята, защото тя е училище на Мъдростта. И Христос ще слезе да ревизира това Училище. Няма да ви гълчи, а ще ви зададе един или друг въпрос по алгебра. Някого ще запита колко правят 1 + 2. – Три. Ще кажете, че е много просто. Други ще попита колко прави 2 – 1. На някои ще даде задача от тройното правило, някои ще изпита по химия, други ще изпита по физиология – например, върху храносмилането или върху кръвообращението. Други ще изпита върху магнетизма, върху електричеството, някои ще изпита как се образува човешката мисъл, на други ще зададе въпроса какво знаят за женитбата. Жените, например, ще трябва да развият темата как са разбрали този въпрос. Понеже ще има малко мъже, жените ще държат повече изпит върху възпитанието на своите деца. Ще попита и съдиите как са съдили и как са прилагали Божествената правда, ще попита адвокатите как са защитавали своите клиенти, учителите – как са възпитавали своите ученици, лекарите – как са лекували своите пациенти, свещениците – как са проповядвали Словото Божие. Ще направи голяма ревизия на всички. Ще снеме на владиците короните и ще им каже: "Едно време Аз не носих корони, а венец от тръни. Владика, който не е носил венец от тръни, няма право да носи златна корона". Блажени сте, че сте се родили на Земята в това време.

И сега, нека остане във вас тази съществена мисъл за кръста – да се обърнете с главата нагоре и с лицето към Бога. И когато извикате към Бога: "Защо си Ме оставил", Той ще се обади и ще каже: "Тук Съм, не Съм ви изоставил, ще ви

обясня дълбокия вътрешен смисъл на този кръст". Нека Господ ви даде благословението да си отидете с Него (Обаждат се: Амин). Да се не обезсърчавате, да не пъшкате, а да се радвате, и когато плачете. Подайте си ръка. Отсега нататък всички църкви и вери трябва да се спогодят – жив е нашият Баща, Той е един за всички. И Той ще ви привлече, както магнитът привлича стърготините. Някой ден ще се намерите намагнитизирани и внезапно променени. Турете този кръст и Христос ще заработи във вас. Отсега нататък няма друга сила, която да Му попречи. Той ще ви просвети и ще ви даде всяка Мъдрост. Но бъдете верни на вашия Баща. Ние всички сме в Рая, кажете: "Отсега нататък ще вървим в Твоя път, ще обработваме този Рай, ще ядем само от позволените плодове, ще ходим в съгласие с Твоя вечен закон". Тогава Бог ще каже: "Елате, благословени, защото за вас е Царството Мое". После пак ще ви прати на Земята да работите и тя ще бъде вече Негова. Едни ще бъдат управители, други ще бъдат съдии, адвокати, учители – кой за каквото го бива. Длъжности има много, едва ли има толкова хора за всички длъжности. Има длъжности както за мъжете, така и за жените. Но за истинските жени.

Сократ е казал: "Има жени, и жени", т. е. два вида жени. Когато я срещнеш, жената трябва да те промени, а не да ти извърти ума. Когато влизаш при нея дори с лоша мисъл, тя трябва да ти превърне ума и да кажеш: "Няма да правя такова нещо". Това е жена. А щом ви изопачи ума в друго, лошо направление, тя не е жена, а е обърната с главата надолу. Такива жени желая аз – да обърнат умовете на тия твърдоглави българи. Вие, жените, имате ключ за това. Не се обиждайте, казвам да промените вашите деца, които са твърдоглави, да промените вашето сърце, целия ваш душевен бит. Това, разбира се, няма да стане за една, пет или десет години, това е въпрос за векове. Това е днешният ден – ден за работа. Господ идва да даде служба на жените и еднакви права с мъжете. Когато момъкът и момата не са още женени, много се обичат отдалеч, обаче щом се съберат, почват да се ритат. Сега Господ е турил мъжете горе, а жените – долу. Понякога жената плаче: "Замина си мъжът ми, о, колко беше добър!" Благодари, че ти е обърнал ума. А мъжът, когато гледа жена си долу, казва колко е добра, колко хубаво говори. Някои жени казват: "Господ ми отне мъжа". Не ви го е отнел, а ви е поставил надалеч, че да се гледате и да си домилеете. Вечерта жената ще пусне мъжа в добре обработената си градина, на другия ден той пък ще покани жена си. А сега как ще живеете без обработена градина? Жени, обработете долу вашите градини и мъжете ще дойдат да се разхождат. А и мъжете ще обработят горе своите градини, за да ви посрещнат.

Това е смисълът на думите: "Вам е дадено да разбирате тайните на Царството Божие." Това са някои от тия тайни.

Неделни Беседи 22.03.1917 Четвъртък, София

проверка и редакция: Общество Бяло Братство

1917_03_22 Без товар
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

БЕЗ ТОВАР

"И пристъпиха учениците и рекоха му:"

""Защо им говориш с притчи?""

"А той отговори и рече им:"

""Защото вам е дадено да познаете тайните на Царство Небесно,"

"а тям не е дадено.""

"Евангелие от Матея 13:10,11 и 12"

""Защото вам е дадено да познаете тайните на Царството Божие, а тям не"." Тайните на Царството Божие съставляват предмет за размишление, стремеж на човешкия дух. Вие ще разберете това, когато се хвърли светлина върху вашия ум, върху тази идея. Идея разбирам образ на една същина жива и разумна, която се развива не като мъртви предмети, а като нещо живо и съществено. "Вам, казва Христос, на които е дадено." Значи на всеки, който слуша, е дадено. Не вземай в отрицателна смисъл нещата - "Мене не е дадено", защото това е едно петно за Бога. От предразположението на твоя ум, сърце и воля и Бог ще да ти даде. Съвременните человеци на XX-ти век и съвременниците на I-ви век, когато Христос дойде на земята, има много голямо подобие между едните и другите. "Вам, казва Христос, хората на бъдещето, е дадено да разберете тайните на Царството Божие, а на хората на миналото не е." Дадено е на хората, които живеят с бъдещето, а не с миналото. Тоя факт е жив и е верен. Хората, които живеят с миналото, приличат на един фалирал търговец, който разравя старите тефтери и гледа колко има да взема, но не може да вземе нищо - и така всеки ден, докато най-сетне оживее тефтерът в ума му и само с него живее. На такива не е дадено да разберат Царството Божие. Кажете, че нямате от никого да вземате. Вие като давате и полагате на своите ближни, е дадено да разберете Царството Божие. Тия думи за мене представляват една велика картина, тя е толкова обширна в своя замисъл и така хубаво изработена от Божиите ръце, и с ангелски цветове. Когато вашите очи се отварят, на Божествената ви душа очите се отварят. Когато затворите сегашния тефтер и му турите кръст, то значи нямате да вземате. "Прощавам му", това означава кръстът. Смисълът на кръста, елементите на кръста, истинският кръст, който спасява и отваря вратите на Царството Божие, той е Христовият кръст. Първата линия на кръста

(перпендикулярната линия) са ония същества, които са паднали отгоре и са с главата надолу, и са в съвършено противоречие. Те са растенията. Втората линия на кръста са животните, тям не е дадено да разберат Царството Божие, също и с растенията. Всички хора, които искат материални блага и облаги, и на тях краката са обърнати към Бога. Други човеци са обърнати с гърба към Бога. Казва Давид: "И гледах Господа пред лицето си." Третият елемент на кръста е живият човек Христос, закован на него с главата нагоре. Защо е закован? Три кръста, събрани наедно: 1. кръстът на растенията, 2. кръстът на животните и 3. кръстът - спасителният елемент. Той е закован на три места. Краката заковани означава, че Той ги е спуснал, за да издигне хората с главата към Бога. Ръцете - заковани да издигне растенията към Бога и им казва: "Стига толкова слизане надолу." С двете ръце държи животните, да ги обърне от гърба с лицето към Бога. Казва Христос, като беше на кръста: "Отче, защо си Ме оставил?" "Да остави" - означава "защо си оставил тия Мои братя?" Спуща ръцете си надолу и казва: "Тука е вашето спасение." И умът е едно изправено животно, обърнато с гърба и сърцето надолу, трябва да ги обърнем към Бога. Тайните на Царството Божие са с посоки, към които се обръща Неговата глава.

Искам да бъдете днес сериозни, защото Христос иде като светкавица. За някакви блага ли чакате в тоя свят? Питат ме мнозина - защо нашият ум не взема този полет, да разбере тази тайна? - Ако птиците имат много багаж на гърба си, могат ли да летят? Да сме свободни от всякакъв товар в ума и сърцето и се обосновем на тази вяра в Божия разум. До 21 години бащата трябва да се грижи за децата. Ние не сме още на 21 години, сега сме на 12-13 години, дълго ще работи Бог и ангелите за нас. Бог е пратил Своите синове на училище на земята и понеже не се учат, бягат от училището, затова иде пръчката, затова са страданията сега. Чрез страданията, които понесе, Христос искаше да покаже на съвременните хора, че всяка погрешка ще си понесе последствията. Страданията са тониране на човешката душа.

Кръстът, който спасява, трябва да е съставен от два необходими елемента. Да не е от дърво, глупав, с главата надолу; да не е своенравен (своенравие подразбира роптанието при страданията, тогава сме с гърба към Бога). Съвременните хора носят тия два кръста. И жени, и мъже си говорят: "Все за мене ли са страданията?" Дотегна ми да гледам тия глупави кръстове" - кръстове без Христа, закован на тях, Който да им покаже къде е спасението.

И мъже, и жени, и деца казват: "Ще отмъстим." На този кръст ще турите Христос с главата нагоре и ще кажете: "Господи, аз ще изпълня волята Ти и ще изпълня закона на любовта Ти. От всички страдания ще извлека полза; когато ме бият, ще кажа: "Това е благословение и ще пея, и ще Те славя." Двата елемента на кръста си имате, турете днес третия елемент. Христос като беше закован, извърши велики неща. Като го положиха в гроба, пак беше закован,

слезе в ада, да извади всички Свои братя. Стоя три дена в ада и им проповядва, за да ги обърне и ги изведе при Бога. И вие ще слезете при вашите прадеди долу, ще им проповядвате и тогава ще излезете при Бога. Във вашия ад ще слезете, казвам, за да видите какво правят вашите прадеди. "Аз вас спасих, а вие други ще спасите", казва Господ. Това е Неговата справедливост, която ще внесе преобразование в нашия живот. Да не се откъсваме от света, но да се присъединим, че да организираме този вътрешен свят, който е в нас. Христос слиза всеки две хиляди години на земята, по-рано живя 33 години, а сега като дойде, ще живее повече. И вие ще можете да Го видите и приказвате с Него, но ако имате тези три елемента на кръста. Човек трябва да участва в Божествените блага.

Христос казва: "Вам е дадено."

Притча за сеятеля.

Първото семе са хората без убеждения, каквото чуят, и все си менят убежденията. Както Настрадин Ходжа, който си направил къща на колела и я обръщал, както му кажели хората. Такова положение на физическия свят е удобно, но като дойдем до душата, тя не трябва да се върти. Само движение към Бога. Първото семе са хора на най-нисшето стъпало.

Втората категория са съвременните учени хора с разни теории, които всеки 20-50 години се менят. Изникват, но основа нямат.

Третото семе - богатите хора, които искат голяма слава, щастие на земята. Щастието е вътрешен процес: например говориш умно - то е щастие. Говори ти Бог - то е щастие. Засяга те Божественият Дух - щастие. Господ говори само на тези, които Го слушат, а упоритите ги кове.

Още един елемент има в кръста: двамата разбойници с пречупени колене и на Христа прободено ребро. Двамата разбойници бяха Адам и Ева, пречупиха им краката, защото се казва в Мойсеевия закон: "Проклети са всички, които ходят да крадат." Съвременната добродетел, понеже краде, й пречупват краката. Понеже сърцето на Бога пожела да създаде първите человеци, то го прободоха в сърцето. Който "пожелае", го пробождат в сърцето, който краде, му пречупват коленете. Закованият разбойник, от лявата страна на Христа, беше жената. Той каза на Христос: "Спасил си много, спаси Себе Си и нас." И Христос каза на другия разбойник, от дясната Му страна (който каза: "Помогни ми, Боже, когато отидеш в Царството Божие"): "Днес ще бъдеш с Мене в Царството Божие" и го взе горе, а жената остави на земята. Сега Христос взема всички мъже на небето, а на земята оставя жените, които ще посрещнат Христа на земята. Христос иде,

на вас, жените, говоря, пригответе се да Го посрещнете, пригответе си кръстовете.

На 9-о число на март Бог създаде човека, тогава беше петък. Чудни и велики работи стават в света, но ще дойдат постепенно, както зазоряването. Не се плашете. Страхливите няма да наследят Царството Божие. Бъдете герои! Ще слезете долу сега, ще изучим малките мистерии и от там има друга врата за Царството Божие. Вам е дадено да разберете тези тайни. Трябва да имате понятие от астрономия, за да разберете тайните. Да разбирате от анатомия, физиология. Вашите мисли и желания вие не ги виждате, вие само ги чувствате. И когато се отворят вашите очи, ще кажете: "Колко е велик тоя свят!"

Защо е тази война, тези събития и това брожение? Първо нещо - вашите сърца са изпълнени с недоволство. Като сме неразположени, ние мислим, че целият свят е лош. Щастливите хора са пияни, а страждующите души са трезви хора. В XIX век всички хора бяха пияни, а сега, в XX век, изтрезняха. Съвременните хора казват: "Големи нещастия има." Но сега те са трезви и аз мога да им говоря. На фронта, които са, аз им казвам, те държат матура, минават посвещение, а жените са в тил, и те ще имат страдания и ще изтрезнеят. Има вътрешна радост, която трябва да държим в равновесие. Да мислим, че сме в единение с всички добри хора. Можете да се разговаряте с всички добри хора в Америка, Англия, с вашите умрели.

Март е идея на човешкия дух. На земята, водата, въздуха и огъня, които са в нас, да им бъде господар човешкият дух. Дойде ви лоша мисъл, злобно настроение, кажете: "Моят дух е господар на
моята земя."

Как ще ви намери Христос, като дойде на земята - с гърба ли, или с краката нагоре, или с ръцете надолу? Опитайте този кръст с трите елемента - двата разбойника от двете страни на Христа, с пречупени крака и Христос, с прободено сърце. Който ви покаже друг кръст, отхвърлете го, не е той кръстът, който спасява. Всеки, който дойде и обърне краката си към Господа, или гърба си, още не знае правилно да мисли. Бих желал жената да свети като свещ в дома. Говорете с ума си, сърцето си и най-после, с уста за себе си. Като влезе кръстът в човека, той става господар на себе си. Става могъща душата му, може да гледа спокойно, като го бият, ще има светлина в себе си. Христос е получил 80 000 удара и е казвал: "Удряйте, за да се благословят другите чрез тези удари." Понесе всички укори за Своите братя. Вашата мисъл беше тогава: "Ето човек, който не разбра смисъла на живота, млад човек, глупав, отиде."

Правда, чистота, вяра, надежда и любов - с тях се хранете всеки ден. Не одумвайте хората. С всички споделяйте радостта, скръбта, това са велики тайни

в живота. Христос иде, вие ще Го видите; вашите прадеди, и те ще дойдат. Христос сега носи венци за жените. Понеже земята е кръгла и е място на мъдростта, тя е училище на мъдростта, затова туря венец на главата на жената. Христос иде и ще ви запита, да види какво сте научили. Едни ще пита по смятание, събиране, други по умножение, по химия, по физика, други по женитбата какво са получили и др. Аз желая да имате хубави теми. Венци от тръни на владици ще сложи, ще им снеме златните корони и ще им тури трънен венец, защото, който не го е носил, не е достоен да носи корона. И Христос я носи сега, но след трънения венец. Който е научил мъдростта на живота, той може да носи корона. Турете на вашия кръст Христа с главата нагоре и речете: "Отче, защо си ме оставил?" Да извикате от дъното на душата си и Той ще ви се обади, че не ви е оставил. Да имате това благословение. Подайте си ръка от всички черкви, да имате общи вярвания. Ще ви даде всичко Бог, но Му бъдете верни. Ние сме в рая и ще възпитаме всички животни, и ще живеем в мир и любов, и Той ще ви каже: "Елате при Мене." Жени да променяват ума на мъжа си, но да го извъртяват - не. Днешният ден е ден на работа и Бог ще даде работа на жените. Мъжете им сега са горе, а жените са долу.

Жени, устроявайте вашите градини! 22 март 1917 г. (стар стил), четвъртък, Беседа за жени

1917_03_25 Солта
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

СОЛТА

Вие сте солта на земята: ако солта избезсолее, с какво ще се осоли?

Своята реч на планината Христос започва с деветте блаженства. Блаженствата, за които Той говори, имат отношение към друг свят, те не се отнасят към земния живот. За земните хора Христос казва: „Вие сте солта“. Аз ще говоря за солта, защото на земята живот без сол не може да съществува. Физическият свят е свят на солта, а не на светлината, която е пък света на ангелите. „Вие“ – кои „вие“? Не взимайте тази дума в ограничен смисъл. Само за онези, които вярват, „вие“ подразбира всички, у които има пробудено Божествено съзнание. Всички хора, у които е пробудено това съзнание, са солта на земята. Всички окултисти, кабалисти, мистици под думата „сол“ разбират „сила на равновесие“ – онзи елемент на силата, който държи нещата в равновесие. За да ходите по улиците, трябва да имате равновесие. Когато построяват морските параходи, на дъното им слагат товар, сол, да ги държи в равновесие, за да не се обърнат в морските вълни. Под думата „сол“ разбират онази сила, която сгъстява материята, пази я от разлагане и дава условия, за да може по-висшите сили в света да работят. Солта е един необходим елемент на земята за здравословното състояние на човешкото тяло. Когато организмът изгуби солта си, той изгубва своята основа и вследствие на това се явяват всички болести. Казват за някого: „Той е неврастеник“. Аз казвам: той е изгубил солта си. Неговата нервна система е изгубила солта си, у него енергията изтича. Ако бихме разгледали с окото на ясновидец нервите, артериите на един неврастеник, ще видим на много места пукнатини, от които изтича енергията. Такъв човек е слаб. Защо? Защото е изгубил Божествената сол, която е основна сила за крепене човешкия живот на земята.

Кои са причините за изгубването на тази сол? На първо място, това са необузданите човешки страсти. След всяка страст, от какъвто и характер да е тя, човек чувства слабост. Вие всички сте изпитали това. Страстите не са нужни за хора, които имат сол, а само за онези, които нямат сол. Христос казва на своите ученици: „Вие сте солта и ако солта изгуби своята сила, т.е. обезсолее, тя не струва нищо, освен да се хвърли навън и да се тъпче от хората“. А защо именно да се тъпче обезсолялата сол? Тъпкането е реакция, за да се осоли пак солта. Когато страдате, това е тъпкане; изхвърлят ви ангелите навън между хората и вие ставате слаби, защото сте обезсолели. Ако сте били богати, осиромашавате; ако сте били умни, оглупявате. Изгубвате солта си, а щом изгубите солта, изгубвате и смисъла на живота и тогава се явяват всички противоречиви учения, дали хората да се женят, да имат ли деца, да обичат ли жените си и т.н.

Явява се епикурейската философия, според която човек трябва да има много жени, да опита всичко. Може да опитате всичко, но тогава ще бъдете изхвърлени и тъпкани от всички разумни хора, докато се осолите, и след това ще дойде вторият процес, ще дойде светлина, ще просветне в ума ви и тогава ще разберете, защо страдате. Ще разберете, че тези неща не са в съгласие с живота. Всяка мисъл, всяко желание, което не служи за съграждане на човешката душа, което руши, то не е необходимо желание, то е обезсоляване. Сложете това желание да се потъпче малко, да се осоли. Когато някой мъж тъпче жена си, нека тя си каже: „Тъпчи ме, за да се осоля". Мъж, който е тъпкан от жена си, показва, че няма сол. Често у българите, когато някой боледува и дойде мечкаринът, ще даде на мечката да го потъпче, да го осоли и ще оздравее. Тази сила се крие у всички хора. Съвременните учени хора са я нарекли различно, а окултистите са я кръстили с много имена, едно от които е названието „магнетизъм". Като има тази сол, човек е магнетизиран. Щом имате тази сол, ще чувствате под лъжичката приятна топлинка и сутрин ставате с приятно разположение; ако нямате сол, ставате неразположени и първият, който ви се яви на среща, ще го нагрубите; скачате отгоре му, гневите се, а това гневене подразбира, че този човек ви моли да го потъпчете малко, за да се осоли. Този, който дойде да го потъпче, има тази сол и веднага ще възстанови равновесието на разгневения. Аз искам да проверявате от опит беседите, които ви говоря, и да видите техния резултат. Силен е само онзи човек, който има дълбоко убеждение за нещата, има преживян опит. Защото, ако вярвате на всички, вие сте без сол. Аз вярвам, че Бог говори на хората според солта, която те имат. Ако имаш сол, Той ще ти каже: „Като станеш, ще отидеш на лозето си да го прекопаеш; ще отидеш на нивата си, да я посееш". Ако си съдия, ще разгледаш делата си и т.н., и вие ще Го разберете. Ако нямаш сол, ще те потъпчат, ще те ограбят, ще ти вземат парите, жената, децата, къщата. „Тъпкане трябва", казва Господ, „на тези хора, които не могат да вършат работата си на земята."

Често хората се питат: „Защо светът не върви така добре?" – Няма сол в света. Сол дайте на хората! Не се изисква много сол. Трябва ви четвърт килограм от тази сол, за която ви говоря. С нея може да осолите целия български народ и той да стане един отличен народ най-малко за 100 години. Знаете ли колко време трябва да работят вашите фабрики, за да се добие тази сол? Един учен е правил изчисления за първобитната материя, от която е създаден светът, и доказва, че тя е хиляди пъти по-лека от водорода и че за да се добие само един грам от тази първична материя трябва всички фабрики да работят 3000 години. Вие сте солта и за да добиете тази сол, трябва да посветите целия си живот. Ако имаш един грам от тази сол, ще бъдеш най-богатия човек в света и откъдето минеш, ще лекуваш хората. Като влезеш в някоя къща, където мъжът и жената се карат, не се разбират, дай малко от тази сол, веднага мирът и съгласието ще настане. Деца се карат – дай малко сол; съдии се карат – дай малко от тази сол;

воюват народи – дай малко от тази сол и веднага ще настъпи между тях мир и съгласие. Казвате си: „Какъв алхимически елемент е тази сол, каква мощна сила има тя!“ Свещеник, който има тази сол, като влезе в църквата, всички ще млъкнат, ще се обърнат към него. Сол искат хората, а ако нямате такава, никакъв успех не може да имате. Това, което ви говоря, не е за осъждане, никога не осъждам, а само цитирам един недостатък, който не е само у българите, а го има във всички. Всеки, който е на земята, има недъзи. Ако бяхме съвършени, щяхме да бъдем между ангелите, при Бога. Но понеже трябва да се възпитаме, Бог ни е изпратил на земята, мястото на Мъдростта, където се изучават тези велики уроци.

Днес ви проповядвам за солта. Защо? – Всички искате да бъдете щастливи. Наистина, всеки може да бъде щастлив, но трябва да придобиете изкуството да задържите това щастие, а не само да го придобиете. Ставате сутрин, имате добро разположение и казвате: „Колко съм щастлив!“ Минават 5–10 минути и вие изгубвате това разположение, това щастие. Защо? Нямате сол в себе си. Под „сол“ се разбира светът с всички свои форми. Защото вие не можете да задържите една есенция без форми, затова казвам, че светът е реален действителен и реален недействителен. Реален действителен е този свят, който има всички форми с тяхното съдържание, а реален недействителен – който има форми без тяхното съдържание. Има хора, които са реални недействителни, защото имат тяло, а нямат сол. Ако нямате сол, не може да разберете какво нещо е Божествената светлина, Божествената доброта и Любов. Само чрез сол, само чрез равновесие на вашия ум и сърце, като бъдат в едно спокойно състояние, ще може да проумеете този Божествен свят.

Христос казва: „Сол, която е обезсоляла, трябва да се изхвърли навън и да се тъпче“. Затова много пъти съм говорил, че страданията са необходими, те са пътят към осоляването; осоляването е пътят към светлината; светлината – към Любовта, а Любовта – към Бога.

Встъпим ли в Пътя да търсим Бога, веднага светът ще вземе друг вид от този, който е имал досега. Всички, които ме слушате тази сутрин, някога мислите, че светът има смисъл. А някога, че няма, че е много тягостен. Имате приятели – не ви разбират, деца – не ви обичат, между вярващи сте – не ви разбират. Изкуството е сега да разберете у кого е грешката и те ли нямат сол или вие. Където има сол, там е правото, където няма сол – няма право. Щом нямаш сол, ще кажеш: „Трябва да ме потъпчат“. Всички хора са частички от Бога, от Неговия велик организъм и, като такива, безразлично е, кой ви тъпче; не забравяйте, че това е от Бога и във всички случаи Божествени ръце или крака ви тъпчат. Това е хиляди пъти по-приятно, отколкото да ви тъпче някоя мечка, както българите практикуват. Един англичанин разказва една своя случка. Отива той в Индия, с цел да изучава живота на индийците. Като любител на

спорта, взима един ден пушката си и отива в една непроходима гора на лов. Носил си пушката в дясната ръка и по едно време силен удар в лявата му ръка го повалил на земята. Ударът бил причинен от една тигрица, която го взима и отнася в своето леговище, при малките си тигърчета. Тигрицата казала на децата си: „Дръжте този англичанин, потъпчете го добре, дайте му един добър урок и ако се опита да си дигне главата, вие го тъпчете отгоре". Англичанинът поискал да си дигне главата да види, какво правят около него, но тигрицата казала: „Не гледай нагоре, няма нищо, аз уча децата си". „Не ме беше яд, казва англичанинът, че ми счупиха лявата ръка, но че ми бе натъпкана главата и нямам възможност да гледам." Всеки, който няма сол, ще попадне в ноктите на тигъра. Когато някои млади се вземат по любов, отиват на църква, свещеникът им чете молитва, всички ги целуват. След един месец те се разделят. Тигърът е взел невестата или младоженеца. Тези хора са обезсолени и ще бъдат изхвърлени. Ако стане развод между тях, те са обезсолени и такива хора не трябва да се събират на едно място. Мъж или жена, нека се потъпчат. Българите се лекуват като се тъпчат. То е един приятен масаж, приятна разтривка. Тази сол е необходима за вас, тя е необходима за организма, на физическото поле, за вашите чувства и мисли. Законът е общ, както за физическия свят, така и за ангелския, така и за Божествения. Съвременните философи кръщават качествата от духовния свят различно, например човек със сол те го наричат морален, а човек без сол – неморален. Казват за някого: „Този човек е високо интелигентен, разумен", подразбира се, че у него има закон за равновесието, има сол. Разумността е сол, т.е. под думата „разумност" се разбира онова състояние, когато всички човешки способности са в условия за работа. Солта съставлява почвата. Без сол не може да има нищо в света, а и земята без сол би била една пустиня, всичко би изгнило. Солта е тор, който се е събрал от години. След нея идват други сили, които градят нашия организъм. За да не изгубите солта си, вие трябва да се пазите от незаконни пожелания.

Ще ви преведа един митически разказ: някога, в миналото, в един царски двор се родила дъщеря, най-красивата мома в света. Като пораснала, баща намира другар, за да се оженят, млад, добър момък. Тези млади били толкова обични на Небето, че Господ изпратил един ангел, представител, да присъства на тяхната сватба на земята. Като дошъл на земята, ангелът се влюбил в момата и не искал да се върне на Небето. Започнал да обмисля начин, как да има тази мома. Чакал го Господ ден, два, месец, ангелът не се връща. Като разбрал каква е работата, за да покаже на ангела лошите последствия от незаконните пожелания, Господ го преобразил на пойна птица, да ходи от клон на клон между всички птици и те да я избягват. Хвърка той от един клон на друг, но всички птици го избягват. Той не могъл да си обясни тези страдания. Един ден кацва на едно дърво и започва да оплаква своя живот. В това време, под дървото идват четирима разбойници да си поделят плячката. Разделили си всичко по равно. След това решили двама от тях да отидат в града да накупят храна и

хляб, и да си устроят пир. Те отишли, купили храна, но по пътя им дошла мисълта да сложат в храната отрова и, като ядат другите двама, да се отровят, а те да си разделят и тяхното богатство. Двамата разбойници под дървото, като чакали другарите си, решили, като се завърнат другите двама, да ги застрелят и да вземат и тяхното богатство. Ангелът знаел, какво зло намислили и едните, и другите. Като наближили двамата разбойници от града, отдалеч още ги застреляли, останалите яли от храната, но се отровили. Едва сега ангелът разбрал, какви са последствията от незаконните желания и защо той страда. Когато Господ ви изпрати на сватба, в която той взима участие, да нямате окото на този ангел. Пази се да не кажеш, ако си мъж: „За мене ще е тя", или ако си жена: „За мен ще е той", защото ще пеете на дървото горе дълго време. Питам ви: Не сте ли вие такива птици, изхвърлени от Небето? Някои питат: „Кажи ни, защо сме слезли от Небето". Всички сме слезли за да научим, че незаконните желания имат лоши последствия, и да разберем, че човек, който няма сол, е далеч от Бога. Хората искат свобода, затова Господ ги праща на земята, но им казва: „Живейте според закона на моята свобода". А лошо е у хората това, че всеки иска свобода само за себе си. Според Божия закон, трябва да разбираме отношенията, които съществуват между нас. Законът на солта е: това, което желаеш за себе си, не го отказвай на другите. Давай им възможност и те да развият своите способности. Ако някой има нива или лозе, не му завиждай, а благодари за това, че си има всичко. Виждаш, някой язди на кон, не казвай: „Е, да е на мене този кон!" Благодари, че си има кон. Той е достоен за него. Виждаш хубава къща, добре мебелирана, не я пожелавай. Ако имаш сол, ще имаш всичко, което ти е потребно и необходимо. Кажете на Господ: „Сол искам от сега нататък". За да убедиш съвременните хора в тази велика истина, ще трябва дълго време да аргументираш, с някои може да се направи опит, а с трети изведнъж можеш да се разбереш. На хора, у които духовното зрение не е развито, трябва да се аргументира: то е пипане в духовния свят. Чрез чувството на последователност, стъпка по стъпка, те ще си съставят ясно понятие за нещата, които не могат да схванат изведнъж. В разсъжденията си за Бога ние употребяваме същата аналогия, за да си съставим понятие за Него. Всички философски школи с техните дебели томове, в които се третират въпроси за Бога, са все пипания, едни по-близо, други по-далеч от истината. Някои са напипали малкото пръстче на Бога и казват: „Какви малки пръстчета има Бог". Някой напипал ръката му и казва: „Каква голяма ръка има Бог!" Някой е напипал плешката или главата Му и според това има и познания за Него. Но това е само външната страна на Бога – проявената природа. Ще бъде чудно, ако някой, като се качи на керемидите на моята къща, каже: „Аз разбирам сега г-н Дънов, той е твърд, защото напипвам твърди керемиди". Ако някой напипа нещо меко ще каже: „Колко е мек г-н Дънов!" Аз мога едновременно да бъда твърд и мек. Под „твърд" какво разбирате? Твърд като камък или твърд в своите убеждения? Следователно, от външните пипания ние не можем да имаме верни понятия за нещата, а само ще имаме смътни схващания. Ако нямате достатъчно

количество сол, ще бъдете безсолни и ще кажете: „Животът не е нищо, освен ядене и пиене“. Не съм аз против яденето, не мислете това, защото като е дошъл човек на земята, ще яде и ще пие. Не препоръчвам гладуването, неестествения пост. Аз пост разбирам в друго отношение – всеки да яде толкова, колкото е необходимо за обновление на неговото тяло. Всеки ден трябва да употребяваме известно количество хляб, вода и въздух за съграждане на нашето тяло. Някои мислят, че като не ядат, ще станат по-добри. Не, ако не ядеш по-лош ще станеш. Искаш да направиш човека по-добър, нахрани го, ако е гладен; напои го, ако е жаден и като го нахраниш с хляб и вода дай му малко от твоята солчица и той ще се подобри. Ако не го нахраниш, ще направиш престъпление. Ако срещнеш някого, който се е отчаял и иска да се самоубие, не му давай съвети, че това не е добре, че не трябва да се отчайва, но вземи го у дома си, нахрани го, напои го според твоя обичай и след един–два часа, като му се смели храната, кажи му: „Хайде сега да се поразговорим“. Накарай човека да се поразположи и да се изкаже, защо животът му е толкова мрачен. Дай му указания и посочи му пътя, по който да върви. Затова Господ ти го е изпратил през този ден. Често ние се молим: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти“, но ако така не изпълниш волята Му, както Той ти посочва, значи ти си без сол през този ден. Може да направите този опит: ако сте неразположени, срещнете своя близък, който е още по-неразположен, извикайте го у дома си, нахранете го и няма да забележите, как Бог и двама ви е осолил. Една жена, недоволна от мъжа си, срещне друга още по-нещастна, като се съберат двете да се поразговорят и Бог ще осоли и двете.

Това е положителна християнска философия. Често казват: „Не трябва да ядеш много фасул, много месо – утайки остават“. Но се запитайте: защо хората ядат тъй много? За да придобият сол. Когато добият достатъчно сол, няма да ядат много. Когато станете нормални, тогава ще може да се говори за една по-висша философия на живота. Може да направите следния опит, защото всички сте от реалния свят. Може да си кажете: „На Дънов му дошло на ум да ни говори за солта, ние не знаем ли от каква необходимост е тя за нас?“ Говоря ви за солта, за да направите този прост опит. Спрете се, помислете 5–10 минути за солта, за нейното влияние върху организма, чувствата, душата и ума, и вижте тогава, дали ще стане у вас някакво изменение и какво ще почувствате. Защо, именно, солта е толкова активен елемент? Често хора ми се оплакват, че били неразположени, нещастни, а аз им казвам: „Знам това, защото и аз съм на земята“. – „Да, но твоето положение е съвсем друго от това, в което сме ние.“ Разликата е само в това, че аз имам повече сол. Ще ти дам от моята сол, но ще трябва добре да я използваш, да я разпределиш добре. Като имаш малко подкваса, ще си задържиш от нея за друг път. Като ядете мляко, оставете си от него подкваса, а не да казвате, че децата я изяли. Препоръчвам на съвременните хора да не дояждат, защото такива хора Бог ще ги задигне. В такъв случай вие

ще приличате на онзи българин, на когото дали пари на заем и той тръгнал да си накупи с тях непотребни предмети. Заемодателят, като видял това, поискал парите си, за да ги преброи, но вече не му ги върнал, като казал: „Ти не си човек, който може да използва парите и затова не ги заслужаваш“. Когато Бог види, че вие не употребявате живота на мястото му и злоупотребявате с него, Той си го взима. Неколцина от вас сте били здрави, весели, щастливи, но сега сте отпаднали. Защо? Защото не умеете да използвате живота. Когато имате сол в себе си, ще бъдете здрави хора със здраво сърце и тяло. Съсредоточете ума си към солта, към този елемент на равновесие и повдигане и постарайте се да го схванете. Този елемент индусите го наричат „прана“, т.е. сила, която носи живот в себе си. Той се намира във въздуха, в храната и във водата и оттам се извлича. Сега ще ви кажа, как да ядете. Ще започнем в този свят с яденето. Когато започнете да ядете, първото условие, което ви се налага, е да изхвърлите от себе си всяко недоволство. И малко хляб ако имате, ще трябва да го обикнете, за да може тази енергия, която се съдържа в него, да проникне във вашия организъм, след което вие ще почувствате една приятност. А сега какво става? Жената готвила цели четири часа, какво не е сложила в яденето за вкус и действително отлично ядене е приготвила, идва мъжът недоволен, намръщен, жената остава като попарена и ето, че цялата сол отива. Втория ден – жената пък недоволна от нещо, ядете и не усвоявате нищо от тази сол, защото сте недоволни. Недоволни са и мъжът и жената. Мъжът казва: „Жена ли е това?“ Децата казват: „Майка ли е това?“ Вторият път, мъжът купува месо, масло и яйца, пак недоволни всички в къщи. За да си доволен, приготви се и си кажи: „Всичко е отлично, жено“. Като дъвчете храната, тогава ще видите колко вкусна ще бъде тя, каква приятност, какво щастие и доволство ще изпитате. Сега се оплаквате: „Как се живее с четвърт килограм хляб“. В четвърт килограм има достатъчно сол, за да се живее. Но нашето недоволство създава неприятностите. Казвате си: „Празен ли ми е коремът, нищо не разбирам от това ядене“. Празен е не твоят корем, а твоят ум и сърце. Правил съм различни опити с храната, ял съм по две ябълки и малко хляб и съм бил доволен. Не е в многото, а някой път и малкото с благодарност се благославя. Не пренебрегвайте тази малка сол в света, тя е като малкото житно зрънце, от което се раждат велики неща. Първото нещо, което ни предстои, то е да превъзпитаме това чувство на недоволство, което съществува у нас. Мъжът донесъл четвърт килограм месо, четвърт килограм хляб. Да се благодари на Бога за това. Тогава ще се умножи, защото в живия магнетизъм има една сила, според която всички частици, които имат еднакви вибрации с централния магнетизъм, се привличат. Ако сте доволни от храната, която употребявате, ще можете да съберете отвън толкова елементи, колкото са необходими, за да ви задоволят. Някои казват: „Не трябва да се пие вода, тя е за жабите – за нас е винцето“. Ще пиете вода и то на гладно сърце, от 100 до 150 грама, на глътки. Ще изпивате на ден по половин до един литър вода, от която ще извадите необходимата храна за вашите артерии. Ще дишате дълбоко и то през носа, а не през устата, за да не поглъщате много прах.

Като се научат съвременните хора да приемат тези елементи така – храната, водата и въздуха, другото благословение ще дойде само по себе си. Не мислете, че у вас, във вашата душа, нещата тепърва ще се създадат. Не, у вас има много заспали чувства. Човешката душа е богата и чака условия, за да се развие. Първото, което трябва да се развие у вас, то е благодарността за всичко, което имате. Пазете си окото да не бъде като окото на онзи ангел, за който ви разказвах. Ако всички приложите този велик „закон за благодарността“, то най-малко 50% от всички работи на земята ще се уредят. И ангелите като погледнат отгоре, че сме тръгнали из Пътя, ще дойдат да ни помогнат. Не мислете, че вие сами работите в света. Разровете земята и вижте колко червейчета помагат на орача, колко микроби приготвят почвата заедно със земеделеца и колко други още елементи, образуват житното зърно. При всичко това ние сме деца, които, каквото и да донесе баща им, все са недоволни. Всяко дете трябва да благодари на баща си за всичко, което той му донася. Дете, което не целува баща си, когато той му донесе нещо, то няма сол. Някои родители казват: „Моето ангелче“, ангелче е то, но без крила. Дъщеря, която не благодари на баща си и майка си и не ги целуне, тя е ангел без крила.

Вие, които ме слушате, ще говорите на другите по същия начин. Тогава ще проверим чрез опит, че тази сол е необходима за всички. Днес Господ тъпче хората, осолява света, и англичани, и германци, и руси, и французи и други. Отсега нататък идва доброто. Желая ви, като си отидете вкъщи, да добиете поне един грам солчица, за да бъдете полезни членове на вашето семейство, общество, народ, да сте благодарни за всичко и само тогава ще придобиете благо. Тогава ще бъдете умни, добри, трудолюбиви и работливи.

Беседа, държана на 25 март 1917 г. в София.

1917_03_29 Волята Божия
Издателство Бяло Братство

ВОЛЯТА БОЖИЯ

(Беседи пред Сестрите, 29.03.1917 Четвъртък, София)

Знанието в света има сила само когато се прилага. Мнозина от вас не го прилагат и при това всички искате да носите хубави дрехи и да ядете хубави гозби, без да знаете как се придобиват и приготовляват. Всеки трябва да знае как да снове, да тъче и т.н.

Някой ден сте весели – това е един вид тор; скръбта е друг вид тор. Някой усеща приятно настроение, но ще мине половин час и то ще се измени. Знаете ли защо става това? Всеки, който влезе в духовния живот, ще събуди у себе си всички лоши качества от миналия живот, които са били спящи и сега, когато е дошло Божественото благословение, са поникнали. Трябва да изхвърляте плевелите от вашата градина! Някои казват, че били по-добри преди да влязат в духовния живот. Деветдесет и четири процента от вашата любов е фурда*, а само другите шест килограма са Любов. Изхвърлете фурдата, т.е. тора на нивата и нека да остане във вас само хубавото – шестте килограма.

Ще речете, че пак ви дялам за нещо, но това не е дялане, вие не сте видели още дялане. Една статуя художникът трябва да чука и дяла дълго, докато стане хубава и изящна.

Искам от всички ви да сте готови да изпълните Волята Божия. Допуснете, че сте в първите времена на християнството – колко от вас сте готови да претърпите гоненията и изпитанията? Вие имате малки изпитания в дома си – с мъжа си, с децата си, но те са нищо. Важното е да изпълните Волята Божия! Но вие какво правите? Ако е съгласна Божествената Воля с вашата воля, вие сте готови да я изпълните, но обратното не. Новото Учение калугери не иска да прави, нито калугерици. То иска съвсем здрави хора, които да могат да носят несгодите на живота. И които разбирате този закон, това Учение, ще сте готови да си помагате едни на други. Всеки от вас си има по един трън в плътта. И Павел имаше трън, за който се моли на Бога, но не каза на Бога къде му е трънът. Бог му рече: „Доста ти е Моята благодат". Та и вие трябва да кажете на Бога къде ви е трънът, за да го извади.

Не трябва всички да бъдете еднакви в своите стремежи. Ако всички тъкат все платна, ще се яви голяма конкуренция. Вие всички искате да бъдете добри. Какво нещо е Добродетелта? – Каквото изработим, да бъде изработено добре –

готвим *ли*, тъчем *ли*, шием *ли* и т.н., това значи да сме добри. Вие искате да сте като една положена статуя и всеки да казва колко е хубава и да ви се учудват всички. Не искам да сте като онзи англичанин, който взел да бяга от своя автомат, на който искал да даде душа. Христовото Учение не е автоматично учение, то е Учение за душата. При това Учение ще се повдигнат много съмнения във вашия ум. Вие можете да казвате, че нямате съмнения. У една новооженена мома колко съмнения се явяват относно нейния мъж! То е, защото няма вяра в него. По същия закон вие тръгвате в духовния Път и си казвате: „Дали ще го досвърша?" Съмнението показва, че субектът, който се съмнява, не е самостоятелен в работата си. Ако един човек е лош, има формата на лош човек; ако е подозрителен, има съответна форма – всички форми вървят след човека.

Всички се стремят към Небето, всеки се стреми да угоди на Господа. Какви жертви сте дали за Господа, какво сте направили? Вие все казвате, че Бог не ви е дал това или онова. А вие какво сте дали? От това брашно, което вие сте дали на Господа, може *ли* да направите пита? Трябва да разсъждавате добре. Вие за Любов приказвате. Но Любов, която дава Сила на човешкия дух и ум да понася страданията, тя е Божествена Любов. За да я имате, трябва да замените вашата любов с Божествената. Ако вие ме слушате, ще ви кажа отде може да вземете тази Любов. Когато ви обидят, почвате да се огорчавате. Това показва, че вашата любов има граници, отпада, значи не е Любов. Павел казва: „Любовта никога не отпада." Преди орехът да падне, окапва нещо от него – това не е орехът, а е черупка. Някой казва за друг, че любовта му отпаднала, но това са опаковки на Божествената Любов. От вас трябва да отпаднат всички черупки и да остане Божествената ядка, която е Любов, в която има такава Сила, че щом я призовете, всичко да се стопява в нея.

По вашите лица чета – вие сте хора, които се тревожите. Бих ви турил бележка единица, двойка, тройка, повече не мога. Казвате: „Аз много се моля" – значи, че много ядеш. Молитва и служене са две отделни неща.

Всеки ден казвате: „Да бъде Волята Божия." Мъжът каже: „Да бъде Волята Божия", но жената каже: „Не, моята воля да бъде". Така правят и мъжът, и децата и работата не върви. Вие сте отворили търговия с голяма фирма и казвате: „Ние продаваме на едро", но един ден вие фалирате и разбирате, че това не е за вас.

Трябва три пъти да мислите, един път да приказвате! Всички сте даскали и казвате: „Тъй трябва да постъпи г-н Дънов!" Кажете ми какво да направя и аз точно ще го направя. Но пък и аз ще ви кажа какво вие трябва да направите, но трябва да го изпълните. Ако не вървите добре, ще станете по-нервни, не ще

може да спите, ще станете подозрителни и най-после ще искате да скриете това от хората и ще си турите маска. А моето Учение ще даде една приятна окраска на вашата душа, ще сте спокойни и радостни, няма да имате нужда от маски. Някои от вас са по на тридесет години, други – на четиридесет, а трябва да учите най-много сто и двадесет години. Значи имате още много да учите.

Господ пита колко от вас сте готови да изпълните Волята Божия. Три пъти от мен вземате1, а вие какво ще свършите за мен? Казва Христос: „Не само с хляб ще бъде жив човек, а с всяко Слово, което излиза от Божествената уста". Ще ми кажете какво искате да направя за вас. – „Ама – ще кажете – ние нито вземаме, нито даваме." Но тогава няма да бъдете в това Училище. Бог ще покаже един Път само за тези, които имат добрата воля всякога да побеждават в себе си своите мисли и желания. Ще турите на своята мечка по една халка и ще ѝ давате по малко брашно. Мъжът е ядосан и бие жена си; вие постоянно критикувате другите. Аз бих ви попитал дали вие със себе си живеете добре? Опитайте се един месец да нямате никакво смущение, да бъдете тихи и спокойни, за да видите доколко сте добри.

Отсега нататък, каквито недоразумения и караници да има между вас, Господ е заповядал: „Вън всяка нечистота!" Бог не е Бог на гнева, а на Вярата, Надеждата, Любовта, Правдата, Чистотата. Който не изпълни този закон, да иде в Египет да прави тухли, а който иска да върви, сега е Пътят през пустинята за Ханаанската земя. Вие имате да разрешавате много важни въпроси в този живот, не отлагайте. Турете мисълта си положително: „Ще изпълня Божията Воля!" В себе си кажете това, не го казвайте на други.

Чистота и искреност вложете в мислите, в желанията и в душата си и Любовта ще се прояви, и Бог ще ви благослови, и Небето ще се стреми да възрасти всичко, посято от Бога във вас. Дайте му място да расте, сега са най-благоприятни времена, в които за кратко време можете много нещо да реализирате. Което в миналото е расло за хиляда години, сега става за десет години; което е расло за сто години, сега става за една година.

Жените трябва да образуват един съюз – да си помагате! А сега, като седнете в къщи, все одумвате, че еди-коя си била такава или онакава – все въпроси и критики. Не може с тия маски на дявола, снемете ги! Сега се учете от Господа! С каквато мярка мерите, с такава ще ви възмерят.

Аз мога да ви направя на пчелици, като ви туря в котела, но аз искам вие сами да станете добри. Защото като дойде времето, ще бъдете добри по необходимост, а сега е време на свобода, на избор – сами да изберете да бъдете добри. Доброто в човека – то е човекът, то е негов дял. Туй, което ще направите, то е благословение за вашите домове, за вашите деца. „Ако опазите закона ми,

ще умоля Отца си да ви изпрати Духа утешител" – казва Христос на своите ученици2.

Ще варим домати и от сто килограма ще извадим девет или десет килограма. Аз ще ви дам домати и дърва, а вие ще ги сварите. А който не иска да ги вари, аз ще му ги сваря, но ще искам от него домати и дърва. Всякога мислете за неща, които растат. Мисълта не мога е противоречие. Не мога в закона на Любовта показва, че има спънки, препятствия. Започнал съм да фотографирам вашите мисли и един ден ще ви ги покажа. Псалмопевецът казва: „И заличи Господ прегрешенията ми." Да се изпълнят плочиците в мозъка ви с по-висши неща! Да се облагороди сърцето, умът ви, да имате здраве – абсолютно здраве! Това е Господнето Учение. Не искам и да чуя за учение, което не може да се приложи. Всички да бъдете здрави, щастливи и блажени! Здравето е за тялото, щастието е качество на душата между Ангелите, а блаженството е качество на духа при Бога. Затова на Земята не може да има щастие и блаженство.

Материалът, предвиден за 1917 година, трябва да се изучи, да не остава нивата неизработена. Ще ви разделя на категории. Който знае да тъче, ще върви добре, но който не знае, е лошо. Мнозина се оплакват, че животът не върви добре. То е, защото не е нагласено добре платното – трябва наново да се надене.

Идущият четвъртък да дойдат само тези, които могат да приложат. Само слушатели не искаме. Гледайте да уредите вашите отношения, да бъдете искрени спрямо вашата душа, спрямо Бога и човеците.

Където се увеличава Доброто, там се увеличава и злото. Който повече работи, повече яде, повече дрехи къса и прочее. Всеки от вас трябва да стане едно огнище за Божествения Дух. Господ изпраща всеки ден Духа си, но ние трябва да бъдем готови да приемем благото, което Бог ни праща.

Искам да ми окажете съдействие, за да изгладим недоразуменията между вас. Вие често вдигате прах в умовете и сърцата си; няма нужда от това. Гледайте да успокоите мислите си, подайте си ръка и работете. Гледам, делите се на партии, на млади и стари. Първото нещо е да се добие Божественият Дух, Доброто да се гради! Иначе, с лошите си мисли, вие си създавате карма и болести. Господ е писал, че всичко ще се уреди, и аз ви желая да растете по ум и сърце, в Мъдрост, Знание и Любов, да не се спъвате един други.

Първият закон е на страданието. Вторият закон е на изкушението – духовете ви изкушават чрез хората. Третият закон е на Божественото благословение. Колко велики закони са те, само да можете да ги разберете! Ще ги научите заедно по теория и практика. Дойде ли някой да критикува, кажи му: „Ти имаш ли стан? Ела да тъчем!" Някой не живее добре – станът му не е нагласен добре. Ще

отрежете платното и ще го насновете наново. Забъркали сте становете и на мъже, и на жени и сега всички плачете...

Обяснителни бележки:
* Фурда (диал.) – дребни изрезки или остатъци от нещо, негодни за употреба.

1Три пъти от мен вземате – в дешифрираната стенограма е отбелязано, че става дума за хранене.

2Учителя перифразира думите на Христос от Йоан 14: 15-17.

Беседи пред Сестрите
29.03.1917 Четвъртък, София

1917_04_01 Виделината
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

ВИДЕЛИНАТА

Вие сте виделината на света.

Миналата беседа говорих за солта – първият Божествен елемент в живота, а днес ще говоря за втория елемент – Виделината. Ще се постарая да предам думите Христови на съвременен език, който се говори в XX век. Какво подразбира Христос под думата „виделина“? Всяка дума има свой смисъл. Само когато тя произвежда известен ефект в ума или сърцето на човека, само тогава е разбрана. Ако вземете кибритена клечка, може да разберете нейния ефект само, когато я запалите, иначе тя е безсмислена. Следователно, думите в говоримия език са кибритени клечки и всеки трябва да има своя кутия и запалка, за да може да запали навреме своята клечка, сиреч, всяка дума да може да произведе своя ефект. Не трябва да бъдем като малките деца и само да вадим клечки от кутията, да ги палим и да ги хвърляме. Това не е философия.

Има много съвременни писатели, които постоянно вадят клечки, палят ги и ги хвърлят. Питам, какъв ефект могат да произведат техните така запалени клечки? Вие сами съдете, какъв е ефектът от такова палене. В бъдеще, речта трябва да бъде осолена, да съдържа в себе си виделина. За виделината имате още смътно понятие. Думите „светлина“ и „виделина“ са от един и същ корен, но светлината е отражение на виделината. Виделината е съединение на онзи Божествен елемент, който се отнася вече към човешкия ум, сиреч, който ни прави да разсъждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисъл в нашата мисъл. В съвременната наука физиците спорят върху светлината, дали идва от слънцето или е нещо друго. Има учени, които оспорват, че идва от слънцето, а поддържат, че тя е особена енергия, която, като дойде до земната повърхност, разбива се в нея и дава отражение на светлина. Виделината е един вътрешен процес. Тя е един елемент, който може да се опита всякога. Виделината е най-реалното нещо в света. Тя е хиляди пъти по-реална от този свят: тя създава човешката мисъл, желанията, тя е проводник в духовния свят и съществува във вид на съвременния етер; тя е обвивка на човешкия дух, на човешкия ум и без нея никой не може да мисли и да чувства. Всички, които са следвали в училище, минали са през гимназия, изпитали са трудности при решаване на някои задачи, знаят, че отношенията на тези задачи не се изясняват от един път, но, като поработят известно време върху тях, светне им някаква светлина и отношенията се изясняват. Виделината именно прояснява. Ще ви дам някои правила, за да можете да проверявате всичко, защото не ви говоря само на теория, а ви говоря върху положителна наука, която може да се

провери на опит. Виделината е здравословното състояние на човешкия ум, атмосфера, в която човек трябва постоянно да живее. Когато писателите изгубят тази виделина, те стават безплодни; когато учителите я изгубят, изгубват своите методи и не могат да преподават; когато майките я изгубят, липсва им търпението и любовта и не могат да възпитават. Ако нямате виделина в себе си, не може да се прояви у вас Любов, Истина. Христос казва: „Вие сте виделината“. Кои „вие“? Първият елемент е солта, законът на равновесието, който държи всички сили в равновесие; вторият елемент е виделината, тя въздига и възраства нещата, сиреч, всички мисли и желания растат във виделината и се развиват по-правилно. Човек, който живее във виделината, е като плодно дърво, което расте на плодородна почва; в него всички плодове узряват. Когато във вашия ум има брожение и философски мисли, не се радвайте още. Това е, може би, едно цъфтене. За да опитате, дали имате виделина, проверете дали вашите мисли ще завържат, ще хванат корени. Когато човек не е готов да умре за една своя мисъл, това значи, че тя не е родена в него. Преди да пристъпя да ви разясня по-надълго този въпрос, ще приведа един пример от българския живот. Аз имам за задача да оживя тези примери, да им дам съдържание. Този пример, който ще ви дам, е от мнозина слушан, но аз ще му дам нов характер. Разказват, че някой турчин, по време на потисничеството върху българите, посетил един български чорбаджия. Като влязъл в стаята му, видял на стената три икони и до тях едно горящо кандилце. Иконите били: Света Богородица, Свети Георги на кон и Свети Никола. „Защо са ти тези три картини?“ – запитал той чорбаджията. – „Те ме пазят от всички злини и досега зло не ме е сполетяло“, му отговорил чорбаджията. – „Чудно нещо, аз имам толкова слуги, плащам им богато, но те не ме пазят така“, казва турчинът. „Колко струват тези икони?“ – попитал той. Купил той трите икони, занесъл ги в къщи и поставил пред тях запалено кандило. Изпъдил от къщата си всички слуги и казал: „Вече не ми трябват слуги, аз си намерих верни хора, които да ми пазят къщата“. Но една вечер влезли крадци в къщата му и го обрали. Пристъпил той към Света Богородица и ѝ казал: „От тебе няма какво да се оплаквам, ти си млада жена, имаш и малко дете, има с какво да се занимаваш“. Обърнал се към иконата на Свети Георги и казал: „И от тебе няма какво да се оплаквам – ти си млад човек, трябва да си яздиш коня, да си правиш удоволствие“. Обърнал се най-после към Свети Никола и му казал: „Ти си стар човек, нямаш нито дете, нито кон да яздиш и за това тебе ще накажа“. И наистина, обърнал иконата на Свети Никола надолу с главата. След това Свети Никола намерил по някакъв начин ограбеното богатство и с това било отменено наложеното му наказание. И турчинът казал: „Така те искам!“

Какво представлява Света Богородица? Тя представлява жената с нейното сърце: детето е сърцето, което тя възпитава. Човек е дошъл в света да възпита, да възроди своето сърце, да го отгледа като дете. Питате: „Защо жените раждат?“ Чрез закона на раждането Бог ви учи, как да възпитате своето дете,

сиреч, как да отглеждате вашето сърце. Ако майката даде на детето си чисто мляко, то ще бъде здраво, но ако млякото е покварено, детето ще умре. Какво представлява иконата на Свети Георги? Свети Георги представлява човешкия ум, а конят – неговото физическо тяло. Човек трябва да язди своя кон; който не язди коня си, той ще го изгуби. Трябва добре да храните коня, но не и да го прехранвате, да не преяжда. Какво представлява иконата на Свети Никола? Свети Никола представлява човек с добро сърце и добър ум, който се е качил на най-високото положение на живота, на разумния Божествен живот. Той трябва да се занимава с възпитанието на цялото човечество. За него всички хора трябва да бъдат като деца; той трябва да се жертва за другите така, както майката жертва себе си за децата си. Както Свети Георги гладі и добре храни своя кон, така и разумните стари трябва да отглеждат младите – със своя ум и сърце да ги подтикват към разумен живот. Затова казва Христос: „Град върху планина не може да се укрие". Ако вие имате виделина, ще можете да го откриете. Ако някой хиромант ви разгледа ръката ще ви каже, имате ли виделина или не, така както, когато влезете в един европейски град, по наредбата на града, по къщите познавате какви са хората. Като влезете в една къща, познавате какво обича домакинята. Ако преобладава червеният цвят, тя е жена на желанията, променлива е. Онези, които носят червени шапки, пояси, схващат, че светът е поле за борба, че трябва да се борят. Не отричам борбата, но тя трябва да бъде основана на Божествен закон, тя трябва да съгражда живота; разрушава ли го, тя е анархия. В борбата се цели свобода, а виделината има за цел тъкмо това – да ни направи свободни. А под думата „свобода" се разбира Божествена хармония в нашите мисли и желания, да се уреди всичко в света, сиреч, всеки да бъде на своето място; всеки да използва условията, които се крият в неговия мозък, в неговото сърце. Съвременните учени постоянно теглят мозъците на умрели хора за разни изследвания. В мозъка, именно, се отбелязва човешката мисъл. Той е като градина. Каквато е почвата в човешкия мозък, такива ще бъдат и неговите мисли. В човешкия мозък има същите зони, както върху земята. В него мислите растат така, както на земята растат цветята. Всяка мисъл си има форма, която може да носи характера на овца, на вълк, на мечка, на лисица, на змия, на паяк, на мравка и всички тези форми са качества, които образуват човешкия характер. И тази виделина влиза по същия закон, както светлината слиза отгоре и въздига всичко у човека, издига и добрите, и лошите животни, безразлично, дали те са вълци или овце. И когато тези животни се оплакват на виделината, че има страдания, тя им казва: „Не бойте се, догодина аз пак ще ви създам, само поработете малко". Когато се оплакваме, че в нашия живот има страдания, виделината казва: „Внимавайте, аз ще създам у вас необходимото". Но тя не търпи съмнение, малодушие, безверие – това са отрицателни качества. Виделината е един живот на Божествената хармония и само човек, у когото има тази хармония, може да изпита величието на виделината. Виделината е един разумен елемент. Съвременните физици казват за светлината: ако се срещнат светлини от два противоположни полюса с

различни дължини и вибрации, те се неутрализират и тогава се образува тъмнина. Същото е и с виделината. Мъжът е единият полюс на виделината, жената – другият. Събират се, за да образуват една Божествена хармония. Те ще образуват такава хармония, ако дължините на техните вибрации са еднакви. Тогава се създава у нас чувството любов; тогава ние усещаме разширение на ума, на сърцето. Но непременно двамата трябва да произвеждат виделина. Като казва: „Вие сте виделината", Христос подразбира всички други. Когато казва: „Аз съм виделина", той подразбира: „Аз и Отец Ми". Един човек не може да оправи света и, когато казва някой: „Аз ще оправя света", той не разбира Закона. Трябва всякога двама, четирима, шестима, осмина и т.н. Двойки, само двойки трябват, от които учениците плачат. Двойките са законите на съграждането. Тези двойки са в стълкновение с единиците. Сложете към тях една единица, ще имате тройки, които след това ще станат на четворки и т.н., постоянно ще прогресирате. Да допуснем, вие сте интелигентен човек, срещнете някой ваш приятел, заподозрете го в нещо, без да знаете защо. За да заподозрете някого трябва да имате факти. Не допускайте съмнение без научна основа. Някой, като се съмнява, казва: „Не знам защо, но нещо чувствам, усещам и затова се съмнявам". Това усещане не е още доказателство. Например, някой пияница казва: „Слаб ми е стомахът, ще си пийна малко винце". И разсъждава по нататък: „Защо да си не пийна повече? Като пих малко, чувствам се вече добре". Но това чувстване не е постоянно, то е само временно, защото утре ще се чувствате зле. Като приложите това правило, че малко винце да се пие е добре, после злоупотребявате и с това разваляте ефекта, действието на виното. Човешкият организъм е така нагоден, че не търпи нищо излишно. От химията е известно, че всеки елемент се съединява с друг в точно определени тегловни отношения; или един елемент се съединява с друг, с точно определено число атоми, и то толкова, колкото са необходими, за да образуват едно здраво, постоянно съединение. Това е закон. Така и човешките мисли се съединяват по същия закон на виделината. Тази виделина в духовния свят има също своите краски. Те могат да бъдат пасивни и активни. Пасивна е краската, която е отражение, а активна е, която идва направо от самия източник. Всяка мисъл, която произведе във вашия ум раздвояване, не е Божествена, тя е само отражение на виделината. Например, искате да градите къща, да станете инженер, да станете писател, да учите медицина. Това раздвояване показва, че този предмет, към който се стремите, не е за вас. Преди освобождението на България, когато имаше само няколко професии, бащите съветваха синовете си да станат лекари, защото тази професия е по-доходна, доставя повече пари; или ги съветваха да станат инженери, но не да учат професии, които не са доходни. Какъв лекар или инженер, или свещеник ще стане той, когато у него няма вътрешно влечение към работата? Ще прилича на онзи лекар в средните векове, който имал много лесен метод на лечение: лекувал своите пациенти с пускане на кръв и им давал да пият топла вода, след което пациентът умирал. Той се чудел: „Нима всички други лекари лекуват сполучливо своите пациенти?" Така

е и със съвременните лекари: дадат някое лекарство и болният умира, а след това казват, че болният имал слабо сърце. Или пък намират друга някаква причина, за да се оправдават. Но не е там причината. Този лекар трябва да разбира човешкия организъм, темперамента на всеки свой пациент и да дава лекарства съобразно с това. Сангвиникът и холерикът не могат да се лекуват по един и същи начин. Защо? Защото в единия, и в другия организъм има различни елементи, които реагират по свой особен начин. Според мене, всички болести, които сега съществуват, се дължат на дисхармонията, която се явява в Божествената виделина. Колцина от вас вярват, че има задгробен живот? Но ще кажете: „Така е писал еди-кой си велик човек, така е казал апостол Павел“. Но каква опитност имате вие за тази реалност? Ще кажете: „Като умрем, като отидем на онзи свят, тогава ще разберем има ли задгробен живот“. За да се разбере тази виделина, трябва да имате духовно зрение. Всички хора, у които е развито това чувство, имат известни белези в очите, около зеницата, имат известни петна, които показват, до каква степен е развито това чувство у тях. В съвременните западни хора това чувство е започнало да се явява като интуиция, предчувствие и т.н.

Един ден и пред вас ще се открие един велик свят, в който виделината съществува. Тази виделина идва отвътре, а не отвън. Съвременните окултисти казват, че който има тази виделина, той има магнетизъм. Такъв човек е мек, отстъпчив. У него има Любов и той скоро прощава. Това, което разрушава и разваля съвременните хора, са следните седем елемента: гордостта, гневът, сладострастието, леността, скъперничеството, завистта и лакомството. Гордостта не е от Бога. Бог е създал човека да се самоуважава, но той се е отдалечил от Него с гордостта. На такъв човек лицето, ръцете, носът имат белези на гордост. Няма да се впускам да ви обяснявам какви са те. Вие сами трябва да изучавате тези неща, има много автори, които са писали за това. Когато почувствате в себе си гордост, че сте много нещо в света, идете пред огледалото и запомнете чертите на лицето си, очите си, запомнете цялото ваше разположение. Когато имате разположение на любов, благост, пак се огледайте. Христос казва: „Няма нищо скрито в човека“. За слепите хора всичко е прикрито. Някои казват, че аз съм ви чел някакви мистерии. За онези, които имат очи, няма никаква мистерия. В моята кесия имам една ябълкова семка – ето я, тя е мистерията, посейте я. След десет години ще видите нейните цветове, плодове и тогава ще разберете тази мистерия. Ще кажете: „Може да има нещо страшно във всичко това“. Страхливите няма да влязат в Царството Божие. По какво се отличава добрият от лошия човек? Който лъже, той говори бързо, а който говори истината, той говори тихо, спокойно и иска казаното от него да се провери. И аз искам да проверявате всички неща. Мога чрез тази виделина да се съобщавам с напредналите американци, китайци, японци, с вашите заминали за другия свят, света на Божествената хармония. Щом имаш любов към онзи, който е заминал за другия свят, можеш да говориш с него

интелигентно, разумно. Има някои медиуми, които не разбират езика на духовете, и, като се мъчат да убедят другите, че говорят с духове, почват да изопачават истината и да послъгват. Не лъжете, кажете си истината, защото на лъжата краката са къси. Истината се движи с голяма бързина и нейните крака са дълги, за да може да помага на нещастните духове. Когато някой казва: „Моите крака са дълги“, аз казвам: „Щастлив си, но бих желал краката на твоята душа, на твоето сърце също да са дълги, за да носиш тази виделина“. Ако може да се развие у нас тази виделина, ние ще можем да избегнем 90% от тези злини, които сега стават. Виделината е един от основните елементи за отглеждането на добри синове и дъщери. На всички жени препоръчвам това правило: да не допускат в своя ум мисли, които носят отрицателни качества; онези, които са изгубили смисъла на живота, нека да посрещат всяка сутрин изгрева на слънцето. Наблюдавайте изгрева на слънцето в продължение на един месец и вижте тогава, какво ще почувствате. Напролет, когато цветята никнат, дърветата цъфтят, наблюдавайте ги и проверявайте резултата – в това ще намерите смисъла на живота. Какво правят съвременните хора? Спят до 10 часа сутрин и надвечер, когато слънцето залязва, излизат да се радват на неговите загасващи лъчи. Наесен, когато листата падат, тогава излизат на разходка. Трябва да се изучава природата в своето време. А сега на какво приличат хората? Някой чете Евангелието и се чуди, какво е искал да каже Христос с известни думи. Христос е чел много добре тази книга на Божествената природа. Аз чета книги и се питам винаги: има ли писателят виделина или не и какви краски липсват у него? След прочита на всяка книга, аз мога да ви опиша, какъв е нейният автор, каква глава има, какво е лицето му, какви са ръцете му, какво мисли и прочие. Някои искат да знаят, кой и какъв съм аз. Аз съм това, което ви говоря. Ако ви окрада, такъв съм; ако ви излекувам, такъв съм. Ще питате: „Защо той да ни лекува?“ Безразлично е кой ще ви помогне, аз или друг някой. Според мене аз трябва да дам някому излишъка от моите знания, от моя живот, защото той не е мой. Тази виделина, която идва отвътре, трябва да я препратя навън. „Всички вие сте виделина.“ От 2000 години християните четат този стих и не могат да го разберат. Затова хванете вашия Свети Никола и го обърнете с главата надолу: той е длъжен да пази вашата къща и имането ви, защото той е вашият разум. Кажете му: „Ти или добре ще разсъждаваш, или с главата надолу ще те обърна“. Питате: „Какво нещо е виделина?“ Когато влезе тя във вашата душа, лицето ви ще бъде красиво, очите блестящи, от ръцете ви ще излиза една приятна топлина, ще изпускате хубава миризма. А как миришат съвременните хора? Лошо, много лошо. Теменужките и другите цветя ви помагат да замаскирате вашата естествена миризма. Тази теменужка, която вие употребявате, говори: „Бог се проявява в скромността на живота, а не в гордостта. Ако вие сте долина и имате добра почва, Бог ще насади във вас най-добрите семена; а ако сте гол, горделив връх, няма да има нищо по вас, освен вечни снегове“. Това е езикът на теменужките и, когато хората се пръскат с техния парфюм, нека научат езика им. С това, обаче, не ги обвинявам. Бих

желал всички да имате тази миризма и краска на теменужката. Като изкажете една дума или напишете нещо, в него трябва да има прекрасна миризма. Според схващанията на тази виделина, всички хора са цветове. Що е един учител, проповедник, земеделец, баща, майка, брат или сестра? Те са велики Божествени цветя. Разбрали ли сте какъв цвят има майката? Като влезете в живота на виделината, ще разберете какъв цвят е майката. По прекрасни цветове от майка, от баща, от братя, от сестри, от ближни в света няма. Имате ли тези цветове вътре в себе си? Кой досега не е изпъждал виделината десет пъти от себе си? Кой не е осакатявал цветовете на майка си, на баща си, на ближните в себе си? Отсега нататък трябва да градим, да градим. И ако искате да подигнете българския народ, трябва да градите. България се нуждае от сол и от виделина, която възраства нещата и затова учените хора трябва да мислят върху това. Без сол и без виделина няма България. Българският народ има един корен долу в земята и един клон в Божествения свят: този народ трябва да роди плодове на клона си горе. Само така може да се охарактеризира един народ или една душа. Душите, наистина са индивидуални, но са едновременно и колективни. Колективността е закон на хармонията. Виделината можем да чувстваме с душата си, със сърцето си, с волята си. Друго нещо, което руши виделината, е гневът. Гневливият човек е човек без воля. На едно място в Писанието се казва: „Гневете се, но не съгрешавайте“. Гневът е известна енергия, неизползвана в добро направление. Всеки е изпитал след гняв едно отслабване, което показва, че е настанало демагнетизиране. – Трети елемент, който спъва виделината, е сладострастието. То е гробът на любовта. Колко млади моми и момци са отишли преждевременно в гроба от него! Любовта е хармонията, а сладострастието – отрова. Четвърти елемент, който съсипва виделината, е личността. Ако отидете в Америка ще видите, че в училищата, освен наука, децата учат и съответни за тях занаяти. Там всеки работи, всеки сам си изкарва прехраната и счита за унижение да очаква подаяния. Там уважават всеки момък или мома, които работят. Бих желал в България всеки да се стреми към труд; това се отнася до гражданите, защото за тях се явява опасност от леността, а не за селяните. Пети елемент, който руши виделината, е завистта. Завистта и гордостта са брат и сестра. Човек, който завижда, е и горд. Онзи, когото е обладала завистта, се наслаждава, когато гледа, че другите страдат. Спомнете си за онази Шекспирова драма, където скъперникът евреин сключил договор да се отреже месо от длъжника и настоявал за изпълнението на договора, макар длъжникът да е бил вече в положение да плати. Има и много други примери, където се проявявала тъй злорадно завистта. Двама се съдили и съдът, като ги изслушал, произнесъл се, че на единия ще наложи наказание два пъти по-тежко, и ги запитал, какво наказание искат да им се наложи. Онзи, комуто предстояло по-малко наказание, предложил да се извадят очите на другия. „Но и на тебе ще извадим едното око“, казал съдията. „Нека“, отговорил той, „но затова пък на другия ще се извадят и двете“. Човек с такава жестокост не може да има виделина. Завистта се явява и у политическите хора. В България има

доста много. Дайте място на благородните хора! Ако у някой човек има споменатите пет порока, спънете го, той не е на мястото си.

Като казва: „Вие сте виделина", Христос разбира хората на бъдещето. Когато Господ създаде света с неговите звезди, луна, слънце, Той каза: „Това е за бъдещите хора". Някой ми казва: „Кажи ми, какъв е миналият ми живот". – Той е написан на тебе. Сега може да имаш разстроен организъм, това обаче не значи, че си болен. Щом се махнат условията, които пречат на виделината, това разстройство ще изчезне. Друг порок, който пречи на виделината, е лакомството – да имате много. Ще ви приведа един пример за лакомство. В Испания имало един милионер, който заробил цели области. Всички се оплаквали от него и затова испанският цар заповядал да го затворят. В затвора, когато искал вода или хляб, взимали му по 1000 лева за чаша вода и късче хляб. „Това е най-голямата жестокост, която се върши спрямо мене", казва затворникът. „Това е твоето наказание", му отговорил царят, „иди си сега и не прави друг път това, което не искаш и на тебе да правят". За това Бог ви праща всички тези злини. Казвате за някого: „Той се е родил малоумен". Не е вярно, че майка му и баща му са го родили такъв, той сам си е майка и баща. Затова нещо има две теории: едни казват, че майките предавали своите качества на децата си; други, че детето съществува в невидимия свят като разумно същество и си избира подходяща майка, подходяща среда и ще влияе на майка си, като ѝ внушава добри мисли. Бременната майка може да определи, какъв ще бъде нейният син според това, какви мисли в това време я вълнуват. Ние можем да се противим на Божествения свят, но когато Законът Му започне да действа, силата ще премахне нашето безразсъдно съпротивление.

Вие, мъже и жени, които сте тука, сте виделина. За мене злото не съществува. Аз разбирам, че в Божествената хармония, зло не съществува, но извън Божествената хармония има зло. Ако решите да водите добър, благороден живот, вие ще имате тази виделина, тя ще бъде с вас. Тази виделина е разумна и всички стари мистици, които имат тази виделина, виждат необятен свят, пълен с най-хубавите цветове, с които се пълни тяхната душа. Когато сте разположени, имате тази виделина. Само че не можете да я задържите задълго. Някой път си мислите, че аз добре проповядвам, но казвате: „Кой знае каква цел има". Целта ми е да изпълня волята Божия. Не съм от онези, които лъжат; досега никого не съм лъгал, нито са ме излъгали. С нищо друго не може да ме подкупите, а само с добро, Истина, Любов и Мъдрост. Ако искате да служите на Бога и решите това да правите, само тогава Бог ще слезе от своето величие и ще ви направи добри хора и велики духове. Аз ви проповядвам за живия Господ, за Господа на двадесети век – който събаря затвори, пуска затворниците и носи хармония, ред и порядък, радост и веселие. Той носи такива блага, за които хората не са помисляли. Ще превърне тази земя в райска градина и вие, българите, ще живеете в нея. Всички ще бъдете живи, пак ще ви срещна и ще

видите дали е вярно това, което ви говоря, или не. Това не са илюзии, както може да си мисли някой. В илюзиите има следното качество: за пример, може да храните някого с илюзии, като му казвате, че сте му дали да яде, но след 40–50 дни той ще отслабне и ще умре. С илюзиите човек отпада и оглупява. Но ако вашата душа се храни, ободрява, живее от някаква мисъл, това не е илюзия. Желал бих всички българи и българки да бъдат велики – велики в Добродетел, велики в Любов, велики в Правда, велики в Мъдрост, велики в онази Божествена Истина на виделината, за която аз ви говоря. Разсъждавайте за виделината, тя е с вас, опитайте я, бъдете самостоятелни, влезте като пчелите във всеки цвят, за да си съберете медец. Не оставайте там да пренощувате – то е сладострастие, а вземете си меда и идете във вашия кошер.

Това е искал да каже Христос с думите: „Вие сте виделина“. – „Град, поставен на планина, не може да се укрие.“ Като влезете в този град, ще разберете смисъла на вашия земен живот. Вие си въобразявате, какъв ще бъде бъдещият ви живот. Той е вътре във вас и зависи от сегашния ви живот. Същото е и с всяка буба, която има в себе си всички елементи, необходими за превръщане в пеперуда. Няма да се мине дълго време и вие ще бъдете като тази пеперуда. Сега вие вървите по земята в права линия и се питате: „Има ли друг живот?“ Като станете пеперуди, вие ще видите, че има друг живот, и с вашите крилца, вашия ум и вашето сърце на виделината ще кацнете на най-хубавото Божествено дърво, Дървото на живота, ще разберете смисъла и ще бъдете радостни и весели.

Беседа, държана на 1 април 1917 г.

1917_04_05 Оправдание и спасение
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ОПРАВДАНИЕ И СПАСЕНИЕ

(Беседи пред Сестрите, 05.04.1917 Четвъртък, София)

„Защото със сърце вярва някой за оправдание и с уста бива изповядване за спасение." Римляном 10: 10

Ще се спра върху двете думи оправдание и спасение. Тези думи искам да приложите и да направите един опит върху тях.

Всяка жена се стреми към независимост. Докато е мома, тя гледа да излезе от къщата на баща си, да се освободи от майка и баща, да стане господарка в своя къща. Този стремеж е естествен и Божествен. Когато се ожени и влезе в новия живот, тя занася в своята къща чеиза си – ризи, възглавници, постелки; дарува тези- онези, нарежда къщата си и изпитва приятност от тази нова, така добре наредена къща. И наистина, нещастни са бездомните жени. Човек без дом е човек без характер. Тялото е една къща на човешката душа в духовния живот. Като при жената, по същия закон душата трябва да влезе в тялото и да го устрои. Някои искат да се освободят от тялото си и казват: „Кога ще се освободя от тялото си?" Има тела, от които човек може да се освободи. Това са онези нездравословни влажни изби без прозорци, в които хората хващат ревматизъм. Като излизаме от тях, това не значи, че трябва да излизаме и от здравословните къщи. Павел на едно място в Писанието казва: „Има дом неръкотворен." 1

Понятието оправдание произлиза от израза да оправим нещата. Кой човек е оправдан? Онзи, който не греши. Но за да не греши, човек трябва да има Знание, да разбира смисъла на нещата около себе си, да прави правилен избор.

Вие се стремите към свобода. Трябва всяка жена да има тази свобода, но с условие да може да я използва, като гради върху нея щастието и здравето на своя мъж, на своите деца. На жена, която не е свободна, мъжът и не е щастлив. Мислите ли, че болната жена е свободна? Жена, на която сърцето и умът постоянно се смущават, не е свободна. Не казвам, че умът не трябва да се вълнува. Смущение е едно нещо, вълнение – друго. Умът и сърцето трябва само на повърхността да се вълнуват, а не да се смущават издъно, за да не се размътват. Последното показва, че те са плитки, дълбочината им е само десет сантиметра. Питам, с десет сантиметра дълбочина какво може да се направи? Ако вземем десет сантиметра плат, какво може да се направи от него? Първото

и най-главно нещо за жената е да има дълбочина в сърцето си най-малко десет километра. В такава дълбочина, който се опита да ви смущава, ще се удави. Какво правят малките деца, когато намерят плитки локви около десет сантиметра? Влизат във водата, размътват я и им е приятно. Мъжете, като намерят такива плитки жени, размътват ги и са доволни от това. Тогава жените казват: „Ние сме много нещастни". В плитка вода се вдига голяма глъчка, там жабите през целия летен сезон крякат – голям кипеж и шум, които едва през зимата престават. Значи сърцата ви не трябва да са плитки, не трябва да има кипеж в тях.

Питам какъв е церът за такава локва, в която водата е застояла? Ще внесете струя нова вода в тази локва, ще прекарате вадичка, за да може прясната вода да измие всички останки от миналото. Христовото учение е една нова струя, която трябва да влезе в сърцата ви и да ги измие. И като ги изчисти, ще остави утайките на нивите ви, за да се наторят. Ще запитате как да се прекара този извор. Изворът сам ще дойде при вас. Христос казва на самарянката: „Водата, която Аз ще ти дам, ще бъде вътре в теб един извор на живот, който извира постоянно." Следователно думата спасение подразбира този извор.

Когато човек попадне в някоя пустиня, дето няма вода, устата му пресъхва, чувства непоносима жажда и единственото спасение е водата, иначе той е осъден да падне мъртъв. Подобно на пътника през пустинята, много жени умират от жажда със своите камили – със своя багаж. Вие сте слушали думата извор. Бих желал, като излезете на разходка вън от София, да опитате водата на такива извори. Но високопоставените дами, па и всички, ходят на разходка не по-далече от Борисовата градина, и то по едни и същи алеи, дето освен прах, нищо друго няма. Нагълтат се с прах и като се върнат у дома, казват: „Каква хубава разходка направихме!" Казвам: нагълтахте се с прах. Често хората, когато възприемат Христовото учение, служат си с едни и същи изтъркани фрази и после казват: „Заболя ме главата да слушам". То е, защото си гълтал прах. Това не е място за оправдание и спасение.

Думите оправдание и спасение имат седем значения. Аз ви говоря сега за едното значение и ако разберете него, тогава ще ви говоря за другите. Дойде някой приятел и ви каже: „Да отидем на разходка, но не далече, защото ме боли глава, сърцебиене имам, не съм свикнал." Значи вие сте хора с къси крака, докато Истината иска да ходи с дълги крака. Така вие несъзнателно ще дойдете до положението да вършите престъпления. Щом краката на хората станат къси, те започват да мислят лукави неща. Някой казва: „Не мога да отида на Витоша." Че ако не можеш да идеш на Витоша, как ще отидеш при Христа? Христовият Път е тесен и стръмен, той е Път на разумната човешка воля. В ума си кажете: „Ще отида с моите приятели на Витоша!" Ако не можеш в действителност, то

поне мислено ги проследи, пропътувай целия път в ума си! Това е философията на Живота.

Преди да се ожените, като се срещнете с вашите възлюблени, те ви наричат Ангели, обичат ви, умират за вас, не могат да живеят без вас, коленичат пред вас и колко плач, ридания и преструвки се изливат. Но това не е, защото не могат без вас, а с това те произвеждат ефект и искат да кажат: „Нека видят какъв е Господ!" Когато се оженят, жените почват да коленичат. Ето вашата философия – наместо мъжете, вие сега коленичите. Защо? Защото умовете и сърцата ви са плитки. Не го разбирайте в лош смисъл. Ако взема една мярка и опитам дълбочината на умовете и сърцата ви, ще констатирам един факт така, както си е. Тези думи, които ви говоря, аз ги тълкувам, те са в преносно значение, не ги разбирайте в обикновен смисъл. Сърцата ви могат да бъдат едновременно плитки и дълбоки. Ако в сърцата ви постоянно влизат утайки, дъното им ще се изпълни и те ще станат плитки. Има езера, които са станали плитки, а има и такива, които са станали по-дълбоки... Защо в жената се явява желание мъжът да коленичи пред нея? Да коленичиш, това означава закон на самоотвержението, на самопожертването. Като образуваш ъгли при коленичането, това показва, че си готов да слезеш долу и да се самопожертваш. Когато спреш и се жертвуваш за някого, значи ти коленичиш пред него. Но когато някой момък коленичи пред някоя мома, той я лъже. Кажете колко българки има, които живеят идеално с мъжете си и никога не са си казвали лоша дума? Аз ще ви оставя да размишлявате и сами да констатирате истината. Истината трябва да изпъкне – ни повече, ни по-малко! Тази истина не искам да ви я представя толкова бляскава, че да ви ослепи. Прекарвам я през много облаци, за да я направя поносима за вашите очи, и с това искам да ви избавя от илюзии, които създават всеки ден нещастия, защото тези илюзии ви отдалечават от Бога.

Когато Бог е изпратил една жена или един мъж на Земята, Той им е дал един бюджет. Ако някой ти го изяде, това е несправедливо. Никой няма право да ти го вземе, освен ако ти го дадеш доброволно. Кажеш някому: „Ти не се жертваш за мен." Няма защо той да се жертва за вас, защото ако той прави тази жертва, за да ви повдигне, той ще слезе. Такъв е Божественият закон – един слиза, а друг се качва. Ако мъжът слиза, жената се качва; ако жената се качва, мъжът слиза. Вие сега, като вървите, хвърляте една котва, улавяте мъжа и го сваляте така, че нито той върви нагоре, нито вие. Спирате се на едно място и се гледате. Такива са съвременните жени – спират своите мъже и не ги пускат да се качват. Тази е причината, поради която вие спите – понеже не можете да отидете на другия свят, не можете да слизате и да се качвате. Когато ви питат защо спите, вие отговаряте: „За да отиваме при Господа." Когато кажете: „Добре спах", то е защото сте били горе, но впечатлението, което сте придобили от там, е загладено, от него остава само една сянка на приятност. Някой път казвате:

„Лошо спах, лоши съница сънувах" – това значи, че си спряла мъжа си някъде. Това неестествено положение понякога произлиза от крайното користолюбие, което съществува у жените. Користолюбието ражда користолюбие, нещастието ражда нещастие, скръбта ражда скръб.

Когато говоря за страданията и нещастията, аз разбирам скръбта като обвивка на Божествената Истина. А съвременните хора обвиват скръбта в радост и следователно те я подслаждат отвън. Има такива хапчета – отвън ги обвиват със захар, а отвътре са горчиви. Господ сега не поддържа нито хомеопатията, нито алопатията. Първата лекува с малка доза горчиви прахове, за да действат, а втората – с голяма доза горчиви прахове; и болките престават. Когато е здрав, човек няма нужда от никакви хапчета. Знам много хора, които по навик от време на време си гълтат по някое хапче аспирин или хинин, за да не заболяват. С това те си внушават мисълта, че може да заболеят. Всеки ден си казвайте по една дума, която да е положителна. С това вашето положение ще се подобри.

Всички, които ме слушате, направете следния малък опит, за който ви давам срок една година, след което време вие ще сте свободни: първите шест месеца ще бъдат положителни – ще орете, ще сеете, ще жънете, а другите шест месеца ще бъдете пасивни – ще берете нова енергия. Да няма никаква сянка от съмнение, защото това, което казвам, може да се направи от всекиго. Смешно е да казвате, че не можете. Някой ден ще събера малките деца и с тях ще направя опит и ще докажа, че това, което не можете да направите, малките деца ще го направят, защото вярата у тях е по- голяма. Ще кажете: „Може да се излъжем." Може да се излъжете първата година, но втората година няма да се излъжете. Ще изпъдите тази мисъл, че ще се излъжете.
Там, дето Господ работи, няма лъжа и ще знаете този стих: „Всичко, което ще се случи с онези, които любят Господа, е за тяхно добро." Ще си турите това като мото: „Всичко, което ще се случи с нас, Господ ще го обърне за Добро." И след това нека дойдат всички лоши мисли, лоши желания, нека се опълчат всички лоши хора – вие не се бойте! Страх да няма, дръжте го вън от себе си!

Аз сега ще ви говоря за глагола мога. Какъв опит правихте вие досега? Вие го употребявахте само в първо лице: мога. Отсега нататък ще го употребявате във всички лица: мога, можеш, може, можем, можете, могат. Като срещнете спънка, ще кажете в себе си, в душата си: „Мога, можем, може! Мога аз. Можеш Ти, Господи, който си в мен, в моята душа. Може великият Ти Дух, който ме ръководи!" След това ще употребите и трите лица в множествено число. Вашата Вяра и вашата Чистота ще помагат на всички, които са горе, да съдействат на Божествената идея да се осъществи в Живота ви. В този Път се иска Божествено търпение и постоянство, докато Виделината преодолее във вас. Този опит ще го правите по всяко време, когато се усещате слаби. Ще го

правите сутрин между 4 и 7 ч. Точно в 4 ч. сутринта който може да стане и да започне драговолно своя опит. Когато изгрява сутрин Слънцето, ще кажете:
(в 1 лице): Мога! – Така да изгрее моето Слънце в моята душа.

(във 2 лице): Можеш! – Така да изгрее Божието Слънце в моята душа.

(в 3 лице): Може! – Така да изгрее Слънцето на моя дух.

(в 1 лице мн. число): Можем! – Така да изгрее Слънцето на нашите Ангели.

(във 2 лице мн. число): Можете! – Така да изгрее Слънцето на Великия Господ на Мира в нашите души.

(в 3 лице мн. число): Могат! – Така да изгрее Слънцето на всички Слънца в нашите духове.

Така трябва у вас шест слънца да изгреят. На всяко слънце ще се спирате по четири минути; общо двадесет и четири минути ще се употребяват за изгряването на шестте слънца.

Правилото, което ще спазвате, е следното: ще ставате тихо, спокойно и след като се умиете, ще застанете тихо, без всякакво смущение – нищо да не ви плаши. Може да сте неразположени при ставането си, може да се чувствате, като че ли ви е крив светът. Но вие се изправете и кажете горните думи тихо, всеки за себе си. Ще вземете едно тефтерче и всяка сутрин в продължение на шест месеца ще си отбелязвате в колко часа сте станали и колко пъти сте закъснели. Като изговорите тези думи, ще почувствате една приятност под лъжичката и духът ви ще се повдигне. Трябват ви шест години, за да разберете как изгряват тези слънца. Този опит продължавайте шест месеца, а също го предайте, препоръчайте го на някои свои приятелки. Ще започнете от 6 април. Някои ще попитат дали ще може да се става толкова рано и т.н. Такива мисли да няма! Ще отбелязвате в тетрадките си какво е било времето, като го разделите на отделни графи: ясно, облачно, дъждовно, ветровито. Всички тези състояния на времето са добри. Ако е дъждовно или облачно, не се оплаквайте никога през тези шест месеца. Ако е дъждовно, ще кажете: „Днес времето е дъждовно – Бог го пречиства и нивите ще родят повече." Ще гледате всичко това да приложите. И от вашите другарки ще искате обещание, че ще го изпълнят.

През първия месец, когато изговаряте всички шест точки, ще наблягате най-много на първата; през втория месец ще изговаряте пак всички, но ще наблягате на втората точка и т.н. Искам да бъдете тихи, спокойни и

благословението, което дойде, ще бъде толкова, колкото ви е потребно. Дъждът, като вали, ще даде на всяко растение толкова влага, колкото му е потребна.

Искам да произведете една благоприятна вълна и от всичко, което ви се случва през тези шест месеца, ще се стараете да извадите поука, да извадите добрата страна от неприятността и да намерите ползата от нея. Ще кажете: „За Добро ще бъде всичко това за онзи, който люби Господа!” После ще употребите следните изречения:

Вярвам в Тебе, Господи, който си говорил в миналото.

Вярвам в Тебе, Господи, който ми говориш сега. Вярвам в Тебе, Господи, който ще ми говориш в бъдеще.

Да дойде Твоята Виделина върху всички ни.

Да се прослави Името Ти.

Да се въдвори Царството Ти.

Да се изпълни Волята Ти на Земята, както се изпълнява горе на Небето.

През деня, ако ви се внуши да четете някой псалм или нещо друго, четете, но само ако усещате дълбок вътрешен стремеж към това. Като прочетете горните изречения, размишлявайте върху неща, които могат да ви повдигнат, размишлявайте за всичко, което е най- красиво в света и ще видите как ще ви се представят най-хубави картини. Само по този начин ще можете да изправите миналото и да си приготвите условия, добри за бъдещето. Този е пътят, по който ще може да калите волята си и да облагородите ума и сърцето си. Разбира се, светът ще върви по същия път, но всичко ще се обърне на Добро.

През тези шест месеца някога ще се почувствате по-обезсолели; тогава ще употребявате следното изречение: „Господи, стопли сърцето ми с Твоята Любов!” Ако умът ви понякога се позамъгли, ще кажете: „Господи, просвети ума ми с Твоя Дух!” или „Дай Виделина на моя ум чрез Твоя Дух!” След това стойте си спокойно; може да минат един, два, три, четири часа, но резултат без друго ще имате.

След като изгреят шестте слънца едно след друго, ще има резултат. През тези шест месеца ще гледате да бъдете в добри отношения с мъжете си, с децата си, с окръжаващите ви и ще говорите само за полезни работи. Ако някой път се излъжете и кажете за някого лошо, ще си го запишете в тетрадките си – ще бъдете искрени спрямо себе си.

Друго едно правило: ако някоя от вас сама не може да си помогне, ще повика една сестра; ако и двете не могат, ще повикат трета и заедно ще изпълнят молитвата си. Събирането всякога трябва да става преди обяд, до 12 ч. най-късно, защото тогава има добри влияния.

Ето как се „оправдава” и „спасява” човек. Това е първото значение на тези думи.

Колкото обични приятелки имате, дайте им този наряд, този съвет. Щом имате дълбоко подбуждение, кажете това нещо и на други; тогава ще се благословите и вие, и те. Така ще просветне вашата Виделина пред ближните ви.

Мир на всички!

Обяснителни бележки:

1 Учителя цитира Второ послание към Коринтяни 5: 1.

Беседи пред Сестрите
05.04.1917 Четвъртък, София

1917_04_08 Яковъ и Исавъ
Издателска къща „Жанул-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ЯКОВЪ И ИСАВЪ

И видѣ сънь, и ето стълба поставена на земята, на която върхътъ стигаше до небето: и ето, ангелитѣ Божии възлазѣха и слазѣха по нея. (Битие, гл. 28, ст. 12)

Прѣдметъ на днешната ми бесѣда ще бѫде Яковъ и Исавъ. Вѣрвамъ всички да сте запознати съ тѣзи два характера отъ свещената история. Яковъ и Исавъ сѫ двама братя, Яковъ е по-малкия и Исавъ – по-голѣмия. Разликата по отношение на годинитѣ имъ е много малка, може би само съ нѣколко часа. Отъ този разказъ или отъ този древенъ примѣръ на Свещената история, азъ ще извадя на сцената седемь характера.

Казва се, че когато двамата братя били заченати, смущавали утробата на майка си и било казано, че ще се родятъ два народа и по-голѣмиятъ ще слугува на по-малкия. По-рано се родилъ Исавъ, а послѣ Яковъ, но той държалъ петата на брата си. Разликата между двамата братя е била тази, че Исавъ билъ космать, а Яковъ – гладъкъ т.е. женственъ, нѣмалъ такива косми. Отъ чисто физиологическо гледище Исавъ е човѣкъ на природата, човѣкъ, който прѣдставлява нисша култура, отворенъ, чистосърдеченъ, импулсивенъ, но не цѣни живота, живѣе отъ день за день. Има хора, които като се наядатъ днесъ, казватъ: „Благодариме ти Боже, днесъ се наядохме. Ти утрѣ пакъ ще се погрижишъ за насъ.“ Тази благодарность е само по отношение къмъ храната. За такива хора българитѣ казватъ, че тѣ живѣятъ отъ днесъ за утрѣ.

Яковъ е другъ типъ – по-женственъ, не толкова смѣлъ, съ нѣкои лоши чърти, а именно: хитрость и лукавство. Той прилича на съврѣменнитѣ сарафи, които всѣкога печелятъ, никога не губятъ. Споредъ тогавашнитѣ обичаи, на Исавъ се е падало да приеме благословението на баща си, като първороденъ, но въ ума на Якова, по-малкия братъ, се заражда желание да отнеме благословението на Исава. Такъвъ случай му се отдаде скоро. Исавъ се връщаше единъ день гладенъ отъ полето и поиска отъ Якова да яде. „Ще ти дамъ, му отговори той, но ако ми дадешъ твоето благословение.“ – „Какво ми струва то, когато азъ съмъ гладенъ,“ му казалъ Исавъ и се заклѣлъ да отстѫпи своето първородство.

На сцената изпѫкватъ още два характера: майката и бащата на двамата братя. Бащата обичалъ Исава, а майката – Якова. Може да се каже, че Яковъ напълно приличалъ на майка си, носилъ нейния умъ. Исавъ прѣдставлява човѣка съ своето естествено тѣло, нисше съзнание, а Яковъ прѣдставлява човѣшкото сърдце, стрѣмежа на човѣка къмъ животъ. Майката прѣдставлява човѣшкия

умъ, а слѣпиятъ баща прѣдставлява човѣшкия разумъ, който е достигналъ пълното си развитие.

У майката се заражда желание, нейниятъ любимъ синъ да вземе първородството, а бащата обичалъ повече Исава и искалъ, както се слѣдва по обичая, той да приеме благословението. Като ослѣпѣ Исаакъ, бащата, извика единъ день при себе си Исава и му каза: „Вземи орѫжията си, иди на ловъ и ми сготви отъ лова си вкусно ястие, да ямъ и да те благословя прѣди да умра." Отиде Исавъ на полето за ловъ и да го донесе на баща си. Майката Ревека, като чу това, каза на Якова: „Баща ти каза на Исава да отиде на полето и да му сготви хубаво ястие, за да го благослови, затова иди ти въ стадото, вземи двѣ ярета, да ги сготвя вкусно и да занесешъ ядене на баща си, за да те благослови вмѣсто Исава." Яковъ отговорилъ: „Братъ ми е мѫжъ косматъ, а азъ гладъкъ и баща ми ще ме познае, тъй че вмѣсто благословението му, ще си навлѣка проклятие." – „Не бой се, азъ ще те измѣня", отговорила майката. Облѣче тя Якова съ дрехитѣ на Исава, покри рѫцѣтѣ и шията му съ кожата на яретата, сготви вкусно ястие и го изпрати при бащата, отъ когото и взе благословението му.

Ще ви изтъкна тукъ закона на развитието. Никоя постѫпка, била тя добра или лоша, не може да остане безъ послѣдствие. Всѣка мисъль, всѣко желание, колкото малко и да е, всѣкога остава отпечатъкъ върху душата на човѣка и върху цѣлия човѣшки организъмъ. Съврѣменнитѣ хора, хората на XX векъ не разбиратъ добрѣ този законъ и мислятъ, че трѣбва само да ядемъ и пиемъ. Че майката не е въ съгласие съ мѫжа си, това не е важно за тѣхъ, тѣ очакватъ добри дѣца. Този Божественъ законъ гласи: Между мѫжъ и жена трѣбва да сѫществува една абсолютна хармония, разбиране, но то не се разбира да бѫде напълно еднакво, защото възможно ли е единъ мѫжъ да прилича напълно на една жена и обратно? Може ли единъ мѫжъ да опише въ какво се състои характера на една жена и обратно? Често писатели пишатъ по този въпросъ, но никой не може въ подробности да опише тънкоститѣ, които различаватъ мѫжа отъ жената. Въ чисто физиологическо отношение има чърти, които отличаватъ мѫжа отъ жената. Въ жената прѣобладаватъ по-крѫгли линии, а въ мѫжа – повече счупени линии. Крѫглитѣ линии означаватъ мекость, а счупенитѣ линии – острота. Това показва, че въ мѫжа има много хроматически тонове.

Отъ цитирания разказъ се вижда, че майката дава съвѣтъ на сина си да излъже бащата. За да даде такъвъ съвѣтъ, това показва, че и тя е много пѫти лъгала. Нѣкой казва: „Днесъ излъгахъ." Лъжа не сѫществува само отъ днесъ, тя сѫществува отъ най-древни врѣмена. Сега питамъ: дали тази лъжа е наслѣдена отъ животнитѣ или животнитѣ отъ човѣка? Дали човѣкътъ, като се подигалъ по тази Божествена стълба нагорѣ, я придобилъ или като е слизалъ надолу е придобилъ лъжата? Когато Яковъ е излъгалъ брата си, той е билъ на 32 години, пълна, зрѣла възрасть, това е периодътъ когато се сформирува човѣшкия

характеръ. Именно въ този периодъ той умишлено открадва благословението на брата си. Какви сѫ били послѣдствията слѣдъ това открадване? Четиридесеть и четири години слѣдъ тази случка Яковъ е трѣбвало да бѣга отъ брата си, за да го не убие, за което баща му го съвѣтва да отиде при чича си Лавана. Напусна Яковъ бащиния си домъ и тръгна за дома на чича си, но като залѣзе слънцето, прѣнощува срѣдъ полето и сънува единъ сънь: видѣ той стълба, поставена на земята, на която върхътъ стигаше до небето и ето ангелитѣ божии възлизаха и слизаха по нея.

Господь е едно сѫщество, което вижда всички мисли и желания, хроникира ги и нѣма да остави нищо въ свѣта невъзнаградено и ненаказано. Знаете ли на колко години е билъ Яковъ, когато е бѣгалъ отъ брата си? – На 76 години. Тогава отива той при чича си Лавана и тукъ намира единъ учитель по-хитъръ отъ него – самия Лаванъ. Въ този домъ изпѫкватъ още три нови характера: Лаванъ и двѣтѣ му дъщери – Лия, по-голямата и Рахиль, по-младата. Лаванъ е отличенъ базиргянинъ, човѣкъ съ много добъръ практически умъ. Лаванъ пита племяника си: „Като ще останешъ при мене да ми работишъ, каква заплата искашъ за това?“ Яковъ, прѣди да дойде въ кѫщата на чича си, срѣщна Рахиль съ стадото, налѣ ѝ вода отъ кладенеца, цѣлуна я и ѝ каза, че сѫ роднини. Влюбва се въ Рахила и когато чичо му го пита, каква заплата иска за работата си, Яковъ казва, че иска да се ожени за Рахила. Ергенинъ на 76 години иска да се ожени за млада мома.

Въ тази повѣсть Рахила играе роль на идеалното, възвишеното. Думата „Рахиль“ е съдържателна сама по себе си. Лаванъ се пазарилъ съ Якова да му слугува той седемь години, но слѣдъ изтичането на седемтѣ години да му даде Рахила, но Лаванъ го излъгалъ и му далъ по-старата си дъщеря Лия. На сутриньта, Яковъ вижда, че не Рахила, а Лия е неговата жена. Запитва чича си: „Защо ме излъга?“ – „У насъ, споредъ законитѣ, се дава по-старата дъщеря, а не младата. Поживей съ Лия седемь години, а слѣдъ това ще ти дамъ Рахила.“ Тукъ дѣйствува закона на връщането. Понеже Яковъ излъга баща си и брата си, сега му се връща по сѫщия начинъ. За тѣзи двѣ лъжи той трѣбваше да слугува 14 години – седемь за гдѣто излъга брата си и седемь за гдѣто излъга баща си.

Вие, които ме слушате, ще кажете: „Ние сме свободни отъ тѣзи грѣшки на Якова.“ Трѣбва да вземете ролята или на Рахила, или на Лия, или на Якова и Исава, или на Лавана, или на Исака и Ревека. Това сѫ седемтѣ характера въ свѣта. Често хората въ този свѣтъ продаватъ своитѣ желания и мисли тъй както Лаванъ продава своитѣ дъщери, за да се обогати. Този свѣтъ е единъ Лаванъ, едно слизане и качване. Въ този свѣть ще слугувате, ще страдате, ще се лъжете и тозъ или тази, които се обичатъ, нѣма да могатъ да се взематъ. Лия прѣдставлява жена, която е взета за паритѣ ѝ, а не по любовь. Но Яковъ е трѣбвало да вземе нея, иначе нѣмало да му се даде Рахила. Това сѫщото нѣщо се

повтаря въ съврѣменното общество: нѣкой бѣденъ момъкъ, като Якова, иска да се ожени, но по нѣмане срѣдства не може и тогава той играе ролята на Лавана. Излъгва нѣкоя мома да го поддържа, отива въ странство и ѝ казва, че като се върне, ще се ожени за нея. Като се върне, той я излъгва, оженва се за Лия. На изоставената той казва: „Ти си наистина хубава, но въ този свѣтъ съ хубость се не живѣе, живѣе се съ пари, трѣбва ми богата жена, азъ съмъ човѣкъ съ култура, благороденъ, мекъ.“

И при Лавана Яковъ показа своето изкуство за разбогатяване, защото той билъ хитъръ човѣкъ на 76 години. Като слугува 14 години на Лавана, той остана при него още седемь години, за да придобие богатство – овци, камили, осли и др., и направилъ договоръ съ Лавана всички на пръчки и на капчици овци, кози и агнета да бѫдатъ негови, а останалитѣ на Лавана. Отдѣли тѣзи отъ стадото и ги взе за себе си. Когато зачевали неговитѣ овци и кози, той ги поилъ въ корита, въ които турилъ пръчки, на които направилъ бѣли рѣзки, та като дохождало стадото да се пои, да зачева такива на пръчки и на топки агнета и кози. Така Яковъ разбогатѣлъ много и прѣкаралъ при чича си 21 години, слѣдъ което врѣме се върналъ при брата си.

Нѣкой казва: „Защо да не съмъ и азъ богатъ въ този свѣтъ?“ Трѣбва да научите изкуството на Якова, да имате неговата смѣлость. Наистина, въ характера на Якова има извѣстни лоши чърти, но Богъ го подложи на строго изпитание, на голѣми страдания. Човѣкъ на 76 години да пасе овцетѣ на своя чичо и за всѣко изгубено агне и яре той да бѫде отговоренъ и колко пѫти е билъ заставянъ да плаче.

При този си животъ, той е дошълъ до извѣстно съзерцание и разказва повѣсть, че когато се връщалъ назадъ при брата си, съ женитѣ и синоветѣ си, Господь му се явява въ една особена форма. Яковъ осталалъ прѣзъ нощьта при единъ потокъ, а изпратилъ пратеници при баща си и брата си съ подаръци и смирна, защото се страхувалъ да отиде първъ при тѣхъ, безъ да ги прѣдизвѣсти. Осталалъ Яковъ на това мѣсто цѣла нощь и прѣкаралъ въ разсѫждения върху живота си, прекаралъ, голѣма морална борба, въ която видѣлъ всички лоши послѣдствия и търсилъ начинъ какъ да се освободи. Остана Яковъ самъ и съ него се борѣше единъ човѣкъ до зазоряване. Като видѣ, че не му надви, докосна се до става на бедрото му и го измѣсти. „Остави ме да си ида, защото се зазори“, рече той на Якова. Яковъ му рече: „Нѣма да те оставя да си идешъ, докато не ме благословишъ.“ – „Какъ ти е името?“ – „Яковъ.“ – „Отъ сега нататъкъ нѣма да бѫдешъ Яковъ, а Израиль, защото си билъ въ борба съ Бога и съ человѣци и си надвилъ.“

Този человѣкъ е билъ ангелъ. Името Яковъ значи „запинатель“. Когато се измѣня характера на човѣка, измѣня се и неговото име. Когато искашъ да

измѣнишъ характера на единъ вълкъ, трѣбва да измѣнишъ името му. Ако името ви не се измѣня, нѣма и въ характера ви промѣна. Да се измѣни лицето ви, трѣбва да се измѣни и името ви. Формата и името, това сѫ двѣ нѣща равносилни въ онзи свѣтъ. Отъ колко букви се състои името ви, въ какъв редъ и порядъкъ сѫ наредени гласнитѣ и съгласнитѣ букви, означава качеството на характера и силата, която се съдържа въ душата на даденъ индивидъ. Името ви опрѣдѣля силата на характера въ духовния свѣтъ. Напримѣръ името на Яковата майка Ревека, въ български и еврейски езикъ има двѣ противоположни значения, но то е по отношение на тѣзи два народа, въ какво отношение се намиратъ единъ спрѣмо другъ.

Това събитие е било прѣди 1836 години [прѣди Христа]. Тогава тѣзи народи сѫ инволирали, а съврѣменнитѣ хора еволюиратъ. Слѣдователно сега има двѣ култури: култура на интуиция и култура на чистия разумъ, на разсѫдъка. Ако искатъ да примирятъ тѣзи двѣ култури, трѣбва да примирятъ тѣхнитѣ течения. Когато искате да дадете едно правилно обяснение за растенията, трѣбва да изучите тѣхнитѣ листа, корени, стъбла и т.н. Въ всѣки човѣкъ има двѣ движения – Яковъ и Исавъ, които живѣятъ у него. Исавъ е грубата човѣшка воля. Такъвъ човѣкъ, като не цѣни своето благословение, продава го. „Защо ми е то на другия свѣтъ, защо ми трѣбва благословение, казва Исавъ, тукъ, тукъ се изисква животъ.“ Но всѣки днешенъ день съставлява условия за утрѣшния животъ. Нашиятъ сегашенъ животъ е резултатъ на миналия.

Всички, които ме слушате, мислите, че за първи пѫть сте дошли на земята. Азъ бихъ ви попиталъ: Какъ ще обясните това противорѣчие, което сѫществува въ вашия характеръ? Ако сега за прръвъ пѫть излизате отъ Бога, тъй чисти, както би трѣбвало да сте, тогава отъ гдѣ иде това противорѣчие, това отцѣпване? Значи не сте излѣзли сега отъ Бога. Когато нѣкого затворятъ въ затворъ и послѣ освободятъ, казватъ за него: „Той сега излиза и сега влиза въ живота, въ обществото.“ Но гдѣ бѣше той прѣди да влѣзе въ затвора? – Пакъ въ живота. Четете живота на Жанъ Валжана и ще видите, че той, слѣдъ като прѣстоя затворенъ въ затворъ, стана добъръ човѣкъ. Всѣки иде отъ затворъ, отъ долната сфера на астралния свѣтъ. А всѣка душа, която иде отъ долна сфера, не може да прѣобладава такъвъ замахъ на благородство. Наблюдавайте малкитѣ дѣца, какъ дохождатъ съ обработени, готови добри или лоши характерни чърти. На едно тригодишно дѣте давате една ябълка, но то я скрива, за да може само да я изяде, отъ гдѣ у него тѣзи качества на самолюбие? Ще кажете: „Отъ майката.“ Майката отъ гдѣ го е наслѣдила? Това не е положителна философия.

Всѣко едно лошо желание се явява отъ неразбиране на нѣщата. Исавъ и Яковъ искатъ да постигнатъ нѣкои нѣща, но чрѣзъ различни методи. Има хора, които чрѣзъ страдание постигатъ нѣщо и така се облагородяватъ, а други не се нуждаятъ отъ такива страдания. Когато единъ скулпторъ иска да издѣла едно

произведение, той слага върху камъка чука и съ него го изкарва, а природата по другъ начинъ си изкарва своитѣ произведения. И първото е една култура, но низка и второто – дѣлото на природата е друга култура. Когато плодоветѣ се образуватъ и това е култура, но тукъ природата работи. И у насъ има такава култура. На всѣко желание, на всѣки потикъ у васъ, дайте му условия и не се грижете дали ще се осѫществи това желание. Ако сте единъ скулпторъ, трѣбва да знаете условията, за да може да направите прѣдмета и затова трѣбва да се грижите, но ако работи природата, не трѣбва да мислите за това нѣщо. Обикновено единъ пѫть Господь работи у васъ, а другъ пѫть – вие, постоянно става смѣна. Осемь часа работете, а послѣ спете.

Знаемъ за велики и прости хора, които въ такава смѣна сѫ получили най-добри потици за работа. Напримѣръ нѣкои лоши хора сънуватъ лоши сънища, отъ които се поправятъ. Изпращате нѣкого на бойното поле, ако той има нѣкои недостатъци, бойното поле не му дѣйствува тъй изправително, както ако сънува нѣкой лошъ сънь. Човѣкъ, като лѣга да спи, трѣбва да остави всичкитѣ си раници, всички грижи и да се остави на Този Великъ Духъ да работи въ неговото сърдце и Той ще работи. Ако се научите да спите добрѣ, като се освободите отъ всичкитѣ си мисли и желания, ще забѣлѣжите, ако направите този опитъ въ продължение на единъ мѣсецъ, че всичкитѣ разстройства у васъ ще прѣминатъ. Ако си неврастеникъ, ще се поправишъ.

У хората има стрѣмление да се чернятъ единъ другъ. Като видятъ, че нѣкой се издигне, било като министъръ или на другъ нѣкой важенъ постъ, започватъ журналиститѣ да мислятъ какъ да го очернятъ, какъ да го свалятъ. Отъ това и у тѣхъ лошъ сънь. Не е въпросътъ какъ да се сниматъ и качватъ хората, въпросътъ е ако сме скулптори, да работимъ, да вършимъ работата, за която сме опрѣдѣлени: ако спимъ – да спимъ добрѣ. Има единъ Божественъ сънь, въ който душата се успокоява и получава благословение. Има сънь и отъ пиянство, но отъ него нѣма спокойствие. Божественъ бѣше сънътъ на Якова, който като заспа, у него се пробуди мисъльта за Рахила. Този дъртлакъ така се облагороди. Извинете за тази дума, но дъртлакъ казвамъ за човѣкъ, който знае много, който е практиченъ, има много опитность.

Въ Америка има много проповѣдници, които искатъ да имъ се плаща за проповѣдитѣ и се пазаруватъ. Нѣкои питатъ: „Какъ не се поправя свѣтътъ?“ Какъ да се поправи свѣтътъ, когато всичко свято се продава за пари. Но когато Яковъ видѣ Рахила, той се съгласи да работи за нея даромъ. Съ това той разбра какво е да служишъ чрѣзъ закона на любовьта. Ако не служите на Бога, не може да се облагородите. Кѫдѣ ще намѣримъ Бога? – Въ жена като Рахила. Често въ нашия животъ трѣбва да дойде случай, който да изпита нашия характеръ.

Единъ французинъ живѣлъ дълго врѣме въ Африка, гдѣто придобилъ голѣми богатства. Връща се въ Парижъ и понеже не мислилъ да се жени, скроилъ единъ начинъ, съ който да провѣри при кого отъ двамата си братовчеди ще може да живѣе. Съобщава на братовчедитѣ си, че изгубилъ всичкото си богатство и пита единия отъ тѣхъ, може ли да живѣе при него и колко врѣме? Той го приелъ, но като постоялъ една седмица, прѣдлага му да си отиде на друго мѣсто. Отива при втория си братовчедъ. Заживѣва при него мѣсецъ, два и братовчедъ му го задържалъ постоянно, като му казвалъ да се не безпокои за нищо, а да остане завинаги съ тѣхъ. Отъ това той разбралъ, кой е истински и безкористно разположенъ къмъ него и открилъ истината. Казалъ, че богатството му не е загубено и той го дава на втория свой братовчедъ. Когато първиятъ узнава тази работа, започва да му прави визити, да се извинява, но той му отговорилъ: „Късно е вече.“

Така и Господь ще дойде като единъ французинъ, като една млада, бѣдна жена, като бѣденъ момъкъ или като бѣдно дѣте и ако вие сте вѣрни на вашия идеалъ, ще разберете дълбокия смисълъ, тъй както Яковъ разбра що значеше тази стълба, на която се качваха и слизаха ангелитѣ. Тази стълба не е дигната, тя днесъ има по-голѣми разклонения. Бихъ желалъ всѣки отъ васъ да види тази стълба и когато дойдете само до първото стѫпало, ще разберете смисъла на земния животъ, смисъла на страданията, които усѣщате. Тѣзи страдания сѫ само една обвивка, въ която се криятъ добритѣ сокове. Всѣко сѣме е обвито въ такава обвивка, за да се не изгубятъ соковетѣ. Страданията на земята сѫ обвивки на щастието на блаженството.

Мнозина отъ васъ не вѣрвате на това, за което имате право, защото трѣбва да го опитате и послѣ да повѣрвате. За да опитате тази велика истина, трѣбва да минете прѣзъ тѣзи голѣми изпитания. Яковъ за своята лъжа е слугувалъ 21 години, а Мойсей за едно убийство е слугувалъ 40 години на еврейския народъ. Всѣкога прѣгрѣшенията въ свѣта се изкупуватъ чрѣзъ страдания. Ако нѣкоя жена е направила нѣщо лошо въ миналото си, то като се ожени, ще попадне на лошъ мѫжъ, ако като слугиня е сгрѣшила, ще попадне на лоша господарка. И ще се запитватъ: „Защо е толкова лошъ мѫжътъ ми къмъ мене?“ „Защо е толкова лоша господарката ми?“ Това е неизбѣжниятъ законъ на кармата, който се връща къмъ тебе. Прослѣдете цѣлата история и ще видите, че този законъ дѣйствува планомѣрно и понеже за въ бѫдеще искате да имате добри синове и дъщери, трѣбва да живѣете въ закона на любовьта. Яковъ имаше 12 сина, но отъ Рахила имаше само единъ – Йосифъ, който бѣ роденъ чрѣзъ закона на любовьта и за когото баща му работи цѣли седемь години. Ако вие може да слугувате за васъ цѣли седемь години, вие ще имате Йосифа. Ако се ожените обикновено, безъ да сте въ закона на любовьта, вие ще имате Иуда, Симеона и други синове, родени отъ Лия, тази, която не е възлюбена.

Слѣдователно нашиятъ умъ и сърдце по сѫщия законъ трѣбва да се прѣродятъ. Азъ вѣрвамъ, че човѣшкото сърдце, човѣшкиятъ умъ по сѫщия начинъ се раждатъ, като дѣцата. Единъ виденъ американски писатель разказва за деня, когато неговиятъ умъ се родилъ, какъвъ тържественъ день билъ. Да съзнаешъ това, то е такава радость, каквато майката изпитва, че се родилъ синъ или дъщеря. Както дѣтето извиква, когато се роди, така и вие извиквате, когато съзнаете пробуждането на вашето сърдце и умъ. То е деньтъ когато вашиятъ умъ е вземалъ кормилото въ своитѣ рѫцѣ.

Всички хора отъ XX векъ сега сме при тази стълба. Това, което Яковъ видѣ на врѣмето си, се отнася до сегашно врѣме. Той видѣ, че въ XX векъ ще започнатъ ангелитѣ да слизатъ и възлизатъ, ще се роди една нова култура, ново брожение, сближение между всички хора. Това страдание, което усѣщаме, е болезнена или раждающа жена. Тѣзи ангели слизатъ единъ по единъ, идатъ да се въплотятъ въ човѣшкия умъ и сърдце. Онзи, Който ги изпраща, наблюдава за послѣдствията. Той е Господь.

Като ви говоря за Господа, нѣкой пѫть ще ви дамъ възможность да чуете какъ говори Господь. Излѣзте рано сутринь, пролѣтно врѣме, когато природата се развива, когато цвѣтята цъфтятъ, вдайте се въ съзерцание и ако имате тънъкъ слухъ, ще доловите една музика, която причинява радость. Излѣзте въ гората, ще чуете едно шумоление, една музика между листата. Ако вашиятъ слухъ е малко по-развитъ, ще чуете Божествената рѣчь. Тя не е въ многоглаголствуването, може да чуете само една дума, но нѣма да я забравите никога. Азъ съмъ виждалъ млади момци и момичета, които взели едно писъмце отъ своя възлюбленъ, скриватъ го и го прочитатъ и прѣпрочитатъ, а тамъ е писано само „обичамъ те“. Колко много съдържатъ тѣзи двѣ думички! Стига да може да напишете или изговорите „обичамъ ви“.

Разказваше ми единъ господинъ въ Америка, че единъ пѫть се намиралъ въ много отчаяно положение и рѣшилъ да се самоубие. Въ това врѣме наблизо нѣкѫдѣ единъ неговъ приятель пѣе и долитатъ слѣдните думи до ухото му: „Азъ за тебе само мисля и никога нѣма да те забравя.“ – „Всичко тогава забравихъ и разбрахъ, че има нѣкой да мисли за мене.“ Така и вие може да сте въ такова отчаяние, въ нѣкакво недоумѣние въ живота, но въ единъ редъ само на една свѣтска пѣсень може да съзрѣте много нѣщо.

Въ българскитѣ народни пѣсни, въ които се възпѣва Ивана, Стоянка и други, това има съвсѣмъ друго значение. Това сѫ въздишки на душата, която се стреми да се освободи, да владѣе тѣзи елементи на природата. Когато каже нѣкой, че иска да умре, то значи: „Азъ искамъ да умра като единъ цвѣтъ и да завържа.“ Слѣдователно смъртьта е всѣкога емблема на новъ животъ. Когато умираме, наново се раждаме, а когато се раждаме – наново умираме.

Всички, които ме слушате, ако искате да вървите въ този пѫть, който е пѫть на свободата, освободете се отъ тѣзи голѣми грижи, които имате. Не разбирайте, че не трѣбва да мислите, трѣбва да мислите, но не и да се грижите. Всѣки да си опрѣдѣли каква е неговата програма. Ако имате една майка като Ревека, баща като Якова, ще кажете: „Мамо, не ме учи на такъвъ урокъ – да лъжа.“ Ако имате чичо като Лавана, ще му кажете да не използува любовьта на роднинитѣ. Колко синове и дъщери сѫ нещастни и се самоубиватъ, защото родителитѣ имъ не искатъ тази мома или този момъкъ. Оставете да си изберат тѣ когото искатъ. Нека страдатъ, нека страдатъ отъ любовь. Покажете ми човѣкъ въ свѣта, който е миналъ безъ страдания. По-добрѣ е да се страда за извѣстна идея, отколкото да нѣмашъ такава. Когато майката страда и ражда, тя е благословена. Но когато майката страда и ражда, а дѣцата ѝ умиратъ, този животъ не го разбирамъ. Ако нашитѣ мисли и желания постоянно умиратъ, защо ни е такъвъ животъ?

Ще кажете: „Това не е истина.“ Питамъ тогава: кое е истина? Вие имате една душа, която иска да люби, да живѣе, да бѫде свободна въ своето развитие, вие имате единъ умъ, който иска да бѫде свободенъ въ своето развитие и ако вие убиете всѣко добро проявление на душата и на ума, какъв е този животъ? Но да не лъжете, проявявайте се свободно. Законътъ е неизбѣженъ, дава се всѣкиму заслужено възмездие. Баща, който ражда неблагонадежденъ синъ, за което е той причината, при другъ животъ, пакъ ще се прѣроди у сѫщия човѣкъ. Тъй че за въ бѫдеще ще се върнешъ пакъ при сѫщитѣ условия. Единъ индивидъ трѣбва да работи за своя народъ, защото ще се върне пакъ въ сѫщия народъ. Съдѣйствувай за доброто на този народъ, така ще бѫдешъ за другъ пѫть по-добрѣ при него. Всички трѣбва да работятъ за общото благо на единъ народъ, защото всички сѫ колективни единици.

Ние трѣбва да разберемъ този въпросъ чисто индивидуално за насъ, не трѣбва да гледаме какво ще бѫде положението на българския народъ. Българскиятъ народъ е нѣщо цѣло, но душитѣ сѫ по-важни за Бога, отколкото цѣлия народъ. За Бога една добра душа му важи повече отколкото единъ нечестивъ народъ. Единъ човѣкъ, който носи добро, миръ и подига хората въ свѣта, струва повече отколкото единъ цѣлъ народъ, който внася скърби, страдания и разрушения за човѣчеството. Питамъ: кѫдѣ е великата Римска империя, когато се роди Христосъ? Какво стана съ нея? – Нищо. Имаше по това врѣме единъ Човѣкъ, 'който умрѣ като разбойникъ, но Неговитѣ идеи и днесъ сѫществуватъ и владѣятъ свѣта. Той струва повече отколкото цѣлата Римска империя. Този великъ човѣкъ бѣше Христосъ.

Често питатъ: „Какво ще стане съ България?“ Каквото стана съ Римската империя. Слѣдователно ние трѣбва да се стремимъ къмъ индивидуално развитие, да бѫдемъ свободни въ своитѣ мисли и желания, да нѣмаме страхъ.

Ако имате характера на Якова, ще пострадате. И Ревека, и Лавана, и всички други сѫ поженали своитѣ послѣдствия. Тѣзи Яковци, Лавановци, Исаковци днесъ всички сѫ въ България. Днесъ, кѫдѣто отидете, ще ви кажатъ: „Платете, платете за проповѣдьта.“ Азъ рекохъ, нека има въ свѣта едно свещено звание, гдѣто хората безплатно да служатъ на Бога, та като влѣзе човѣкъ въ това общество, да знае, че нѣма лъжа, а другадѣ нека се плаща. Но тѣзи благородни типове само Рахила ще ги донесе. Това сѫ съврѣменнитѣ жени, на които сега говоря.

Можете ли да играете ролята на Рахила, да пасете вашитѣ овци тъй, както тя? Можете ли да бѫдете всрѣдъ овчари и да живѣете почтено? Може да имате мѫже, не ви казвамъ да нѣмате мѫжъ, но питамъ, колко мѫже и колко жени иматъ съврѣменнитѣ хора? Единъ мѫжъ и една жена да имате. Единъ умъ и едно сърдце да имате. Два ума – това сѫ двѣ змии. Раздвояването на ума, на сърдцето, на волята, ето гдѣ е злото. Когато една жена разлюби мѫжа си, нейнитѣ крилѣ окапватъ. Единъ мѫжъ, когато хвърли око на една жена, той я вече прѣлюбодѣйствува. Нашата любовь трѣбва да бѫде безкористна. И Лаванъ обичаше племяника си, но той го използува. Рахила, съ своята тояга, това е Божествениятъ законъ на подиганието. Това значи да раждаме дѣца като Иосифа.

Може ли да раждате младежи като Иосифа, вие ще бѫдете избрани жени и избранъ народъ. Тѣзи ангели, които сега идатъ, питатъ българскитѣ жени: „Готови ли сте да раждате синове като Иосифа, ние ще дойдемъ въ България?“ Питатъ българскитѣ младежи готови ли сѫ да водятъ добъръ животъ. „Ще дойдемъ тогава въ България.“ Иосифъ, като влѣзе въ Египетъ, спаси го отъ погибель, отъ гладна смърть.. Но ще кажете: „Докога ще чакаме тѣзи ангели?“ Тѣ може да дойдатъ въ единъ часъ, единъ день, единъ мѣсецъ, една година, врѣмето зависи отъ васъ. Когато вие развиете вашия духъ, ангельтъ ще слѣзе и вие ще го познаете и той васъ. Отъ това не се плашете, оставете вашитѣ грѣхове, не е важно какви сѫ тѣ, азъ не говоря за вашето минало, не говоря и за настоящето, но говоря за вашето бѫдеще. Когато ми донесатъ една нечиста риза, азъ я турвамъ въ котелъ, варя я и тя се изпира, става чиста. Така е и съ васъ, а може и да сте чисти, но гледайте да запазите тази си чистота. Рахила направи Якова чистъ, тя го издигна. Господь го срѣщна и му каза: „Азъ ти дадохъ една Рахила, люби я, нѣмай други жени, освѣнъ нея“. Азъ мисля, че този Яковъ, който днесъ се нарича Израиль, живѣе другъ животъ вече, по другъ начинъ. Той е между избранитѣ хора, които ги наричатъ висококултурни, високоучени хора. Свѣтлината на свѣта сѫ тѣ, защото сѫ се самопожертвували.

Сега ние стоимъ прѣдъ тази стълба и Господь е най-отгорѣ и ни пита: „Като се връщате назадъ, какъ мислите да живѣете, ще лъжете ли брата си, ще лъжете ли бащитѣ си, ще лъжете ли мѫжетѣ си, женитѣ си, ще лъжете ли ближнитѣ

си, ще ги открадвате ли, ще любите ли други жени, ще продавате ли дъщеритѣ и синоветѣ си?“ Ще кажете: „Много се измѫчихме.“ Азъ не съжалявамъ когато се мѫчите, но се радвамъ, когато родите. Както виждамъ цвѣтята въ градинитѣ, така бихъ желалъ да видя вашитѣ дѣца и да имъ се порадвамъ. Тъй ще ви говори Господь. Знаете ли тогава каква радость и пѣние щѣше да има между тѣзи дѣца, каква любовь между синове и дъщери. Навсѣкѫдѣ щѣше да има молитви, ядене и пиене, свѣтътъ щѣше да прилича на една райска градина. Това ще стане сега. Писано е въ книгата: Който не стои при стълбата, той нѣма да се възползува отъ тѣзи блага. Азъ уподобявамъ това на онѣзи дървета, които стоятъ покрай рѣкитѣ, тѣ ще използуватъ всичката влага, всичкитѣ блага, а другитѣ ще изсъхнатъ. По тази Божествена стълба всичко слиза надолу: мѫдрость, любовь, правда.

Сега въ вашитѣ градини прѣкарайте по една малка струя отъ този животъ. Учитель си – прѣкарай една малка струя отъ този животъ, жена си, свещеникъ, прпроповѣдникъ, сѫдия, прѣкарай една малка струя отъ този животъ и ще видите какъ ще се измѣни вашиятъ животъ. Това ново учение, прилича на мѣсецъ май, когато се измѫтватъ бубитѣ. Сега вие излизате отъ вашитѣ гробища и ще възкръснете. Казано е на едно мѣсто въ Писанието: „Излѣзте вие мъртви да влѣземъ ние живитѣ.“ Рекохъ, излѣзте вие мъртви, които сте живи, да влѣземъ ние мъртвитѣ, да се осолимъ вѫтрѣ въ земята. Не се бойте, и за еднитѣ, и за другитѣ ще бѫде добрѣ. Които излизатъ сѫ очистени, а които влѣзатъ, ще се очистятъ и пакъ ще се радваме на този процесъ.

Това е сега новата Рахиль. Тя е единствения идеаленъ типъ между седемтѣ. Бихъ желалъ и мѫже и жени, всички да я подражаватъ, красивата Рахиль. Бихъ желалъ всички жени да бѫдатъ като Рахиль, да вдъхватъ тѣзи Божествени идеали и на мѫже, и на дѣца и да носятъ съ себе си пѣсни. Това е учението на Христа, което Той носи чрѣзъ женитѣ и то ще отрие сълзитѣ на страждущитѣ.

Ще кажете: „Вижъ кѫдѣ ни туря Христосъ!“ Да, но ако сте Лия, ще ви прѣсажда, а ако сте Рахиль ще цъфтите. Това е спасението на този свѣтъ. Женитѣ трѣбва да спасятъ свѣта. Майкитѣ, майкитѣ и само майкитѣ трѣбва да спасяватъ свѣта. Който мисли, че вънъ отъ майката може да има спасение и подобрение на свѣта, той се лъже. Всички свещеници, проповѣдници, царе, всички трѣбва да се съединятъ около майката и така ще се поправи свѣтътъ. Най-възвишеното, най-силното име въ свѣта, това е майката. Като казвамъ думата „Господь“, азъ разбирамъ „майка“, въ Писанието Богъ е Божественото име на майка. Всички за любовь говорятъ, но разбирамъ любовьта на Рахила, любовь която иска самопожертвуване. Слѣдъ това ще дойдатъ новитѣ разбирания на онѣзи тайни, които носи природата.

Човѣкъ, който ни люби, той ще ни покаже, своитѣ хубости въ кѫщата си, ще ни приеме на всѣко врѣме, а ако не ни люби, той нѣма да ни приеме. Само чрѣзъ ключа на любовьта ще може да отворимъ и разберемъ тѣзи велики тайни.

Въ заключение ще кажа, че въ свѣта работятъ шесть сили, а именно Ревека, Яковъ, Исавъ, Исакъ, Лаванъ и Лия, които създаватъ страданията, които обезсоляватъ човѣчеството, а Рахиль носи видѣлината въ свѣта и навсѣкѫдѣ се носи този зовъ: „Женитѣ да излѣзатъ на фронта!“ Мѫжетѣ ще бѫдатъ въ тила, женитѣ на фронта и тогава свѣтътъ ще се оправи.

Азъ имамъ голѣма вѣра въ женитѣ и ангелитѣ иматъ голѣма вѣра въ женитѣ и Господь и светиитѣ иматъ голѣма вѣра въ женитѣ. И мѫжетѣ, като станатъ тѣхни синове, свѣтътъ ще се оправи.

Бесѣда, държана на 8 априлъ 1917 година
София

1917_04_12 Влиянието на музиката
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА

Всички сте запознати с музиката, всички пеете, всички свирите. За музиката има различни определения. Тя е едно качество на душата. Тя е базирана върху два центъра, които се намират отпред на челото. Всички хора обичат да пеят, но не всички са еднакво музикални, т е. този център не е еднакво развит у всички, вследствие на което тези, у които центърът е слабо развит, не обичат музиката.

Необичането е отрицателно качество, то значи да ти липсва нещо. Някои казват: "Не обичам никого." Това е отрицателно качество, липсва ти нещо. Когато обичаш нещо, това е положителната страна.

Под думата "нещо" се разбира реализиране в света. Под "нещо" се разбира една идея, която е реализирана във физическия свят. Най-напред се заражда у тебе една мисъл, която, като се осъществи, има двойно значение. Говоренето е една музика. Хора, които не са музикални, тяхната реч е дрезгава, те са резки, груби. Хора, които са музикални, гласът им е мек, тих.

Музиката е необходима и любовта не може да се прояви без музика, тя е дреха, с която любовта трябва да се облече. Мома, която пее, има голямо почитание в българския народ.

В човека има две души. На едната душа стремежите й са към центъра на земята, в нея няма музика, в нея има само шум. Другата душа е Божествената, чийто стремеж е към слънцето, нагоре, и в нея има музика. Всеки човек, у когото има музика, той е духовен човек. Той може да не ходи на църква, но в него има стремеж към слънцето и той е според мене религиозен човек. Всеки духовен човек може да бъде религиозен, но не всеки религиозен е духовен. Затова казвам, че музиката има две изражения: реално - несъществено и реално - съществено. Музиката е необходима за всекиго; тя може да лекува човека от разни болести, например всички нервни болести. Ако си нервен, пей някоя песен в мажор- на гама всяка сутрин в продължение на ден, два, три, седмица, месец, всеки обед и вечеря и ако не премине това ваше състояние, елате при мене. Вие какво правите в такива случаи? Викате лекар - той ви дава бром и други лекарства за успокоение, които по-скоро притъпяват нервната система, но не ви лекуват. Музикалните вибрации са тъй деликатни. Те правят едни хубави разтривки, лекарствата са отровни вещества, удари с чукове.

И тъй, музиката у вас ще бъде едно средство, за да изразите вашите чувства, а чувствата ще бъдат една форма, за да изразите разумния си стремеж към Бога. Затова всички религии започват обредите си с песни. Отнемете песните на хората в света, те няма да се женят. С песни се движи колелото на живота. Песента е парата, спре ли парата, и колелото се спира. Когато хората са сгрешили, те са престанали да пеят. Но музика има и в четенето. В поезията има музика. Музика има в постепенното вдигане на гласа, но ако веднага вдигнеш гласа си, правиш една пречупена линия, това се отразява всякога зле на тъпанчето на ухото и когато човек се разгневи, повдига изведнъж тона си и той вече няма музика в себе си или пък музиката му няма отмерен такт. На първо място в живота стои яденето, а после музиката.

Ако ти е развито ухото, ще чуеш каква музика има в яденето. 32-та зъба, като дъвчат, са 32 корди, които свирят по хляба, а езикът - капелмайсторът, който дава такт. Всяко ядене може да се състои от няколко парчета. Вие следите ли от колко парчета се състои вашият концерт при яденето? Всяка една хапка, това е едно ново парче. Яденето е значи първият концерт в живота. Аз, като следя хората, гледам как много от тях, като се съберат, разяждат се и всички стават песнопойци. Който не знае да свири добре с устата си.т.е. не знае правилно да яде,той се чувствува зле и вътрешният слушател - стомахът - казва: "Не свириш добре."

Втори етап на музика е храненето на сърцето, т е. дъвкането на онази храна, която е потребна за сърцето. Така че първата музика е яденето, нейният център френологически е под ухото, втора музика е пеенето - негов център е под челото, трета музика е молитвата, моленето - центърът ѝ е на горната част на главата.

Миньорните гами имат повече влага, а мажорните повече сухота. Когато дойде някой вятър, това са мажорните гами, вдига се прах, а след това идат миньорните гами, пада дъжд. Да може да слушате каква велика миньорна музика е падането на капките! Само тревите разбират тази музика, бих ви препоръчал, когато вали дъжд, да излезете на дъжда и да се оставите да ви вали около 15 минути и се върнете вкъщи, но не се събличайте, наблюдавайте какво ще почувствувате. Ще имате най-добър масаж. Хората може да се лекуват, когато вали дъжд, защото тогава се образува топлина у вас. Но когато дойде вятър, има силно течение, това са мажорните гами и ако се изложите тогава на дъжда - ще се простудите.

Обяснение на някои думи в "Песента на любовта" ("Любовта е извор"). В тази песен думата "майка" има друго значение от това, което се схваща. Думата "извор" е поставена тук, защото тя означава нещо, което бъбли от горе на долу, тя излиза от центъра, отдолу. Ще туриш душата си като този извор.

"Тя живота ражда" - извор не може да роди живота, но между извора и живота има нещо общо, те спадат към една и съща гама. В астралния свят животът тъй извира, затова от тази любов и животът извира. Тук.на земята.го наричаме извиране, а в духовния свят раждание. Под "раждание" се разбира нещо, което е хармонично организирано. Само това, което е добре организирано, то е родено. Да родиш, значи да наредиш нещата правилно. И тъй, у вас любовта трябва да бъде като вода, която извира. От извора ще пристъпиш към живота, който също така трябва у вас да извира.

Бих желал да зная как си представлявате тази любов? Някои казват, че е сила. А вие,какво бихте казали? Вие се срамувате да кажете. Срамът трябва да се превърне в смирение, защото в духовния свят няма срам, а има смирение. Хората не са смирени. Един човек, за да го познаеш дали има срам, дай му власт, пари, нахрани го. Господ, и Той ви опитва. Например, за да познае една жена дали има срам, дава й голяма красота. Като се види много хубава, тя започва да дирижира и всички наоколо й пеят. Ако е някоя грозна, ще си наложи смирение, тя не е капелмайсторът. Тъй че хората биват или капелмайстори, или прости певци. В музиката човек всякога трябва да спазва стъпките, не трябва да има дисхармония.

В псалома ""Хвалете Господа. защото е благ"", коя дума е най-важна? Първо, трябва да се намери Господа. II стих: ""Защото милостта Му е във век."" Ударението пада на милостта Му. III стих: ""Славете Бога на боговете."" Бог и Господ са две различни имена. Ударението ще падне на Бога. Вие в живота си туряте ударението на неща, които не са важни. Например често казвате: "Аз тъй ще направя" - нищо няма да направиш. Тези ваши думи нямат никакво съдържание. Казвате: "Аз не любя." Трябва да намерите предмета. Кого ще любите? Думата "любов" никога не трябва да се произнася силно, а тихо. Силните думи нямат нужда от реклама, ти като я пошепнеш, ще те разберат. Силният човек няма нужда от подкрепа. Ние не трябва да подкрепяме Бога, а трябва да работим заедно с Него. Някой от вас казват: "Той не ме люби."

Това не е на мястото си. Ако не те люби, тогава какво? - "Мрази ме." Ти не можеш да познаеш любовта, докато не те мразят. Първо трябва да те мразят, за да те любят после. Вземете една статуя, например тя сега е любима на всички, но по-рано като камък е била забутана някъде далеч от всички. Трябва този камък да се издяла, изглади, за да бъде после хубав. Не мислете, че вие всякога сте били това, което сте сега. Господ ви е одялал, затова сте добри. Щом вашата статуя е направена, вие сте в музиката.

IV стих: ""Който сам прави големи чудеса."" На коя дума ще турите ударението?

V стих: ""Който направи небесата с мъдрост."" Тук коя дума има значение?

Музиката трябва да се тонира. Мъжът ви започне да се кара. Казвате: "Чакай да видя на коя гама той пее?" Той дирижира една песен, той е капелмайсторът. Ще кажеш на мъжа си: "Ти не взимаш верен тон." Вие мислите, че това е една алегория. Не, в тези противоположности на нещата, вие ще намерите много верен отговор. Някоя жена, като се разсърди, не може да даде отговор на това си сърдене. Нека извира човек. Човек трябва да се гневи музикално. А съвременните християни казват: "Човек трябва да бъде кротък, смирен, добродетелен." Какво значи да бъдеш добър? То значи да знаеш да пееш в такт. Като се наядеш, тогава Господ е добър; ако няма какво да ядеш, Господ не е добър. Наспиш се, наядеш се, казваш: "Добре е това." Вие трябва да приложите новата музика. Да не заприличате на онзи американец и да казвате: "Защо ми трябва да ям, да пия?" Този американец става евангелист, казал, че научил всичко и се вдал в размишления. Един ден 10-годишното му дете го пита: "Защо не пееш като другите хора?" - "Аз се утвърдих вече", отговорил бащата. Един ден впрягат коня в каруцата, но конят се спира, не върви. "Татко, казва момчето, конят се утвърди." Много християни приличат на тези коне, затова гледайте и вие да се не утвърдите. Утвърдяването не е музика. Някои хора искат да са само щастливи, а щастието и нещастието са две благословения в света. Ако си само щастлив, всички ще се нахвърлят върху тебе. На нещастен човек, като му направиш едно малко добро, той става щастлив. Искам да разбирате щастието и нещастието, да знаете как да ги пеете. Трябва да имате търпение за всичко. На търпението коя дума можете да турите като противоположна? - На това противоположната е милосърдието. На бялото - черно. На тъмното - светло. На червеното? На правдата - беззаконие. Как ще изтълкувате думата "праведен"? На физическото поле правдата е такт. Когато не вървиш с капелмайстора, той се изблещва, значи действува Божествената правда. Казват: "Тоягата е излязла от рая."За правдата и за правото ще мислиш като за една тояга, която ви направлява. Грешна душа може да се оправи чрез тоягата.

12 април 1917 г.

1917_04_15 Радвайте се

Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

РАДВАЙТЕ СЕ

„И когато отхождаха да извѣстятъ на ученицитѣ му, ето Исусъ ги срѣщна, и рече: Радвайте се. А тѣ пристѫпиха, та се уловиха за нозѣтѣ му, и поклониха му се.“ (Ев.отъ Матея, гл.28, стихъ 9)

Отъ този стихъ ще взема думата „радвайте се“. Тя е дума обикновена, но съ съдържание. Думата „радость“ и идеята, която се съдържа въ нея, има Божественъ произходъ. Радостьта не е едно свойство или качество на животнитѣ, нито на хората отъ този вѣкъ, нито на ученитѣ. Подъ думата „радость“ се разбира висшето съзнание у човѣка, една вѫтрѣшна връзка съ онѣзи естествени отношения на истинския животъ, гдѣто животътъ е непрѣривенъ. Животътъ, въ своитѣ проявления, принадлежи къмъ три свѣта: животъ на хората на физическото поле, животъ, който сѫществува между ангелитѣ и животъ на Божествения свѣтъ. Радостьта принадлежи къмъ първичния, Божествения свѣтъ, къмъ тъй наречения номиналенъ, а не феноменаленъ свѣтъ.

Като взема на български езикъ думата „радость“, първата буква е „р“. Въ тази буква има една единица, която показва източника на този малъкъ крѫгъ, показва Божественость или идея, която е обрѣменена съ една Божествена мисьль. Когато хората държатъ нѣщо въ рѫката си, то е право това, но тѣ не знаятъ кое трѣбва да се държи. Трѣбва да държишъ това съ своя духъ, на което ти да си господарь. Това е буквата „р“. Но когато хората не разбиратъ законитѣ, тази буква се обръща надолу и става буквата „б“, т.е. човѣкъ, намѣсто да е брѣмененъ съ нѣкоя Божествена идея, брѣмененъ е съ стомаха си. Когато хората ставатъ брѣменни на физическото поле, ставатъ шишкави, пълни. Отъ такава пълнота често хората отиватъ да търсятъ лѣкари, за да помѣтнатъ своитѣ дѣца. Що е затлъстяването? То е дѣте на физическото поле, което искатъ да го помѣтнатъ.

Радостьта не спада къмъ този видъ. Втората буква въ думата „радость“ е „а“. И тя означава брѣменость, но да е брѣмененъ не само твоя духъ съ нѣкоя възвишена идея, но и твоя умъ да бѫде брѣмененъ. „А“ е образувана отъ единъ трижгълникъ, който означава човѣшкия носъ, човѣшката интелигентность. Казано е отъ старитѣ мистици, които сѫ знаяли това много години прѣди Христа, че Богъ вдъхна прѣзъ носа на ангелитѣ и разумни хора станаха тѣ. Вдъхва се на човѣка прѣзъ носа, а не прѣзъ устата, ето защо и вие прѣзъ носа дишате. Буквата „Д“ е образувана също отъ единъ трижгълникъ – единъ

прѣходенъ животъ. Триѫгълникътъ, това сѫ три сили, които не сѫ проявени. Буквата „о“ означава условията, при които една идея се развива. Буквата „с“ е законитѣ на промѣнитѣ, чрѣзъ които тѣзи идеи може да се усъвършенствуватъ. Буквата „т“ е кръста, принципа на мѫжетѣ и женитѣ, споредъ който тѣ живѣятъ.

Христосъ казва: „Радвайте се“, защото сега се откри духовния свѣтъ, има пѫть, по който да минаватъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Тази радость е необходима за човѣка. Човѣкъ безъ радость въ свѣта, споредъ моето схващане, не е човѣкъ. То е защото радостьта въ своитѣ проявления е съвмѣстима съ всички отношения на човѣшкия животъ. Нѣма сила, колкото мощна да е тя, да помрачи радостьта. Защо? Защото любовьта и радостьта вървятъ заедно. Тѣ сѫ като братъ и сестра и като мѫжъ и жена. Не като тѣзи мѫже и жени, които сѫ тукъ на земята, не като тѣзи жени, които по цѣли дни готвятъ въ кухнитѣ си и не като тѣзи мѫже, които по цѣли дни стоятъ затворени въ своитѣ дюкяни. Мѫжътъ цѣлъ день мисли какъ да изкара повече, за да задоволи жена си, а жената мисли въ кухнята какво да сготви, за да нахрани мѫжа си. Христосъ казва: „Радвайте се,“ но тази радость не могатъ да я изпитатъ такива мѫже и жени. Радвайте се вие, които сте свободни, които имате свободенъ духъ, не сте роби никому, на васъ принадлежи тази радость. Ще ме запитате: „Може ли да имаме тази радость?“ Може, но щомъ напуснете вашитѣ кухни и дюкяни. Ще запитате: „Какъ е възможно да оставимъ кѫщитѣ си?“ Не, нима кухнитѣ и дюкянитѣ сѫ необходимо качество за щастието на човѣка? Кѫдѣ сѫ кухнитѣ на птицитѣ, кѫдѣ сѫ тѣхнитѣ дюкяни? Ние, съврѣменнитѣ хора на висшата култура, на европейската цивилизация, имаме девиза: „Безъ кухни не може, безъ дюкяни не може“, а азъ пиша отгорѣ: „И радость не може.“ Защото едно отъ основнитѣ качества на дома на мѫжетѣ и на женитѣ, на фамилиитѣ, това е връзката на разбирането, любовьта. Но не тази любовь, която вие разбирате, половинъ день да любишъ, половинъ день да мразишъ. Това не е животъ, това е робство.

Азъ говоря на вас, които сте християни отъ 2000 години, вашитѣ бащи и майки сѫ чели Христовото учение, срѣщали сѫ думитѣ „радвайте се“, но още хората не могатъ да се радватъ. Това е не защото радостьта е несъвмѣстима съ днешния животъ, но трѣбва почва за тази радость. Слѣдователно тя принадлежи къмъ истинския духовенъ животъ. Когато ние разберемъ законитѣ въ свѣта, ще трѣбва друга една кухня да устроимъ, по-модерна. Азъ мога да ви дамъ една скица, какви трѣбва да бѫдатъ модернитѣ кухни и дюкяни. Свѣтътъ ще трѣбва да се прѣустрои. Кажете какви сѫ кухнитѣ на ангелитѣ, какви сѫ тѣхнитѣ дюкяни? Но, ще кажете: „Това не е важно за насъ.“ Ако искаме да бѫдемъ културни хора, по-висша култура ако искаме отъ днешната, трѣбва да пратиме делегати при ангелитѣ.

Сега българитѣ, като гледатъ на германцитѣ, мислятъ си: „Какви културни хора сѫ тѣ“, и имъ се иска да подражаватъ. Толкова по-завидна е културата на ангелитѣ, но мѫчнотията се явява отъ това кѫдѣ ще намѣриме тѣзи ангели. А съврѣменнитѣ хора се отличаватъ съ едно качество на съмнѣние и критически умъ и сѫществува мнѣние, че човѣкъ, за да бѫде философъ, трѣбва да има съмнѣние въ всичко, всичко да провѣрява. Нѣмамъ нищо противъ съмнѣнието, но има и такива философи, които и като пипнатъ човѣка, пакъ се съмнѣватъ. Напримѣръ въ Евангелието се споменава, че единъ отъ ученицитѣ на Христа, слѣдъ като видѣлъ, че той се възнесе, пакъ не повѣрва и трѣбваше да пипне между ребрата му, за да се убѣди, въ истинностьта.

Това е еврейска култура. Човѣкъ всѣкога може да бѫде излъганъ. Когато не разбираме Божественитѣ закони въ свѣта, лъжа има. Лъжата е признакъ, че истината сѫществува, тъй както сѣнката е признакъ, че прѣдметътъ сѫществува. Съмнѣнието е признакъ на това, че реалностьта сѫществува. Не може да се роди съмнѣние, безъ да има причина за него. Веднъжъ казвашъ, че нѣма Господь, това показва, че Той сѫществува. Не може да отричашъ това, което не сѫществува, слѣдователно отричашъ само това, което сѫществува. Що е отричане? Денемъ въ природата виждате дърветата, изворитѣ, но вечерно врѣме не ги виждате, слѣдователно може да се съмнѣвате. Когато човѣкъ казва, че нѣма Господь, азъ казвамъ: „Твоето слънце е залѣзло и слѣдъ 12 часа твоитѣ убѣждения ще се измѣнятъ.“ – „Нѣма душа, нѣма задгробенъ животъ, нѣма Господь“, казватъ хората. Азъ казвамъ, твоето слънце е залѣзло и слѣдъ 12 часа ще ти се измѣнятъ убѣжденията.

Твоитѣ убѣждения ще се измѣнятъ, тъй както се измѣниха убѣжденията на единъ български учитель съ висше образование, участвувалъ въ послѣднята война съ гърцитѣ. При едно отстѫпление, той се скрилъ въ една пещера и тукъ прѣкаралъ три дни безъ да може да си подаде главата навънъ отъ страхъ прѣдъ силния огънь. Толкова много изгладнѣлъ, че се обърналъ къмъ Бога, да му даде нѣкои признаци за своето сѫществуване. Не се минало половинъ часъ и една костена жаба доближила до дупката на пещерата и оставила прѣдъ нея една четвъртъ килограмъ хлѣбъ, който носила в устата си и се върнала назадъ. Като се върналъ този учитель при своитѣ ученици, казвалъ имъ: „Дѣца, отъ сега нататъкъ ще знайте, че има Господь.“ Защо, отъ гдѣ знае той? – Тази жаба го убѣдила. Слѣдователно като се намѣрите въ тази пещера, като постоите тамъ три деня гладни, ще се убѣдите, че има Господь. Веднъжъ има Господь, има душа, има и задгробенъ животъ. Тѣзи нѣща може да ги провѣрите.

Азъ ви говоря за нѣща, които съмъ провѣрявалъ хиляди пѫти. Бихъ казалъ, по-скоро ще се осъмня въ сѫществуването на толковато хора, отколкото въ този свѣтъ, въ който азъ живѣя. Азъ живѣя едноврѣменно и въ този и въ онзи свѣтъ, едноврѣменно се разговарямъ и съ хора и съ духове. Ще кажете: „Ужасно нѣщо

сѫ духоветѣ.“ По-интелигентни сѫщества отъ духоветѣ нѣма. Какви сѫ стройни, хубави тѣ, какви блѣскави очи иматъ тѣ, каква култура има въ тѣхъ, какво училище прѣдставляватъ тѣ! Затова умирате вие, затова умиратъ ваши близки, за да отидете при духоветѣ и да се научите отъ тѣхната култура. Ще попитате: „Кѫдѣ е този духовенъ свѣтъ?“ Това е въпросъ на едно микроскопическо животно, което може да каже тъй: „Кѫдѣ е мѣстото на човѣка, въ какъвъ свѣтъ живѣе той?“ Той живѣе въ сѫщия свѣтъ, но между схващанията на човѣка и на това микроскопическо животно има голѣма разлика. Свѣтътъ не е това, което само виждаме, той е нѣщо грандиозно, по-голѣмо отъ това, което виждаме. Нѣкой пѫть мислите, че животътъ нѣма смисълъ. Много моми, момци се обезсърдчаватъ и искатъ да умрат, но като срѣщне нѣкоя мома единъ хубавъ момъкъ, погледне го въ очитѣ и казва: „Сега животътъ има смисълъ.“ Запѣе тази мома и не иска да умре. Така е и съ момъка. Отъ гдѣ дойде този свѣтъ, този смисълъ въ живота? Въ тѣхното сърдце, умъ се открива ново съзнание, тѣхнитѣ сърдца започватъ да туптятъ. Животътъ не е въ туптение. Туптенето е само срѣдство да прѣдава мислитѣ, състоянията въ духовния свѣтъ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Радвайте се, за васъ иде една нова култура.“ Азъ свързвамъ хората отъ земята съ тази нова култура. Идете и проповѣдвайте на свѣта новото учение, да устроятъ домоветѣ си безъ кухни и безъ дюкяни. Допуснете, че бихме направили цѣлата земя една голѣма градина съ най-хубави овощни дървета, то тя би позволила на всички дървета да дадатъ най-добри плодове, тогава бихме ли имали нужда отъ сегашнитѣ кухни. Каква нужда ще има човѣкъ да прѣкарва цѣли 8 часа затворенъ въ своя дюкянъ? Защо той стои сега 8 часа въ дюкяна си? За да купи на жена си месо, захарь, оризъ, масло, яйца и т.н. Тогава не ще ни трѣбва и електричество. Азъ, като мисля, ще си създамъ една лампа, която ще ми свѣти. Нѣма да се безпокоя ни за газъ, ни за електричество. Нѣма да се говори, че градскиятъ съвѣтъ взималъ много за електричеството. Своята енергия ще използувате. Съ мисъльта си ще имате бързи съобщения.

Христосъ казва: Радвайте се, защото новото знание, което ще дойде, ще освободи хората отъ това робство, въ което сега се намиратъ. Билъ съмъ въ Америка и тамъ хората се чудятъ на тази грандиозна на здания съ десятки етажи, голѣми сводове култура. Споредъ менъ това сѫ затвори. При тѣзи тъй модерни кѫщи, благодарение на недостѫпа на слънцето, американцитѣ сѫ много нервни хора. Идеята у тѣхъ, да създадатъ нѣщо грандиозно, е хубава, но нека способноститѣ на ума, на сърдцето взематъ този високъ размѣръ. Но когато тази Божествена идея не може да се разбере у хората добрѣ, а се проявява по начинъ, какъвто виждаме, това показва, че тази култура е отживѣла своя вѣкъ. Бѫдещитѣ майки и бащи, като зачеватъ дѣцата си, трѣбва да имъ турнатъ тази мисъль: „Не ти трѣбва тебе кухня.“

Какво разбирамъ подъ кухня? – Стомаха, защото само за него мислимъ. Като ни заболи малко стомахътъ, пакъ за него мислимъ. Сутринь, на обѣдъ, вечерь – все за стомаха се грижимъ. Вѣрно е, че ако се развали стомахътъ, заболѣва и главата. Стомахътъ има друго прѣдназначение. Твърдението на сегашнитѣ хора, че ние тъй трѣбва да живѣемъ защото Господь така е наредилъ, азъ го оспорвамъ. Днешниятъ свѣтъ е карикатура на Божествения. Господь, когато е създалъ свѣта, всичко е било добрѣ – и хора, и растения, и животни, но сега не е така. Пияницата, като свикне да пие, продава наслѣдство, дѣца, жена и казва: „Господь създаде хората да піятъ вино." Господь е създалъ човѣка съ желания къмъ жидкости, но не къмъ виното, а къмъ водата. Ние трѣбва да дойдемъ съ своитѣ идеи до Божествения свѣтъ, да разберемъ какво нѣщо е човѣкътъ.

Като ви говоря да напуснете вашитѣ кухни, то не значи да ги развалите, прѣди да съградите новитѣ си кѫщи. Направете опитъ и вижте дали бихте могли да живѣете безъ тѣзи кухни и тогава само ще съборите старитѣ, а иначе по никой начинъ не събаряйте старитѣ, защото ще останете безъ нищо. Радвайте се, защото радостьта дава импулсъ, потикъ на човѣка, тя е майка на нещата. Радостьта произтича отъ вѫтрѣшенъ, Божественъ импулсъ на душата, тя дава вдъхновение. И мѫже и жени трѣбва да се стремятъ да култивиратъ тази радость у себе си, а ние, съврѣменнитѣ хора не можемъ да търпимъ такива, които се радватъ. Ние искаме всички да сѫ мрачни, намръщени, но не трѣбва въ човѣшкото сърдце да има нѣкаква тъмнина. Лицето на човѣка може да бѫде прашно, почернѣло, но въ душата, ума и сърдцето трѣбва да има радость. Нѣма причини да нѣма радость у човѣка.

Христосъ ви срѣща на пѫтя и ви казва: „Радвайте се." – „А, казвате, какъ да се радваме, тамъ на бойнитѣ полета изгниха толкова наши мѫже и синове, какъвъ смисъл има животътъ сега заради насъ? Обѣдняхме, дългове до уши имаме, всичко е скѫпо и прѣскѫпо, какъ да бѫдемъ радостни?" Тогава казваме на Христа: „Ти може ли да направишъ камънитѣ на хлѣбъ?" Христосъ отговорилъ: „Не само съ хлѣбъ, отъ камъни направенъ, може да живѣе човѣкъ, но съ всѣко благо слово, което излиза отъ устата на единъ добъръ човѣкъ." Въ Америка бѣха замислили да направятъ по химически начинъ хапчета, които като се изядатъ, да задоволятъ човѣка, но това нѣщо по химически начинъ не може да се създаде. Не е този пѫтя, по който да върви науката. Онзи хлѣбъ, който се добива, добива се чрѣзъ Словото Божие. Словото Божие е една субстанция много по-висша, една духовна материя, отъ която може да се извлѣкатъ необходимитѣ екстракти за нашия животъ, а не отъ нисшата материя, която покварява нашия животъ.

Христосъ е казалъ: „Всѣко слово, което излиза отъ Бога, съ него ще се храни човѣкъ." Това нѣщо Христосъ го доказа. Той взема петь хлѣба и петь риби и така се нахраниха 5000 души. По кой начинъ? Толстой, като не признава чудеса,

тълкува това нѣщо така: „Понеже Христосъ е проповѣдвалъ равенство и братство, то всѣки отъ тѣхъ си носилъ хлѣбъ и насѣдали да ядатъ.“ А въ сѫщность може ли да се увеличи хлѣба? – Може. Вие сѣете едно житно зрънце и отъ него се явяватъ 250 зрънца. Посаждате една сѣмка отъ ябълка и слѣдъ десетина години ще имате 3000–4000 ябълки. Питамъ, отъ гдѣ черпи ябълката тази енергия? Ще кажете: „Отъ земята.“ – Не, отъ слънцето отгорѣ. Земята е единъ резервоаръ, който спира развитието. Ако хората биха знаяли този законъ, какъ да се прави хлѣбъ, тѣ лесно щѣха да забогатѣятъ.

Срѣщна ме единъ господинъ и ми казва: „Отъ какъ се отвори войната, въ България има вече 500 милионери.“ Рекохъ: да, но тѣ сѫ книжни милионери. Тѣзи книги какво може да доставятъ на хората? Ще кажете: „Е, докато съмъ живъ на земята, ще живѣя съ тѣхъ, ще се ползувамъ отъ тѣхнитѣ блага.“ Е, добрѣ, утрѣ като те хване смъртьта за гушата, ще ти каже: „Азъ не признавамъ твойтѣ книжни пари, богатство.“ Ще те срѣщне Христосъ на пѫтя и ще те пита: „Защо си толкова дрипавъ?“ Ще кажешъ: „Работихъ въ България, когато тя воюваше и азъ искахъ да се осигуря.“ – „Кривъ пѫть си хваналъ“, казва Христосъ. Това не е радость, криво си разбралъ Христовото учение.

Радостьта е основана на Добродѣтельта и Правдата. Азъ нѣмамъ право да нарушавамъ тѣзи благородни постѫпки у хората, нѣмамъ право да говоря това, което не е и споредъ Христовото учение, трѣбва да говоря само това, което е истина, което е Божествено, защото за всѣко учение ще давамъ отговоръ прѣдъ Бога. Ще се върнешъ при баща си и Той ще те пита: „Какъ си свърши работата въ България на земята?“ – „Спечелихъ много пари.“ Не, жени, жени, вие, вие тикнахте мѫжете си за тѣзи книжни милиони, за васъ тѣ станаха книжни милионери. Дѣца, вънъ, вънъ това богатство, то е несправедливо, неправилно придобито! Хора и народи, които така печелятъ своето богатство, нѣматъ Божието благословение. Нито отъ тѣхъ, нито отъ дѣцата имъ, нито отъ четвъртото поколение ще остане поменъ. А онѣзи, които въ тѣзи врѣмена прѣнасятъ най-търпеливо своя кръстъ заради мене, тѣ сѫ спасени. Кръстътъ за мене съставлява една висша наука, която съдържа всички елементи за прѣвръщането на лошитѣ нѣща въ добри.

„Радвайте се“, казва Христосъ. Можемъ ли да се радваме? – Можемъ. Ние трѣбва да имаме търпението на онзи гръцки философъ, който е живѣлъ прѣзъ врѣмето на апостолъ Павелъ. Той е ималъ много по-голѣма издържливость и постоянство, отколкото всички сегашни християни и проповѣдници. Той билъ робъ при единъ римски патриций. Господарьтъ често изтезавалъ робитѣ си, което нѣщо вършилъ и съ него, но той никога не се оплаквалъ, не охкалъ и се всѣкога усмихвалъ. Това дразнило много господаря му и той често го биелъ, за да прѣдизвика неговото негодувание. Единъ день господарьтъ му натисналъ силно крака, за да види какъ ще се отрази това на роба, но той казалъ:

„Господарю, не ми натискай тъй силно крака, защото ти ще изгубишъ, нѣма да мога да ти служа добрѣ за въ бѫдеще.“ Господарьтъ натисналъ силно и счупилъ крака. Робътъ казалъ: „Е, нали ти казахъ, че ще ми счупишъ крака!“ За неговото доволство римскиятъ патриций го направилъ свободенъ, слѣдъ което врѣме той писалъ отлични съчинения, които стоятъ много по-високо отколкото съчиненията на много съврѣменни философи и богослови. А вашето краче, само нека смѣй нѣкой да го натисне! Ние нѣмаме това доволство.

Христосъ казва: Радвайте се, защото отсега нататъкъ вашитѣ крака нѣма да бѫдатъ счупени; радвайте се, защото отъ сега нататъкъ нѣма да имате нужда отъ несправедливи богатства. Защо? Защото за единъ праведенъ, добъръ човѣкъ Небето работи. Нѣкой казва: „Разработихъ, разорахъ си нивата.“ Не си я ти самъ разработилъ, ако не бѣха тъй многото червеи, орането на човѣка не би принесло никаква полза. Слѣдователно ако приложимъ Христовото учение, разликата ще бѫде тази: малко ще работимъ, а повече резултатъ ще имаме. Споредъ Христовото учение, три часа физически трудъ е достатъченъ, три часа ще сѫ необходими за ума и три часа за сърдцето, всичко 9 часа прѣзъ деня. Тогава животътъ щѣше да бѫде много по-приятенъ и хората не щѣха да умират, а щѣха само да се видоизмѣнятъ и всѣки щѣше да замине за онзи свѣтъ, когато иска. Но, за да разберемъ Христовото учение, трѣбва да създадемъ у насъ този необходимъ характеръ на мисъльта, т.е. да освободимъ своята съзнателна душа и да се освободимъ отъ вѫтрѣшния страхъ.

Възможно ли е това? Има правила. Не мислете, че въ духовната наука нѣщата вървятъ много бързо. Не, много медлено. Божественото върви отъ малкото къмъ голѣмото, а човѣшкото започва съ грандиозното и свършва съ малко. Може да направите едно изчисление. Ако едно житно зърно го садите 19 години наредъ и ако имате търпението да го наглеждате, то ще стане голѣмо, като цѣлата земя. Казва Христосъ: „Ако имате вѣра колкото това синапово зърно, ще можете тази планина да отмѣстите.“ Защо е употрѣбено синапово зърно, а не житно? Синаповото сѣме има свойството да прави пришки и ако го турите на рѫката си, то извлича всички врѣдни, лоши сокове. Отъ житното зърно нѣма този ефектъ. Вѣрата ви трѣбва да бѫде положителна, да действува вѫтрѣ въ ума ви.

Тогава ще се намѣрите въ положението на онѣзи двама гръцки художници, които държали конкурсъ за своето изкуство. Единиятъ изрисувалъ единъ гроздъ толкова естествено, че небеснитѣ птици се спуснали да го кълватъ. Другиятъ изрисувалъ Венера и отгорѣ нарисувалъ едно тънко було. Толкова сполучлива била рисунката, че първиятъ художникъ се излъгалъ и се опиталъ да дигне булото. Единиятъ излъгалъ птицата, а другиятъ – човѣка.

Ние, съврѣменнитѣ хора обичаме да лъжемъ [не] само птицитѣ. Ние често залъгваме своя стомахъ. На този стомахъ му кажи така: „Не бой се, ти ще имашъ храна достатъчно, имай вѣра, азъ ще ти приготвя храна.“ Вие, като се трѣвожите, стомашнитѣ клѣтки започватъ да се безпокоятъ. Тѣ сѫ около десеть милиона работници, започватъ да се смущаватъ и стомахътъ се разваля. Тѣ не трѣбва да знаятъ, че нѣма хлѣбъ, нѣма едно-друго.

По този сѫщия начинъ се зараждатъ болеститѣ въ ума и сърдцето. Навсѣкѫдѣ се отправятъ отрицателни мисли. Какво ще стане съ България? Не се бойте, всичко ще се прѣобрази, то ще бѫде 10 пѫти по-добрѣ слѣдъ 100 години, но сега Богъ е турилъ българитѣ въ единъ котелъ и слѣдъ това ще имъ изпрати добри работници. Какво ще стане съ руския народъ? И той ще бѫде 10 пѫти по-добрѣ слѣдъ 100 години. Всички народи – и германци, и англичани, и французи, всички ще бѫдатъ 10 пѫти по-добрѣ. Но ще кажете: „Гдѣ ще те намѣримъ слѣдъ 100 години?“ Чудна работа, гдѣ ще ме намѣрите! Ами сега гдѣ ме намѣрихте? Често казвате: „То ще се мре, ама здраве да е.“ – Нѣма смърть, а събличане има. Когато една гѫсеница се съблѣче и стана на пеперуда, питате се: „Гдѣ отиде гѫсеницата?“ Тя е самата пеперуда. Вие слѣдъ врѣме ще бѫдете единъ работенъ ангелъ, ще имате свойството да изчезвате, да се явявате по ваше желание. Ще кажете: „Такива хора сѫ змейове – лоши хора.“ Не, тѣзи хора, който сѫ придобили тази способность, сѫ най-добритѣ хора. Такъвъ бѣше и Христосъ, явяваше се и изчезваше. Ще кажете: „Башъ, не се знае дали е така.“ Вѣрно е, че не се знае, но това е по отношение на вашитѣ твърдения, а истината въ природата си остава всѣкога тъй както си е, нито прѣувеличавамъ нѣщата, нито ги намалявамъ.

Радостьта въ тѣзи врѣмена е особено необходима. Никога свѣтътъ не е усѣщалъ такава нужда отъ радость, както сега. Да придобиете тази радость е много лесно. Може да я придобиете тъй лесно, както става лесно духването въ гърнето. Единъ български младежъ отишълъ да се учи на грънчарство при единъ майсторъ грънчарь. Като работилъ нѣколко години, той казалъ на господаря си: „Произведи ме калфа, да започна азъ самъ да си работя, да се оженя и наредя.“ – „Добрѣ,“ казалъ майсторътъ. Произвелъ го калфа. Започналъ младежътъ самъ да си работи, направилъ си каль, но забѣлѣзва, че грънцитѣ му се пукатъ щомъ се поставятъ въ пещьта. Отива пакъ при своя майсторъ и запитва: „Защо моитѣ грънци се пукатъ?“ – „Не си научилъ добрѣ изкуството, ще трѣбва още три години да стоишъ чиракъ и тогава ще се научишъ добрѣ да работишъ,“ му отговорилъ майсторътъ. Осталалъ при майстора още три години и гледалъ какво той върши. Забѣлѣзалъ, че господарьтъ му, прѣди да постави въ пещьта грънцитѣ, вземе ги въ рѫцѣтѣ си, близо до устата и духне вѫтрѣ, каже: „Ху.“ Слѣдъ което грънцитѣ не се пукатъ. „Е, казалъ младежътъ, трѣбвало за едно духване, за едно „ху“ да стоя чиракъ още три години.“

Трѣбва да знаешъ кога да кажешъ това „ху“. Всѣко нѣщо трѣбва да умѣешъ да приспособишъ на неговото врѣме, когато има условия за това и когато Божествениятъ законъ работи, който е една велика сила въ свѣта за доброто и за подигането на човѣшкия характеръ. Слѣдователно вие, като се съберете, казвайте: „Ху.“ Ще кажете: „Е, то е глупава работа.“ Азъ съ васъ ще направя единъ опитъ. Който отъ васъ не е разположенъ, нека три пѫти на день каже „ху“ и вижте какъвъ резултатъ ще имате въ продължение на единъ мѣсецъ.

Азъ съмъ виждалъ селяни, като кладатъ огънь, като не се разпалва, тѣ се наведатъ, духватъ и казватъ „ху“. Гасите свѣщь, духвате, кажете „ху“ и сегашнитѣ господари каратъ слугинитѣ си да имъ гасятъ свѣщитѣ. Старитѣ българи знаятъ отдавна това изкуство. Изгори си нѣкой пръста, духне на изгорѣлото мѣсто, каже „ху“ и то започне да прѣболява. Заболи ви сърдцето, кажете „ху“. Ще кажете: „Това е глупаво, нека азъ да видя по медицинскитѣ книги какво пише за лѣкуването на тази или онази болесть.“ Ако сте богати, дайте си даньта на лѣкаря, но ако сте бѣдни, опитайте моя съвѣтъ. Безъ пари медицина ви прѣпорѫчвамъ, особено при сегашното положение, при липса на лѣкари и при скѫпотията на живота.

Не говоря нищо противъ лѣкаритѣ, напротивъ тѣ сѫ много добри хора, защото когато нѣкой човѣкъ изгуби вѣра въ Бога, въ всичко и каже, че е реалистъ, дойде день да заболѣе сериозно, търси нѣкѫдѣ помощь и кѫдѣ я намира? – У лѣкаря. Щомъ дойде лѣкарьтъ, той го запитва: „Какво е положението ми, има ли надежда?“ И вѣрва и изпълнява всичко, казано отъ лѣкаря. Този лѣкарь заслужава да му се плати 10 лева и повече даже, за гдѣто е внесълъ въ тази кѫща вѣра.

Ние трѣбва да туримъ, да усилимъ волята си. Ние трѣбва да приличаме на онази американка, която лѣкарьтъ казвалъ, че ще умре. Извикала тя мѫжа си и му казала: „То се вижда, че ще умра, но искамъ едно обѣщание отъ тебе: да се не женишъ слѣдъ моята смърть.“ Мѫжътъ ѝ отговорилъ: „Не мога да ти дамъ такова обѣщание.“ – „Е, тогава и азъ нѣма да умра.“ И наистина не умрѣла. Не лъжете свѣта, а кажете: „мога“ и спрѣгайте глагола „мога“. Никой не умира, умира човѣкъ само когато грѣши. Онзи, който изпълнява закона на Христа, не умира. Умрѣли хора нѣма, не съмъ срѣщалъ такива, но болни има. Кажете кой отъ васъ е умиралъ? Този, който не е умиралъ нѣма право да лъже, че хората умиратъ. Каква е тази философия на християнството: „Ще умремъ!“ Нѣма да умремъ, а трѣбва да се каже: „Ще заспимъ, ще се промѣнимъ“, то сѫ друго нѣщо вече.

Христосъ казва: Радвайте се, вие които сте свободни въ свѣта, защото нѣма смърть. Ето, азъ доказвамъ това: разпнаха ме и пакъ говоря съ васъ. Слѣдователно съ моята великденска бесѣда искамъ да не бѫдете положителни

хора съ отрицателни умове, а положителни хора съ положителни умове. Това, което азъ твърдя, всѣки може да го докаже, като направи единъ малъкъ опитъ и да се убѣди въ истинностьта на думитѣ ми. Вие казвате: „Като отидемъ въ онзи свѣть, тогава ще видимъ какво има.“ Не се лъжете, сега опитайте. Казвате: „Не мога да търпя да страда единъ или другъ, да го чувамъ, че охка.“ Нека страда, той е благословенъ. Като каже нѣколко пѫти „ху“, той ще оздравѣе. Това е новото учение, нови методи за разбиране на живота.

Знаете ли, когато единъ домъ е лишенъ отъ радость, каква мрачна картина прѣдставлява той, какви духовни нечистотии има вѫтрѣ въ него? Въ духовния свѣтъ тази духовна материя и тя може да се поквари. И затова, както чистите кѫщитѣ си, така трѣбва да чистите умоветѣ и сърдцата си. Не допущайте въ ума си лоши мисли. Напримѣръ нѣкоя жена допусне въ себе си мисъльта, че мѫжътъ ѝ ходи по чужди жени. Не допущай такава мисъль, поразговори се съ мѫжа си, но мисъльта изхвърли отъ себе си, тя не носи радость. Този Божественъ духъ, който живѣе у насъ, иска да ни сближи, да се обичаме разумно, безъ да правимъ зло. Ще каже нѣкой: „Какъ ще познаемъ каква е тази любовь?“ Като влѣзешъ въ една кѫща и заваришъ хората скръбни, ако 5 минути слѣдъ като постоишъ, тѣ се развеселятъ, тогава твоята любовь е Божествена. Затова казва Христосъ: „Радвайте се и внесете тази Любовь, която ще подигне душитѣ и сърдцата ни.“ Тогава нѣма да има никакви болести, нито задухъ, нито неврастения, нито подагра и др.

Въ продължение на една година изговаряйте думата „радость“ всѣка сутринь десеть пѫти прѣзъ цѣлата сутринь и елате при мене слѣдъ 6 мѣсеца, да ми кажете какъвъ е ефектътъ отъ тази дума. Всѣка дума, която произнасяте, има ефектъ, има сила вѫтрѣ въ себе си. Като чуете думата „пожаръ“, каква сила има тя? Думата „ура“, каква сила има! Всѣка дума е мощна сила, само че тя трѣбва да се приложи. Христосъ казва: Радвайте се, защото силата на радостьта е любовьта.

Едно врѣме проповѣдницитѣ казваха, че човѣкъ трѣбва да бѫде благочестивъ. По какво ще се познаятъ християнитѣ? – По дѣлата имъ. Единъ день Настрадинъ Ходжа отива да обере единъ дюкянъ и взелъ да изпилява ключа на вратата. Питатъ го: „Какво правишъ тамъ?“ – „Свиря на кемане.“ – „Кѫде е гласътъ му, та не се чува?“ – „Утрѣ ще му чуете гласа,“ отговорилъ Настрадинъ Ходжа. Гласътъ на това, което работите, ще го чуете послѣ, въ една или друга смисъль, то има своята сила. Ако ние внесемъ въ себе си тази дума „радость“, всѣки ще ни пита: „Какъ придобихте тази сила?“ А сега хората казватъ: „Свѣтътъ не е добъръ, мрачни сѫ хората.“ Нѣкой день моятъ свѣтъ се поразмѫти, запретна се и казвамъ: „Сега ще влѣза въ моята нива, между моитѣ дѣца и тамъ ще поработя.“ И азъ имамъ дѣца. Нѣкои ще кажатъ: „Господинъ Дѫновъ нѣма дѣца, не знае какъ се отглеждатъ тѣ.“ Е, вие много пъкъ ги

отглеждате. Вие трѣбва да отхранвате тѣло, сърдце, умъ и душа, всичко това е необходимо за васъ. Повтаряйте думата „радость“, и вие ще видите, че въ свѣта има други сили. Тогава ще видите, че това, което съмъ говорилъ е право.

И тъй, Христосъ казва: Радвайте се, нѣма смърть. Вашето бѫдеще е велико, вашитѣ души сѫ прѣдназначени за другъ единъ Божественъ свѣтъ. Радвайте се, казва Христосъ, защото азъ ще ви изпратя свѣтли духове. Подъ свѣтли духове разбирамъ тѣзи, което ще работятъ върху васъ и ще създадатъ друга култура. „Слѣдъ 2000 години ще видите тѣзи ангели да слизатъ и възлизатъ и да работятъ върху васъ“ – е писано въ Писанието. Това врѣме е настѫпило вече. Фактитѣ сѫ всѣкога факти, а какво мислятъ хората, то е другъ въпросъ. Въ съврѣменната наука въ петь минути може да измѣнишъ настроението у човѣка. Напримѣръ магнетизаторитѣ могатъ, като прѣкаратъ рѫката си по лѣвата ти страна, да те направятъ добъръ, а като я прѣкаратъ по дѣсната ти страна, да те направятъ лошъ. Ще кажете: „Това е чрѣзъ внушение.“ За да внушишъ нѣкому нѣщо, трѣбва думитѣ ти да иматъ сила. Често употрѣбяватъ думитѣ „внушение“, „хипнотизиране“. Какво е хипнотизирането? То е сила, която може да употрѣбите въ добра и лоша смисъль. Съ малка и съ голѣма доза може да произведете два противоположни резултата. Ако кажете на вашия синъ: „Ти ще бѫдешъ добъръ, синко,“ той наистина ще стане добъръ. Майка, като зачене, да каже: „Азъ вѣрвамъ, вѣрвамъ, че ще родя добро дѣте, радвамъ се, че ще бѫде добро дѣтето“ и т.н. Какво правятъ днешнитѣ жени? Мѫчатъ се да помѣтнатъ, съвѣтватъ се съ лѣкари върху начина за помѣтане, но когато помѣтнешъ на физическото поле, послѣдствията сѫ лоши. Затова Христосъ казва: Вѣрвайте въ духоветѣ, които азъ ще изпратя, тѣ ще изправятъ свѣта и вашиятъ животъ ще се уреди. Не взимайте вашето брѣме върху себе си, всичко ще се промени.

Сега ви оставямъ съ тази дума „радвайте се“. Нека тя зачене въ вашия умъ. Тогава ще се съедините съ тѣзи Божествени духове. Ще кажете: „Е, отъ где ги виждаме?“ Мома, прѣди да се влюби, си създава образъ любимъ, а като срѣщне момъка, намира, че той е, който отговаря на създадения образъ и го залюбва. Ако повтаряте думата „радость“, само така ще привлѣчете Христа, ще познаете великитѣ истини въ живота, ще разберете, че думитѣ иматъ въ себе си дълбокъ смисълъ. Това сѫ прости знания, които ви ги давамъ даромъ защото ви сѫ потрѣбни и азъ не ще нося никаква отговорность, ако кажете, че сте пострадали. Приложете тѣзи знания. Произнесете думата „радость“ 10 пѫти на день, безъ всѣко съмнѣние, идете слѣдъ това на работа и вижте какъ ще подѣйствува тя. Тури хлѣба въ стомаха си и не мисли по това, той ще свърши работата си. Кажи думата „радость“ и твоятъ духъ ще извади нейнитѣ сокове и ти ще бѫдешъ единъ мощенъ и силенъ духъ и като се върнешъ отъ работа, кажи на Бога: „Благодаря Ти, за тази дума.“

Желалъ бихъ всички българи и българскиятъ царь, и свещеници, и търговци, и учители, и майки, и бащи, всички да изговарятъ тази дума „радость“ и този зовъ да се понесе отъ всички народи. Тогава мирътъ ще дойде и Христосъ ще слѣзе.

Бесѣда, държана на 15 априлъ 1917год.,
Великъ день

1917_04_22 Волята Божия
Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Не всякой, който ми казва: Господи, Господи, ще влѣзе въ Царството Небесно, но който прави волята на Отца моего, Който е на Небеса. (Ев. от Матея, гл. 7, ст. 21)

Думитѣ „волята Божия“ ще ги приведа въ съврѣмененъ езикъ. Тѣ сѫ класически думи, класически изразъ. Когато се кажатъ думите „волята Божия“, съврѣменнитѣ хора се малко усмихватъ. Защо? Защото сѫ разколебани въ това дали има Богъ или не. Свѣтътъ има двояко изражение въ себе си – съзнателно и несъзнателно. Несъзнателното, това е хаотическо състояние на свѣта, на веществото, на силата и това състояние го наричаме свѣтъ безъ закони. Когато Христосъ казва: „Не всѣки, който казва Господи, Господи, ще влѣзе въ Царството Божие“, разбирамъ, че не всѣки ще може да влѣзе въ съзнателния свѣтъ, ако не изпълнява волята Божия. Всѣкога волята Божия подразбира висшето и разумното у човѣка, висшето и разумното въ свѣта.

Тази Божествена воля въ физическия свѣтъ се явява въ видъ на необходимость на тъй нареченитѣ механически закони. Вие не можете да противодѣйствувате на едно колело, което върти въ една фабрика. Каквато молитва и да му отправите стига то да ви хване съ единия си зѫбъ, ще ви смачка, ще [ви] направи на пестилъ. Тъй че, както и да се молите, каквито и заклинания да отправяте, този законъ е механически, законъ на необходимостьта. Слѣдователно всички хора, които живѣятъ въ свѣта по своя воля, за тѣхъ свѣтътъ е свѣтъ на случайности. Случайноститѣ сѫществуватъ само въ свѣта на безпорядъка, но когато казвамъ свѣтъ на безпорядъкъ, то не значи, че нѣма порядъкъ, само че той нѣма никакво отношение въ нашия личенъ животъ. Както това колело, което се върти въ фабриката, нѣма никакво отношение къмъ насъ, така и тѣзи закони, които дѣйствуватъ въ свѣта, нѣматъ отношение къмъ насъ.

Като казвамъ разуменъ животъ, разбирамъ този, който има отношение къмъ насъ. Слѣдователно когато говоря за култура, за добродѣтели, за правда, за общественъ редъ и порядъкъ, трѣбва да разбирам[е] тази разумна, Божествена воля, която прониква въ съзнанието на всички единици на обществото или поне дотолкова, доколкото индивидитѣ на това общество сѫ въ съгласие съ тази разумна Божествена воля. Не говоря за личната воля, защото Божествената воля е нѣщо повече отъ тази на единъ човѣкъ. Христосъ казва: „Никой нѣма да влѣзе въ Царството Божие, ако не изпълнява волята Божия.“ Това значи, че у човѣка

трѣбва да се събуди това висше съзнание. Мнозина казватъ: „Докажи, че има Господь.“ Доказателства може да сѫществуватъ само за единъ разуменъ човѣкъ, у когото има чувства и способности, съ които може да долавя. Когато се учи математиката, у ученицитѣ трѣбва да има способности, съ които да разбиратъ отношенията, които сѫ разумни. Всички формули, подъ които сѫ складирани извѣстни истини, сѫ разумни. Вие може да чувствувате, че тѣзи истини сѫ мъртви, но тѣ сѫ такива само повидимому. Едно сѣме може да го считате за мъртво, но поставете го въ благоприятни условия, ще забѣлѣжите разумния животъ, който дѣйствува у него. Слѣдователно всѣки човѣкъ, отъ това гледище, е единъ зародишъ. Всички, които ме слушате, сте сѣмки на една круша, на една ябълка, на едно житно зрънце, сѣмка на трънъ, на лоза, на единъ трендафилъ и т.н.

Когато говоря за тѣзи растения, азъ разбирамъ, че всички сѫ разумни сѫщества. За мене ябълката е разумно сѫщество, защото сокътъ и е сладъкъ. Всички хора, които иматъ сладчина у себе си, сѫ разумни, а които иматъ горчивина, сѫ неразумни хора, несъзнателни. Слѣдователно горчивината у хората трѣбва да се обърне въ сладчина. Като опитате единъ плодъ, той въ първо врѣме е стипчавъ, горчивъ, а послѣ тази горчавина се прѣобръща въ сладчина, т.е. въ разуменъ и съзнателенъ животъ. Слѣдователно когато казвате, че вашиятъ животъ е тежъкъ, несносенъ, рекохъ вие сте горчиви, трѣбва да се подложите на Божията воля и да прѣобразувате вашитѣ елементи на сладки и само тогава ще влѣзете въ пѫтя на съзнателния животъ, въ Царството Божие и тогава нѣма да има за васъ невъзможни нѣща. Ще влѣзете въ съгласие съ всички ангели.

Ако бѣхъ се спрѣлъ да разглеждамъ въпроса философски, той е обширенъ. Съврѣменнитѣ философи приематъ, че у човѣка има три основни елементи: воля, чувствителность и умъ. Слѣдователно волята е изразъ на вѫтрѣшното съгласие между ума и сърдцето. Ако изтълкувамъ думата „воля“, подъ нея подразбирамъ двѣ противоположности, които сѫ свързани въ единъ принципъ и дѣйствуватъ въ една посока, т.е. да има човѣкъ способности да прѣвръща нисшето въ висше, неблагородното въ благородно. Културата се дължи на индивидуалната или колективна човѣшка воля. Въ български езикъ, като разгледате думата „воля“, въ нея се забѣлѣзватъ една единица, свързана съ два крѫга. Крѫгътъ е Божествения животъ, свързанъ съ единица, то е посоката, по която трѣбва да се движимъ, нагорѣ, къмъ главата.

Нѣкои оспорватъ, че има Богъ и казватъ: „Кѫдѣ е Господь?“ – Господь е тамъ гдѣто е твоята глава. Имашъ глава – има Господь. Нѣмашъ глава – нѣма Господь. Ако нѣмаше другъ законъ, който да дѣйствува противъ закона на земното притяжение, то нашата глава трѣбваше да бѫде къмъ краката надолу. Но понеже има друга сила, която противодѣйствува на земното притяжение, тя е обърнала главата нагорѣ, накѫдѣто се стремятъ нашите мисли и желания.

Слѣдователно трѣбва да пазимъ главата си чиста непокварена, трѣбва да я хранимъ съ най-хубава храна, съ най-хубавъ въздухъ, съ най-хубава вода, най-хубави мисли и желания. Тогава въ тази глава ще се отрази този Божественъ духовенъ свѣтъ и ще разберемъ какви сѫ нашитѣ отношения. Умоветѣ на мнозина отъ васъ, които ме слушате, сѫ малко разколебани. Казвате: „Какво голѣмо нещастие ни сполетя, тази война!“ Що е войната? Тя е резултатъ отъ непокорство на волята Божия.

Ще ви говоря върху това, какъ Господь изпрати пророкъ Иона въ Ниневия. Ниневия бѣше единъ високъ културенъ центъръ. Асирия и Вавилония бѣха единъ интелектуаленъ центъръ. Между културата на Асирия и Вавилония и тази на съврѣменнитѣ народи има едно подобие. Тѣзи народи, както и сегашнитѣ, знаяха всички елементи и тѣхнитѣ свойства, злоупотрѣбиха съ тѣхъ, както и днесъ злоупотрѣбяватъ въ войната. Тѣзи народи погинаха, силата имъ се взе, защото злоупотрѣбиха съ тѣзи елементи. Сѫщата опасность сѫществува и за съврѣменната европейска култура. Ако още слѣдъ 3 години не се свѣсти, ще я постигне сѫщата участь, каквато постигна Ниневия и тогава Господь ще създаде нова култура. Тѣзи хора, които прѣстѫпватъ Божията воля, нѣматъ Божието благословение. Тази култура ще се изхвърли тъй, както човѣкъ, когато се изпоти, изхвърля необходимитѣ вещества. Тогава човѣкъ ще се научи какъвъ е разумниятъ законъ, който регулира Божествения животъ.

Ще кажете: „Какво ще стане съ насъ?“ Който влѣзе въ този Божественъ животъ, нѣма защо да се плаши. Не се плашете, а разсѫждавайте тихо и зрѣло. Но ще кажете: „Какво зависи отъ мене?“ Много зависи отъ васъ. Когато двѣ сили се уравновѣсятъ на едни вѣзни, ако се тури едно житно зрънце, на едно отъ блюдата, то ще измѣни тежестьта и ще даде едно отклонение. Отъ гдѣ знаете, може би вие сте послѣдния човѣкъ, който, като измѣните на Бога, да измѣните въртението на това Божествено колело въ друга посока.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: „Ние нищо не можемъ да направимъ, Господь може да оправи свѣта, а не ние.“ А какъ ще го оправи Господь? – Чрѣзъ насъ. Ние въ този свѣтъ сме заинтересувани прямо, а Господь – косвено. Този свѣтъ е една забавачница, която Господь е създалъ за насъ. Доколкото ние пазимъ тази забавачница, тѣзи закони, дотолкова Господь се интересува. Ако ние развалимъ тѣзи отношения, Господь нѣма да се интересува.

Тукъ имаме единъ добъръ примѣръ за пророкъ Иона, когото Господь изпрати за Ниневия, между асирийцитѣ. Вие имате свобода да изпълните и да не изпълните това, което Господь ви казва. Ионъ не искаше да отиде въ Ниневия, защото хората тамъ били културни. „Не искамъ да се излагамъ на поругание, на присмѣхъ, тѣ ще ми се смѣятъ и ще ме вzeматъ за лудъ,“ казва Ионъ. Вземалъ си пари въ джебоветѣ, защото и тогава, и днесъ безъ пари нищо не става, и

отишълъ съ единъ корабъ къмъ Яфа въ града Тарсъ, културенъ градъ на западъ, чиято култура повече съотвѣтствувала на тази, която ималъ Ионъ. Какво стана съ Иона? Подигна се морето, развълнува се и трѣбваше като жертва той да бѫде хвърленъ въ морето. Ниневия прѣдставляваше една култура съотвѣтствующа на днешната наша. Прѣдставляваше голѣмъ обширенъ градъ на рѣката Тигъръ и тогава въ него е имало повече отъ 120 000 дѣца, които не познавали лѣвата си рѫка отъ дѣсната. Така че тогава въ този градъ сѫ се броели повече отъ единъ милионъ жители.

Ще ви направя едно сравнение между примѣра съ Иона и прѣносното значение на кораба и морето. Корабътъ прѣдставлява организирано общество. Морето прѣдставлява свѣта въ своитѣ проявления. Но Ионъ бѣга отъ лицето на Бога и влиза въ едно общество. Както много хора влизатъ въ нѣкоя политическа партия и като влѣзатъ въ нея, забравятъ всичко, забравятъ Бога, започватъ да ядатъ и пиятъ и казватъ: „Ние сме господари на себе си.“ Тъй и Ионъ забрави Бога. Но развълнува се морето, свѣтътъ и корабътъ започна да се обръща. Съ това изгубвашъ влиянието си въ това общество, защото щомъ прѣкѫснешъ отношенията си съ Бога, ти започвашъ да остарѣвашъ, да оглупѣвашъ и ти казватъ: „Навънъ, такъвъ глупавъ, идиотъ човѣкъ не ни трѣбва, ние искаме младъ, способенъ човѣкъ.“ Взимате тогава този корабъ, тръгвате въ свѣта, въ морето, но понеже човѣкъ не е научилъ закона да живѣе въ свѣтлина, тежко е за него това положение. Виждали сте какъ човѣкъ, като падне въ вода, започва да се хвърля нагорѣ-надолу, търси клонче, за което да се улови, но не знае да плава. Когато те хвърлятъ въ свѣта, въ свѣтлината, ти трѣбва да знаешъ да плавашъ. Ионъ не знаеше това изкуство да плува и потъна. Въ това потъване той бѣше погълнатъ отъ единъ китъ. Китътъ прѣдставлява смъртьта, която поглъща хората. Тамъ, въ утробата на кита, Ионъ е трѣбвало да прѣстои три дни, както Господь прѣстоя въ гроба три дни. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че щомъ умратъ, ще се освободятъ отъ кита, отъ смъртьта и ще отидатъ при Бога. Какво прави Ионъ въ утробата на кита? Той произнесе една такава гореща молитва къмъ Бога, каквато никой не е произнасялъ. Той произнесе: „Господи, ще изпълня Твоята воля, само ме извади отъ устата на кита,“ т.е. отъ устата на смъртьта, отъ устата на този безпорядъкъ. Богъ послуша молбата на Иона и заповѣда на кита да избълва Иона и слѣдъ това вече Ионъ наново отиде въ Ниневия да проповѣдва.

Сега и съ васъ ще се случи сѫщото. Вие сте на този корабъ и скоро ще бѫдете хвърлени въ морето. Единственото нѣщо, което ще ви спаси, е да принесете тази молитва. Ще кажете: „Е, като поживея малко.“ Като влѣзете въ утробата на кита, ще видите какъ се живѣе. Когато влѣземъ въ гроба, въ смъртьта, ние сме въ утробата на кита, при което нашето съзнание се спазва. Човѣкъ не може да се освободи изведнъжъ отъ тѣлото си. Ние сме свързани съ нишки за този свѣтъ. Едни – съ една, други – съ двѣ, трети – съ три и съ повече и много нишки.

Праведнитѣ сѫ свързани съ една нишка за пѫпа си, а грѣшнитѣ – съ много. Праведнитѣ много лесно скѫсватъ своята нишка, но грѣшниятъ мѫчно се освобождава отъ своитѣ нишки, неговиятъ духъ и душа за дълго врѣме сѫ свързани.

Нѣма какво да ви говоря върху естеството на човѣшкия духъ и душа. Има много книги писани за вас по тѣзи въпроси, четете и разсѫждавайте върху тѣхъ. Какъ ще скѫсате тѣзи нишки? Може да скѫсате тѣзи нишки само когато изпълнявате волята Божия, защото всѣка нишка е единъ атомъ, който реагира върху йонитѣ на материята. Тѣзи нишки на човѣшкия духъ може да прѣобразуватъ материята; тѣ сѫ на мѣстото си. Ако не може да турите енергия въ всѣка нишка, ако не може да турите въ дѣйствие всички колела на вашия животъ, вие ще приличате на една застояла фабрика, а всички бездѣйствени фабрики фалирватъ. Когато прѣстане стомахътъ ви да дѣйствува, каква голѣма тревога се дига, викате лѣкари и тѣзи нишки не дѣйствуватъ вече въ стомаха.

Ако бѣхте ясновидци, щѣхте да вадите цѣлия свѣтъ прѣплетенъ съ много нишки и ще кажете: „Е, свѣтътъ билъ цѣла паяжина!“ Не, това е онази разумна Божия воля, по която всички сѫщества се движатъ. Когато Христосъ е казалъ думитѣ: „Не може да влѣзе въ Царството Небесно този, който казва Господи, Господи,“ Той е ималъ прѣдъ видъ най-културнитѣ хора, а именно сегашнитѣ, хората на XX вѣкъ. Тѣзи хора въ врѣмето на Христа сѫ сѫществували, но сѫ били въ видъ на сѣмки и тогава Христосъ имъ е казалъ: „Вие, слѣдъ 2000 години, ще изпитате най-голѣми нещастия, но за да може да се спаситѣ и издигнете, непрѣменно трѣбва да знаете какъ да изпълнявате волята на вашия Баща.“ Но ще каже нѣкой: „Кой е моя баща?“ Чудно, провиква се Исусъ и ви казва: „Познай Господаря си,“ но Израилъ не позна своя Богъ.

Съврѣменнитѣ хора, философи спорятъ кое е сѫществувало по-рано – кокошката или яйцето. Азъ казвамъ, че кокошката е сѫществувала отдавна, а яйцето е нейно послѣдствие. Дали е по-рано причината, а послѣ слѣдствието или обратно: първо е причината, а послѣ слѣдствието. Кокошката е причина, а послѣдствието е яйцето. Подъ думата „кокошка“ се разбиратъ „стари хора“, висшия човѣшки умъ. Защо гълѫбътъ се взима за емблема? Подъ гълѫбъ се разбира висшето у човѣка, висшия човѣшки умъ, по който може да изпълнимъ волята Божия. Това е най-голѣмиятъ даръ, който имаме. Ето защо и мѫже и жени трѣбва да пазятъ своя умъ непокваренъ. Поквари ли се умътъ ви, рѫждяса ли той, вие сте изгубени.

Христосъ казва: „За да не се изгубите, трѣбва да изпълните волята на вашия Баща!“ Въ какво се състои волята на Този Баща? Тази воля се изразява въ видъ на законъ. Първиятъ законъ е: Това, което не искате да ви правятъ, не правете и вие на другитѣ. Подъ думата законъ разбираме това, което е оформено,

проявено, т.е. което вече съществува, има извѣстна форма въ себе си. Тѣзи закони, които съществуватъ въ природата, сѫ само форми на Божествената воля. Съврѣменнитѣ окултисти казватъ, че докато човѣкъ нѣма тази висша воля въ себе си, не може да има власть на природата, власть на хората. Съедините ли се съ Бога, вие сте едно съ Него и развитието на цѣлото човѣчество е ваше развитие, благото на цѣлото човѣчество е и ваше благо и обратно: вашето развитие и благо е сѫщо и за цѣлото човѣчество. Такива отношения има между Бога и насъ. Когато Богъ се стреми къмъ насъ, Той иска благото, което е вѫтрѣ въ Него, да ни го прѣдаде. Той казва: „Моето благо е ваше и вашето благо и мое." Това е отношението, което съществува между Бога и насъ и което трѣбва да съществува.

Какъ можемъ да познаемъ дали това отношение съществува или не? Всѣкога може да направите слѣдния опитъ. Болни сте отъ нѣкоя заразителна болесть, каквато и да бѫде тя, обърнете се къмъ Бога, разправете грѣховетѣ си и кажете: „Господи помогни ни, ние ще посвѣтимъ цѣлия си животъ за тебе." Ако Господь не ви помогне, елате да ми кажете, че не е вѣрно. Тази болесть ще изчезне въ нѣколко минути или нѣколко часа. А сега ние не изпълняваме волята Божия и дѣйствуваме механически. Болестьта при това положение не само, че не се намалява, но се увеличава.

Единъ германски лѣкарь изслѣдвалъ нервнитѣ болести, изчислявалъ ги и се оказали около 400 на брой. Давалъ имъ различни наименования и когато най-послѣ нѣмало вече какъ да ги именува, нарекълъ ги съ общо име „американичи". Какво сѫ нервнитѣ болести? Тѣ сѫ резултатъ на развратъ, защото ако не вие, то вашитѣ дѣди и прадѣди сѫ живѣли единъ пороченъ животъ. Неврастенията е изтичане на енергията отъ васъ, на флюидитѣ, вслѣдствие на което настѫпва обѣдняване, осиромашаване. Ако нѣкой е бѣденъ, пита: „Какво да правя?" – Ще работишъ разумно. „Боленъ съмъ, какво да правя?" – Ще живѣешъ разумно съ Божията воля и най-късно въ единъ мѣсецъ ще се възстанови твоето състояние. Ето защо ни е религията. Не само, за да ходимъ въ църква, да имаме храмове, да слушаме проповѣди като музика, а послѣ да ги забравяме. Не, религията трѣбва да проникне между всички хора, отъ царя до послѣдния, отъ най-богатата до най-бѣдната кѫща и прѣдъ тази религия всички хора трѣбва да иматъ еднакви права. Безразлично какъв си, но всѣки трѣбва да изпълни честно своитѣ задължения и да бѫде почетенъ човѣкъ, пъкъ макаръ и най-бѣденъ.

А въ съврѣменното общество какъвъ стремежъ има? Стремимъ се да бѫдемъ богати, щастливи, силни, но щомъ добиемъ тази сила, тази власть, започваме да насилваме бѣднитѣ, не знаемъ какъ да употрѣбяваме тази сила, тази власть. Не знаете ли, че Богъ е Богъ на слабия, на страждущия, а не на силния, не на богатия? Защото ако си силенъ – Богъ си. Защо [е] така? Защото Богъ е великъ и

силенъ. Всички царе, свещеници, проповѣдници, учени хора, тѣ всичко иматъ и Богъ с тѣхъ не се занимава. Нека тѣ да отидатъ да помагатъ на своитѣ нуждающи се братя, а азъ ще отида да работя за бѣднитѣ, за глупавитѣ и тѣхъ ще подигна. Единъ човѣкъ днесъ може да е идиотъ, но единъ день той ще се издигне, Господь ще го направи единъ философъ, единъ ангелъ, арахангелъ.

Затова казва Христосъ: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога.“ Господь е великъ, всемогѫщъ, Той обръща гѫсеницата въ пеперуда и пеперудата въ гѫсеница. Вие сте били единъ день пеперуди, а днесъ сте гѫсеници. Не се обиждайте отъ това, моитѣ почитания къмъ васъ, но азъ подъ тѣзи думи разбирамъ вашитѣ материалистични реалистични схващания за нѣщата въ свѣта. Една гѫсеница, като се качи на единъ листъ, казва: „Яжъ, това е живота, колкото повече ядешъ, толкова по-голѣмъ ще станешъ.“ Тя е права, но нѣма прѣдъ видъ, че единъ день ще изгуби охотата да яде листа. Ще се събератъ тогава лѣкари и ще кажатъ, че стомахътъ се е развалилъ. Не се е развалилъ стомахътъ, а гѫсеницата преминава въ друга стадия на развитие, затова не и трѣбва никакви лѣкарства. Сега ще започне да снове, прѣде и тъче.

Виждалъ съмъ такива случаи, но никакви лѣкарства не трѣбватъ. Има хора, които започватъ да проглеждатъ, виждатъ нѣкои нѣща, които другитѣ не могатъ да ги видятъ. Лѣкаритѣ казватъ: „Е, той вижда умрѣлитѣ си майка, баща, той е полудѣлъ, нервно е разстроенъ.“ Чудни сѫ хората! Азъ виждамъ всички тѣзи нѣща и бихъ желалъ да се сравня съ всички тѣзи лѣкари, които се мислятъ съ най-здрави нерви, да видимъ кой би издържалъ. Да се подложимъ на гладъ, да видимъ кой колко дни би издържалъ, да се подложимъ на изкушение – кой би издържалъ.

Въ какво се състои човѣшкия характеръ? Въ този великъ изпитъ, който би издържалъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ честенъ човѣкъ, съ нищо се не подкупвамъ.“ Даватъ му 1000 лева да извърши нѣкакво злоупотрѣбление. „Не, честенъ човѣкъ съмъ, не мога това да направя.“ Даватъ му 2000 лева. „Не, не съмъ съгласенъ.“ Даватъ му 3000, 4000, 5000, 10 000, 12 000 лева. „Е, хайде, за твой хатъръ ще се съглася.“ И тъй честенъ си билъ за 12 000 лева. Нѣкому даватъ 50, 100 000, 200 000 лева и тогава се подкупва. Единъ французинъ билъ подкупенъ да извърши нѣкакво прѣстѫпление за 1 000 000 лева. Когато го сѫдили, той казалъ: „Не, господа, нѣмате право да ме сѫдите, защото това е вече продажба, а вие нѣмате право да ме сѫдите за такова нѣщо.“

Христосъ е дошълъ на земята за тѣзи хора, за продаденитѣ, да ги откупи, защото тѣ сѫ продадени на тъмни сили. Господь пита: „На кого си продаденъ, за колко?“ – „За единъ милионъ.“ – „Е, тогава азъ ще те купя.“ Вие казвате: „А, значи ние сме продадени!“ Кой не е продаденъ? Кажете ми, кѫдѣ сѫ вашитѣ бащи, майки, дѣца? – Умрѣха. А що е умиране? – Продажба. Онази кокошка,

която е въ курника, свободна ли е? Една вечерь господарьтъ ѝ я хване за гушата, тя изкърка и свършено е съ нея. Така и съ васъ – една вечерь ще ви хванатъ за гушата въ курника и съ васъ е свършено. Дохождатъ слѣдъ това свещеницитѣ, четатъ заупокой. Какъ ще го упокои Господь? – Изпълнете волята Божия.

Азъ въ свѣта, между живитѣ хора, виждамъ живи умрѣли, въ които има разлагане, миризма и виждамъ, че този човѣкъ умира. За да ни избави Христосъ отъ това разлагане, Той ни дава цѣрь: да изпълнимъ волята Божия. Азъ искамъ, щото съ този Господь да направите вие опитъ. Азъ не съмъ отъ хората, които говорятъ само на теория, а правете за всичко опитъ. Ще кажете: „А да не изкушавамъ Господа.“ Ами като грѣшите, не изкушавате ли Господа? Често хората казватъ: „Дяволи има въ този свѣтъ, антихристъ иде въ свѣта.“ – Не, отъ двѣ хиляди години антихристъ работи въ свѣта, а сега Христосъ иде. Добри духове идатъ и като дойдатъ тѣ въ свѣта, свѣтътъ ще се оправи. Това е Божественото учение и тогава ще бѫдемъ всички здрави: и мѫже, и жени, и дѣца. Църквитѣ тогава ще бѫдатъ пълни съ богомолци.

Който не изпълнява волята Божия, той е шмекеръ. Ако азъ не изпълнявамъ волята Божия, азъ съмъ шмекеръ, лъжецъ и не заслужавамъ вашето почитание. Христосъ, като иде сега въ свѣта, пита своитѣ служители: „Какво правите вие?“ Католици, евангелисти, православни, казватъ: „Искаме да обърнемъ свѣта.“ Да, и крадецътъ, като хване кесията ти, и той я обръща. Не такова обръщане е нужно. Азъ искамъ всички, които ме слушате, да бѫдете щастливи хора, мощни, силни и който страда, да гледа да е радостенъ въ своитѣ страдания. Нѣма смърть въ свѣта, смъртьта е една илюзия. Но ние трѣбва да се свържемъ съ този безсмъртен Господь, Който всѣкога ни говори. Когато обиждаме нѣкого, когато извършимъ нѣкакво прѣстѫпление, Той ни говори: „Не правишъ добрѣ, ще погинешъ.“ Това е гласътъ на Баща ти, Който ти говори. „Ама, азъ съм здравъ, силенъ, ученъ човѣкъ.“ – „Синко, не прави така, не е хубаво това, съ братята и сестритѣ си постѫпвай честно и почтено, защото ще направишъ тъй, че този законъ да въздѣйствува върху тебе.“

Ние трѣбва да имаме доблѣстьта на онази американка, която била сгодена за единъ момъкъ, който отишълъ на бойното поле, но пострадалъ, като му отрѣзали единия кракъ. Пише той на възлюблената си: „Когато се годихъ за тебе, бѣхъ здравъ, но сега, като осакатѣхъ, не искамъ да носишъ моето брѣме и затова бѫди свободна.“ – „Не, казва тя, и съ единъ кракъ си приетъ.“ Не се минава мѣсецъ, той и пише: „Отрѣзаха ми едната рѫка.“ – „И безъ единъ кракъ и безъ една рѫка, пакъ си приетъ.“ Слѣдъ мѣсецъ, той пише, че му отрѣзали и другия кракъ. Тя му отговаря: „И безъ два крака и една рѫка, пакъ си добрѣ приетъ.“ А колцина отъ васъ даже и едно прьстче да ви отрѣжатъ, бихте издържали това изпитание? Колко жени има, като заболѣятъ мѫжетѣ имъ, казватъ: „Е, омръзна ми да го гледамъ боленъ!“ Приличайте на онази българка,

която 20 години е гледала болния си мѫжъ и казваше: „Никога не ми дотѣгна, защото го обичахъ.“ Въ сърдцето на тази българка и американка е имало любовь. Не може да влѣзете въ Царството небесно, ако сърдцето ви не е изпълнено съ тази любовь.

Азъ често ви виждамъ съ вашитѣ нещастия. Вие сте тукъ съ вашитѣ кѫщи, но това не сте вие самитѣ, съ вашето вѫтрѣшно съдържимо, у васъ има другъ свѣтъ. Казвате: „Сърдце има този човѣкъ.“ Виждате ли сърдцето му. То е като една разцъфтѣла роза. Казвате: „Душа има у този човѣкъ.“ Виждате ли я? Тя е единъ великъ свѣтъ, въ който има много планети, слънца. Къмъ този Божественъ свѣтъ Христосъ призовава: „Изпълнете волята Божия, за да станете господари на своята душа, на своето сърдце, на своя умъ.“ Ще кажете: „Какъ?“ Ще обърнете буквата „к“ надолу съ гърба ѝ, двѣтѣ ѝ пръчки, които идатъ като клончета, направете ги като платна и ще тръгнете изъ свѣта. Вашето „к“, което стои като кекаво, ще трѣгне по свѣта, въ каквато посока искате. Вие сте нервенъ човѣкъ – вашата нервность надолу съ гърба. Буквата „к“ е символъ на нервностьта. Турете това „к“ въ морето да плава. Нервни сте – на фронта. Мѫже, жени – всички на фронта. На фронта имаше много нервни хора, сега се излѣкуваха, станаха много добри хора.

Така се обнови и французката нация. Защо Ионъ отиде да проповѣдва въ Франция? Ионъ казваше: „Горко на французитѣ, ако тѣ не се обновятъ.“ – „Ще се обновимъ, ще се обновимъ“, казваха тѣ. Не ме разбирайте, че азъ имамъ прѣдъ видъ само единъ народ. За мене всѣки народъ, който изпълнява волята Божия, е почтенъ прѣдъ моитѣ очи. Не любя човѣкъ, който не е любимъ отъ Бога. Не може да се люби единъ камъкъ. Това сѫщество, което вие любите, трѣбва да има горещина въ себе си, въ сърдцето си, тя трѣбва да бѫде въ излишъкъ, за да може да давате и да взимате. Така трѣбва това да се схване отъ българитѣ, за да може тѣ да се обновятъ.

За мене е безразлично дали българитѣ ще ме слушатъ или не. Азъ съмъ като единъ сказчикъ, ще ви кажа истината, пъкъ ще си вървя. Ще кажете: „Накѫдѣ ще вървишъ?“ Отъ дървото, отъ долу нагорѣ, къмъ цвѣтоветѣ, въ плода, въ сѣмката и отъ тази сѣмка къмъ жилището на ангелитѣ, къмъ Божествения свѣтъ, нататъкъ отивамъ азъ. Ще кажете: „Много далечъ отива този човѣкъ!“ Не, ни най-малко не подразбирамъ това. Ще отида да събера повече енергия, повече богатство и ще дойда да работя за хората. За менъ е приятно да работя за хората. Дали сѫ тѣ бѣдни или богати, дали ме разбиратъ или не, за мене това е безразлично. И да не ме разбиратъ за мене е приятность да работя за хората. Нима майката, като се грижи за своето дѣте, като го кѫпе, то я разбира? – Не, но единъ день, то ще стане разумно и ще я разбере. Безразлично е, Богъ ще благослови и просвѣти това дѣте, за да разбере нѣщата. Когато рѣшихъ да проповѣдвамъ публично нѣкои приятели ме питаха: „Какво и какъ ще

говоришъ?“ Рекохъ, ще говоря тъй, че никой да не ме разбира. А сега рекохъ: Не, ще говоря тъй, че всички да ме разбиратъ.

Искамъ всички да бѫдете умни, добри, щастливи хора. Ако единъ день ви срѣщна умни, добри хора, ще ми бѫде приятно да се срѣщна съ васъ. Какво по-хубаво отъ това да имашъ братя или сестри, съ които да спodѣляшъ мисли и желания. Много пѫти си казвате: „Какво мисли този човѣкъ?“ Какво може да мисля? Мисля едно отъ двѣтѣ: или да ви направя добро или зло; или да ви кажа истината, или да ви кажа лъжата. Да говоря лъжа значи да живѣя въ свѣта на безпорядъка; да говоря истината, значи да живея съ разумната Божествена воля. Отдавна съмъ излѣзълъ отъ този свѣтъ и какво ще спечеля съ една лъжа? Какво е лъжата? Тя е сѣнка на битието. Лъжата може да се уподоби на стъкълцата на онзи търговецъ арменецъ, който иделъ отъ Мала Азия и донесълъ една торба съ диаманти. Срѣща го единъ търговецъ евреинъ и го пита колко му струватъ диамантитѣ. „Азъ ще ти ги продамъ евтино, му отговаря арменецътъ, защото съмъ ги взелъ контрабанда и ме е страхъ да ме не хванатъ. Ще ти ги дамъ за 10 000 лева.“ Евреинътъ купилъ диамантитѣ, но се много излъгалъ, защото само нѣколко отъ тѣхъ били истински, а останалитѣ – имитация на диаманти.

Съврѣменнитѣ хора всички носятъ такива торби съ диаманти, мислятъ, че знание иматъ. Какво струва вашето знание, когато ако отидешъ на бойното поле и кажешъ да се спре войната и не успѣешъ? Казвате: „А, тѣ само Господа ще слушатъ.“ Ако ти живѣешъ съ Бога, тѣ и тебе ще слушатъ. Нѣкои се надѣватъ на папата, той да тури миръ. Не трѣбва да чакате папата, а да подигнете гласа си към Бога и да кажете: „Боже, Ти нашъ Баща, Ти ще спрешъ войната.“ Казвате: „А, какъ така ние ще можемъ, какви сме ние?“ Да, именно вие, които ме слушате, можете да спрете войната. Ако всички заедно: българи, руси, французи, германци, англичани подигнатъ гласа си къмъ Бога, ще дойде миръ.

Сега защо се биятъ хората? За нѣкакви търговски сдѣлки. Този свѣтъ не е нѣкаква анархия, а разуменъ свѣтъ, гдѣто сме изпратени да работимъ като индивиди и народи. Господь, Който изпрати Иона и Христа, Той дѣйствува вече въ свѣта и отъ сега нататъкъ трѣбва да се приложи това учение. Не трѣбва да укоряваме себе си и другитѣ, а да кажемъ на цѣла Европа така: „Ние от сега нататъкъ ще изпълняваме волята Божия, за да влѣземъ въ Неговото царство.“ Това трѣбва да го кажатъ царе, свещеници, министри, военачалници, проповѣдници и всички други. Трѣбва да го кажатъ жени, дѣца, бащи, майки и мирътъ ще дойде. Новата култура, тя е основа, за да се изпълни волята Божия. А знаете ли какво жалко положение прѣдставлява културата на съврѣменна Европа? Какъ ще я опише бѫдещото поколение? Ще трѣбва много да пише, за да обясни причинитѣ на днешнитѣ събития. Сегашната война има чисто духовенъ характеръ. Тя е положение на прѣминаване [на] гѫсеница[та] въ

пеперуда. Нѣма друга сила, която да спре този процесъ. Хората отъ новата култура ще бѫдатъ не само интелигентни, но и духовни. Подъ думата „духовенъ човѣкъ“ се разбира човѣкъ съ воля. Волята е качество само на силния, умния и добрия човѣкъ и за такъвъ човѣкъ нѣма невъможни нѣща въ свѣта.

Христосъ казва: „Не всѣки, който казва Господи, Господи ще влѣзе въ Царството небесно, а който изпълнява волята Божия.“ Разсѫждавайте върху този стихъ единъ мѣсецъ и кажете въ себе си: „Азъ ще изпълнявамъ волята Божия.“ Слѣдъ единъ мѣсецъ елате при мене и кажете какво сте забѣлѣзали слѣдъ като 10 пѫти на денъ сте изказвали тази мисъль. Направете сами този опитъ, защото ако азъ го направя ще кажете: „Той е шмекеръ, фокусникъ.“ Направете този опитъ и Този, Който ви е създалъ, Той ще се прояви и тази воля ще ви покаже начинъ за разбиране на нѣщата. Сега е врѣме вече да влѣземъ въ размѣна съ тази Божествена воля. Бѫдещитѣ народи трѣбва да бѫдатъ здрави по тѣло, по сърце и по умъ. А въ сегашната култура има зараза на ума и сърдцето. Хората отъ бѫдещата култура ще бѫдатъ напълно здрави и каквото кажатъ ще го направятъ, ще приличатъ на англичанитѣ. Нѣма да има нужда тогава отъ полици и гаранти. Моята дума трѣбва да бѫде една гаранция за мене, защото думата, която казвамъ, излиза отъ Бога, а Богъ ще ми бѫде гарантинъ.

Бихъ желалъ българитѣ да бѫдатъ здрави по тѣло, умъ и сърдце и да нѣматъ нужда отъ гаранти. Безъ гаранти, нека Богъ бѫде вашъ гарантинъ и всичко ще се оправи.

Това е девизътъ, това е религията, това е духовниятъ животъ. Единъ день, като ви срѣщна, ще кажа: „Браво на васъ българитѣ, вие сте народъ, който живѣе безъ гаранти.“

Идете си въ кѫщи съ мисъльта да изпълнявате волята Божия, да живѣете безъ гаранти и Неговата сила да бѫде съ всинца ви.

Бесѣда, държана на 22 априлъ 1917 година

1917_04_29 Чистосърдечните
Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ЧИСТОСЪРДЕЧНИТѢ

„Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога.“ (Ев. отъ Матея, гл. 5, ст. 8)

Прѣди да започна бесѣдата си, ще направя нѣкои малки забѣлѣжки. Мнозина ме питатъ: „Защо трѣбва при една бесѣда да има молитва и пѣние?“

Въ основното учение на живота има три много важни елементи. Тѣзи елементи сѫ изработени отъ самото човѣчество, не отъ сега, а отъ хиляди години още. Отъ прѣди хиляди години хората сѫ пѣли и сѫ се молили, тъй че всѣка работа, за да се извърши успѣшно, трѣбва да има пѣние, въ каквото отношение и да е то. Пѣнието само по себе си никога зло не върши, отъ какъвто характеръ и да е то. За добрия човѣкъ всички пѣсни сѫ добри, всички иматъ съдържание. Слѣдователно азъ поставямъ яденето, пѣнието и молитвата, като три главни елементи въ човѣшкия животъ. За да се извърши нѣкаква физическа работа трѣбва ядене, послѣ почивка и слѣдъ това пакъ работа. Като се дойде въ науката, въ религията, пѣнието и тукъ е необходимо, то е храна на душата. Ще попѣемъ, ще си починемъ и ще започнемъ пакъ нова работа. Когато се молимъ, това е пѣние, но съвременнитѣ хора иматъ смѫтно понятие за молитвата. Когато човѣчеството научи това изкуство, да се моли, тогава ние ще видиме царството Божие на земята. Тѣзи забѣлѣжки, които правя, не сѫ нѣкакво нововъведение, а това е единъ Божественъ законъ, по който вървимъ. Бихъ прѣпорѫчалъ на всички, като ядете да се молите, ако работата ви въ свѣта не върви добрѣ, пѣйте и тя ще тръгне по-добрѣ.

Днешната ми бесѣда ще бѫде върху темата: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога.“ Какво е искалъ да каже Христосъ подъ думата „чистосърдечни“? Христосъ е показалъ 9-тѣ елемента или 9-тѣ методи, чрѣзъ които човѣшкиятъ животъ може да се подигне. Азъ ще говоря върху чистотата, каква роля тя играе въ живота и ще третирамъ този въпросъ свободно, не тъй както досега сѫ го разглеждали, а ще направя нѣкои отклонения. Може да не сте съгласни съ мене или може да сте съгласни, но и за едното и за другото мнѣние трѣбва да имате основание, защото трѣбва дълбоко да разбирате всѣки важенъ въпросъ въ вашия животъ. Само тогава ще имате една положителна наука, чрѣзъ която ще може да градите бѫдещия вашъ животъ, понеже сегашниятъ животъ е изразъ на миналия ни животъ.

Всичкитѣ щастия и нещастия се дължатъ на миналитѣ ни постѫпки и ако искаме да измѣнимъ бѫдещия си животъ, трѣбва да разберемъ тѣзи основни закони, които регулиратъ човѣшката воля, човѣшката сила, мисъль и чувства и човѣшкото съзнание. Нашитѣ разбирания не трѣбва да бѫдатъ такива, да мислимъ, че знаемъ, такива знания всички иматъ, но ние се нуждаемъ отъ едни положителни знания, които да измѣнятъ живота ни.

Ако вие може да разберете този дълбокъ, централенъ законъ на чистосърдечнитѣ, отъ него ще зависи бѫдещата култура, отъ него ще зависи здравословното състояние на бѫдещитѣ фамилии, здравословното състояние на майки, бащи, братя, сестри, на цѣлото общество. Отъ този законъ ще зависи това, което лѣкаритѣ наричатъ „хигиена на душата". Що е хигиена? Законъ за познаване на чистотата. Напримѣръ всички заразителни болести иматъ начало отъ нечистотата. Слѣдователно и въ духовния животъ има микроби, тъй както и въ физическия животъ има микроби на тифуса, на чумата, на холерата и др. Микробитѣ се наброяватъ около 17 000 вида, а нѣкои учени отиватъ до тамъ, като казватъ, че ръждясването на желѣзото се дължи на особени бацили, микроби. Тъй че и желѣзото се яде отъ бацили. Тѣзи бацили, понеже сѫ живи, и тѣ искатъ да сѫществуватъ, тъй както вие и азъ.

Това е, което съврѣменнитѣ хора наричатъ състезание или борба за животъ, като нѣкои дори се изразяватъ въ слѣдната формула: „Въ борбата за живота човѣкъ за човѣка е вълкъ." Тѣзи твърдения 50% сѫ вѣрни. Животътъ не е само борба, но и работа, защото борба има само на мегданитѣ, гдѣто се борятъ пехливани. Животътъ е и работа, защото съ това се издига човѣчеството. Когато не разбираме живота, работата се обръща въ трудъ и колкото отиваме по-долу, трудътъ се прѣобръща въ мѫчение.

Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото ще видятъ Бога." Чистотата е състояние на материята, едно естествено и праволинейно състояние. Когато материята има това състояние, тази сила, то понеже между духовния и физическия свѣтъ има една прѣграда, една срѣда, та за да може тази чистота, тази сила да прѣминава отъ едно положение въ друго, отъ единъ свѣтъ въ другъ, трѣбва да се нагоди, съобразно законитѣ на този свѣтъ, трѣбва енергията да се трансформира. Това трансформиране зависи отъ чистотата, прѣзъ която тази сила, тази топлинна енергия ще мине.

Да веземемъ за примѣръ какъ слънчевитѣ лѫчи се трансформиратъ. Силата и благотворностьта на тѣзи лѫчи зависи отъ чистотата на атмосферата. Нѣкога вие мислите, че атмосферата е чиста, но ако я разгледате с микроскопъ, ще видите въ нея милиони и милиарди нечистотии, които трѣбва да се промиятъ чрѣзъ дъждъ, за да може благотворното влияние на слънчевитѣ лѫчи да дѣйствува върху насъ. Знаете ли, че когато хората живѣятъ единъ порочень

животъ, отъ тѣхъ излизатъ особени съединения, които образуватъ въ атмосферата една обвивка и съ това спиратъ развитието на онзи животъ, който иде отгорѣ, като се зараждатъ и епидемически болести. Напримѣръ въ врѣме на война и слѣдъ нея се зараждатъ разни болести. Тѣзи лоши мисли, които хората иматъ, хвърлятъ ги въ пространството и съ това създаватъ неблагоприятна срѣда, която дѣйствува злѣ не само върху организъма, но и върху душата на човѣка, като се създаватъ разни психически болести.

Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога!“ Какво се разбира подъ думата „сърдце“ и подъ думата „Богъ“? Подъ думата „сърдце“ Христосъ разбира онази вѫтрѣшна срѣда въ човѣка, въ видъ на физически етеръ, която е проводникъ на възвишенитѣ сили въ духовния свѣтъ. Тъй че, когато централната страна на човѣшкото сърдце е чиста, тѣзи хора ще видятъ Бога. Какво се разбира подъ думата „Богъ“? Подъ „Богъ“ Христосъ разбира всички разумни възможности, които се криятъ въ тѣзи сили, и които като минатъ прѣзъ тази срѣда, човѣкъ като види Бога, става блажен, щастливъ и здравъ.

Като казва Христосъ, че човѣкъ може да види Бога, Той не подразбира да видимъ Бога като извѣстна форма, но разбира извѣстно благо, което трѣбва да влѣзе въ насъ и да ни въздигне умствено и духовно. Всѣки отъ насъ трѣбва да изработи за себе си този вѫтрѣшенъ процесъ на чистене. Думата „чистота“ подразбира нечистота. За нечистотата, която може да се събере вѫтрѣ въ насъ, ние не сме отговорни, защото човѣкъ, като взима храна, една часть отъ нея се обръща въ сокове и кръвь, а другата часть, която не може да се асимилира, се изхвърля навънъ. За тази необработена храна природата се е погрижила, като чрѣзъ различни начини я изхвърля навънъ. За да се избавимъ отъ своитѣ нечистотии има два начина: начинъ на разредяване и начинъ на сгѫстяване.

Азъ ще ви обясня какъ стои тази мисъль въ моя умъ. Напримѣръ имате мѫтна вода, но за да я прѣчистите трѣбва да я прѣкарате прѣзъ пѣсъчливи пластове, за да се прѣцѣди, да се прѣфилтрира. Като мине прѣзъ тѣзи пластове, нечистотиитѣ, мѫтилкитѣ оставатъ въ пѣсъчнитѣ слоеве, а водата се избистря, прѣчиства и слѣдъ като мине прѣзъ тѣзи пластове, излиза като чистъ изворъ. Слѣдователно пѣсъкътъ е условие за прѣчистване. За човѣка, обществото е условие за прѣцѣждане. Щомъ се прѣцѣдите, вие не трѣбва да прѣстоите въ тѣзи пластове, а трѣбва да излѣзете навънъ. Другъ начинъ за прѣчистване е изпаряването. Напримѣръ мѫтна вода, за да се прѣчисти, може да се остави на слънчевитѣ лѫчи, отъ дѣйствието на слънчевитѣ лѫчи водата се изпарява и се вдига въ видъ на пари нагорѣ, гдѣто отново се сгѫстяватъ и въ видъ на водни капчици пакъ падат на земята, а нечистотиитѣ оставатъ на земята.

Прѣзъ тѣзи два процеса на прѣчистване и вие трѣбва да минете. Нѣкой пѫть ще попаднете при най-неблагоприятни условия, напримѣръ когато ви дойдатъ нещастия. А нещастията сѫ процесъ на прѣцѣждане. Вие изгубвате кѫщата си, богатството си, здравето си, жената си, дѣцата си, приятелитѣ си, това всичко е процесъ на прѣцѣждане, потѫване надолу. Вие не може да разберете какъвъ е смисълътъ на прѣцѣждането, но трѣбва да знаете, че на бѣлъ свѣтъ трѣбва да излѣзете чисти, прозрачни. Когато дойде нѣкой уморенъ пѫтникъ при нѣкой прѣчистенъ изворъ и уталожи своята жажда, тогава ще разбере защо човѣкъ трѣбва да се прѣцѣди.

Всѣки човѣкъ въ своя животъ е единъ изворъ, билъ той мѫжъ, жена, свещеникъ, учитель и др. И ние трѣбва да пиемъ отъ тѣзи извори. Напримѣръ нѣкой казва: „Не ме обичатъ хората, не ме обича този-онзи." Азъ тълкувамъ тѣзи думи така: „Ти искашъ да пиешъ отъ моя изворъ, чиято вода е мѫтна, не съмъ се прѣцѣдилъ, затова ще почакашъ день, два, три и повече, докато се прѣцѣдя и като мина прѣзъ нѣкоя планина, тогава ще ти дамъ всичката своя любовь." Всички ще напуснатъ свѣта, ще се изпарятъ и ще отидатъ до тѣзи пластове, прѣзъ които може да се прѣчистятъ. Човѣкъ когато умира, това е пакъ прѣцѣждане. Той се подига до извѣстно положение и пакъ по сѫщия законъ на сгѫстяването, той ще се върне наново, като нѣкое новородено дѣте и майката ще пие отъ неговия изворъ. Това дѣте може нѣкога да е било като неинъ възлюбленъ, но като се прѣчисти, дохожда като нейно дѣте.

Като ме слушате, ще си кажете: „Това може ли да бѫде?" Да, това е, което всѣкога става, а само невѣжитѣ, които не разбиратъ този законъ, тѣ не може да го повѣрватъ. Въ това отношение много животни разбиратъ живота много по-добрѣ, отколкото ние. Напримѣръ птицитѣ си правятъ промивка, изглаждатъ перцата си, чистятъ се. Ще кажете: „Тѣ си играятъ." Тѣ учатъ първото изкуство, чистятъ си перцата. Наблюдавайте котката, когато мине прѣзъ нѣкое нечисто мѣсто, за да влѣзе въ кѫщата на своя господарь, изчиства си краката. Ще кажете: „Е, котка е тя." Да, но тя е по-умна отъ хората. Вие, като влизате въ Божия храмъ, съ чисти крака ли влизате? Трѣбва да влизате като котката. Колко проповѣдници, свещеници, учители, сѫдии, влизатъ съ нечисти крака въ своя домъ, въ Божия храмъ, а слѣдъ това казватъ: „Дошла чумата у насъ." Нѣма никаква чума, но нечистотии има въ този домъ. Слѣдователно хигиена е необходима не само за здравословното състояние на нашето тѣло, но и на душата. Всички мои почитания къмъ лѣкари, които обръщатъ внимание на хигиената на тѣлото, но трѣбва да се качатъ на едно стѫпало по-горѣ, трѣбва да обръщатъ внимание върху хигиената на сърдцето.

Напримѣръ всички жени, мѫже отиватъ на баня, нѣкой пѫть единъ пѫть на мѣсеца, другъ пѫть – два пѫти, нѣкои – три пѫти или повече, но колко отиватъ на духовна баня? Ще кажете: „Има ли духовна баня?" Да има, има духовна баня

и душове има въ духовния свѣтъ. Нѣкои отъ васъ, като отидатъ на баня, постжпватъ така: влѣзатъ въ водата, нагорещатъ се и отъ тамъ на студени душове. По-голѣмо безразсждство, по-голѣма грѣшка отъ това нѣма. Когато желѣзото се нагорещи и послѣ изведнъжъ охлади, то се втвърдѣва. Ако искате да хванете нѣкой ревматизъмъ, ако искате вашиятъ умъ, сърдце и душа да се втвърдятъ, правете такива душове. Слѣдъ такива разстройства, никой лѣкарь не може да ви помогне и у васъ ще започнатъ да се явяватъ различни болести. Природата казва: „Никога да се не правятъ рѣзкости, постепенно да се минава отъ едно състояние на друго". Това състояние да минавашъ направо отъ топло на студено и обратно е състояние на боговетѣ само, а не и на хората. Само Богъ, Който стои нависоко, може да слѣзе отъ високо на низко; само орелътъ, който е научилъ изкуството да лети, само той може да направи това. Но този, който нѣма крилѣ, който нѣма знания, да се не заема за такива нѣща, защото ще си счупи главата.

Искате нѣкой пжть да се качите на нѣкой аеропланъ, но не умѣете да го управлявате и ще паднете. Това прилича на нѣкой човѣкъ, който иска изведнъжъ цѣлъ свѣтъ да обича и си турва единъ студенъ душъ, но слѣдъ това опитва обратния резултатъ на втвърдяване на своята душа. Какъвъ ще бжде обратниятъ резултатъ? Недоволство и безсмисленость въ живота. Ще приличате на онзи богатъ американецъ, на когото бащата оставилъ 100 000 лева. Ялъ, пилъ, изпиталъ всички удоволствия и най-послѣ го хваща болестьта ипохондрия. Искалъ да се самоубие, но нѣмалъ доблестьта на този англичанинъ, съ когото се срѣщналъ въ Венеция, като пжтувалъ прѣзъ Италия. Този англичанинъ вижда една вечерь единъ италиански графъ, който взелъ единъ револверъ, турва го въ устата си, изважда го и пакъ го турва. Пита го англичанинътъ: „Какво искашъ да правишъ?" – „Бѣхъ богатъ, но сега осиромашахъ, та искамъ да се самоубия." Англичанинътъ изважда пари, плаща му дълговетѣ и се самоубива вмѣсто графа. Но този ипохондрикъ американецъ не е билъ тъй доблестенъ.

Като говоря за самоубийство, азъ разбирамъ да убиешъ въ себе си лошитѣ навици, а много хора нѣматъ смѣлостьта да се откажатъ отъ тѣхъ. Обичашъ да крадешъ, пусни куршума върху този си навикъ, убий този човѣкъ на кражбата въ себе си. Обичашъ да развращавашъ, пусни този куршумъ върху човѣка на разврата, който живѣе въ тебе, убий този порокъ, нека той умре, а ти живѣй освободенъ отъ него. Каква полза има отъ този развратенъ човѣкъ въ тебе? Единъ развратникъ, единъ крадецъ, то е единъ мършавъ трупъ, умрѣлъ волъ, умрѣло псе, умрѣлъ лъвъ, който може да разнася заразата, безъ да принесе нѣкаква полза.

Този боленъ американецъ започналъ да посѣщава всички лѣкари, да иска тѣхнитѣ съвѣти. Харчилъ, харчилъ пари, но не могълъ да намѣри лѣкарството

си, защото съврѣменната медицина не познава начини, по които да се лѣкуватъ такива болести. Най-послѣ отива въ Ню-Йоркъ при единъ знаменитъ лѣкарь и го моли да му помогне. „Ще ти помогна, но ще направя условие съ тебе, че каквито методи да употрѣбя за твоето лѣкуване, нѣма да протестирашъ.“ – „Готовъ съмъ да се подчиня на този договоръ“, отговорилъ болниятъ. „Ще платишъ най-напрѣдъ 25 000 лева за първия прѣгледъ.“ Дава паритѣ. Взима го лѣкарьтъ на лѣчение и казва на помощницитѣ си: „Направете операция на този боленъ, като му отрѣжете дѣсния кракъ подъ колѣното.“ Отрѣзватъ крака му и като се събужда, вижда се безъ кракъ. Съ това изчезва ипохондрията, започва да мисли: „Колко бѣхъ едно врѣме щастливъ, можахъ да ходя по балове, да ездя на конь“ и т.н. Едва дочаква да се яви лѣкарьтъ и като го посрѣща, изсипва всички епитети, които съврѣменната култура дава. Лѣкарьтъ му казва: „Ти сега си много инервиранъ, успокой се, а слѣдъ двѣ седмици азъ ще дойда при тебе да те видя.“ Въ това врѣме болниятъ започва да плаче, да се моли или да го излѣкуватъ или да го убиятъ, това не е животъ. Лѣкарьтъ му казва: „Азъ ще ти направя единъ много хубавъ кракъ, съ който ще живѣешъ много добрѣ за въ бѫдеще, за който ще платишъ още 25 000 лева.“ Слѣдъ това този американецъ се успокоилъ, изчезнала всѣкаква ипохондрия и заживѣлъ щастливъ животъ. Съ това, той се научилъ да познава какво е чистота.

И сега Господь по бойнитѣ полета рѣже крака, рѫцѣ, вади очи, рѣже носове, за да създаде една култура за въ бѫдеще, култура на любовьта, но не такава любовь, каквато сега разбиратъ, а любовь, която да даде разширение на нашата душа, да сближи хората и да даде възможность на всѣка душа да се развива тъй, както е необходимо. Господь ще приложи вече своя Божественъ планъ. Какъвъ е този Божественъ планъ? Ние сме прѣдназначени да имаме такава чистота, каквато е тази на ангелитѣ. Какво е ангелъ? Сѫщество, което знае да изпълнява волята Божия, сѫщество, което не може да подкупите съ никакви блага. Ще дойде този висшъ духъ, този ангелъ при нѣкои бѣдни хора, ще изпълни своята мисия и пакъ ще се върне при Бога, а сегашнитѣ хора готови ли сѫ да служатъ на Бога? Не сѫ. Защо? Защото не сѫ чисти въ душата си.

Ето защо Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото ще видятъ Бога.“ Ако сѫ чисти хората, Божествениятъ духъ ще мине покрай тѣхъ и тѣ ще го видятъ. Ако не видимъ Бога, какъ ще го познаемъ? Чудни сме много пѫти, като искаме да видимъ Бога. Всѣки може да види Господа, ако не повече, то поне три пѫти въ живота си, но за това се иска чистота. Живѣли ли сте поне 10 години прѣзъ живота си въ чистота? Но ще кажете: „Добрѣ, но ако живѣемъ въ едно общество отъ благородни хора, но като сме при такива грѣшници, каква чистота може да има?“ Ако е така, значи и вие сте грѣшници, защото вие сте хора, живѣете между грѣшници и такива сте. Какво е грѣхъ? Грѣхътъ показва, че ние сме бѣдни. Ще кажете: „Защо Богъ е допусналъ грѣха?“ Защото Той е силенъ. Ако бѣше страхливецъ като насъ, нѣмаше да допусне грѣха. Когато ние

се окажемъ безсилни да оправимъ свѣта, Богъ ще слѣзе отгорѣ и ще го оправи, и то най-много въ 100 години. Това е единъ Божественъ день.

Ще кажете: „Е, 100 години, толкова много!“ Многото или малкото, дължината или кѫсотата, това сѫ нѣща психически относителни. Минутата може да ви се покаже много дълга, а годината много кѫса, зависи отъ много обстоятелства. Допуснете, че сте осѫдени на обѣсване слѣдъ една година. Тази година ще ви се види много кратко врѣме. Очаквате ли нѣкой вашъ любезенъ и 5 минути ви се виждатъ часове. Слѣдователно понятието за врѣме е относително въ нашето съзнание, зависи отъ интензивностьта на нашитѣ схващания. Когато говоримъ за Божиитѣ закони, ние имаме само едно субективно схващане и за да разберемъ реда на нѣщата, ние трѣбва да влѣземъ да живѣемъ въ всички хора едноврѣменно. За да разберемъ какво сѫ хората, трѣбва да влѣземъ и въ най-висшитѣ и най-нисшитѣ слоеве и само тогава ще имаме едно познание за човѣчеството.

Христосъ казва: „За да може да влѣзете вѫтрѣ въ човѣчеството, да имате правилни схващания, трѣбва непрѣменно да бѫдете чисти, защото само чистиятъ човѣкъ, като слѣзе долу, той ще има имунитетъ, той нѣма да се заразява отъ никакви болести.“ Така казватъ и окултиститѣ. Когато човѣкъ е чистъ по умъ и сърдце, никаква сила не може да му въздѣйствува и слѣдователно силата на вашата воля, силата на вашето сърдце, на вашия умъ ще се обуславя отъ тази вѫтрѣшна физическа, духовна и Божествена чистота, която имате.

Това, което ви казвамъ, може да го провѣрите, не говоря само на теория. Ще питате: „Какъ може да се провѣри?“ – Много лесно. Напримѣръ онзи, който ще присажда нѣкое растение, пита какъ се присажда и се научва. Взима една малка пѫпчица, едно клонче отъ нѣкое хубаво дърво и го турва подъ кожата на нѣкое по-просто. Но трѣбва да се знае, че не на всѣко врѣме се присажда, а само тогава, когато има сокове. Тѣзи сокове се казватъ „млъзга“. Слѣдъ като турите тази пѫпчица подъ кожата на това растение, това ново клонче ще придобие новъ животъ. Така ще заживѣе у васъ и всѣка добра мисъль, все по сѫщия законъ. При това присаждане, при това цѣпване ще има болка, но безъ това не може. Всѣкога, при процеса на чистенето, има два вида страдания: При единия видъ страдания настѫпва облагородяване, а при другия – озлобление, ожесточаване. Вториятъ случай е, когато ние слизаме вѫтрѣ въ живота, при което се ожесточаваме, ставаме груби, искаме да разрушимъ свѣта и по този начинъ на присаждане сѫ се родили всички прѣстѫпници, защото тѣ, като не разбиратъ закона, спрѣли сѫ се въ една посока, а е трѣбвало да слѣзатъ до дъното.

Такъвъ е случаятъ съ онзи пѫтникъ, който е пѫтувалъ нощно врѣме прѣзъ една пропасть и падналъ тамъ. Успѣлъ да се залови за единъ клонъ и така е прѣстоялъ закаченъ за клона цѣли 7 часа, прѣзъ което врѣме е прѣкаралъ най-ужасно състояние. Започналъ да вика, да плаче и казвалъ: „Свърши се моятъ животъ, подъ мене има грамадна пропасть.“ Какво било неговото очудване обаче, когато на сутриньта вижда, че подъ него пропастьта, която той си въобразявалъ, била само 15 см. Затова ако си падналъ, ако си грѣшенъ, падни до дъното. Азъ наричамъ падналитѣ, грѣшнитѣ хора, тѣзи които слизатъ надолу – герои, тѣзи, които се качватъ нагорѣ, пакъ наричамъ герои, само че еднитѣ сѫ герои на падането, а другитѣ – герои на качването. Еднитѣ сѫ герои на падането, защото като паднатъ, иматъ смѣлостьта да се качатъ, а тѣзи, които се качватъ, сѫ герои на качването, защото иматъ смѣлостьта да слизатъ. Разбирате ли тази дълбока философия на живота?

Нѣкои казватъ: „Азъ не искамъ нито да се качвамъ, нито да слизамъ.“ Това е едно материалистично схващане. Когато ядете, не е въпросъ какво ядете, а какъ ядете. Трѣбва да ядете съ приятность, съ удоволствие. Човѣкъ, който не може да яде сладко, не може да бѫде здравъ. Нѣкои родители, майки наготвятъ на дѣцата си месо, яйца, баница, а тѣ сѫ все недоволни и недоволни. Виноватъ е вкусътъ, трѣбва да има чистота въ вкуса. Такова дѣте трѣбва да се подложи на гладъ. Нека майка му го остави да гладува 24 часа, 36 часа, 40 часа, 50 часа, ще види какъ ще обикне всѣка храна. Въ такива случаи най-малко 50% ще има подобрение у дѣцата. Това е единъ общъ законъ въ природата и когато човѣкъ започне да изгубва смисъла въ живота, създаватъ се болеститѣ. Тѣ сѫ необходими за нашето прѣчистване. Най-напрѣдъ изгубваме вкуса си и си казваме: „Е, какъ хубаво по-рано ядохме.“ Минатъ се 5–6 деня, тогава започваме да се радваме на изгубеното.

Когато дойде въпросътъ за възпитанието, рекохъ, дръжте се за природата, вижте какво вършатъ въ нея растенията, животнитѣ, изворитѣ, какво вършатъ горѣ облацитѣ, а оставете всички английски, американски и други методи. Наблюдавайте какъ изгрѣва Слънцето, което единъ пѫть виждате задъ облацитѣ, черно, а другъ пѫть ясно, хубаво. Така ви виждамъ и васъ често. Казвате: „Не съмъ разположенъ днесъ.“ Рекохъ, около вашето слънце има малко облаци, ще дойде буря, вѣтъръ и ще се проясни вашето слънце. Защо е този вѣтъръ? Срѣщамъ единъ господинъ, виденъ български търговецъ и го запитвамъ как мисли върху този въпросъ. Той казва: „Отъ опитъ ще потвърдя, че това е тъкмо тъй.“ Започна да разказва: „Въ живота си азъ не знаяхъ какво е несполука, всичко ми вървѣше по медъ и масло. Ставамъ една сутрина и виждамъ, че половината ми тѣло е парализирано. Лѣкаритѣ ми казаха да не работя 3–4 години нищо. Слѣдъ това започнахъ азъ работата си, но първиятъ пѫть изгубихъ 8 000 лева, а вториятъ – 2 000 лева и слѣдъ това се окончателно излѣкувахъ.“ Тѣзи изгубени 10 000 лева сѫ направили голѣма промѣна въ него.

Той е трѣбвало тѣзи пари да ги даде на бѣдни, на лѣкари или да бѫдешъ отъ нѣкого ограбенъ. Тѣзи пари сѫ били една нечистота у него, тѣ сѫ единъ цирей, който трѣбва да се излѣкува, като за цѣльта лѣкарьтъ прави единъ разрѣзъ и го изчиства.

Като казва Христосъ: „Блажени чистосърдечнитѣ,“ Той разбира хората безъ циреи. Сега потърсете всѣки своитѣ циреи. Ще кажете: „Нѣмаме такива.“ Азъ не съмъ срѣщналъ досега човѣкъ безъ циреи, поне единъ, но все има. Ако нѣкой нѣма циреи, нека дойде при мене, азъ ще му дамъ 1000, 2000, 5000 лева, ще му ги наброя веднага. Ще кажете: „Отъ гдѣ ще ги намѣришъ?“ Азъ ще устоя на думата си, стига да се намѣри такъвъ човѣкъ.

Велико нѣщо е да признаешъ грѣха си. Що е религия? Съ този процесъ на религията ние ще трѣбва да подигнемъ ума, сърдцето си нагорѣ. Що е присаждане? То е такъвъ процесъ, чрѣзъ който човѣкъ да се жертвува за другитѣ, да търпи всички несгоди, лишения, гонения и единъ день, всички тѣзи хора, за които той е направилъ нѣщо, да кажатъ: „Имахме единъ великъ човѣкъ, той направи много нѣщо за насъ и за нашия народъ. Той бѣше единъ изворъ, отъ който нашиятъ народъ уталожваше жаждата си.“

Сега на въпроса на думитѣ Христови: „Блажени чистосърдечнитѣ.“ Какво подразбира Христосъ под думата „блаженъ“? Той разбира първо: стремежъ на човѣка нагорѣ. Второ: този стремежъ да е точно наврѣме, за да има съотвѣтствующъ стремежъ отгорѣ надолу. Сѫщиятъ законъ дѣйствува и въ природата. Когато посѣете едно ябълчно или житно зърно, не само то трѣбва да има сила да расте, не само по-хубава почва му трѣбва, но му трѣбватъ други 3 необходими елементи за растенето му, а именно: свѣтлина, топлина и влага. Сѫщото е и за човѣка. Трѣбва да има стремежъ, но му трѣбватъ и тѣзи три Божествени елементи: топлина, свѣтлина и влага. Влагата, това е животътъ, топлината – Любовьта, свѣтлината – Истината. Нѣма да ви ги тълкувамъ, защото ако започна да ви тълкувамъ що е Любовь ще отида много далечъ. Бихъ желалъ да дойдете съ мене, да повторите тази дума извѣстно число пѫти и то прѣзъ извѣстно врѣме въ деня и ако това правите само нѣколко мѣсеци, тогава ще разберете какво нѣщо е любовь.

Като ме слушате, ще кажете: „Господинъ Дѫновъ говори каквото му скимне.“ Турцитѣ казватъ за човѣкъ, който говори каквото иска, така: „Чокъ билямъ, чокъ...“, т.е.: „Който много знае, много говори, той много страда.“ Сега искамъ да провѣрявате и опитате моята мисъль. Но ще кажете: „Къмъ какво да се стремимъ?“ Посѣйте една ябълчна сѣмка и наблюдавайте какъ тя ще изникне, какъ въ нѣколко години тя ще се оформи, а вие проучвайте всичко това. Затова и азъ ви рекохъ: „Посѣйте въ себе си думитѣ „блажени чистосърдечнитѣ“. Не считайте тази мисъль отвлѣчена, тя има отношение къмъ вашето тѣло, сърдце и

умъ. Блаженъ е човѣкъ, когато има условия отдолу нагорѣ да се качва, а има условия и да слиза отгорѣ надолу и може да използуватъ тѣзи условия. А чистосърдечни сѫ тѣзи, които разбиратъ процеса на слизането и качването. Сърдце – значи центъръ, да знаешъ отъ кѫдѣ произлиза твоятъ животъ.

Пѫтувахъ единъ пѫть отъ София за Варна. Българитѣ иматъ обичай да питатъ за кѫдѣ пѫтувашъ, отъ кѫдѣ идешъ и т.н. Хубавъ, обичай е, но когато често те питатъ – омръзва. Сѣдя въ едно купе, а въ сѫщото нѣколко души български адвокати се разговарятъ по нѣкои важни политически въпроси. Азъ съмъ се вдалъ въ размишления и наблюдавамъ природата. Единъ отъ господата ме запитва: „Отъ кѫдѣ сте?“ – Рекохъ, отъ Слънцето. Казва: „Тогава, кажи какво има тамъ?“ – „Тамъ има хора, но съ по-висша култура, тамъ хората не се боятъ и азъ съмъ дошълъ тукъ на земята.“ Господинътъ отговори: „Тогава и азъ съмъ отъ Слънцето.“ Да и вие сте, но не знаете, че сте дошли отъ Слънцето, а азъ зная, че съмъ отъ Слънцето. Нѣкои питатъ: „Отъ кѫдѣ е Господинъ Дѫновъ?“ – Отъ Слънцето.

Въ живота има 7 елемента, азъ говоря само за единия елементъ, т.е. по-право само за неговото състояние. Старитѣ окултисти го наричатъ елементъ на Слънцето, на Луната, на Сатурна, на Юпитера, на Венера, на Марсъ. Знаете ли какви сѫ тѣзи елементи? Сатурнъ, Луна, Слънце, тѣ сѫ процеси на сгѫстяване. Сатурнъ значи да знаешъ какъ да се сгѫстишъ, да прѣминешъ отъ едно състояние въ друго. Като дойдешъ до земята, слѣдъ това ще започнешъ обратния процесъ на Юпитера, Венера, Марсъ и ще се върнешъ откѫдѣто си дошълъ, съ което ще направишъ единъ такъвъ крѫгъ, какъвто правятъ кометитѣ. Нѣкои питатъ: „Защо се явяватъ тѣзи комети?“ Тѣ иматъ прѣдназначение. Защо се яви Халеевата комета? Всички прѣдполагаха, че свѣтътъ ще се свърши. Тя означаваше тази голѣма война, тази катастрофа, която дойде. Съ своята опашка тя казваше: „Азъ ида да очистя свѣта.“ Това може да го приемете или не, безразлично е, казано е мимоходомъ.

Христосъ казва: „Блажени чиститѣ по сърдце.“ Първо нѣщо у човѣка е чистотата. За да поясня мисъльта си, ще приведа единъ примѣръ. Единъ знаменитъ италиански художникъ искалъ да нарисува Христа и дълго врѣме търсилъ субектъ, който да прилича малко на Христосъ. Най-послѣ намѣрилъ единъ младежъ 20–21-годишенъ и го помолилъ да му позира и нарисувалъ образа на Христа. Слѣдъ 3–4 години, у сѫщия художникъ се явява желание да нарисува Иуда. Дълго врѣме търсилъ лице, което да му напомни Иуда. Най-послѣ намѣрилъ единъ младежъ, който му приличалъ малко на Иуда. Художникътъ го помолилъ, ако иска, да му служи за моделъ. Младежътъ се съгласилъ, но му отговорилъ: „Какъ така сега да ти служа като моделъ на Иуда, когато прѣди 4 години ти рисува по мене Христосъ?“ Кѫдѣ е грѣшката сега, та въ едно и сѫщо лице да се рисува и Христосъ и Иуда? Грѣшката е била у

младежа. Въ продължение на 4 години младежътъ е живѣлъ толкова порочень животъ, та си измѣнилъ лицето. Тъй че, когато нѣкой пѫть човѣкъ се нахвърли върху нѣкого, като този художникъ, той има право. Затова и ние трѣбва да търпимъ.

Ние трѣбва да имаме търпението на онзи художникъ, който като изрисувалъ една картина и не можалъ да изрисува обущата на фигурата, помолилъ единъ кондурджия да ги направи. Кондурджията, като направилъ обущата, осмѣлилъ се да иска и други нѣща да поправи въ картината, но художникътъ му казалъ, че другото вече не е твоя специалность. У насъ трѣбва да има смирение и да знаемъ коя работа е за насъ и коя не е. Ако дойде при мене една майка и ми каже начини за възпитание на дѣцата, ще я изслушамъ най-внимателно. Ако дойде единъ сѫдия и ми покаже добъръ пѫть, защо да го не слушамъ? Затова Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ.“

Ако сме така чистосърдечни, ще забѣлѣжимъ, че въ цѣлия животъ работи единъ законъ на цѣлесъобразность за нашето подигане. Не бързайте въ разрѣшението на всички въпроси. Чудни сѫ хората, като бързатъ и се безпокоятъ по-скоро да разрѣшатъ въпроситѣ, защото имало много такива за разрѣшение. Та какво отъ това? Нѣма защо да се бърза. Ако единъ земледѣлецъ каже: „Имамъ цѣли хамбари жито, какъ ще го изямъ?“ Нека се радва, че има толкова много жито, ще му послужи за повече години, ще яде колкото му трѣбва. Така и вие, радвайте се, че ще имате толкова въпроси да разрѣшение, ще имате работа за повече години. Нѣкои казватъ: „Като отидеме на небето, ще пиеме, ще ядемъ.“ Да, но и тамъ има работа, даже много повече, отколкото тукъ, гдѣто има и работа и трудъ. Затова казва Христосъ: „Елате при мене всички, които сте обрѣменени, отрудени“, а не: „които все работите“.

Първата тайна е да се научишъ да се прѣцѣждашъ. Който е прѣцѣденъ, който е научилъ вече това изкуство, готовъ съмъ да му услужа. Хубаво е направилъ Тарасъ Бульба, като изпращалъ двамата си сина, извикалъ ги да се боксиратъ и останалъ много доволенъ, когато синътъ му го набилъ. Така и Господь е доволенъ, когато вижда, че ние побѣждаваме мѫчнотиитѣ.

Нѣкои казватъ, че не съмъ си служилъ съ български примѣри. Попаднаха ми нѣкои български пѣсни, отъ които ще прѣдставя нѣкои характери. Първата пѣсень е „Янка и Петъръ“. Янка е жена недоволна отъ своето богатство и търси щастието на сърдцето си. Дочува я Петъръ и ѝ прѣдлага да бѣгатъ. Тогава тя обира мѫжа си, натоварва богатството си на 3 коня и бѣгатъ прѣзъ гората. Тя заспива на Петрови скути и като заспала, Петъръ избѣгалъ, защото той билъ много чистъ. Слѣдъ това тя започва да плаче, да вика:

Боже ле, Вишни Господи,

Горо ле, разстави ми се,
Водо ле, достави ми се,
Петре ле, обади ми се!
Нито се гора разстави,
нито се вода достави,
нито се Петъръ обади.

II пѣсень
Балю и Вела
Вели се дрѣмка додрѣма,
Та па си Вела полегна
на Балювитѣ скутове
и си сладко заспала.
Нали е Балю декрия,
извади остри ножици,
та си скутове отрѣза.
Ограби злато и сребро,
па си отъ Вела побѣгна.

III пѣсень
Кирушка и Стоянъ
Видишъ ли оназъ рътлина?
Задъ нея село голѣмо.
Тамъ имамъ либе и друго –
съсъ малко мѫжко дѣтенце.
Кирушка си му думаше:
Стояне, проклетъ Стояне,
какъ си ме хитро измами,
нѣмашъ ли братче по-малко,
та нему да ме дадете.

Не трѣбва да сѫ такива българитѣ, каквито сѫ описани въ народната поезия. Тѣзи хора сѫ имали смѣлостьта да опишатъ характеритѣ тъй, както сѫ. Изобилствуватъ ли тѣзи нѣща, не може да бѫдемъ чисти. Това не е осѫждане, далечъ е отъ мене тази мисъль, но констатирамъ само факта и всѣки трѣбва да знае чистъ ли е или не. Какъвто и да си, дѣецъ отъ нѣкоя политическа партия, сѫдия, свещеникъ, учитель задавайте си въпроса: „Чистъ ли съмъ или не? Извършилъ ли съмъ своята длъжность, както трѣбва?“ Ако си мѫжъ, то чистъ ли си по отношение къмъ жена си и обратно; дъщеря или синъ, чисти ли сте по отношение къмъ родителитѣ си? А сега казваме: „Толстой тъй казалъ, Викторъ Хюго тъй казалъ, Зола и т.н.“ Тѣзи хора наистина много хубаво сѫ казали, моитѣ почитания къмъ тѣхъ. Хубаво е всичко, но трѣбва да прилагате тези нѣща въ живота, а чистотата ще дойде само при едни велики убѣждения.

Кога ще дойде чистотата? Когато човѣкъ започне да мисли, че не умира. Прѣди нѣколко дни дойдоха при мене трима младежи: единъ музикантъ, другиятъ се учи за лѣкарь, а трѣтиятъ – съ различни убѣждения. Първиятъ казва: „Дотегна ми животътъ, искамъ да се самоубия.“ Питамъ го: „Ти ли създаде този животъ, ако си го ти създалъ, отнеми го.“ Ще бѫдешъ по-голѣмъ герой, ако издържишъ всичко. Музикантинътъ казва: „На мене не ми върви, каквото и да направя, не ми излиза.“ Рекохъ му: „Ти си много сухъ, влага ти трѣбва да тебе.“ А какво значи влагата? Трѣбва да обичашъ хората. Трѣтиятъ казва: „Съ мене всѣкога е противното, каквото искамъ, обратното излиза.“ Рекохъ му: „Ти страдашъ отъ много мочурлуци, трѣбва да се канализирашъ, да станешъ по-сухъ.“ Станете тримата една тройца и взаимно ще си помогнете.

Бесѣда, държана на 29 априлъ 1917 година

1917_05_03 Съчетанието / Което Бог е съчетал
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

СЪЧЕТАНИЕТО
(Което Бог е съчетал)

“И тъй, онова, което е Бог съчетал, человек да не разлъча.”Марка 10: 9

Сега да се повърнем към онова, което Бог е съчетал.

Аз вземам тези думи в много широк смисъл, т.е. така, както Христос ги е разбирал. Те обхващат целия човешки Живот във всички негови проявления. „И тъй, онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъча.” Всяко страдание в Живота произтича от това разлъчване. Няма защо да аргументирам това, всеки може да го провери на опит.

Когато се разлъчвате от вашия мъж, от вашата душа, от вашите братя и сестри, приятели, от вашата къща, от вашето отечество, вие сте скръбни. Защо?

Думата отечество има малко по-друго значение от това, което хората разбират. Под отечество хората разбират дом, фамилия, но това, което на Земята е фамилия, на Небето е отечество, Божествен дом. Съвременните хора под разлъчване разбират разлъчване само между мъж и жена, т.е. това, което наричат парясване. Под разлъчване се разбира отлъчването на всяка мисъл и желание от твоя ум и сърце. Когато отлъчиш от своя ум една добра мисъл и от своето сърце едно добро желание, ти вършиш престъпление.

Не изхвърляй навън това, което Бог е съчетал.

Упражненията, които ви дадох миналия месец, имат връзка с този велик закон. В първото предложение вие казвате: „Така да изгрее моето Слънце в моята душа.”Защо? Както Слънцето във физическия свят е причина за растенето в Природата, както то, изгрявайки на хоризонта, освежава Природата, така и у човека има едно Слънце, което изгрява и го освежава. Когато лъчите на естественото Слънце огреят пустинята, те сгорещява само пясъка и ако пътувате бос по него, той ще ви изгори. Ако лъчите му падат върху една почва, богата със семенца, те донасят блага, развиват тези семенца, създават Живот и ако пътувате през такава местност, изпитвате приятност.

Ако и вашето Слънце изгрява по същия закон, то вие ще опитате и ще видите, че всичко тук е много вярно.

Ако вие сте разлъчили това, което Бог е съчетал, вашето Слънце ще изгрее като в пустинята и ще се образуват топли и горещи течения. Виждали ли сте как лятно време хората се разсъбличат, задъхват се, горещо им е? Тази горещина се дължи на това, че има недостатъчно растителност. Защо трябва да изгрее вашето Слънце? За да възрасти у вас всичко, което е Добро.

Сега, към първото предложение от упражнението ще добавите следното: „Така да изгрее моето Слънце в моята душа и да обнови моето сърце." Ще добавите и към предложенията за следващите лица по някои нови думи:

(2 лице) : Можеш! – Така да изгрее Божието Слънце в мен и да обнови моята душа.

(3 лице) : Може! – Така да изгрее Слънцето на моя дух и да обнови моя ум.

(1 лице мн. число) : Можем! – Така да изгрее Слънцето на нашите Ангели и да обнови нашите сърца.

(2 лице мн. число) : Можете! – Така да изгрее Слънцето на великия Господ на Мира и да обнови нашите души.

(3 лице мн. число) : Могат! – Така да изгрее Слънцето на всички Слънца в нашите духове и да обнови нашите умове.

Цял месец ще се работи за обновление на сърцето, душата и ума. Това е смисълът на стиха: „Туй, което Бог е съчетал, човек да го не разлъча." Това е законът, към който сега се връщате, за да турите съгласие между сърцето, душата и ума си. Всеки, който е направил разлъчване на това, което Бог е съчетал, той е изгубил тази хармония.

Има много жени, на които мъжете са умрели, но някои от тях са живи, макар че хората ги смятат за умрели и обратно – има жени умрели, но те са живи. Тъй че, според моето схващане, някоя жена може да е жива, но тя отдавна е умряла и стои вкъщи, тъй както в някоя зоологическа градина стоят изоставени скелети или както в някои музеи стоят препарирани птици.

Турците при такива случаи казват за ибрет. Така аз разбирам посланието на апостол Павел, който казва: „Да не приемаш вдовица по-долу от шестдесет години." Числото 6 е число на Любовта. Павел показва, че такъв човек още не е за работа. Затова младите вдовици трябва да се женят и да отглеждат деца. Това

е велик закон. Думата женене значи Живот. Съвременните хора не разбират Живота, понеже не разбират духовния смисъл на нещата. Имате дете, което не яде; майката счита, че е болно и се безпокои. А какво ще кажете за дете, което престава да пее? Ами за дете, което престава да се моли?

Човек, който престава да яде, да пее и да се моли, е болен. Яденето се отнася към тялото, пеенето – към сърцето, молитвата – към човешкия ум. Някои философи казват, че човек не трябва да се моли. Казвам: някои микроби са влезли в ума ти, затова си болен.

Разбира се, вие трябва да правите опити. Вие сега сте в една Школа. Не ви казвам, като отидете вкъщи, да изхвърлите всичко. Не ви уча да изхвърляте всичко, а да го използвате. И съвременните хора, като имат парцали, събират ги и от тях правят черги. Имате тор – наторете нивите си.

И тъй, поставете си за задача да се върнете към думите „Това, което Бог е съчетал, човек да го не разлъча." В какво се състои това съчетание? Съчетанието между Слънцето и човека се обуславя от пет сетива. Ние можем да влезем в съчетание със Слънцето чрез нашите очи. Ако повредим очите си, ще се лишим от това благо. Ако повредим обонянието си, няма да влезем във връзка с миризмата на плодовете, които Слънцето създава. Ако вкусът ни е повреден, няма да разберем това вътрешно благо, което се съдържа в плодовете. Очите си трябва да пазим чисти. Как се развалят очите? Някоя жена, когато изгуби мъжа си, плаче, плаче за него и очите и отслабват. Защо трябва да плаче? Този същия мъж по-рано тя не го е искала, а сега плаче за него. Според моето схващане, плачът не е естествен в това отношение. Плачът трябва да бъде израз на едно смекчаване на сърцето. Плач, който не произвежда смекчаване, е без благо. Ще ви приведа следния пример за изясняване на мисълта: осъдили един крадец за кражба на двадесет и пет лева на тригодишен затвор. Адвокатът, който го защитавал, казал: – Той не е направил кражбата умишлено; ако беше крадец, на същото място имаше десет хиляди лева, които също щеше да вземе. Крадецът, като чул това, започнал да плаче.

- Защо плачеш? – запитали го съдиите.
- Защото не можах да взема десетте хиляди лева.

Мнозина сега плачат не за това, че са откраднали двадесет и пет лева, но че не са видели десетте хиляди лева, за да ги вземат. Често някои плачат и казват: „Съжалявам, че нямам това, нямам онова." Казвам: съжалявате, че не сте взели десетте хиляди лева. Знанието е необходимо дотолкова, доколкото може да ви принесе полза. Многото хипотези и философски теории са необходими дотолкова, доколкото представляват гимнастика на ума, но за Живота е

необходимо същественото, защото то внася всякога здраве, Мир и една вътрешна Радост.

И тъй, по аналогия ще разсъждавате: така, както Слънцето поражда извори в света, гори, планини и всички блага на Земята, така и вашето Слънце, когато изгрее в сърцето ви, по същия закон ще създаде всички блага. Само ще трябва разумно да работите. Вие сте господари на вашия Живот и няма сила, която да ви противодейства. Защото Бог, който е турил тези неща в съчетание, Той се грижи, за да пази това равновесие. Всяка мисъл, добра или лоша, която се породи у вас, предизвиква голяма борба. У вас едновременно се борят две разумни сили – и едната, и другата ви казват как трябва да постъпвате. Разумният Живот е потребен за вас, а не за обществото. Обществото е условие за индивида. Христос казва, че човек не е създаден за съботата, а съботата за човека. Човек не трябва да става роб на обществото. Обществото е условие за развитието на индивидуалната душа. Колективните общества са единици, събрани в едно. Питате защо Бог създаде света. Създаде го за вашата душа. А вие казвате: „Нека се подобри обществото и светът!" Ако всички хора са здрави, ако пеят и ядат, а ти не си добре, какво ще те ползва този свят. Каква полза, че има много Ангели и светии? Светът ще се подобри, когато ти се подобриш.

Когато говоря за обществото, разбирам вътрешното у човека. Никога не казвай: „Какво мога да направя аз?" Развалата в света как е дошла? Все от хората, от индивидите. На някоя парижка дама и дошло на ума да си сложи перука и гледаш след време всички други тръгнали по пътя и. На някоя дама и дошло на ума да си направи тясна рокля – всички подире и тръгват все с такива; или решила да носи широка рокля – всички отанали иподражават. На някой мъж му се дощяло да и ушие панталони с широки маншети – въвежда се тази мода и всички тръгват подире му. Един дава пример на много. Не мислете, че всичко това, което вие правите в света, няма последствие. Има последствие и за вас, и за другите. Затова Христос казва: „Не бойте се, Отец ваш е благоволил да ви даде Царството Си."

За да бъдете силни, трябва да възстановите у вас това съчетание. Тази дисхармония, която съществува във вас, трябва да я обновите, защото у вас има много мисли, които ви смущават, има много противоречия. Например задавате ми въпроса какво ще бъде бъдещето ви. Някой път казвам: „Не мога да ви кажа нищо." Защо? Защото виждам, че някому бъдещето е много лошо. Един калугер бил много набожен и правел по петстотин поклона. Друг един калугер, като го видял, познал, че е много набожен. Първият се чуди как са го разбрали, а не се досеща, че от многото поклони, които правел, пръстите му хванали мазоли. Тъй че, всеки има мазоли в себе си и от тези мазоли може да се познае какво прави.

Христос казва: „Вие, жените, трябва да се повърнете към първото си положение!" Към кое положение? Към положението да се храните с плодовете от Дървото на Живота. Дойде ви една горчива мисъл, едно горчиво желание – това е от дървото на познание на доброто и злото. Каквато и мисъл да ви дойде, веднага я отхвърлете и поставете друга добра на мястото и! Мразиш някого; не се старай да махнеш този човек или да го избегнеш, а намери друг някого, когото да обичаш. Светските хора по-добре разбират този закон. Например някой мъж не обича жена си и намира друга, която да обича. Същият закон е и при светските жени: не обича мъжа си – обича някого другиго. Не може да се избегне тази реакция в света. Не мислете, че вие постъпвате по друг начин. Ще кажете, че такива неща у вас няма. Законът е такъв. За да го избегнете, ще прилагате всякога противното. Ще кажете, че това е криво учение. Ако е криво, няма какво да се говори за него. Турете правото напред, а кривото да остане негова сянка.

От всичко това можете да се научите как да изправяте настроението на мъжа си и как да поправяте вашето настроение. А вие какво правите? Обърнете се към Бога и се молите: „Боже, вземи този мъж или мен вземи, за да се освободя от него!" Но вие не знаете, че и тогава няма да сте свободни, защото ако той замине, за вас ще бъде още по-лошо. От спиритизма има много примери, които потвърждават това. Например един мъж, който не живеел добре с жена си, се освободил от нея и се оженил за друга. Но първата му жена, макар и умряла, успяла да изгони втората. Когато някой каже, че не може да живее с мъжа си или с жена си, то значи, че има някой умрял мъж или умряла жена, които им пречат. Умрелите мъже и жени имат голямо въздействие, затова Христос казва: „Това, което Бог е съчетал, човек да го не разлъча." Когато човек влезе в тази Божествена хармония, ще изчезнат всички недоволства от Живота, защото сега хората не са на местата си. А сега аз срещам мъже, жени, които таят подозрителност. Например казвате за някого, че не е искрен. Ако не е искрен, как може да се противодейства? Аз имам събрани доста картини все от характери без съчетание, без музика.

Във второ лице на глагола мога вие казвате: „Можеш! – Така да изгрее Божието Слънце в мен и да обнови моята душа." Под думата душа в този смисъл се разбира границата на вашия свят, това, което е оформено вътре във вас, всички възможности, които се крият у вас. Защото Слънцето е вътре у вас и само това Божествено Слънце е в сила да обнови тази голяма и обширна душа. Вие понякога мислите, че сте много малки, или пък се чудите какви сте. Вие не сте виждали колко е голяма вашата душа. Всяка от вас има три лица. Например да вземем някоя на име Мара: има една Мара на физическото поле, има една между Ангелите и една в Божествения свят. И трите Мари са свързани, но като ми говорите за някоя от тях, аз питам за коя Мара ми говорите. Истинската Любов се състои в това да обичаме и трите Мари. Някой мъж дойде и обича

само едната; вие казвате: „Не може, трябва да обичаш и трите!" Жената пък обича само едното лице у мъжа си – това, което е на физическото поле. И за такава жена или мъж казват, че са хора без сърца. На Мара сърцето и е между Ангелите.Това значи да познаваш душата на един човек! И тогава ще почнете да гледате на хората малко по-другояче. Когато познавате човека, който е на физическото поле, когато познаете човека, който е между Ангелите, когато познаете човека, който е в Божествения свят, тогава ще разберете какво велико нещо е човекът. Когато казвате: мога, можеш, може, това са трите ви лица: вие, т.е. аз, ти и той – аз, който съм тук; ти, който си между Ангелите, и той, който е при Бога. Човек и Ангелите съставляват една двойка, а Бог показва посоката, в която Ангелите трябва да се стремят. По този начин се образува триъгълник – първата геометрическа фигура.

Когато дойдем до множественото число на глагола мога, ние казваме: можем, можете, могат. Като кажем можем, значи, че ние, всичките хора, цялото човечество на Земята, можем. Можете означава вие, Ангелите, които сте горе. Могат означава всички Богове, които са горе. Ако така схващате тази дълбока мисъл, във вас веднага ще започнат да се събуждат тези висши чувства, ще започнат естествено да растат и тогава всички около вас ще бъдат разположени и ще ви обичат. Не могат да ви обичат хората, ако не обичате и вие.

За да се разтвори цветът, трябва Слънцето да изгрее. Когато твоето Слънце изгрее, непременно цветът на твоята душа ще се разтвори. Когато Слънцето на твоя дух изгрее, тогава и твоят ум ще се разтвори. Това е съвременната философия: да съблечете всички тези черупки. Казвате: „Много мъчна е тази философия, с толкова много черупки сме!" Вземате един орех, хвърляте му черупките и тогава виждате колко голям е той. Някои хора са много големи, но хвърлете обвивките им и ще видите тяхната големина. Вие трябва да се придържате към такова учение, което има вътрешно съдържание. Вие сте в едно напрегнато състояние и казвате: „Какво ли ново ще ни се каже?" Не мислете какво ново ще ви се каже, но мислете как да приложите това Учение по отношение на вас. Колар минава покрай някое дърво и си казва: „Ех, каква хубава ос за колелата ще си направя от това дърво!" Минава някой дърварпокрай това дърво и си казва: „Каква хубава греда мога да направя от това дърво!" Минава някой воденичар покрай някой извор и си казва: „Каква хубава вода за воденицата ми!" Така и вие, като минете покрай едно дърво или някой извор, помислете си за какво можете да го използвате.

Които от вас са правили опита от миналия месец, забелязали ли са някакви резултати? Имате ли апетит? У вас първо трябва да се възстанови хармонията между яденето, пеенето и моленето. Избягвайте самоосъждането. Схванете ли, че има една грешка у вас, поправете я; не се осъждайте, но се изправете. Ако схващаш, че имаш грешка, и не я поправиш, това не е правилно схващане.

Наблюдавайте сутрин какъв е цветът на Слънцето. Когато цветът е много червен и това ви направи впечатление, значи, че вие сте много преситени от Живота. Ако при изгряването на Слънцето забележите един облак, това показва, че върху твоето Слънце има облак и затова гледай да го премахнеш. Например някога не си разположен, не обичаш някого – ти имаш такъв черен облак върху твоето Слънце. Господ го вижда и казва: „Върху Слънцето на Мара има черен облак." Гледайте от всички неща да добиете една приятност, едно детинско разположение, а не да мислите, че много сте живели, много сте страдали. Един вол, който е носил много товар и всеки ден е изяждал по петдесет тояги, какво знае? Знае само законите на тоягите. Ако един вол двадесет години наред е работил добре и господарят му го е гладил по гърба, какво знае? Знае само да го гладят и нищо повече. Колко пъти ще виждате върху Слънцето черни облаци, но всеки ден то ще носи за вас благословение, нови мисли, нови желания. Разбира се, това Слънце е само обект на тези слънца, които у вас изгряват – Слънцето на сърцето, на душата и ума ви. Някои ви питат какви са тези слънца. Това ще си го пазите за вас. Ще направите един опит и като видите резултата, тогава ще го кажете и на други. Ако не проверите сами, и при най-малкия неуспех ще си мислите, че всичко това не е вярно. Напредвай по малко, но това малко, в което успееш, да е сигурно!

Сега ще ви дам няколко допълнителни изречения към молитвата, която ви бях дал:

Вярвам в Тебе, Господи, който си ми говорил в миналото. Ти си вложил в мен всички добри семена на Живота ми.

Вярвам в Тебе, Господи, който ми говориш сега. Ти възрастваш Доброто в мен.

Вярвам в Тебе, Господи, който ще ми говориш в бъдеще. Аз ще се радвам в Твоя Живот.

Думата Твоя е съдържателна. Тя разбира обединение на тези три принципа. В буквата Т вертикалната линия представлява мъжа, а хоризонталната представлява жената. Те се стремят да се обединят или има стремление между активното и пасивното състояние, между двете велики Сили, които работят в света. А буквата в е принципът на обединението, начинът по който се работи. Тъй, както се работи в този свят, ние трябва да се радваме. Казвайте: „Аз ще се радвам в това, което Ти приготовляваш!" Може да кажете, че сте като онзи, който вярва само като му се дават пари. Когато му дам пари, няма защо да вярва, понеже е свършен факт вече.

Казвате много пъти: „Какъв ще бъде моят бъдещ живот?" По какъвто начин сутрин станеш и кажеш „това ще направя, онова ще направя", такъв ще бъде и

твоят бъдещ живот. Казваш: „Аз ще го смажа него!" – В бъдеще ще те смажат и теб. Като кажеш, че ще направиш добро някому, то значи, че за в бъдеще на теб ще направят добро. Трябва да бъдете добри и весели, защото най- велики тайни ви се откриват със страданията.

Светските хора се радват и веселят, а духовните хора си придават една сериозност и с това дават вид, че си налагат сериозен живот. А под духовен човек се разбира всеки, който живее съзнателно. Ще ви дам пример за истински духовен човек: един майстор-зидар давал наставление на чираците си как да вдигнат един голям камък върху къщата, но като показвал, камъкът паднал върху ръката му и му откъснал един пръст. Той се обърнал към Бога и казал: „Благодаря ти, Боже, че не ми се откъсна цялата ръка!" Който гледа така на нещата, той е духовен.

Сегашните жени трябва да образуват една велика атмосфера, трябва всички да си помагат. Гледайте всички да имате вътрешно разположение и да сте доволни от малкото, което имате. Слушал съм някоя жена да казва за друга: „Тя не ме посрещна добре." Как ще те посрещне добре, когато мъжът и я бил и със сина си е имала неприятности. Затова духовните хора трябва да имат добри мисли за другите. Ако казваме за някого, че той е добър, с това действително ще го подобрим.

Ще учите закона на подмладяването. То е Възкресението. Няма да казвате: „Остаряхме", а ще казвате: „Млади сме, ние отсега нататък ще работим!" Няма да казвате: „Ще умра", а ще казвате: „Намислих да си направя нова къща." Изгубил си парите си – ще кажеш: „Дадох ги на банката." Тълкувайте нещата в прав смисъл. Един ден учениците на Христа, като минавали покрай едно умряло куче, казали: „Колко лошо мирише!", а Христос казал: „Колко хубави бели зъби има то!" Пази се от това, не казвай колко лошо мирише, а си измий ръцете. Да си миеш ръцете значи да си правдив. Само така ще се оправи светът. А докато научите проявленията, които хората имат, се искат много години.

3 май 1917 г. четвъртък

1917_05_06 Взимане и даване
Издателска къща „Жанув-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ

„Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ, за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобилно. “ (Ев. отъ Иоана, гл. 10, ст. 10)

Думата „крадецъ“ е обикновена дума, съ която сте запознати всички. Кой ли отъ вас не е училъ това изкуство, когато е билъ дѣте? Малко пѫти ли сте пипали кутията съ захарь на вашитѣ майки, малко ли сте вадили кесиитѣ отъ джебоветѣ на вашитѣ бащи, малко ли сѫ ви заварвали на чуждитѣ ябълчни или орѣхови дървета? Но Христосъ не говори за този родъ крадци, тѣхъ Той оправдава. Този крадецъ, за когото говори Христосъ, Той го опрѣдѣля съ три сѫществени качества: той иде да открадне, да заколи и да погуби. Интересно е произхождението на крадцитѣ. Когато дѣцата се раждатъ, тѣ се раждатъ съ стиснати рѫцѣ, а когато умиратъ, рѫцѣтѣ имъ сѫ отворени. Но стискането на рѫката може да има двояка смисъль. Когато на нѣкого покажемъ юмрука си насрѣща му, това подразбира извѣстна идея, която е скрита вѫтрѣ въ самия субектъ.

Думата крадецъ е съдържателна, тя произтича отъ санскритската дума, на която коренътъ е „кор“ (cor). Този коренъ означава причина и послѣдствие, тъмнина, дисхармония. Турцитѣ казватъ на тази дума „кара“, „карасъ“, съ коренъ сѫщо какъвто е този на индийската дума „карма“ или както ние казваме „сѫдба“. Но думата „сѫдба“ не означава този дълбокъ смисълъ, като причина и послѣдствие. Това, което отличава тъмнината отъ свѣтлината, това сѫ двѣ качества, съдържащи се въ тѣзи двѣ проявления на природата. Свѣтлината всѣкога носи топлина съ себе си, едно отъ качествата ѝ. Тъмнината, крадецътъ въ широка смисъль, отнима тази топлина. Вечерно врѣме, като залѣзе слънцето, веднага усѣщаме една хладина. Тъмнината поглъща тази топлина, а въ топлината сѫ скрити елементитѣ на живота. Въ слѣдствие на това, като се поглъща топлината, растителното царство, за да задържи своето равновѣсие, взима топлина отъ земята, която започва да изпуща своята и затова вечерно врѣме забѣлѣзваме тукъ таме извѣстни течения.

Ние отъ чисто физическо, отъ социално гледище раздѣляме днитѣ на день и нощь. Сьврѣменнитѣ хора казватъ: „Това е една култура.“ Азъ рекохъ: „Това е култура на тъмнина въ духовно отношение.“ Културни сѫ сегашнитѣ хора, но иматъ механическа култура, а подобни култури сѫ прѣходни, не сѫ сѫществени. Култура, която взима повече, а дава по-малко, тя е култура на крадци. Когато хранишъ нѣкое прасе, ставашъ три пѫти прѣзъ нощьта да му

давашъ храна и прасето си казва: „Колко е добъръ моя господарь!“ Но като дойде Коледа, турвашъ ножа на шията на това прасе, извиква то нѣколко пѫти и опитвашъ културата на храненето. Това прасе е било като една фабрика, която е събирала материалъ за своя господарь.

Крадцитѣ нѣматъ земно произхождение, произлизатъ отъ едни много възвишени сѫщества, които сѫ научили хората да крадатъ, прѣди тѣ да сѫ знаяли това изкуство. Човѣкъ, който се отдалечава отъ Бога, той губи отъ своята сила, топлина, свѣтлина, той е въ процеса на отдалечаването. Христосъ опрѣдѣля въ какво се състои този процесъ. Първо: това, което имашъ, ще се открадне; второ: вскматъ се и живи сѫщества, като ги заколватъ, отниматъ имъ главата и ги погубватъ най-послѣ. Въ свѣта има три вида крадци. На физическото поле: които крадатъ каси, кесии на хората; други, въ духовния свѣтъ: които крадатъ сърдца на хората и трети, въ умствения свѣтъ, въ Божествения свѣтъ: които крадатъ мислитѣ на хората.

Когато нѣкои хора говорятъ за логика, за логическо говорене. Споредъ моитѣ схващания, споредъ науката, която съмъ училъ, има три вида логика: логика на формата, логика на съдържанието и логика на мисъльта. Логиката на формата е единъ механически процесъ. Да ви прѣдставя една мисъль отъ този,видъ логика. Напримѣръ човѣкъ е сѫщество, което има два крака. Кокошката сѫщо има два крака, слѣдователно, кокошката е човѣкъ. По форма това прѣдложение е вѣрно, но по съдържание и по смисълъ не е вѣрно. У религиознитѣ хора има друга логика. Напримѣръ нѣкои питатъ: „Какъ се спасяватъ хората?“ Той отговаря: „Кръвьта Христова спасява и всѣки, който е умитъ въ нея, той е спасенъ.“ Но питамъ азъ: тази кръвь, въ която си умитъ, дѣйствително Христова ли е? Това прѣдложение не е вѣрно по смисълъ. Трѣбва да знаешъ тази кръвь да я прѣвърнешъ, да ѝ дадешъ смисълъ. Затова релиознитѣ хора трѣбва да разбиратъ духовния езикъ. Постоянно се говори за Христовата кръвь. Каква е тя? Тя е червена, а червенината е признакъ на топлина, топлина въ живота. Слѣдователно азъ изваждамъ слѣдното заключение: Христовиятъ животъ спасява хората, а не кръвьта. Кръвьта, това е само една емблема, една форма, а животътъ, облѣченъ въ една обвивка на червенина, това е само единъ ефектъ, който показва, какъвъ е дълбокиятъ смисълъ на тази червена кръвь.

Сега защо иде крадецътъ да открадне? Кражбата, това е култура на аристокрацията. Азъ ще ви говоря съ строга логика и по форма и по съдържание и по мисъль. Когато говоря на хората истината, говоря въ тѣзи три логики, като при това логиката на мисъльта има прѣимущество у мене прѣдъ другитѣ двѣ. Има и други четири логики, за които нѣма да ви говоря сега. Тъй че, когато туришъ въ този огънь, прѣдъ тази логика една мисъль, ти ще знаешъ, каква е тя по съдържание, права или не, защото този крадецъ ще се [прѣдстави] прѣдъ тебе като единъ интелигентенъ, благороденъ човѣкъ. Често насъ може да

ни излъгватъ хората съ своята логика, напримѣръ ние мислимъ, че хората когато плачатъ, страдатъ, но това е наполовина вѣрно. Сълзитѣ не сѫ всѣкога изразъ на едно страдание.

Напримѣръ на единъ селянинъ отъ българскитѣ села жена му не му позволявала да яде яйца, за което той прѣзъ цѣлия си животъ не ялъ яйца, но съжалявалъ за това нѣщо. Като умрѣла жена му, той си казалъ: „Слава Богу, сега поне свободно ще се наямъ на яйца до насита." Взема петь яйца, турва ги въ огъня да се печатъ. Въ това врѣме пристигатъ нѣколко комшийки да му изкажатъ съболезнованията си. За да го не видятъ, че си пече яйца, той веднага ги изважда отъ огъня и ги скрива въ пазвата си. Започнали тѣ да му говорятъ, че му дошълъ такъвъ голѣмъ огънь на главата, какво нещастие го постигнало, особено като се има прѣдъ видъ каква щастлива двойка прѣдставлявали тѣ. Той имъ отговорилъ: „Да, огънь като огънь, дойде ми на главата, но този огънь, който е въ пазвата ми!" Това прѣдложение по форма е много вѣрно, но по мисъль не е вѣрно, защото той плаче не за жена си, а плаче отъ яйцата, които парятъ въ пазвата му.

Другъ примѣръ за подобна логика. Въ Пловдивъ, въ евангелската църква, единъ отъ ученицитѣ, като четѣлъ библията постоянно плачелъ, отъ очитѣ му постоянно сълзи излизали. Всички казвали, че отъ този ученикъ ще излѣзе добъръ проповѣдникъ. Този ученикъ прѣзъ всичкото врѣме все къмъ женското училище поглеждалъ, особено къмъ единъ отъ прозорцитѣ, гдѣто виждалъ една мома, която той обичалъ и я искалъ, а тя не му отговаряла, за което и той плачелъ. Да, много отличенъ проповѣдникъ ще стане! Отличенъ е, азъ го уважавамъ, защото той изразява чувството си къмъ тази мома, но отъ вънъ хората не разбиратъ съдържанието на неговата скръбь, на неговитѣ сълзи. Той е правъ да плаче за тази мома.

Още единъ примѣръ ще ви приведа за тази съврѣменна логика на съврѣменнитѣ хора, на набожнитѣ хора. Често казваме за нѣкого: „Много е религиозенъ човѣкъ, набоженъ, постоянно плаче и въздиша." Този случай, за който ще ви разкажа е билъ прѣди 20–25 години въ Русе, съ единъ български учитель. Единъ день той отива при единъ евангелски проповѣдникъ и му казва: „Братко, имамъ голѣма тѫга на сърдцето си, ще се пукна." Проповѣдникътъ помислилъ, че този човѣкъ съзналъ грѣховетѣ си и му казалъ: „Ела да се молимъ заедно." И започва: „Господи, прости му грѣховетѣ уясни неговитѣ мисли, неговото сърдце, защото съ това, този човѣкъ ще влѣзе въ нашата кошара." Проповѣдникътъ го пита: „Братко, кажи каква ти е тѫгата?" – „Е, видѣхъ една мома много хубава, влюбихъ се въ нея и ако Господь ми помогне да се оженя за нея, ще повѣрвамъ въ Бога, а ако не ми помогне, нѣма да повѣрвамъ въ Него." – „Но може да не е за тебе тази мома," му казва проповѣдникътъ. – „Не, за мене е, и ако Господь не ми помогне да се оженя за нея, ще се самоубия,

не мога да живѣя безъ нея,“ отговорилъ момъкътъ. Не се минаватъ и 1–2 седмици, младежътъ отива при проповѣдника и казва: „Благодаря на Бога, че не ми помогна въ молбата, защото я видѣхъ на единъ балъ да играе съ единъ офицеръ.“ Съврѣменнитѣ религиозни вѣрвания на хората сѫ отъ подобенъ характеръ. Турцитѣ иматъ за случая една хубава пословица: „Камъкъ, който се търкаля, темелъ не хваща.“ […] (въ оригинала е оставенъ единъ празенъ редъ, вероятно е пропуснатъ текстъ.)

За да бѫдемъ религиозни не значи, че трѣбва да принадлежимъ къмъ една секта, къмъ една кошара. Ако единъ господарь има 10 000 овци, той може да ги тури въ 10 кошари, а не всички въ една. Когато започнемъ да мислимъ за смисъла на вѫтрѣшния животъ, ние прѣди всичко трѣбва да знаемъ, че като мислящи сѫщества, ние принадлежимъ най-напрѣдъ на Бога, слѣдъ това на човѣчеството, на своя народъ, на своя домъ и най-послѣ на себе си. Така че когато нѣкой ме пита: „Ти българинъ ли си,“ рекохъ: първо азъ съмъ мислящe сѫщество, което принадлежи на Бога, на човѣчеството, на своя народъ, на дома и най-послѣ на себе си. Това е логическиятъ ходъ на нѣщата, ако искаме да разрѣшаваме правилно дълбокия смисълъ на нѣщата. „Азъ“ – това е форма на земята. Ако азъ разбирамъ да посвѣтя цѣлия си животъ на това сѫщество, на своя стомахъ, то значи да нѣма смисълъ у мене за моето прѣдназначение. „Азъ“ това е една форма, която трѣбва да бѫде въ съгласие съ всички други форми, но въ всѣка форма трѣбва да има съдържание, сила, т.е. това, което хората наричатъ воля. Подъ воля азъ разбирамъ вѫтрѣшното съдържание у човѣка, сила, която може да се изяви при създаване на тѣзи форми. Формата се създава за съдържанието и по отношение на тази логика, каквото е отношението на формата къмъ съдържанието, такова е отношението на съдържанието къмъ вѫтрѣшния смисълъ на нѣщата. Съдържанието само по себе си се създава за вѫтрѣшния смисълъ на нѣщата.

Когато говори Христосъ за крадеца, Той разбира двояко тази дума. Той опрѣдѣля крадеца съ три качества: да открадне, да заколи и да погуби. „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ и то прѣизобиленъ.“ Какво разбира подъ тѣзи думи Христосъ, подъ думитѣ „животъ“ и „прѣизобиленъ“. Подъ „животъ“ Той разбира „воля“, да се движишъ, да живѣешъ и когато Богъ е създалъ първия човѣкъ отъ пръсть, Той му е вдъхналъ въ ноздритѣ животъ, да се движи, да живѣе. На еврейски думата „невешъ“ значи да създава, да гради. Подъ думата „изобиленъ“ човѣкъ разбира възвишения, съзнателния животъ, смисъла на живота, въ който тази воля трѣбва да се изрази, да бѫде насочена въ извѣстна посока.

Какво отношение може да иматъ тѣзи три логики въ нашия животъ, защо ние трѣбва да приложимъ Христовото учение не като теория, а като практика. Азъ рекохъ, теорията е сгѫстено знание, а практиката разредено; теорията е

сгѫстена мѫдрость, а практиката – разредена мѫдрость, приложена въ живота. Слѣдователно всѣка теория, която имаме за живота, може да е добра, може да е права, но по логика да не е вѣрна. Напримѣръ нѣкоя жена мисли да се ожени и казва: „Тъй ще направя, дѣца ще отглеждамъ, ще ги възпитавамъ, ще се отнасямъ добрѣ съ мѫжа си, съ дѣцата си и т.н.“ Добри мисли сѫ тѣ, теорията ѝ е права, но логиката ѝ е крива, защото тя не може да изправи единъ развалень мѫжъ. Колко бащи казватъ на синоветѣ си: „Синко, върви право, върви въ добрия пѫть?“ Но синоветѣ все не се оправятъ. Не мислете, че съ това искамъ да ви обезсърдчавамъ, но рекохъ, че кривиятъ човѣкъ не може да се оправи. Кривъ човѣкъ разбирамъ такъвъ, който съзнателно се отдалечава отъ Бога.

Хора, които живѣятъ само за себе си, като разглеждатъ свѣта отъ тази логика, не могатъ да се оправятъ. Тѣ сѫ прави само за себе си, тѣхниятъ животъ е съграденъ върху друга логика и слѣдователно жена или мѫжъ никога да не каже: „Азъ ще оправя мѫжа си или обратно.“ Азъ зная само едно сѫщество, което може да оправя, то е майката. Това изкуство, тази наука, да оправяшъ кривия, то е достояние само на майката, и то не като роди дѣтето, а 100 години прѣди това. Ще кажете: „Гдѣ ще намѣримъ тѣзи дѣца?“ Когато съврѣменнитѣ химици въ нѣкоя лаборатория взиматъ нѣкои невидими, безцвѣтни въздухообразни тѣла и искатъ добрѣ да разгледатъ свойствата имъ, тѣ ги сгѫстяватъ съ цѣль да ги прѣвърнатъ въ течни и послѣ – твърди тѣла и тогава ставатъ видими за всички. Така и съ дѣцата. Ако тѣ сѫ невидими за насъ, то не значи, че тѣ не сѫществуватъ, а само трѣбва да знаемъ законитѣ, по които може да ги сгѫстимъ.

Христосъ казва: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, заколи и погуби,“ т.е. ще открадне отъ васъ най-цѣнното, ще открадне живота, мислитѣ ви, сърдцето ви. Тѣ сѫ ужасни крадци. Какво правятъ свѣтскитѣ хора, докато откраднатъ отъ васъ нѣщо? Започватъ: „Ти си отличенъ, добъръ човѣкъ.“ Ще ви разкажа за случая единъ анекдотъ за лисицата и пѣтела. Единъ много хубавъ пѣтелъ съ едно парче сирене се качилъ на едно клонче. Дохожда при него лисицата, турила око на сиренето и започва: „Колко си хубавъ, пѣтльо, най-голѣмо щастие ще намѣря, ако ми пѣешъ една пѣсень съ твоя хубавъ кършенъ гласъ!“ Пѣтелътъ, поласканъ отъ това, отваря си устата да запѣе и сиренето пада на земята. Питамъ: това приятель ли е или крадецъ? Такива крадци ги има навсѣкѫдѣ, но сега ловятъ като крадци само тѣзи, които сѫ откраднали нѣколко лева. А крадци има и въ училищата, и въ църквитѣ, и въ сѫдилищата, навсѣкѫдѣ. Хора, които не сѫ искрени по отношение къмъ себе си, къмъ своитѣ близки, тѣ сѫ крадци.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за единъ господинъ, който казва на другиго едного, че е лъжецъ, крадецъ, за което той му отговоря: „Благодаря ти, че се огледа у мене.“ За да изправимъ хората, ние трѣбва да живѣемъ чистъ, добъръ животъ,

по Бога и тогава ще бѫдемъ една свѣщь, която ще привлича всички. Нека ти бѫде хамбарътъ пъленъ, всички ще бѫдатъ при тебе. Слѣдователно на добрия човѣкъ сърдцето трѣбва да бѫде пълно съ най-хубави желания, умътъ – съ най-хубави мисли, а волята – съ най-хубави дѣйствия. Тогава ще имаме едно най-възвишено сѫщество.

И въ тази логика Господь е турилъ знакъ, а именно: когато логиката на човѣка е крива, на брадата му има единъ знакъ, тя е изопачена. Когато логиката на сърдцето е изопачена, крива, на устата има знакъ, когато логиката на ума е изопачена, на носа има бѣлѣгъ. Ще кажете: „Благодаря, че никой не ни знае, какви сме.“ Не, цѣлото небе ви знае какви сте. Затова днесъ хората, като срѣщнатъ нѣкого, разглеждатъ го отъ горѣ до долу, отъ главата до петитѣ. Защо така го гледатъ? Духътъ у този, който ви разглежда, казва: „Чакай да видя какво е писалъ Господь на носа, устата и брадата на този човѣкъ.“ Цѣлата глава е една логика, ще погледна отъ главата до петитѣ ти и ще си съставя едно понятие за смисъла на твоя животъ на земята. Затова българитѣ казватъ: „Гледай му дома, че му крой кюлафъ.“ Подъ „домъ“ подразбирамъ тѣлото на човѣка.

Бихъ желалъ правовѣрнитѣ хора за въ бѫдаще да не казватъ така: „Христосъ спаси свѣта.“ Хубаво, приятелю, ти колко души спаси? Ще приличате на този богаташъ, при когото дошли да искатъ пари за бѣдни, а той казал: „Онзи богаташъ, който бѣше на кръста, какво даде, та се спаси?“ Хората днесъ, като мислятъ, че Христосъ е добъръ, Той и днесъ ще спаси свѣта. Вѣрно е, нѣма съмнѣние въ това, че Христосъ е добъръ, но ако ти имашъ такава логика на ума си, на сърдцето и на волята си, Христосъ нѣма да те спаси. Христосъ казва: Азъ дойдохъ да дамъ животъ на онѣзи, които разбиратъ живота сега, както е сега, а не както е билъ прѣди 2000 години. За мене е важно Христосъ какъ се сега проявява въ свѣта, а не какъ се е проявявалъ прѣди 2000 години.

Ще кажете; „А, това е богохулство.“ За мене е важно една ябълка, като ражда сега плодове, какви сѫ тѣ, а не какви сѫ били плодоветѣ ѝ прѣди 10–15 години. Днешниятъ Христосъ е по-важенъ заради насъ, защото Той живѣе въ много повече народи, отколкото нѣкога е живѣлъ. Едно врѣме Христосъ бѣше малъкъ, затова хората Го биха и разпнаха, но днесъ Той е голѣмъ. Мене ми е чудно, какъ единъ силенъ човѣкъ може да го разпнатъ. Слѣдователно Христосъ на физическото поле и билъ слабъ и затова Той казва: „Заради смисъла на нѣщата азъ ще жертвувамъ формата или съдържанието на нѣщата.“ Тъй учеше Христосъ прѣди 2000 години, а сега казва: „Понеже хората научиха смисъла на живота, сега искамъ да ги науча да разбиратъ какво нѣщо е съдържанието на нѣщата.“ Затова Христосъ иде да създаде една логика на съдържанието.

Че културата едно врѣме е била много философска се вижда по това, че какви сѫ били тогавашнитѣ църкви и свикването на съборитѣ. […] (въ оригинала е оставена празна половинъ рѫкописна страница, вероятно е пропуснатъ текстъ.)

И така, цѣната на свѣщьта се увеличавала и отъ 60 пари станала 12 рубли. И въ съврѣменната църква постоянно увеличаватъ, че Христосъ направилъ еди-какви си чудеса, че еди-кой си светия направилъ такива и такива чудеса, а свѣщьта се увеличава и увеличава. Питамъ: „Твоята свѣщь гори ли, спасява ли твоитѣ ближни, стопля ли твоето сърдце, изпълва ли твоя умъ?“ Това е важно за мене. Питамъ набожнитѣ хора иматъ ли въ своитѣ кѫщи скритъ храмъ. Нѣкои казватъ: „Майка ми е извѣтрѣла, баща ми е изумѣлъ“, не почитатъ родителитѣ си. Защо? – Защото нѣматъ въ своята душа скритъ храмъ. Оплакваше ми се единъ българинъ отъ Варна отъ своитѣ синове: Макаръ, че бѣхъ невѣжа азъ, но успѣхъ да издържамъ синоветѣ си да, свършатъ гимназия и послѣ често ми казваха: „Ти си простъ, нищо не знаешъ.“ Една майка ми се оплакваше отъ своитѣ дъщери за сѫщото нѣщо и казваше: „Втори пѫть, като имамъ дъщери, нѣма да ги дамъ да учатъ, а ще ги туря на стана да тъчатъ.“ Много хубаво мисли тази майка. Ако азъ бѣхъ на нейно мѣсто, ще имъ дамъ мотиката да копаятъ, да научатъ логиката на съдържанието – да копаятъ.

Срѣщна ме единъ български владика и ми казваше: „Ти учишъ нѣща, които не сѫ съгласни съ Евангелието.“ – Правъ си, рекохъ му, но нали това Евангелие е дадено за спасение? А Иоанъ казва, че Христосъ е говорилъ толкова много, че и въ книгитѣ на цѣлъ свѣтъ не може да се напише всичко. Донесете тѣзи книги, на които Христосъ е говорилъ въ широка смисъль, да видимъ, кой е правъ и кой кривъ. Нека дойде сега единъ евангелистъ на работа съ мене, на онзи почтенъ трудъ, да се научимъ да работимъ съ своя умъ, съ сърдцето си, съ волята си, че кѫдѣто влѣземъ, да носимъ спасение за всички. А сега какво правятъ? Като се срѣщнатъ, питатъ се: „Ти правовѣренъ ли си, вѣрвашъ ли въ Бога, въ троеличието на Бога?“ Какво знаешъ отъ троеличието на Бога? – Нищо. Това е тъй отвлѣчено и е смѣшно да се говори за това нѣщо. Христосъ казва: „Никой не познава Отца си, тъкмо Сина человѣчески.“ […] (въ оригинала е оставена празна половинъ рѫкописна страница, вероятно е пропуснатъ текстъ.)

Такива хора сега има и между релиознитѣ, които казватъ: „Тази религия трѣбва да се поправи, ние съ това ще направимъ едно благодѣяние.“ А като направятъ нѣщо за религията, гледатъ да задържатъ нѣщо и за себе си. Не мислете, че съ това ви осѫждамъ, но изтъквамъ единъ фактъ. Когато създадемъ единъ народенъ бitъ, споредъ тѣзи три логики, тогава ще разберемъ какво нѣщо е българскиятъ народъ. А сега какъ гледаме на нѣщата? Биха се българитѣ съ турцитѣ, защото лоши били турцитѣ, изпѫдиха тѣхъ, дойдоха сърбитѣ и гърцитѣ и тѣ лоши, още по-лоши дори. А тѣзи турци, сърби, гърци, тѣ сѫ вѫтрѣ у насъ, тѣ сѫ крадцитѣ, за които Христосъ говори, че дойдоха да крадатъ,

колятъ и да погубватъ. Тъй че, ние не трѣбва да гонимъ крадцитѣ, които сѫ въ обществото, които сѫ извънъ насъ, а тѣзи, които сѫ вѫтрѣ.у насъ, съзнателнитѣ крадци, които сѫ много по-опасни отъ всички други. Тѣзи именно крадци, заковаха Христа на кръста. Единственото доказателство за виновностьта на Христа бѣше обвиняването му като политически прѣстѫпникъ, като казваха, че Той искалъ да прави реформи, да стане царь, за което говорилъ противъ кесаря. На това основание Го осѫдиха. Тогава Пилатъ каза: „Понеже този човѣкъ е въ конфликтъ съ реда на римската империя, трѣбва да бѫде погубенъ.“ Но Римската империя и съ това не можа да се спаси.

Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да крада, да коля и да погубвамъ, но дойдохъ да дамъ съзнателенъ животъ на хората, дойдохъ да имъ дамъ живота си.“ А ние казваме: „Колко е добъръ Христосъ, че е дошълъ да даде живота си зарадъ насъ.“ Не е достатъчно за насъ само това, да констатираме, че е дошълъ зарадъ насъ на земята, че е далъ живота си и че е тъй добъръ, а трѣбва да опитваме и прилагаме Неговото учение. Азъ повече уважавамъ тѣзи терекии, пияници, които като се съберать, говорятъ си: „А, знаешъ ли кѫдѣ има хубаво вино, пелинъ, винце?“ Задигатъ се и хайде, отиватъ да го опитатъ. Отлично постѫпватъ тѣзи пияници, правилна логика иматъ тѣ, искатъ да опитатъ винцето, а не само да говорятъ за неговитѣ качества. Другъ отъ пияницитѣ се обажда слѣдъ това: „Не, не е тука хубавото вино, но при Тодоръ кръчмарина има 10 годишно хубаво вино, да отидемъ да го опитаме.“ Задигатъ се всички и хайде при Тодоръ кръчмарина да правятъ опитъ съ виното му, опитватъ пелина му. Питамъ съврѣменнитѣ християни, колко пѫти сѫ отишли да опитатъ пелина на Христа.

Като ме слушате, ще кажете: „Този човѣкъ не говори на свещенъ езикъ.“ Опитайте пелина на Христа и Той има винце, направете съ него опитъ. Разликата между едното и другото вино е тази, че когато пиемъ вино на физическото поле, главата ни се зашеметява, а когато опитваме Христовото учение, главата се избистря, тогава ти ще обичашъ хората, жена ти ще бѫде любезна съ тебе, дѣцата ти, приятелитѣ, всички ще бѫдатъ любезни съ тебе и ще те обичатъ.

Христосъ казва: „Дойдохъ да дамъ животъ.“ Този животъ дѣйствува сега въ свѣта, а нѣкои го очакватъ да дойде отгорѣ, той иде, обаче постепенно. Христовиятъ животъ се намира и въ житното зърно, и въ царевицата, и въ ябълката, и въ черешата, но законътъ е такъвъ – подобното отъ подобно се привлича. Може ли двама млади души да се оженятъ, ако не се обичатъ, ако не се привличатъ? Може ли единъ писатель да напише една книга, докато не е обикналъ идеята върху която ще пише, докато не е мислилъ дълго врѣме върху нея? Може ли единъ художникъ да нарисува една картина, докато не я обикне прѣдварително като идея? Всѣко нѣщо трѣбва да го обичаме и като го обичаме,

то ще дойде при насъ. Цвѣтята и тѣ си иматъ свой езикъ. Може да направите единъ опитъ и да провѣрите дали това е вѣрно. Вземете си въ кѫщи едно цвѣте, напримѣръ една туберозa и забѣлѣжете нейната миризма, когато вие сте индиферентни къмъ нея и започнете да я наглеждате, да я поливате. Ще видите тогава, че тя започва да мирише повече и тя ще ви каже: „Когато ме обичате и азъ ви обичамъ, ако ме малко обичате и азъ ви отговарямъ съ сѫщото, затова и малко ще мириша."

Това нѣщо старитѣ българи сѫ го отдавна знаяли и затова сѫ наглеждали съ голѣма любовь своитѣ ниви, обикаляли сѫ ги и тѣ сѫ раждали много. Другитѣ, като гледатъ такова плодородие на тази нива, казватъ: „Магьосникъ трѣбва да е този селянинъ, та толкова ражда неговата нива." Не е магьосникъ той, но е приложилъ Христовото учение. Той дава живота си за тази нива и затова тя му дава такова изобилие. Така и ние трѣбва спрѣмо нашитѣ ближни да имаме най-добри мисли, за да се облагородятъ тѣ и подигнатъ. А сега нашата заинтересованость къмъ нашитѣ близки отъ какво се прѣдизвиква? Прѣдизвиква се отъ това, че нѣкои сѫ богати, учени, но досега азъ не съмъ срѣщналъ човѣкъ, който да обича нѣкого истински. Казвате: „Обичамъ този човѣкъ." Зная какво обичате вие въ него. Вие обичате неговата каса, неговото знание, учение, външность и т.н. Като изгуби богатството си, изчезва и любовьта ни къмъ него. Ние трѣбва да намѣримъ у човѣка сѫщинския човѣкъ, който е като единъ Божественъ лѫчъ, отъ който е първоначално излѣзълъ. Той е нашия братъ. Така трѣбва да се помогне на съврѣменното общество, за да се то прѣвъзпита.

Тъй че, обичате ли у човѣка паритѣ му, хубостьта му, знанията му, оставете този човѣкъ, а потърсете сѫщинския. Христосъ е дошълъ да даде живота си, но не за богатитѣ, а за бѣднитѣ, за страждущитѣ. Той казва: „Ще имъ дамъ ново сърдце, ще напиша законитѣ си и ще ме познаятъ." Какво е това ново сърдце? Това сѫ теми за размишления. Това ново сърдце сега се твори. Тази кръвь отъ бойнитѣ полета Господь я събира и пише съ нея законитѣ си. Днесъ съ войната Господь наказва свѣтскитѣ хора, наказва правовѣрнитѣ хора, наказва цървата. Всички Той сега ги сѫди. Въ днешната църква нѣма нито единъ клонъ, нито една секта, които да изпълняватъ своята задача, тъй както Христосъ я е изпълнилъ. Затова днесъ Господь сѫди всички, но не на Небето, както вие го разбирате, а ви сѫди тукъ на земята. Нѣкои казватъ: „Като излѣза отъ гроба, тогава ще бѫде сѫдътъ Божий." Не, това е лъжливо учение, лъжлива мисъль. Това тѣло, въ което човѣкъ е туренъ, е единъ гробъ, въ който лежимъ отъ хиляди години.

Ще ви приведа единъ анекдотъ върху мисъльта, която мнозина е занимавала. Напримѣръ мнозина казватъ: „Е, да имаме едно логично учение!" Това прилича на този случай: имаме много хубави камъни, много хубави дървета, отъ които си направяме една много хубава кѫща, но съ тѣсни прозорци. Казваме: „Тази

кѫща е хубаво съградена, солидна е, но е нехигиенична и който влѣзе въ нея, заболѣва.“ Гдѣ е злото? Рекохъ, на тази кѫща ѝ трѣбватъ голѣми прозорци. Въ нашитѣ съврѣменни вѣрвания има малки прозорчета и каквото виждаме прѣзъ тѣхъ, ние мислимъ, че то е вѣрно. Голѣми прозорци отворете! На вашитѣ кѫщи, на вашитѣ вѣрвания отворете голѣми прозорци, не да съсипете малкитѣ, но да отворите по-голѣми. Въ училищата, въ църквитѣ, въ разбиранията къмъ своитѣ близки, въ отношенията си къмъ своитѣ мѫже и жени, вие трѣбва да имате голѣми прозорци, прѣзъ които свѣтлината да прѣминава, тъй както излиза отъ нашитѣ души. Бихъ желалъ всички да отворите вашитѣ библии и да четете вѫтрѣ въ тѣхъ.

Христосъ казва: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, погуби и заколи.“ Какво? – Иде да открадне вашата свѣщь, а въ тъмнина не се чете. Турцитѣ казватъ: „Седемь ката нагорѣ, седемь ката надолу, така е наредено, нѣма какво да се прави.“ И ние често казваме: „Господь е създалъ така свѣта и трѣбва да се примиримъ.“ Това не е прогресъ и такова разсѫждаване не е правилно. Господь не е създалъ мечкитѣ, вълцитѣ, лошитѣ хора. Той е създалъ само добритѣ, мислящитѣ хора, така че всичко, което виждате въ свѣта, не е направено отъ Господа, но Той го е допусналъ, злото Богъ го е само направилъ. Вие съ кои искате да се разговаряте: съ тѣзи, които Богъ е създалъ по образъ и подобие свое или съ тѣзи, които Богъ е направилъ отъ кал̀ь? Сегашнитѣ хора сѫ отъ каль, тѣхната култура е култура отъ каль, тѣ сѫ хората, на които Богъ е вдъхналъ, вкаралъ животъ, за да имъ даде да разберать, че животътъ има по-дълбокъ смисълъ. Сегашната култура е повторение на по-раншната.

Христосъ казва, че трѣбва да се пазимъ отъ крадеца, който иде да краде, погубва, като се затворимъ вѫтрѣ въ себе си. Това учение има приложение въ възпитанието на нашитѣ дѣца. Направете опитъ. Имате едно упорито, своенравно дѣте, което не ви почита, а вие искате това отъ него, искате почитание. Постарайте се да заличите у васъ си всички отрицателни черти, които имате, и започнете да мислите, че вашето дѣте е добро и го обикнете. Ще ви приведа единъ примѣръ за пояснение на своята мисъль. Единъ день Арахангелъ Михаилъ билъ при Бога и слуша, че Богъ говори съ нѣкого отъ земята много меко, нѣжно. Заинтересувалъ се да види, кой ще е този човѣкъ, коя ще е тази велика душа, на която говори тъй меко и мислилъ, че ще е нѣкой много добъръ човѣкъ. Тръгналъ да търси този човѣкъ. Отива при учени, проповѣдници, свещеници и като не намѣрилъ между тѣхъ тази душа, връща се най-послѣ при Бога, да види коя е тази душа, на която Богъ такава любовь излива. И какво вижда? Богъ се намира въ едно капище, при единъ идолопоклонникъ и на него Богъ говорилъ тихо, меко. При тази логика, формата е крива, но съдържанието е правилно. Вие казвате: „Ние, християнитѣ, евангелиститѣ, сѫботянитѣ сме много правовѣрни хора.“ Но има много хора,

които сѫ извънъ църквата и на тѣхъ Господь говори много по-меко, защото стремежътъ на тѣхнитѣ души, умъ и мисли сѫ много правилни, сѫ къмъ Бога.

Стремежътъ, който е вѫтрѣ въ моето сърдце, въ моя умъ къмъ Бога, той опрѣдѣля сѫщностьта на моя животъ къмъ Бога. Този вѫтрѣшенъ животъ ще опрѣдѣли какъ Богъ ще гледа къмъ насъ. Ако Богъ гледа благосклонно къмъ насъ, ние сме спасени. Ако у човѣка има правиленъ стремежъ, Богъ ще говори съ такъвъ човѣкъ много меко. Бихъ желалъ всички българи да иматъ стремежа на този идолопоклонникъ въ капището, на когото Богъ е говорилъ тъй меко. Вѣрвамъ, че Господь ще говори много меко на тѣзи хора, които иматъ криви заблуждения. Господь е рѣшилъ да бѫде много благосклоненъ къмъ куцитѣ, нѣмитѣ, уродитѣ, това е Неговата задача за въ бѫдеще, защото Той е Господь на слабитѣ, на сирацитѣ, на вдовицитѣ, а не на владицитѣ, на правовѣрнитѣ, на поповетѣ. Едно врѣме Той е билъ Богъ на Авраама, Исака, Якова, а сега е Богъ на бѣднитѣ, на страждущитѣ, на вдовицитѣ, защото казва Богъ: „Моитѣ слуги не извършиха своята работа на земята, както трѣбва, а сега азъ ще я извърша.“ Свѣтътъ сега ще се оправи, защото Богъ работи сега въ него. Господь иде да даде живота си за всички и съ това ще се изпълни това учение не въ единъ човѣкъ, а въ цѣлото човѣчество. Нѣкои казватъ: „Азъ съмъ бѣденъ, сакатъ съмъ, слѣпъ съмъ.“ Нека не се страхуватъ такива, защото за такива иде Господь. Ще каже богатиятъ: „Ами за мене не иде ли?“ За тебе Господь нѣма да дойде, защото богатитѣ нѣматъ нужда отъ Бога.

Обръщамъ се къмъ всички сакати, безъ една рѫка, безъ кракъ и имъ казвамъ: Разберете всички и знайте, че Богъ иде въ свѣта да ви открие това ново учение. Когато говоря за това учение, азъ разбирамъ да ви сложа една богата трапеза, да опитате всички хубости на нея, да опитате отъ винцето, отъ гѫскитѣ, отъ пилцитѣ и т.н. Бихъ желалъ вашитѣ уши да се отворятъ и да слушате. Нѣкой пѫть владицитѣ, като ме слушатъ, казватъ: „Господинъ Дѫновъ ни напада.“ Не ги нападамъ, защото и владици и свещеници сѫ допринесли много нѣщо и азъ имъ благодаря, защото тѣ сѫ допринесли нѣщо и за моята работа. Азъ, като гледамъ отъ Божествено гледище, намирамъ, че тѣ не сѫ изпълнили както трѣбва своята работа, но Богъ ще ги упѫти, ще ги научи какъ да си вършатъ работата. Богъ ще сѫди всички. Ако окото ти е извадено, Богъ ще каже: „Турете му здраво око.“ Ако кракътъ е отсѣченъ, ще каже: „Намѣстете му другъ кракъ.“ Това е сѫдба. Сѫдията, като отсѫжда, дава всѣкиму нуждното, тъй че всички да бѫдатъ доволни отъ присѫдата. Тъй и Господь ще отдаде всѣкиму нуждното за развитието на неговия умъ, сърдце и душа, за да задоволи всички.

Този е вашиятъ Господь, Когото вие знаете. Смѣшно ми е, когато нѣкой каже: „Докажи гдѣ е Господь!“ Има ли нужда отъ доказателство? То е сѫщото нѣщо, като да вземете нѣкоя свѣщь и да показвате съ нея, гдѣ е Слънцето. Най-смѣшно е да се доказва, че има Господь. Азъ не Го доказвамъ, а бихъ ви рекълъ: Елате да

гледаме всички, отворете си очитѣ. Сега сме хипнотизирани и затова нищо не виждаме. Въ всички ваши стремежи, ваши разбирания Господь ви движи. Господь постоянно ни говори. Не търсете другадѣ Господа, освѣнъ вѫтрѣ у васъ си. Господь казва: „Азъ дойдохъ да дамъ животъ.“ То значи: Азъ съмъ вѫтрѣ у васъ, тукъ ме търсете, а не гледайте на онзи крадецъ, който иде отвънъ да ви открадне, погуби и заколи. Обърнете се къмъ себе си, азъ съмъ вѫтрѣ у васъ. Разбирайте този Господь, Който е вѫтрѣ у васъ. И тъй, правилна е моята логика по форма, по съдържание и по смисълъ.

Изучавайте съдържанието на нѣщата.

Бесѣда, държана на 6 май 1917 година

1917_05_13 Богъ е съчеталъ

„Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

БОГЪ Е СЪЧЕТАЛЪ

„Така щото не сѫ вече двама, но една плъть. И тъй онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлѫча.“ (Ев. отъ Матея, гл. 19, ст.6)

Какво трѣбва да се подразбира подъ тѣзи думи? По видимому Христосъ говори за брака. Но бракъ ли е това, което хората днесъ правятъ? Сдружатъ се двѣ фамилии, живѣятъ си и момъкътъ и момата ги оженватъ, съчетаятъ ги. Това съчетание бива отъ Бога и отъ хората. Азъ приемамъ, че въ свѣта има три вида съчетания: първото и истинското съчетание е, което Богъ го прави, второто съчетание самъ човѣкъ го прави, а третото съчетание е, което хората правятъ. Слѣдователно всички неприятности въ живота произлизатъ отъ послѣднитѣ двѣ съчетания. За да може единъ човѣкъ, или единъ учитель, или една държава да направи извѣстно съчетание, трѣбва да разполагатъ съ една Божествена Мѫдрость, да разбиратъ дълбоко основния законъ, върху който е съграденъ животътъ, разбирамъ органическия животъ, тъй както се изразява той въ природата.

Обаче Христосъ въ тѣзи думи влага много по-дълбокъ смисълъ. Мнозина четатъ Евангелие, четатъ, че това което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлѫча, но не го разбиратъ този стихъ. Той има хиляди тълкувания, хиляди проповѣдници сѫ говорили върху него, но нито единъ не е засегналъ основната истина. Има причини за това нѣщо. Азъ виждамъ двѣ причини: едната е невѣжеството, незнанието, което е и оправдателно, защото когато човѣкъ не знае, ще говори това, което знае и както мисли; втората причина е тази: когато човѣкъ знае истината, но не говори, защото тя ще го изобличи. Истината е принципъ въ живота и когато човѣкъ я говори, ако го намѣри нечистъ, тя го умъртвява. Нѣкои ми казватъ: „Кажи ми истината!“ Рекохъ, готовъ ли си да умрешъ? Всѣки човѣкъ, който не е готовъ да умре, не може да разбере великата Божествена истина. Когато Христосъ казва: „Който не е готовъ да се отрече отъ себе си.“ Той разбира тази истина, този сѫщи принципъ.

Христосъ е държалъ дълги бесѣди, Той е говорилъ съ часове, често ние вземаме единъ откѫслеченъ пасажъ и върху него градимъ теории, но всѣка теория трѣбва да се приложи върху живота, да се опита, провѣри. Значи това съчетание въ музиката разбира хармония, съчетание на извѣстни тонове, извѣстни звукове. Ще ви дамъ единъ примѣръ за изяснение на мисъльта. Да веземемъ напримѣръ цигулката: въ нея има извѣстно съчетание на нѣкои части, положени въ единъ механически редъ, т.е. така е устроена, че всички нейни

жгли, всички нейни извивки вървятъ къмъ една права линия, която слиза прѣзъ срѣдата на цигулката, тъй че звуковитѣ вълни да се сливатъ и да излизатъ отъ отвора на цигулката. Майсторътъ, който е успѣлъ по този механически законъ да устрои цигулката, ни прѣдставя вече цигулка съ добъръ тонъ. Сжщото е и съ човѣка. Но на цигулката има четири струни, опнати на срѣдата ѝ, и между тѣзи струни има извѣстно съотношение. Най-долнята, четвъртата струна е най-тънка, послѣ идатъ все по-дебели и по-дебели, докато първата е най-дебела. Тѣзи струни се различаватъ не само по дебелина, но и по интенсивность, при настрояването си се различаватъ – всѣка струна е четири пжти по-опната отъ прѣдидущата. За да се свири, трѣбва да има и лжкъ, на който сж опнати косми, които трѣбва да се мажатъ съ колофониумъ, за да издаватъ тонъ върху цигулката. Всѣки би си помислилъ, че като има цигулка, струни и лжкъ, ще може да свири. Да свиришъ – това е изкуство. И въ самото свирене има степени, не всички цигулари свирятъ еднакво. Когато дѣцата започватъ да свирятъ на цигулка, тѣ отначало дигатъ голѣмъ шумъ, скрибуцане съ цигулката, докато постепенно тѣ все повече и повече се упражняватъ и станатъ най-послѣ велики артисти.

Животътъ прилича на музика, инструментитѣ – това сж нашитѣ тѣла, струнитѣ – нашитѣ темпераменти. Хората биватъ по темпераментъ четири вида: сангвинически, холерически, меланхолически и флегматически. Четиритѣ темперамента съотвѣтствуватъ на четиритѣ струни въ цигулката. Не е важно да имате само четиритѣ струни, трѣбва да бждатъ тѣ доброкачествени, да иматъ извѣстна дебелина, нѣщо, което цигуларитѣ измѣрватъ съ особени за това инструменти. Тъй че не е достатъчно да бждешъ само сангвинически темпераментъ, а доброкачественъ такъвъ да си. Този темпераментъ се равнява на струната „ми“. Слѣдователно ако цигулката е хубаво направена, ако е нагласена по всички правила, ако лжкътъ е доброкачественъ и ако цигуларьтъ може добрѣ да свири, вие ще имате ясни, хубави тонове. Отъ цигуларя се иска да има и душа, която да може да се прокара чрѣзъ ржката въ цигулката и тя да излива тази душа въ тоноветѣ си. Ще кажете: „Ами човѣкъ, като излѣе душата си въ цигулката, за него какво ще остане?“ Човѣкъ има три души, една отъ които е чувствената и тя може да се прокара въ цигулката. Когато се тя прокара въ цигулката, цигуларинътъ е майсторъ и той омайва слушателитѣ си съ свиренето си и тогава тоноветѣ биватъ меки, приятни, нѣжни и тѣ като че ли сами за себе си говорятъ.

Прѣди години, единъ великъ артистъ занесълъ своята стара цигулка на поправка при единъ добъръ майсторъ, артистътъ седналъ на единъ столъ и наблюдавалъ какъ майсторътъ съ ножче отварялъ цигулката и правилъ всички опити да я поправи. Но по едно врѣме, той се обърналъ, къмъ артиста и вижда, че той припадналъ. Душата на този артистъ била въ цигулката и той усѣтилъ всички прокарвания съ ножа върху цигулката. У насъ има извѣстни съчетания,

които Богъ е вложилъ. Има съчетание между ума и сърдцето ни, между душата ни и духа, между нашето тѣло и животинската душа вѫтрѣ. И Христосъ казва: „Това, което Богъ е съчеталъ, което е наредилъ тъй умно, глупавиятъ човѣкъ да го не разваля.“ Подъ думата „глупавъ“ азъ разбирамъ човѣкъ, който малко знае. Когато човѣкъ не каже самата истина, той е казалъ лъжа. Когато единъ човѣкъ не може да говори въ езика на Мѫдростьта, той е глупавъ. Когато човѣкъ постѫпва не споредъ езика на Справедливостьта, на Правдата, той е лошъ, зълъ човѣкъ.

Въ този свѣтъ ние не трѣбва да разкѫсваме тази връзка. Ще ви приведа единъ анекдотъ, за да обясня мисъльта си. Наклеветили единъ свещеникъ прѣдъ владиката, че нѣкой пѫть свършвалъ службата си за половинъ часъ, а нѣкой пѫть – за четири–петь часа и съ това измѫчвалъ енорияшитѣ си. „Дотегна ни вече този попъ,“ казвали енорияшитѣ. Вика го владиката и му казва: „Знаешъ ли, че има оплакване противъ тебе, какво ще кажешъ за твое оправдание?“ Свещеникътъ започналъ да се оправдава и казва: „Нѣкой пѫть, като отивамъ въ църква, дохождатъ ангелитѣ и светиитѣ да ми помагатъ и за половинъ часъ свършвамъ службата си, а нѣкога за четири–петь часа не мога да я свърша, защото ангелитѣ не ми помагатъ и тогава виждамъ голѣмъ зоръ.“

Тъй е опрѣдѣлилъ Господь. Черѣшата, слѣдъ като цъфне, узрѣва по-скоро. Ще ви разкажа единъ анекдотъ. Като направилъ Господь плоднитѣ дървета, изпратилъ всички духове да си изберать по едно такова дърво. Всѣки си вземалъ по едно дърво, а дяволътъ, като дошълъ, избралъ си дрѣна, като си казалъ, че той, понеже рано цъфти, рано и ще вързва, но останалъ излъганъ. Всичкитѣ други плодни дървета цъфнали и вързали, а дрѣнътъ най-късно узрѣлъ. Така и човѣка може да узрѣе въ половинъ часъ, като черѣшата, а може и по-късно. Защо едни плодове узрѣватъ по-рано, а други – по-късно? За това има дълбоки причини. Подъ думитѣ „дрѣнъ“ и „черѣша“ се разбира процеса, който става вѫтрѣ въ човѣшкия животъ.

Христосъ иска да обърне внимание на хората отъ XX вѣкъ, да не развалятъ това, което Богъ тъй умно е съчеталъ. Особено ние, днешнитѣ хора, сме майстори да разваляме. И българитѣ сѫ майстори за това. Като направятъ нѣкѫдѣ нѣкоя чешма, всѣки селянинъ, като мине прѣзъ нея, ще опита да наточи своята брадва на коритото ѝ. Като минаватъ слѣдъ 4–5 мѣсеца прѣзъ нея, казватъ: „Бре-е, развали се това корито!“ Какъ нѣма да се развали, като точите брадвитѣ си на него? Вземете най-силния проповѣдникъ, свещеникъ, владика, учитель и като точите отгорѣ имъ хиляди брадви и тѣ ще се развалятъ. И слѣдъ това казватъ: „Развали се нашия попъ, проповѣдникъ.“ Какъ нѣма да се развали? Брадви се точатъ отгорѣ имъ. За да се не разваля това, което Богъ е създалъ тъй умно, ние трѣбва да го не разваляме. И сега, наполовина сѫ виновни и онѣзи, които точатъ и тѣзи, на които точатъ. Когато хората точатъ на гърба ми брадвитѣ си, азъ

казвамъ: азъ съмъ на половина виноватъ за това нѣщо. За да се не точатъ брадви на коритата, защото тѣ сѫ потрѣбни, хората трѣбва да научатъ закона на хармонията. Ожените се за една мома, тя е нѣжна, внимателна, има деликатно сърдце и т.н. Започва мѫжътъ ѝ съ брадвата: „Не трѣбва да бѫдешъ деликатна, внимателна“, и точи брадвата. Слѣдъ нѣколко години тя се разваля. Какъ да се не развали, когато на гърба и постоянно се точи брадва? Сѫщото бива и съ мѫжа. Той е внимателенъ, деликатенъ, а тя точи брадвата върху него и слѣдъ нѣколко години той се разваля. Какъ нѣма да се развали?

Вие трѣбва да бѫдете като онзи български свещеникъ, за когото се разказва, че като служилъ въ църква, спиралъ се всѣкога прѣдъ празднитѣ тронове и тамъ кадѣлъ. Питали го енорияшитѣ: „Защо насъ изоставяшъ, а празднитѣ тронове кадишъ?“ – „Тѣ иматъ нужда отъ това, да ги пази Господь отъ зло, а вие, които сте въ църква, нѣма никаква опасность за васъ“, имъ отговорилъ свещеникътъ. Вземете напримѣръ богаташитѣ, кой отъ богатитѣ софиянци е повикалъ нѣкога бѣдняцитѣ да ги угости? Канятъ се все свои роднини, богати. Тѣ кадятъ все прѣдъ пълнитѣ тронове. Защо? – За да падне нѣщо отъ тѣзи богаташи. Не е за докачение това, което го говоря. Така разсѫждаватъ: „Мене днесъ ме викатъ, а азъ утрѣ ще ги повикамъ.“ Не е лошо това, но ние ще трѣбва да възстановимъ тази Божествена хармония, която е нарушена, ще трѣбва бѣднитѣ, гладнитѣ, тѣхъ да нахранимъ, защото Господъ е казалъ: „Не разваляйте!“

Може да проповѣдвамъ, но каква полза отъ моята проповѣдь, ако тя не ви даде храна, потикъ. Ще кажете: „Отлично проповѣдва Господинъ Дѫновъ.“ Що за проповѣдь? Не искамъ да гѫделичкамъ ушитѣ на хората, а искамъ всичко да го провѣрите, да се нахраните отъ него. А сега, като ви се тълкува едно учение, може да го схващате криво. На всички рекохъ да излизате прѣзъ мѣсецъ май на слънце, да наблюдавате изгрѣва му, то да не ви заварва въ легло, а други, които ви гледатъ, казватъ: „Е, тѣ сѫ богомили, кланятъ се на слънцето.“ Всички, които сте болни, неразположени, опитайте това състояние. Нека има съчетание между човѣка и слънцето. Излѣзъ рано сутринь, приеми благословението на слънцето и се върни дома, не ти трѣбва да те пече повече слънце прѣзъ деня.

А тѣзи съчетания, които сѫществуватъ вѫтрѣ въ нашия животъ, при сегашнитѣ условия, създаватъ само дисхармония. Напримѣръ дошълъ нѣкой критикъ, взелъ нѣкой пасажъ отъ нѣкѫдѣ и казва: „Еди какво си не е съгласно съ еди коя си теория.“ Питамъ: съгласно ли е споредъ Божествения законъ? Всички трѣбва да бѫдемъ носители на това Божествено учение, защото всички съставляваме една съвокупность отъ Божествения организъмъ и Господь иска щото неговото тѣло да бѫде здраво, всичко да бѫде въ редъ и съгласие. Господь иска да сме радостни и весели. Ако не сме радостни и весели, причината не е въ Бога. Ако мѫжъ и жена не могатъ да живѣятъ, причината не е въ Бога. Ако нѣма хармония между братя и сестри, между синове и дъщери и родители, между

властьта и поданицитѣ, причината не е въ Бога. Причината е въ разваляне на съчетанието. И за въ бѫдеще високостоящитѣ хора: писатели, поети и др., трѣбва да слѣзатъ отъ своята висота и да станатъ служители на човѣчеството, да влѣзатъ между проститѣ и да ги научатъ какъ да живѣятъ. Това иска Христосъ, Който е дошълъ на земята.

Ще кажатъ нѣкои: „Какъ е дошълъ Христосъ?“ За да се разбере отъ хората идването на Христа, това зависи отъ онова вѫтрѣшно съчетание, което има у човѣка, зависи какви способности има у човѣка. Подъ думата „идване на Христа“, се разбира Божествената любовь, безкористната, разумна любовь. Всички европейски писатели създаватъ, че сега въ свѣта има една сила, която прави грамадни прѣобразувания въ умоветѣ на човѣчеството. Тази Божествена сила ще доизкара своята работа много добрѣ.

Христосъ се обрѫща къмъ онѣзи, които го запитали: „Какво е това съчетание“, и имъ отговаря: Съчетание има между стомаха и храната, между дробоветѣ и въздуха и между ума и мислитѣ. Ако нѣма съчетание между стомаха и храната, нѣма здраве, настѫпва разстройство и викате скоро за очистително, за английска соль. Като вземете очистително, тази сѫщата храна втори пѫть не я употрѣбявайте. Ако я вземете втори пѫть, пакъ ще търсите очистително и слѣдъ нѣколко години ще имате развален ъ стомахъ, а съ това и хората ще ти станатъ неприятни. Всѣки човѣкъ трѣбва да си опрѣдѣли едно съчетание между храната, която приема и стомаха си. Опитай една храна, дава ли ти здраве, прави ли те веселъ, бодъръ, тази храна е за тебе, тя е хигиенична. Направи си единъ списъкъ и знай кои храни какъ ти се отразяватъ. А сега какво правятъ съврѣменнитѣ хора? Казватъ си: „Чакай да видимъ какво ще каже еди-кой си знаменитъ лѣкарь въ Англия, Америка, Русия и т.н. по този въпросъ.“ Той може да е казалъ нѣщо много умно по това, но тази храна, която той прѣпорѫчва, не може да се приложи еднакво за всички организми, за всички стадии на човѣшкото развитие. Храната трѣбва постоянно да се промѣня и въ това промѣнение се състои здравословното състояние на човѣка.

Като се дойде до чувствата и въ тѣхъ има извѣстни страсти, извѣстни чувства, които развалятъ сърдцето на човѣка. Мнозина често говорятъ: „Да се обичаме!“ Е, хубаво, ако десеть души те обичатъ, какво ще бѫде? Тѣ ще те развалятъ. Бихъ желалъ единъ да ме обича, отколкото десеть и да ме развалятъ. И дѣйствително, въ свѣта само единъ може да те обича, а не двама. Ще ви приведа единъ примѣръ изъ американския животъ. Въ Америка имало единъ много знаменитъ проповѣдникъ съ своитѣ рѣчи и единъ день трѣбвало да напусне своитѣ енорияши, за което тѣ излѣзли всички да го изпращатъ, защото го много обичали. Той се казвалъ Иванъ. „Сбогомъ, Иване,“ му казали тѣ и го изпратили. И кучетата, и паткитѣ, и тѣ го изпратили. Най-послѣ, като излѣзълъ на полето, кобилата му подскочила, хвърлила го и му казала сѫщо: „Сбогомъ, Иване!“

Такава знаменитость не е приятна за нашето развитие. Споредъ мене, знаменитъ е онзи човѣкъ, който извършва точно волята Божия и който като Слънцето изпраща своето благословение. Дали ти спишъ или си станалъ, то изпраща своето благословение и си заминава. Има опасность да не мислятъ нѣкои: „Че ние сме правовѣрни,“ и като така спасението си иде. Ако ти спишъ, когато слънцето изгрѣва, какъвто и да си, нищо нѣма да те спаси. Спасението е само у онази велика религия, която създава закони, която трѣбва да съедини всички други религии, защото тѣ сѫ форми, удове на едно тѣло въ свѣта.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да видите въ какво се състои това единство. Когато израилскиятъ народъ пѫтуваше прѣзъ пустинята отъ Египетъ за обѣтованата земя, Мойсей имъ съгради една скиния и натовари 12 плѣмена да носятъ частитѣ на скинията. Всѣки, който ги срѣщаше по пѫтя, питаше ги какво носятъ. – „Носимъ скинията“, отговаряха тѣ. Когато се спираха нѣкѫдѣ, тѣ сглобаваха всички части и се молиха. А сега всички правовѣрни, азъ разбирамъ подъ правовѣрни и християни, и мохамедани, и будисти, и православни, и евангелисти, и католици, и турци, и баптисти, и сѫботяни, казватъ: „Ние сме православни – ние носимъ скинията.“ А Христосъ, Който иде, казва: „Дайте си всички частитѣ да съградимъ тази велика Божествена скиния и всички заедно да се помолимъ на Бога въ духъ и истина.“ Да не разваляме това, което Богъ е съчеталъ, да не разваляме тази велика Божествена любовь, която живѣе въ нашитѣ души. „Онова, което Богъ е съчеталъ, ние да го не разваляме.“

Трѣбва да се обърнемъ къмъ възпитанието на своитѣ сърдца и умове, това е първото и Божественото съчетание. Какво по-хубаво отъ това, да имашъ единъ умъ, който правилно да схваща и едно сърдце, което правилно да разбира, да чувствува. Кога разбирашъ? – Когато си страдалъ, тогава разбирашъ болкитѣ въ свѣта. А хората се оплакватъ, че страдатъ. Азъ облажавамъ страждущитѣ, слѣпитѣ, хромитѣ, глупавитѣ, моитѣ почитания къмъ тѣхъ. Азъ знамъ защо тѣ страдатъ, защо тѣ нѣматъ крака, очи и др. Миналъ е нѣкой проповѣдникъ, философъ и е счупилъ крака на този човѣкъ. Трѣбва да се проповѣдва тази велика истина, която да внесе у насъ този Божественъ животъ и да можемъ да опитаме гдѣ е Господь.

А този Господь го търсятъ навсѣкѫдѣ. Излизайте прѣзъ мѣсецъ май да посрѣщате слънцето въ 4 часа сутриньта и ще намѣрите Господа. Взимайте участие въ пѣснитѣ на птичкитѣ. Защо пѣятъ тѣ? Взиматъ участие въ посрѣщането на Слънцето и си правятъ молитвата. Слънцето казва: „Деца, Отецъ ми, Който ме е направилъ, ме праща да ви дамъ Неговото благословение и затова слушайте баща си.“ На този добъръ слуга, на Слънцето ние да кажемъ: „Много сме благодарни за това писмо, за това послание, което ни носишъ, носи много здраве на Баща ни и кажи, че ние ще се постараемъ да възстановимъ онази хармония, която развалихме.“ А ние, като ставаме, казваме: „Е, колко е

мрачно днесъ врѣмето, колко лошо настроение имамъ, не ми се работи!“ Хубаво е това врѣме и вие благодарете на Бога и за него. Вѣтъръ има – пакъ благодарете. Що показва вѣтърътъ? Показва, че трѣбва да има провѣтряване у васъ, въ вашитѣ мисли и вашитѣ сърдца. Облацитѣ пъкъ показватъ, че у васъ трѣбва да има влага, за да вирѣятъ всички цвѣтя, растения и плодове. Това е правовѣрното учение.

Какви хора щѣхме да бѫдемъ тогава? Щѣхме да имаме очи свѣтли, лице ясно, свѣтло. Азъ често забѣлѣзвамъ какъ ме гледатъ животнитѣ, като ме срѣщнатъ. Например нѣкое куче, като ме срѣщне, гледа ме и ми казва: „Какво мислишъ за мене, да не си като другитѣ, които мислятъ да ме биятъ?“ – „Не, азъ миръ проповѣдвамъ.“ – „Е, добрѣ тогава,“ завъртва си опашката и си отива. Прѣди нѣколко дни бѣхъ съ приятели въ Борисовата градина. Дохожда при насъ едно птиче да си кълве и азъ рекохъ: „Не го бутайте, то ни опитва дали сме отъ тѣзи хора, които биятъ.“ Не, отъ новото учение сме ние и то започна да се радва и свободно да кълве около насъ. Може ли животнитѣ да иматъ у насъ довѣрие? – Това е съчетанието, което Богъ е турилъ и което трѣбва да научимъ.

Какъ може да се приложи това учение въ свѣта? Въ свѣта дѣйствуватъ два закона: единиятъ е на антипатията, а другиятъ – на симпатията. Симпатията е законъ на хармонията, а антипатията – законъ на дисхармонията. Когато два индивида иматъ противоположни стремежи, у тѣхъ се явява антипатията. Когато се обичатъ, тѣ взаимно си помагатъ и всичко, което иматъ, го дѣлятъ братски, нѣма на единия повече или по-малко. Въ закона на антипатията ние отблъскваме отъ себе си тѣзи прѣдмети, които ни прѣдизвикватъ болезнено състояние, прѣдизвикватъ ни болка. Всѣки прѣдметъ, който прѣдизвиква у насъ приятность, чувствуваме къмъ него симпатия.

Най-първото нѣщо е да се влѣзе въ връзка съ Бога. Като ставате сутринь, задайте си въпроса има ли връзка между васъ и Бога? Не мислете, че този Господь е отвънъ, Той дѣйствително има извѣстна форма отвънъ, но има и съдържание отвѫтрѣ. Когато имате една роза или единъ карамфилъ, тѣ иматъ съдържание отвънъ, но има и миризма отвѫтрѣ, която трѣбва да се прѣдаде на вашия мозъкъ и чувства. Слѣдователно всѣки прѣдметъ има двѣ страни. Богъ едновремѣнно сѫществува и вънъ и вѫтрѣ. Нашето заблуждение е тамъ, че ние не приемаме какво Богъ е вѫтрѣ въ свѣта, а Го търсимъ отвънъ. Най-разумнитѣ нѣща, въ които има съчетание, тѣ сѫ всѣкога вѫтрѣ.

Ще ви обясня съ единъ примѣръ, въ какво се състои това съчетание. Имаме едно пиано, композиции, композиторъ и единъ великъ артистъ. Но всичко това не е самата музика, а само нейнитѣ елементи. Музикантътъ ще вземе всички тѣзи елементи, ще ги съедини и ще изпита тази вѫтрѣшна музика въ вашата душа. Слѣдователно външнитѣ форми сѫ пианото, парчетата и музикантътъ, а

вѫтрѣшното съдържание е самата музика. Но за да се разбере вѫтрѣшното, Божественото, трѣбва да се вслушаме въ себе си и само тогава ще разберемъ смисъла на нѣщата.

Нѣкои казват: „Ти ходи ли на църква?“ Какво е църквата? – Църквата е пианото, свещенитѣ книги сѫ нотитѣ, свещеникътъ трѣбва да седне на пианото и да свири по всичкитѣ правила на музиката, а ти да туришъ слуха си, за да разберешъ музиката и тогава да благодаришъ на Бога. Казвате: „Видѣ Ли свещеника?“ – Видѣхъ го. „Е, тогава ще се спасишъ.“ Не, трѣбва да разберешъ неговата музика. Това е ходене на църква и ако вие може да излѣзете навънъ, когато Слънцето изгрѣва и ако може да разберете това съчетание на природата и да се вслушате на дълбоко, вие ще разберете какъвъ смисълъ е вложилъ Богъ въ природата и растенията, за които ние мислимъ, че сѫ безгласни. Не, природата не е безгласна, но слухътъ ви е грубъ, тѫпъ, та не може да схванете нейния говоръ. Всички стари мистици, поети казватъ, че въ природата има музика, има говоръ и проповѣдва тъй, както хората никога не сѫ проповѣдвали въ този свѣтъ.

Това съчетание се състои въ тѣзи отношения, които сѫществуватъ между тѣлото, душата и човѣшкия духъ. Това сѫ три основни съчетания. Съчетание сѫществува още и между ума и човѣшкото сърдце. Това е четвърто съчетание. Това сѫ четири полета, презъ които човѣшкия духъ минава, прѣзъ своята еволюция, за да се усъвършенствува. Въ физическия свѣтъ човѣкъ изучава само закона на движението; въ духовния свѣтъ изучава качествата на чувствата, тѣхната интенсивность; а въ свѣта на духа изучава вѫтрѣшния смисълъ на самия животъ. Когато говоримъ за възкръсение, за вѣченъ животъ, за благо въ свѣта, ние разбираме онова съчетание, което сѫществува между прѣчистената човѣшка душа и човѣшкия духъ, който е въ съгласие съ Бога.

Какви сѫ тѣзи съчетания? Напримѣръ може да кажа, че 1=2=3=4=5=6=9 и т.н. Ще ме попитате: „Може ли едно да е равно на две, да е равно на три и т.н.?“ Може, но при какви условия? Да вземемъ напримѣръ въ музиката, въ нея има три гами: мажорна, миньорна и хроматическа. Всѣка отъ тѣхъ си има извѣстенъ законъ, който я регулира. Въ това отношение двѣтѣ полусфери на едно кълбо сѫ равни на самото кълбо. Една единица може да бѫде раздѣлена на 1, 2, 3 и повече части, които сѫ равни на цѣлото. Това е въ Божествената математика, частьта е равна на цѣлото, но въ математиката на живота, това не може да бѫде. Това е една велика философия. Въ какво отношение въ Божествената математика частьта е равна на цѣлото, по количество или съдържание? – Тя е равна по съдържание. Човѣкъ е подобенъ на Бога, по съдържание човѣшката душа и духъ иматъ въ себе си сѫщото нѣщо, което има Божествения духъ. Това всички може да съзнаемъ. Нѣкой казва: „Азъ не мога.“ – Можешъ, защото въ твоята душа има всичко вложено. Нѣкой казва: „Азъ съмъ грѣшникъ.“

Грѣшникъ си, защото не вѣрвашъ въ това, което Богъ е съчеталъ. Богъ ти е далъ много земя и ти я обработвай. Мнозина оставятъ своитѣ умове и сърдца необработени и затова идатъ нежеланитѣ сѣмена. Ако не обработвашъ всичко, дадено ти отъ Бога, нѣма избавление, нѣма изходенъ пѫть. Който не работи въ съгласие съ Бога, не трѣбва да търси благодать. Всѣки трѣбва да каже: „Въ мене Богъ е вложилъ всичко, затова ще направя всичко, което Той иска."

А сега какво правятъ днешнитѣ свещеници? Проповѣдватъ, че човѣкъ билъ грѣшенъ. Приемамъ, че е грѣшенъ, но тъй както го проповѣдватъ, то е лъжливо учение. Грѣшенъ е, но по какво? Човѣкъ билъ глупавъ, но по какво? Защото е нарушилъ това съотношение, което е въ него, това което Богъ е създалъ. Затова обърнете се къмъ тѣзи съчетания и повѣрвайте, че ще може да възстановите тази хармония, и вие ще бѫдете добри, весели и щастливи. Това е, което Христосъ е проповѣдвалъ. Казва нѣкой: „Жена ми е лоша." – Не, грѣшка имашъ, тя е отлична жена. „Мѫжътъ ми е лошъ." – Не, той е отличенъ човѣкъ. „Баща ми, майка ми, свещеницитѣ, владиката, всички сѫ лоши хора." – Не, всички сѫ добри, вие само снемете тѣхнитѣ черупки отгорѣ, които сѫ лютиви и отвѫтрѣ ще имате сладкитѣ орѣхи. Тогава ще разберете човѣшката душа. А сега се ражда единъ антагонизъмъ между васъ и често казвате: „Той е отъ еди-каква си вѣра."

Едно врѣме въ римската империя, когато измѫчваха християнитѣ, обличаха ги въ разни животински кожи и ги оставяха на животнитѣ да ги разкѫсватъ. Сега ние съврѣменнитѣ хора обличаме нѣкого въ волска кожа и казваме: „Той е волъ." Облѣчемъ го въ ослова кожа и казваме: „Той е оселъ." Господь всички ни е направилъ отъ една и сѫща есенция, всички души сѫ отъ единъ и сѫщи източникъ. Различаватъ се само въ това, че единъ е употрѣбилъ много повече врѣме, за да запази своята чистота, а другъ е билъ по-мързеливъ. Но това не показва, че у тебе нѣма никаква възможность.

Сега искамъ да турите тази законность въ това съчетание. Не мислете, че другитѣ хора сѫ глупави и вие ще може да имъ прѣдадете всичко. Ще си кажете: „Ами Господинъ Дѫновъ какво учи?" – Азъ самъ нищо не уча, азъ съмъ се училъ отъ най-великия Учитель и не измѣнямъ нищо отъ това, което ме е училъ. Казвате: „Кѫдѣ е свършилъ Господинъ Дѫновъ?" – Нищо не съмъ свършилъ, а отъ сега започвамъ, отъ сега започва това Божествено учение. Свършватъ тѣзи, които лъжатъ. Нѣкои казватъ: „Азъ съмъ остарѣлъ." – Не, това е друго учение, ти не си остарѣлъ. Често българитѣ казватъ: „Майка ти е стара." Подъ тази дума „майка ти", тѣ разбиратъ заблуждението, защото въ свѣта е старо само заблуждението. А въ Божественото учение има начало на нѣщата, има завършване и узрѣване или въ християнски смисълъ: има възкресение. Като говоря да възкръснемъ, разбирамъ да започнемъ. Азъ въ София виждамъ много хора, които започватъ да възкръсватъ. Тѣ сѫ готови отъ всичко да се

откажатъ, само за Бога да работятъ и да живѣятъ. Това е възкръсналъ човѣкъ, нищо не иска, ще работи за човѣчеството, ще обича ближнитѣ си – баща си, майка си, братята си, свещеницитѣ, учителитѣ и др. Нѣкой казва: „Мразя го, той е еретикъ.“ Такъвъ човѣкъ нѣма да възкръсне.

Това е новото учение, което Христосъ проповѣдва. Трѣбва да знаемъ, че у насъ има този Божественъ образъ и да го очистимъ, да възстановимъ това Божествено съчетание и да кажемъ: „Ще може да направимъ тѣзи нѣща.“ За да бѫдете здрави, весели, за да имате ясенъ умъ и сърдце, на всички прѣпорѫчвамъ да излизате прѣзъ мѣсецъ май. Бихъ казалъ и на съврѣменнитѣ свещеници да започватъ службата си въ 4 часа сутриньта. Съ изгрѣването на Слънцето свещеникътъ да каже: „Благословенъ Господь нашъ, Който ни е изпратилъ Слънцето да донася своитѣ благословения.“ Тогава ще разберете думитѣ: „Това, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разваля.“

Върху тѣзи думи азъ хвърлямъ само сѣменца, само загатвания правя и всѣки нека развие за себе си нѣкои теми и тогава да чуете гласа на вашия Баща, на вашия Христосъ и вашата любовь да заговори у васъ и да кажете: „Познахъ Бога, познахъ любовьта и знамъ защо съмъ дошълъ тукъ на земята.“ Нѣкои казватъ: „Господинъ Дѫновъ учи прѣраждането.“ – Да, уча не само прѣраждане, но и възраждане и новораждане. Че кой не се е прѣраждалъ? Самата природа се прѣражда и тя учи това. Христосъ е казалъ: Ако не се родишъ отново, нѣма да еволюирашъ. Всѣки, който се е родилъ отъ майка, ще се роди и втори, и трети пѫть. Това не значи, че въ сѫщата форма ще се родишъ, напримѣръ ако си билъ жаба, пакъ жаба ще се родишъ, но ще се развивашъ, отъ човѣкъ трѣбва да станешъ ангелъ, светия; отъ глупавъ – да станешъ уменъ човѣкъ. Това е прѣраждане. Какво противорѣчие има? Има ли такъвъ законъ въ природата и азъ го уча, нѣма ли го, не го уча.

Едно врѣме, когато Господь създалъ свѣта, натоварилъ Слънцето съ тази велика мисия – да грѣе. Но у него се породило желание да бѫде първо, да отиде първо при Господа и да изпрѣвари всички други планети. Когато Господь се научилъ за това желание на Слънцето, на този старши братъ, накаралъ всички други братя да се въртятъ около Слънцето, а то да се върти около Господа и затова неговитѣ братя днесъ сѫ всички по-близо до Господа, отколкото Слънцето. И затова всѣки отъ васъ, който иска да бѫде пръвъ, ще остане послѣденъ, като Слънцето. Слънцето, като изгрѣва сутринь, то казва: „Азъ направихъ едно врѣме една голѣма грѣшка, която искамъ да изкупя, затова нося своето благословение.“ А всички други се въртятъ около него, за да научатъ закона на движението.

Сега нѣкои християни искатъ да бѫдатъ много близо до Христа. Новото учение казва: „Не бѫдете користолюбиви.“ Блажени смиренитѣ, блажени онѣзи, които

заематъ онова мѣсто, което Богъ имъ е опрѣделилъ въ свѣта. Азъ съ удоволствие бихъ заелъ положението на единъ карамфилъ и всѣка година да ме садите, да ме кѫсате, но да изпълнявамъ волята Божия, отколкото да съмъ въ положение на единъ царь въ България. Това значи да изпълнишъ волята Божия, съ всичкото смирение. Карамфилътъ казва: „Всички да бѫдете смирени въ една посока къмъ Бога."

Бихъ желалъ всички българи да бѫдатъ такива карамфили и духовенство, и управляющи, и голѣми, и малки да бѫдатъ като този карамфилъ, тогава Господь ще погледне къмъ васъ съ своето благословение и ще каже: „Блажени нищитѣ духомъ." Цвѣтята сѫ нищи духомъ и всѣки човѣкъ, който приеме положение на едно цвѣте, е нищи духомъ. За да възстановите това съчетание, което е въ вашитѣ сърдца, умове и духове, дайте възможность на всички скрити сили да потекатъ отъ васъ.

Не се безпокойте, това благословение ще дойде и ще познаете Бога и ще разберете това благодѣяние, което Той ви е далъ.

Бесѣда, държана на 13 май 1917 година

1917_05_20 Доброто съкровище
Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ДОБРОТО СЪКРОВИЩЕ

„Добриятъ человѣкъ отъ доброто съкровище на сърдцето изважда добринитѣ; и злиятъ человѣкъ отъ злото съкровище изважда злинитѣ.“ (Ев. отъ Матея, гл. 12, ст. 35)

Ще взема думата изваждане и днешната бесѣда може да се нарече бесѣда на изваждането. За да може човѣкъ да изважда, трѣбва да има отъ какво. Христосъ казва, че два начина има за изваждане: добриятъ човѣкъ изважда отъ съкровището добринитѣ, а злиятъ човѣкъ – злинитѣ. И единиятъ, и другиятъ изваждатъ, но резултатитѣ въ това изваждане сѫ различни. Една и сѫща причина може да произведе два различни резултата. Едно и сѫщо дѣйствие на изваждане произвежда два различни резултата. Сѫщото нѣщо се забѣлѣзва и въ природата. Може двама души да сѣятъ на нивата, но резултатитѣ сѫ различни.

Какво е разбиралъ Христосъ подъ тѣзи думи? Той е скривалъ единъ дълбокъ смисълъ подъ думата „съкровище“. За да придобие човѣкъ такова добро съкровище, трѣбва да работи съ хиляди години, за да бѫде богатъ и за да вади отъ своето съкровище. И въ ежедневния животъ забѣлѣзваме сѫщия процесъ. Има хора, които богатѣятъ двояко. Има търговци, които забогатѣватъ слѣдъ като работятъ съ години, едни забогатѣватъ съ плюсове, а други – съ минуси. Богатство е потрѣбно, но трѣбва да разберемъ въ какво се състои истинското богатство. Съврѣменнитѣ хора сѫ обърнали внимание само върху физическото богатство, но то е само една черупка. Тя е необходима само до извѣстно врѣме. Всѣки, който проучва дълбокото християнство, трѣбва да разбере този вѫтрѣшенъ процесъ на развитие, защото споредъ моето схващане духовната наука или религия изисква такова.

Ако бихъ намѣрилъ на български езикъ дума по-подходяща отъ „религия“, бихъ я замѣнилъ, защото тази дума се е опетнила. Днесъ подъ религиозенъ човѣкъ схващатъ фанатикъ, тѫпакъ, глупакъ, ограниченъ човѣкъ, човѣкъ, който не знае да мисли, и смѣтатъ, че човѣкъ става религиозенъ, когато започва да остарѣва. Азъ не говоря за религията на стари хора, тя заслужава да бѫде въ музеи, но говоря за Божествената наука. Религията въ моитѣ очи е една велика Божествена наука. Нѣкои я наричатъ „теософия“ и подъ нея разбиратъ наука за прѣраждането, но и тази дума е ограничена. Нѣкои я наричатъ „спиритизъмъ“, но и тази дума е ограничена. Като кажемъ думата „спиритизъмъ“, вие казвате: „Е, знаемъ ги ние тѣзи малки духове.“ Днесъ даже и думата „Богъ“ е изгубила

своя смисълъ и е замѣстена съ думата „природа“. Слѣдъ единъ вѣкъ може напълно да се замѣсти съ нея. Безразлично е съ коя дума ще я замѣстите, стига всѣка дума, която употрѣбявате, да съдържа въ себе си тази дълбока смисъль, която обхваща.

Какъ се придобива това съкровище, за което говори Христосъ? Вземете за примѣръ единъ орѣхъ и го разгледайте. Той е обвитъ съ три обвивки: едната е външна, зелена; втората е вѫтрѣшна, корава, и самитѣ ядки сѫ обвити съ трета тънка ципица, горчива на вкусъ. Външната обвивка е материалното богатство на човѣка. Ако при узрѣването на орѣха развалите тази външна обвивка, непремѣнно ще осакатите вѫтрѣшния плодъ. Трѣбва да оставите външната обвивка да се развива и да прѣдаде соковетѣ на самата ядка. Въ най-вѫтрѣшната, тънка ципица, която е еластична, се съдържа достатъчно количество йодъ. Азъ прѣпорѫчвамъ на хора, които се мажатъ често съ йодъ по гърба и гѫрдитѣ, когато се простудятъ, да оставятъ това мазане, а да ядатъ орѣхи. Комуто трѣбва йодъ, да яде орѣхи.

Онѣзи, които не разбиратъ духовния животъ, казватъ: „Насъ не ни трѣбва богатство, искаме да сме при Бога.“ Какво разбирате да сте при Бога? Когато възлюблената казва: „Азъ искамъ да бѫда при възлюбления, да гледамъ лицето му“, азъ казвамъ: тя трѣбва да бѫде здрава по умъ и сърдце. Какво ще се ползува твоя възлюбленъ отъ една хубава дама съ нѣкоя венерическа болесть, или епилептична, или охтичава, или съ разстроенъ стомахъ? Какъ ще те погледне твоя възлюбленъ? Да сме при Бога, разбирамъ всѣкога да сме богати, здрави, главно да сме добрѣ организирани.

И тъй и вие имате една обвивка, тя е вѫтрѣшната черупка, въ която сте скрити. Както ви виждамъ, вие сте още неузрѣли орѣхи. Учени сте, тѣзи орѣхи проповѣдватъ изъ църквитѣ, пишатъ научни книги и рекохъ, вие сте още черупки и вашитѣ черупки трѣбва да се организиратъ. Тази външна черупка ви е потрѣбва, но смисълътъ не е въ нея. Тя е направена, за да може вѫтрѣшното съдържание на орѣха да се организира. Какво разбираме подъ вѫтрѣшно съдържание? Вѫтрѣшното съдържание е великата Божествена душа, която трѣбва да почерпи онѣзи сили, качества и способности, които сѫ необходими, за да можемъ да живѣемъ въ бѫдеще. Подъ думата „животъ“ се разбира знанието да живѣешъ съзнателно. Който не знае да живѣе съзнателно, нѣма животъ.

И тъй, физическото тѣло е една обвивка и вие казвате: „А, да не ми се отнима това тѣло!“ Прави сте, но като узрѣе тази външна обвивка, тя се напуква и пада. Но когато не е узрѣла добрѣ виждали сме какъ дѣцата я чоплятъ и цапатъ рѫцѣтѣ си, а нѣкой пѫть ги използуватъ за вадене на много хубава боя, хасъ боя, която не излиза. Нѣкои питатъ: „Защо ни е това физическо тѣло?“ Само въ това

физическо тѣло орѣхътъ ти ще може да узрѣе и да се организира, иначе нищо не излиза безъ него.

Христосъ казва: Ние трѣбва да подчинимъ физическото си тѣло, физическия животъ, а не да го направимъ цѣль, защото то е една обвивка, една връзка, прѣзъ която соковетѣ минаватъ отвънъ навѫтрѣ. Когато ядете, всички сокове отиват да сформируватъ у васъ и Божествената душа. Отъ това гледище човѣкъ още не е сформируванъ. Хората, разглеждани отъ гледището на ангелитѣ, сѫ въ състояние на растения тукъ на земята, затова тѣ се уподобяватъ на дървета. „Праведнитѣ ще бѫдатъ като дървета, посадени при водни отоки." Подъ дърво се разбира знание, наука за живота. Въ райската градина имало двѣ дървета: едното дърво било за живота, а другото – за познание на доброто и злото. Затова Господь е казалъ на човѣка: „Тази наука още не я изслѣдвай, а само тази за живота." Съ това Господь е искалъ да каже: Сформирувай първо своето тѣло, неговитѣ мускули, нервна система, дробове, стомахъ, съ една дума – своята външна черупка и по този начинъ, чрѣзъ нея, външниятъ свѣтъ ще придаде соковетѣ на по-дебелата черупка. Коя е по-дебелата черупка? Това сѫ коститѣ. Виждаме, че и главата на човѣка има тѣзи три черупки, както у орѣха: външната е кожата; втората, срѣдната е костьта; а третята, най-вѫтрѣшната е една нѣжна ципица около мозъка. Ако тази нѣжна ципица се поврѣди, човѣкъ се поврѣжда. Ето защо човѣкъ трѣбва здраво да сформирува своето тѣло, а за да се то сформирува, човѣкъ трѣбва да използува условията, при които е поставенъ. Всѣки единъ отъ васъ може да развали тѣлото си въ една година отгорѣ. Примѣри има за това много. Има хора, които като сѫ изгубвали своето богатство, веднага сѫ падали отъ ударъ, отъ приливъ на кръвьта въ главата или пъкъ сѫ изгубвали смисъла на живота и сѫ се отчайвали.

И тъй, външната черупка е необходима, за да възприеме само онѣзи сокове, които сѫ нужни за душата. Отъ това гледище материята бива въ седемь състояния, но качествени. Ученитѣ хора казватъ, че има неорганическа материя, както имаме и кристали. Тази неорганическа материя може да се прѣвръща въ органическа. Какъвъ е процесътъ, прѣзъ който тя минава отъ едно състояние въ друго? За да може материята да мине отъ едно състояние въ друго, трѣбва да се измѣнятъ нейнитѣ вибрации, трѣптения или трѣбва да се рафинира, да се прѣчисти. Христосъ казва, че човѣкъ се чисти отъ сърдцето си. Подъ думата „сърдце" се разбира чувствената душа, това което наричатъ „астрално тѣло", то е второто тѣло на човѣка. Слѣдъ смъртьта си, у човѣка отпадатъ нѣкои обвивки, Когато влѣзе въ свѣта на душата, и тя има три обвивки, двѣтѣ отъ които отпадатъ, а едната остава. Когато садите орѣхъ, вие го садите безъ външната, зелена обвивка, която е отпаднала, а остава срѣдната корава. Тамъ въ земята, вѫтрѣшната корава черупка се разпуква, разпуква се сѫщо и вѫтрѣшната тънка ципица и отъ центъра на орѣха се появяватъ нови орѣхи или се явява сѫщинската душа.

Това, което говоря за орѣха, по аналогия е вѣрно и за човѣка. За да схванете нишкитѣ на тази философия, трѣбва да правите наблюдения. Ако тѣзи нишки не се сноватъ тъй разумно, както женитѣ сноватъ нишкитѣ отъ платното на стана, платното нѣма да излѣзе. По сѫщия законъ и нашитѣ мисли трѣбва да бѫдатъ добрѣ насновани, а за това трѣбва да знаемъ извѣстни закони. Най-първо отхвърлете отъ себе си старитѣ прѣдубѣждения, да изхвърлите страха, да не се боите, че този или онзи човѣкъ ще ви излъже. Когато отидете при единъ сарафинъ да размѣняте пари, той опитва златна ли е тази монета или не. Той има за цѣльта единъ механкъ-ташъ, особена киселина, съ която опитва златото. Кѫдѣ е вашиятъ механкъ-ташъ? „Може да ни излъже този човѣкъ." Извадете вашия механкъ-ташъ и опитайте каква е тази монета.

Сега рекохъ на съврѣменнитѣ хора: „Повѣрвай, опитай и вижъ". Слѣдователно твоята вѣра трѣбва да мине къмъ опита, опита къмъ виждането, а виждането разбира разумния човѣшки животъ. Като приложите тази наука въ дома си, на мѫжа си, на жена си, на дѣцата си, на приятелитѣ си, тя трѣбва да произведе благотворни влияния. Често между съврѣменнитѣ християни, като заболѣе нѣкой и не могатъ да му помогнатъ, казватъ: „Господь е рѣшилъ тъй, този човѣкъ да боледува." Дали Господь е рѣшилъ или той самъ си е рѣшилъ? Когато нѣкого сѫдятъ, това не е рѣшено отъ сѫдията, а самиятъ човѣкъ си го е рѣшилъ. Казватъ: „Господь ще го сѫди." Ти ще накарашъ Господа да те сѫди. Въ този свѣтъ има два вида сѫдене, може да бѫдешъ сѫденъ за добро, а може да бѫдешъ сѫденъ и за зло. На земята се прилагатъ само законитѣ за зло. Като направи нѣкой зло, веднага идатъ стражари да уловятъ този човѣкъ, искатъ да го видятъ и адвокати, и сѫдии, и другитѣ хора. Започватъ да се интересуватъ и вѣстницитѣ отъ него, всички се интересуват. Хората се запитватъ помежду си: „Запознати ли сте съ това дѣло?" Виденъ адвокатъ го защищава и този човѣкъ по такъвъ начинъ обръща вниманието на хората. Направишъ едно добро, никой не иска да знае за тебе. Тъй че, на земята нѣма законъ, който да сѫди хората, че правятъ добро, а ги сѫди само когато вършатъ зло, прѣстѫпления. На Небето е обратно. Като направишъ прѣстѫпление, тамъ никой не те търси, но направишъ ли добро, всички първостепенни адвокати, сѫдии, казватъ: „Доведете този човѣкъ, който е направилъ такова голѣмо добро тука."

Христосъ казва: „Добриятъ человѣкъ изважда отъ своето съкровище добринитѣ си." Сърдцето му, това е съкровището на неговата Божествена душа. Това, което Богъ ти дава, ти го изваждай, използувай го. Знаешъ, че всички блага въ свѣта не сѫ наши, а сѫ отъ Бога. Слѣдователно добриятъ човѣкъ има кредитъ, отъ който вади, черпи и като задоволи своитѣ нужди, дава и на своитѣ приятели. Но за да имате това съкровище, непрѣменно трѣбва да сформирувате, да организирате вашата душа. Ако се интересувате, може да се занимавате съ окултната наука и да видите, че у човѣка има около седемь центрове, които може да се развиятъ,

има извѣстни научни методи, чрѣзъ които може външната енергия отъ въздуха да се възприеме и складира въ тѣзи вѫзли и послѣ да се прѣпрати чрѣзъ гръбначния мозъкъ въ задния мозъкъ, а отъ тамъ въ прѣднята часть на мозъка и той става активенъ. Затова ще трѣбва да научите сѫщия законъ, споредъ който постѫпватъ градинаритѣ? Тѣ, като насѣятъ своята бахча, взиматъ водата отъ главния източникъ и чрѣзъ вадички я прѣнасятъ по цѣлата градина да се полива. По сѫщия законъ човѣкъ трѣбва да събира своята енергия и да я прѣпраща тамъ, на това мѣсто, което не е обработено. Въ този процесъ ние трѣбва да избѣгваме безпокойствие, да имаме търпѣние и да не бързаме да извършимъ скоро този процесъ.

Съ бързината си да не изпадаме въ слѣдното положение: единъ американски лѣкарь, билъ повиканъ да лѣкува единъ манафинъ въ Мала Азия. Като го прѣгледалъ, прѣдписалъ му една рецепта, споредъ която да взима по три лъжички на день отъ това лѣкарство и въ десеть дни да го изпие и тогава ще забѣлѣжи резултата. Манафинътъ си казалъ: „Вмѣсто да го пия въ продължение на десеть дни, азъ ще го изпия въ единъ день и веднага ще оздравѣя.“ Дигналъ шишето, изпилъ го, но веднага умрѣлъ. Постѫпвайте споредъ както е прѣпорѫчалъ лѣкарьтъ, по три лъжички на день, както е писалъ и Господь въ своята книга – по три лъжички на день. Ще кажете: „Ама че билъ глупавъ този манафинъ!“ Ами съврѣменнитѣ хора като прѣядатъ? Взиматъ едно меню, второ, трето, че послѣ малко шампанско, а слѣдъ това – разстройство. Скоро лѣкари да помагатъ, скоро разслабително!

Да, и въ България има манафи. Подъ „манафи“ разбирамъ, че когато ние не мислимъ тъй, както всичко е наредено въ свѣта, ние приличаме на единъ некултуренъ човѣкъ. Слѣдователно ние не трѣбва да прѣядаме. Ще кажете: „Слава Богу, ние не прѣядаме!“ Азъ смѣтамъ, че най-малко 75% прѣяждатъ. Нѣкои казватъ: „Азъ искамъ да обгърна цѣлъ свѣтъ, да обичамъ и да ме обичатъ.“ – Много искашъ. Можешъ ли да дадешъ на този свѣтъ всичко, което той иска? Имашъ ли силата на Слънцето? Това сѫ обаче, само думи. И въ църквата казватъ: „Трѣбва да обичаме свѣта.“ Той баща си, майка си, приятели, които сѫ му направили добро, не ги обича, та свѣта ли ще обича! Въ такива трудни врѣмена се познава нашето сърдце. Човѣкъ трѣбва да е богатъ, да събира тази Божествена енергия въ себе си, за да прояви извѣстни чувства.

Когато възлюблениятъ вземе своята възлюблена, не трѣбва да прилича като онзи руснакъ, който се оженилъ по любовь и нѣмалъ нищо, билъ много бѣденъ, нѣмалъ срѣдства за прѣхрана. Когато жената поисквала хлѣбъ, храна и други нѣща, той ѝ казвалъ: „Ну, поцѣлуемся.“ Единъ день „ну поцѣлуемся“, вторъ день „ну поцѣлуемся“, жената недоволна отъ липсата на всичко друго, изгубила разположението си към него. На човѣка въ този свѣтъ не трѣбватъ само цѣлувки. Нѣкои хора умиратъ отъ еднообразни цѣлувки. Майкитѣ цѣлуватъ

дѣцата си по странитѣ и съ това внасятъ доброто у тѣхъ. Нѣкои хора пъкъ, като те цѣлунатъ, изсмукватъ те. Тѣ приличатъ на онѣзи рогове, които ти турватъ, за да се извлѣче отъ тебе насъбралата се лоша кръвь. Когато ти турятъ десеть такива рога, ще видишъ какви сѫ тѣзи цѣлувки. На думата „цѣлувка“ азъ давамъ много широка смисъль. Всѣки, който ти размѫти сърдцето, ума, ти дава такава цѣлувка.

Христовото учение изисква навсѣкѫдѣ хармония. Хромитѣ трѣбва да проходятъ, слѣпитѣ – да прогледатъ, глупавитѣ – да поумнѣятъ. Подъ думата „глупавъ“, азъ не разбирамъ неразуменъ, но човѣкъ, който нѣма условия да се развива. Вземете единъ уменъ човѣкъ и го затворете въ една тъмна стая да стои тамъ 10 години, безъ да има възможность да се развива, той ще стане идиотъ. Вземете най-глупавия човѣкъ и го оставете при най-добри условия, той въ 10 години ще се подобри.

Затова Христосъ казва: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ съкровището си добринитѣ, а злиятъ – злинитѣ.“ Подъ това разбирамъ, да вади благо за себе си и за ближнитѣ си, най-първо за себе си. Нѣкои хора искатъ да научатъ другитѣ да обичатъ Бога, но тѣ ще ти кажатъ: „Е, ти като обичашъ Бога, Той какво ти е далъ?“ – „А не, грѣшишъ, Той много ми е далъ, не говори такива работи.“ Ако ме питатъ: „Какво те е научилъ учительтъ ти?“ Ще кажа: научилъ ме е да смѣтамъ, да чета, далъ ми е познания по физика, химия и др. Вашиятъ Господь какво ви е далъ? Съ това не правя упрѣкъ на вашия Господь. Той може да ви е далъ всички условия, но вие се затваряте въ вашитѣ черупки, като орѣха и не му давате възможность правилно да се развива, да узрѣва.

Първото нѣщо е да се освободимъ отъ всички противорѣчия, които сѫществуватъ. Казвате: „Това учение право ли е или не?“ По два начина може да провѣрите това нѣщо. Когато у васъ има една Божествена мисъль, тя никога нѣма да донесе раздвояване въ вашитѣ души. Тя ще бѫде като чиста, прохладна, балканска вода, която като мине прѣзъ вашето тѣло, ще ви донесе освѣжаване, бодрость. А като пиете вода, въ която има разни мѫтилки, примѣси, тя ще прѣдизвика у васъ тяжесть. Ако едно учение те подигне, направи те по-уменъ, по-разсѫдливъ, това учение е Божествено, то е вѣрно.

У старитѣ евреи имаше желание да обърнатъ хората къмъ еврейството и затова изпращаха свои мисионери да проповѣдватъ. Не е лошо да се проповѣдва християнството, но въпросътъ е какъ трѣбва да се проповѣдва. Прѣди 15 години имаше мисионери, които ходиха по Америка да проповѣдватъ, да не се изпраща спиртъ. „Не ни изпращайте спиртъ, вие ни донесохте християнството, но и съ това, голѣмото зло, употрѣбяването на спирта, на виното.“ Трѣбва да умѣете да проповѣдвате, защото не е голѣмо изкуство да разваля човѣкъ, това е най-лесната работа.

Вие може да възразите и да кажете: „Ние не сме отъ тѣзи хора.“ Съмнѣвамъ се. Колко пѫти ние изгубваме най-хубавото си настроение. Нѣкой день имаме едно добро настроение, срѣщне ни нѣкой и казва: „Знаете ли еди-кой си какво говори за васъ?“ – „Какъ, за мене?“ И както си трѣгналъ горѣ, за Небето, слизашъ отъ тамъ и изгубвашъ Божественото настроение. Съ твоя чукъ ти си разваляшъ настроението и Господь казва: „На тебе, такъвъ манафинъ, ти трѣбва да изпиешъ цѣлото шише, за да умрешъ.“

А що е смърть? Едно прѣчистване. Споредъ Христовото учение, всѣка кѫща, въ която хората сѫ се карали 30 години, трѣбва да изгори. Болница, въ която сѫ лѣкувани 30 години разни заразителни и опасни болести, трѣбва да се изгори. Тя е просмукана отъ разни микроби. Ето защо Господь днесъ разваля свѣта, защото е просмуканъ отъ лоши мисли и желания и съ това ни избавя отъ едно по-голѣмо зло. Господь казва: „Днесъ съсипвамъ, за да направя нѣщо по-добро.“ Днесъ Господь сваля горнята черупка, а остава вѫтрѣшната. Вѫтрѣшната обвивка е вашата душа, въ която трѣбва да се сформируватъ най-разумни идеи, мисли, да се развие най-силна воля и добрѣ организиранъ умъ. Подъ разуменъ човѣкъ разбирамъ човѣкъ, който има силна воля, силно сърдце и силенъ умъ.

Но това още не обхваща цѣлата истина. Напримѣръ въ една теософска книга „Свѣтлина върху пѫтя“ срѣщате такова едно изречение: „Убий всѣко желание“. Азъ турвамъ отдолу: „Възкреси всѣко желание.“ Какъ ще разберете тази мисъль? Разбира се, да убиешъ въ себе си всѣко лошо желание. Възкреси що? Възкреси въ себе си всѣко добро желание. Слѣдователно въ тази книга трѣбва на всѣко изречение да поставите друго, съ противоположно понятие, защото този, който е писалъ книгата, или е скрилъ истината или не е разбиралъ дълбокия смисълъ на нѣщата. Затова мнозина отъ васъ, които изучаватъ духовната наука, срѣщатъ противоположни мнѣния. Христосъ турва двѣ такива противоположни изречения: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ доброто съкровище добринитѣ, а злиятъ – злинитѣ.“ Слѣдователно когато искамъ да поправя човѣка, на лошия казвамъ: „Убий въ себе си всѣко лошо желание, за да не правишъ зло на хората.“ На добрия казвамъ: „Възкреси въ себе си всички добри желания, извади ги и ги дай на хората.“

Трѣбва да бѫдемъ внимателни, не трѣбва да приличаме на онзи американски професоръ, който обичалъ да държи студентитѣ си въ аудиторията половинъ–единъ часъ слѣдъ звънеца. Единъ день ученицитѣ му рѣшили да го научатъ на единъ добъръ урокъ. Намазватъ стола съ туткалъ, завъртватъ го отдолу съ бурми, професорътъ стоялъ така два часа и когато искалъ да стане – не могълъ, залѣпилъ се на стола. Днесъ виждаме много християни, които стоятъ залѣпени на столоветѣ си. За да се освободи най-послѣ професорътъ отъ стола, трѣбвало е

да се извърши дълга процедура. Така и съврѣменнитѣ християни трѣбва да ги освободимъ отъ тѣхнитѣ катедри, на които тѣ сѫ се залѣпили. Ще кажете: „Това е фигуративно прѣдставяне на въпроса.“ Имашъ нѣкоя добра мисъль, не казвай: „Не му е сега врѣме да се прокарва тя“, а си кажи: „Залѣпенъ съмъ сега.“ Дошълъ нѣкой приятель, иска ти се да го цѣлунешъ, не казвай: „Азъ съмъ съ други убѣждения, възгледи“, но кажи на приятеля си: „Азъ съмъ залѣпенъ за стола, ела да ми помогнешъ и тогава ще се разберемъ.“

Христосъ турва въпроса рѣзко: „Добриятъ човѣкъ отъ доброто съкровище на сърдцето си изважда добрини, а злиятъ – злини.“ Подъ добро съкровище Той разбира тази човѣшка душа, която правилно се развива и прѣдставлява това, което въ окултизъма наричатъ „добра карма“. Такъвъ човѣкъ е събиралъ, изпълнявалъ е Божественитѣ закони и може да помага на другитѣ хора. А тѣзи, у които кармата е лоша, тѣ ще направятъ едно прѣстѫпление, второ, трѣто, за което и ще бѫдатъ затворени. Ще прѣстои въ затвора 1,2,4,6,10 години и ще придобие извѣстна опитность. Страданията сѫ обратенъ процесъ на поправянето, за да може тѣзи сокове на злини, които сѫ у насъ, да се обърнатъ на добро. Идете въ нѣкое българско село, на тѣхнитѣ буница, ще видите, че тѣ изваждатъ своя торъ на нивитѣ си и обръщатъ по този начинъ лошитѣ сѣмена въ добри. По сѫщия начинъ и вие извадете тора си на вашитѣ буница. Не е лошо, че злиятъ човѣкъ изважда злото отъ своето съкровище, но трѣбва да го тури на нивата си и да превърне лошото въ добро и тогава ще бѫде богатъ.

По този начинъ вашитѣ възгледи ще се разширятъ. Природата никога не изкоренява несъвършенитѣ форми, а ги и тѣхъ използува и прѣобразува. Това добро съкровище е необходимо за нашето здраве. Може да попитате: „Какъ може да знаеме дали имаме това добро съкровище или не?“ Ще ви дамъ признаци, диагноза, по която може да провѣрите това. Ако сутринъ, като ставате, имате добро настроение и прѣзъ цѣлия день приемашъ хората весело, отнасяшъ се съ жена, дѣца, приятели добрѣ и до 9 часа, когато си легнешъ, запазишъ сѫщото настроение, значи имашъ добро съкровище. Това, което е вѣрно за единъ день, вѣрно е и за много други дни. Но ако, слѣдъ като станешъ сутринь, си неразположенъ, ти си отъ тѣзи, на които съкровището не е добро. Но ще се извинишъ, че си нервенъ, че си боленъ, нищо не те оправдава, съкровището ти не е добро. Вземи този торъ, занеси го на нивата си и кажи: „Трѣбва да страдамъ и отъ тѣзи страдания да се науча да бѫда търпеливъ.“ Най-първо научи се да бѫдешъ търпеливъ.

Има два вида търпѣние: неволя и търпение. Неволята ти се налага, а търпѣнието се дължи на човѣшката воля. Никога не трѣбва да налагаме на хората и да имъ казваме: „Ти ще вѣрвашъ, както азъ вѣрвамъ.“ Остави този човѣкъ да си насади градината, както той иска. Ти не му прави планъ, но му дай

само сѣмена. Ама той щѣлъ да направи грѣшки. Нека прави. Злото не е въ това, че правимъ грѣшки, но трѣбва правилно да се развиваме и да бѫдемъ и ние свободни и да дадемъ самостоятелность и на другитѣ хора.

А какво правятъ съврѣменнитѣ хора? Майка, като има едно дѣтенце, ще го завие добрѣ въ пелени, ще го завърже послѣ въ вързкозуня и ще му каже: „Ти си въ закона, така ще стоишъ." Така го държатъ извѣстно врѣме и слѣдъ малко го разповиватъ. Започва дѣтето да поритва свободно съ крачката, да си движи рѫцѣтѣ и като се боятъ родителитѣ да не истине – скоро пеленитѣ, скоро върказуня. Това се продължава 1–2 години. Ще стоишъ така и ще кротувашъ. Така и религиознитѣ хора вематъ нѣкого, завиятъ го въ пелени и той не може да излѣзе отъ тѣхъ. Добрѣ, но това дѣте, което сте увили въ пелени, расте. Като порастне, майка му го освобождава отъ пеленитѣ и отъ върказуня, защото така гледано, това иска много трудъ. А освѣнъ това, то въ пелени не би могло да се развива, а това е необходимо за човѣка. Майката трѣбва ли да желае да носи дѣтето си все на рѫцѣ? Какво ще бѫде това развитие? Една–двѣ години може да го носи, но послѣ да го остави да се развива, да расте. Майката не трѣбва да желае дѣтето ѝ да се сбабичосва, а да бѫде юнакъ, да расте. Така и съ васъ ще бѫде, когато влѣзете въ едно религиозно общество. Първо ще бѫдете като едно дѣте, а послѣ ще растете, ще станете благороденъ човѣкъ.

Това разбира Христосъ подъ думитѣ: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ съкровището си добринитѣ." Какъ ще приложите това учение? Като станешъ сутринь, задай си въпроса обвитъ ли си съ пелени и вързанъ ли си съ върказунъ? И затова човѣкъ, като се събужда отъ сънь, веднага си изважда рѫцѣтѣ, за да покаже, че е готовъ за работа. Иска свобода на своитѣ рѫцѣ и крака. Рѫцѣтѣ и краката – това сѫ човѣшката воля. Когато очитѣ, рѫцѣтѣ, краката, езикътъ се освободятъ, това показва, че у човѣка има воля, сърдце и умъ. Като станешъ отъ сънь, хвърли върказуня си и кажи: „Господи, започвамъ днесъ работата си чрѣзъ свободата и волята, които си ми далъ." Сънътъ е върказуна. Приготвяй се, защото като отидешъ на Небето, тамъ нѣма пелени, нѣма върказунъ, нѣма и спане, а има само почивка.

Ние трѣбва да се стремимъ да сформируваме тѣлото на своята душа, а по сѫщия начинъ да сформируваме и това тѣло, съ което човѣкъ ще възкръсне. Възкресението подразбира единъ процесъ. Има хора, които както сѫ тукъ на земята, ще възкръснатъ, ще се метаморфозиратъ. Апостолъ Павелъ за такива хора казва, че ще имъ падне външната обвивка и ще се измѣнятъ, ще възкръснатъ. Къмъ този процесъ ще трѣбва да се стремимъ и затова трѣбва да хвърлимъ отъ насъ всѣкакви съмнѣния, всѣкакви ограничения. Азъ рекохъ, вѣрвай въ твоя Господь, Който е вложенъ въ тебе, вѣрвай въ твоя умъ, въ твоето сърдце, въ твоя духъ и ти ще възкръснешъ. Слѣдователно ако Богъ е вложилъ едно добро съкровище въ мене, азъ трѣбва да го призная. Ако призная, че у

мене има едно зло, трѣбва да го изнеса на своята нива и него да прѣвърна въ добро. Това е мисъльта, която Богъ е вложилъ въ този стихъ.

И тъй, трѣбва да минемъ отъ врѣменното, отъ ограниченото, отъ пеленитѣ, отъ вӑркозуня къмъ свободата, отъ млѣкото къмъ твърдата храна. Ако едно дѣте до 20-тата си година иска все да суче отъ майка си, какво ще стане съ тази майка? Една двѣ години то може да се храни съ млѣко, но послѣ ще трѣбва да започне да употрѣбява твърда храна. Свободата е необходима за растенето, за развитието. Пуснете единъ конь на свобода, ще видите какъ той ще започне да рита, да скача, но и това скачане си има смисълъ. Ако въ града скача, той ще смачка нѣкого, но грѣшката не е у него, а у насъ. Сѫщото се случва и съ насъ.

И тъй, да се спрѣмъ на принципа: къмъ кои хора спадаме, къмъ добритѣ или злитѣ, къмъ вѣрующитѣ или невѣрующитѣ? Казвате за нѣкого: „Той е невѣрникъ.“ Подъ думата „невѣрникъ“ азъ разбирамъ, че въ неговия мозъкъ нѣма свѣтлина. Рекохъ, отворете прозорци у този човѣкъ, дайте по малко пари, за да му направимъ такива и той ще ви благодари. А вие казвате за него, че билъ еретикъ, невѣрникъ. Че и тебе да те турятъ въ такава тъмна стая, безъ прозорци, нѣма да вѣрвашъ. Вѣрването подразбира свѣтлина, а невѣрието – тъмнина. Затова доброто се върши въ свѣтлина, а злото – въ тъмнина. Христосъ казва: „Ето защо, вие трѣбва да прѣобразувате вашия животъ“. Какъ ще го прѣобразувате? Повѣрвай, че си добъръ човѣкъ. Като станешъ сутринь, кажи си: „Азъ съмъ добъръ, уменъ човѣкъ, защото Господь ме е направилъ.“ Ще кажете: „Това е богохулство.“ Споредъ мене всичко, което е направилъ Господь, е хубаво, нѣма лошо въ свѣта. Трѣбва да съблѣчемъ всички тѣзи стари дрипи и да оставимъ у насъ само Божественото. Долу тѣзи проповѣдници, които казватъ, че човѣкъ билъ грѣшенъ. Грѣшни сѫ онѣзи хора, които отъ хиляди години живѣятъ въ зимници и нѣма кѫдѣ да изхвърлятъ своитѣ нечистотии, а ние трѣбва да ги извадимъ отъ тамъ, да ги прѣчистимъ и да имъ дадемъ просторъ въ Божествения свѣтъ.

Тогава Христосъ казва: „Вие, добри, умни хора, извадете доброто отъ вашето съкровище и помогнете на вашитѣ братя.“ Каквото добро имате, изваждайте го и давайте. Когато нѣкой каже, че е богатъ, рекохъ: Дай да видимъ колко пари имашъ. Азъ разбирамъ златни пари, ефективъ, а не банкноти, защото въ Небето приематъ само злато, а не книжни пари. Всѣка добра мисъль, добро желание е единъ ефективъ, звонкова монета, а тя може да бѫде отъ 10 лева, 100 лева, 1000 лева, 10 000 лева и повече на стойность. Това е дълбокиятъ смисълъ, които Христосъ влага въ горния стихъ. Злиятъ човѣкъ отъ своето сърдце самъ вади, а не Господь. Давидъ казва: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.“ Не казва Господь, а майка ми. Иоанъ казва: „Отъ Господа съмъ зачнатъ.“ Ако живѣешъ въ една свѣтла стая, отъ Бога си зачнатъ, а ако живѣешъ въ тъмна стая – отъ

дявола. Ако работишъ, ще бѫдешъ съ Бога. Накарайте кого и да е да работи, да мисли, нѣма да върши зло.

Слѣдователно ние трѣбва да мислимъ, да чувствуваме, да дѣйствуваме. Това е християнството, което трѣбва да обнови сегашното общество, а не да останатъ само тѣзи стари знания, че Христосъ това направилъ, онова направилъ. Да, зная, че Христосъ е направилъ велики работи, но ние какво сме направили? Братко, ти какво може да направишъ днесъ, това искамъ да зная азъ сега, въ XX вѣкъ. Азъ зная какво е направилъ Христосъ прѣди 2000 години, зная какво днесъ върши, но ти какво направи? Но ще каже нѣкой: „Ами ти какъвъ си?“ – Ела да поработимъ заедно, тогава ще се разберемъ. Вечерь, като вземемъ да си дѣлимъ паритѣ, ако взема повечко, ще ме познаешъ какъвъ съмъ. Ако имаме десеть лева спечелени и азъ взема 9 лева, а на тебе дамъ 1 левъ, ще ме познаешъ тогава, колко съмъ правовѣренъ.

Сега искамъ всички да развържете кесиитѣ си, сърдцата си, ума, волята си. Долу въркозуня, долу пеленитѣ, крака, рѫцѣ, всичко да бѫде въ движение. Това се изисква за всички религиозни хора, това е разумниятъ животъ. Така ако живѣете, у васъ ще дойдатъ добри мисли и желания. Ще кажете: „Кажи ни всичко.“ Глупавъ ли съмъ да ви кажа всичко? Азъ не искамъ да ви дъвча храната, вие сами си я сдъвчете и се нахранете. Ще кажете: „Този човѣкъ не мисли логически.“ Азъ мисля много логически, защото познавамъ хората. Ако искате да видите и да разберете моята логика, елате да видите азъ какъ живѣя и съ какви мѫчнотии се боря. Лесно ще е, ако имамъ 10 000 лева и се обличамъ по три пѫти на день. Познавахъ една дама отъ Свищовъ, която се обличаше по три пѫти на день и я наричаха „трикульорната“. Безъ пари да живѣете, отъ земята да вадите, това е майсторлѫкъ. Работи самъ. А сега всички хора се стремятъ къмъ лѣность. Мѫжетѣ работятъ, а женитѣ гледатъ какъ да се облѣчатъ. А като се обличате съ тѣзи хубави платове, благодарете на онѣзи бѣдни жени, които сѫ ги тъкали. Не мислете, че тѣзи бѣдни жени сѫ били добрѣ платени, че сѫ имали пари. Не, тѣ сѫ яли бой. Това е новото християнство, то иска обновление отъ обществото и всѣки може да каже за себе си: „мога“. Можешъ заедно съ Бога, заедно съ ангелитѣ да се поправи[шъ] и свѣтътъ ще тръгне напрѣдъ и никой не може да го спре.

За да се отиде до Небето има три начина. Кои сѫ тѣ? За Небето има единъ тѣсенъ пѫть, по който върви Божествения тренъ. Първиятъ начинъ – да тикате трена, вториятъ начинъ – да се надпрѣварвате, а третиятъ начинъ – да влѣзете въ него. Азъ виждамъ нѣкои впрѣгнали се, казватъ: „Да тикаме царството Божие.“ Нѣма защо, то само си върви. Ти, видишъ ли трена, не го тикай, не се надпрѣварвай, а влѣзъ въ него, той ще те заведе на опрѣдѣленото ти мѣсто.

Това е, което добриятъ човѣкъ трѣбва да изважда отъ доброто съкровище на сърдцето си.

Беседа, държана на 20 май 1917 година

1917_05_27 Пребъдете
Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

ПРЪБѪДВАНЕ

„Ако държите моитѣ заповѣди, ще прѣбѫдете въ любовьта ми, както съмъ азъ държалъ заповѣдитѣ на Отца си и прѣбѫдвамъ въ Неговата любовь.“ (Ев. отъ Иоана, гл. 15, ст. 10)

Христосъ поставя двѣ основни положения и казва: „Ако държите моитѣ заповѣди и прѣбѫдвате въ моята любовь, както азъ съмъ държалъ заповѣдитѣ на Отца си и прѣбѫдвамъ въ Неговата любовь.“ Въ първото прѣдложение думата „ако“ въ оригинала има друго значение, то не е условие. Въ сѫщото прѣдложение има двѣ положения: „ако държите“ и „прѣбѫдвате“, както азъ съмъ държалъ и прѣбѫдвамъ.

Думата „държа“ има отношение къмъ човѣшката воля. Да държимъ заповѣдитѣ, значи да ги изпълняваме, а заповѣдитѣ може да ги изпълняваме само чрѣзъ волята си. Слѣдователно ако човѣкъ не изпълнява заповѣдитѣ, не може да прѣбѫдва и въ любовьта. Послѣ Христосъ казва: „Не трѣбва само да държимъ заповѣдитѣ, но и да прѣбѫдваме въ Неговата любовь“, тъй както Той е държалъ заповѣдитѣ на Отца си и е прѣбѫдвалъ въ Неговата любовь. Тѣзи заповѣди, тѣ сѫ закони и въ обширна и въ тѣсна смисъль, всѣкога даватъ единъ и сѫщъ резултатъ. Външниятъ свѣтъ, който виждате, вашиятъ външенъ изразъ, това е едно съчетание на нѣщата, държи ви нѣкой. Ако вашата душа, вашиятъ духъ не биха държали вашитѣ рѫцѣ, крака, мозъкъ, дробове, стомахъ и др., какво би станало съ васъ? Слѣдователно духътъ ви трѣбва да държи всичко това въ редъ и порядъкъ. А при това вашата душа трѣбва да прѣбѫдва, т.е. да възприема храна, а това е вѫтрѣшенъ процесъ. Ти не можешъ да държишъ въздуха, но може да прѣбѫдвашъ въ него. Дишането, мисленето, чувствуването е прѣбѫдване, а всѣко дѣйствие въ свѣта е държане. Слѣдователно има нѣща въ свѣта, които сѫ зависими отъ нашата воля и други, които не сѫ зависими. Психолозитѣ наричатъ еднитѣ свободни, волеви дѣйствия, а другитѣ – ограничени, несвободни. За да си движимъ рѫката, крака, това зависи отъ нашата воля, но биенето на сърдцето, дишането, храносмилането не зависятъ отъ насъ.

Когато хората искатъ да ограничатъ любовьта, това значи, че не разбиратъ основния законъ: *Любовьта спада къмъ свободнитѣ дѣйствия*, трѣбва да се прѣбѫдва въ нея. Въ прѣбѫдването всѣки възприема, но и дава, има обмѣна. Въ държането на заповѣдитѣ има изпълнение, даване значи има, изразходване на енергия.

Може нѣкои отъ васъ да мислятъ, че този въпросъ е много отвлѣченъ. Самата мисъль, че е отвлѣченъ въпросътъ, може да го направи такъвъ. Когато нѣкой мисли, че не може да разбере единъ въпросъ, азъ това обяснявамъ логически така: ако затворимъ очитѣ си и кажемъ, че не може да виждаме, това невиждане зависи отъ нашата воля, да виждаме или не и когато човѣкъ има умъ и каже, че не разбира нѣщо, то значи той си е затворилъ очитѣ. Но въ думата „разбиране“ има процесъ на движение. Напримѣръ за да изучите една мѣстность, трѣбва да я пропѫтувате и тогава ще я разучите. Нѣкой въпросъ може да ви е тъменъ, но не казвайте, че не мога да го разбера, задайте си малко трудъ и той ще ви стане ясенъ.

Вие съврѣменнитѣ, културнитѣ хора на XX векъ, които сте хванали електричеството, турили сте го въ кѫщитѣ си, направили сте го да движи вашитѣ коли и като влѣзете въ кѫщи хванете ключа на електричеството, завъртите го и кажете: „Да бъде свѣтъ“, и става свѣтлина. Но ще кажете: „Само Господь може да направи това.“ Ако това не го правите вие сами, ще стоите въ тъмнина. Кажѐте: „Да бѫде свѣтлина въ моя умъ, въ моята душа.“ Затворѝ се въ една библиотека, вземи ключа на твоя умъ и започни да работишъ. Ще видишъ какъ въпросътъ ще ти стане ясенъ.

Човѣкъ не е дошълъ ученъ на свѣта. Ако искате да напишете въ ума си какво нѣщо е животътъ, вие може да напишете: „Животътъ е постояненъ трудъ, или постоянно мѫчение, или постоянно разочарование.“ Всички тѣзи нѣща трѣбва да бѫдатъ опрѣдѣлени. Ако животътъ е разочарование или мѫчение, трѣбва да се знае въ какво отношение е такъвъ. Казвашъ: „Азъ се мѫча.“ Въ какво отношение? – „На пара съмъ.“ На каква пара? – „Пекатъ ме.“ На какво? На скара ли, на фурна ли? Ако вашиятъ кракъ е сухъ, ако сѫ прѣкѫснати съобщенията съ главния мозъкъ, кракътъ ви може да се изгори, безъ да усѣтите нѣкаква болка. Слѣдователно страданията, мѫчнотиитѣ сѫ признакъ, че въ вашия животъ има една малка дисхармония и Богъ, природата ви казватъ: „Поправи тази грѣшка.“ Ако не можешъ да я поправишъ самъ, повикай лѣкарь. Но ще кажете: „Трѣбва да се плати.“ Ще платишъ. Разболѣлъ си се, викай лѣкарь. – „Но той иска пари.“ – Ще му дадешъ. „Ще викамъ лѣкарь, който взима по-евтино.“ Да, но затова и по-малко ще те лѣкува. Колкото повече взима, толкова по-добрѣ лѣкува. Зная лѣкари, които за една операция взиматъ хиляди лева. Не е въпросътъ въ многото, защото ако дадешъ 5 лева на нѣкой лѣкарь да ти оперира крака, той, като не си разбира добрѣ отъ работата, ще ти го отрѣже.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ това, че искатъ по единъ лесенъ начинъ да влѣзатъ въ Царството Божие и да придобиятъ лесно знания и казватъ: „Покажи ни лесния пѫть.“ Така никой нѣма да го намѣри. Който влѣзе въ

живота, нека каже: „Дайте ми най-трудния пѫть.“ Азъ рекохъ: „Ето човѣкътъ, който ще се подигне.“ Нѣкои искатъ да влѣзатъ въ нѣкое общество и питатъ членоветѣ му: „Вие живѣете ли помежду си добрѣ, въ миръ и съгласие?“ – „Разбира се, това го знаятъ и пчелитѣ.“ – „Е, тогава ще влѣза въ вашето общество.“ Но това е една лъжлива философия въ основитѣ си. Не търсете лесния пѫть. Лесниятъ пѫть е хлъзгавъ пѫть. Божиятъ пѫть е труденъ. Може да ви покажа и най-лесния и най-трудния пѫть. Ако ви кача на нѣкоя планина и отъ тамъ спусна, веднага ще се хлъзнете, ще паднете безъ нѣкакво усилие. Но това не показва, че сте разрѣшили нѣкой труденъ въпросъ. Така се хлъзгатъ и дѣцата зимно врѣме съ шейнитѣ си. Христовото учение не е такова хлъзгание. То е обратното. Излѣзте да видите селянитѣ, какъ копаятъ царевицата съ своитѣ мотики и рала. Ето Христовия пѫть. Ще кажете: „Е, рало!“ Да, въ това рало има смисълъ. Въ ралото, въ двата вола, въ остена, въ всичко това има смисълъ, дълбокъ смисълъ. Какъвъ е той?

Ще ви дамъ едно обяснение и послѣ ще пристѫпя да говоря върху въпроса. Нѣкога българитѣ оратъ съ два вола, нѣкога – съ 4, съ 6, но принципътъ е все единъ и сѫщъ. Това сѫ сѫщитѣ положения: държа и прѣбѫдвамъ. Двата вола – това сѫ човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце. Ралото е човѣшкото тѣло или споредъ теософитѣ, окултиститѣ, двата вола сѫ жизненото тѣло на човѣка, чрѣзъ което се прѣдава енергията. На това рало отдолу има единъ емижъ и едно черясло. Емижътъ прѣдставлява едната страна отъ човѣшката воля, а черяслото – самата воля. Остенътъ, съ който бодатъ воловетѣ, показва закона: щомъ се поспратъ воловетѣ, трѣбва да се побутнатъ и споредъ закона се разбира: „Дръжте.“ Има и една бразда. Тя показва, че вие нѣкой пѫть се спирате въ живота и мислите, че сте свободни, а всѫщность всички сте впрегнати, по двама, по трима, по четирима. Нѣкой пѫть ви разпрѣгатъ. Кога? – Когато каже господарьтъ. Ще си починете за малко и послѣ пакъ на работа. Това е въ дѣйствителность животътъ. Но вие ще кажете: „Това сѫ волове.“ Азъ бихъ попиталъ ученитѣ какво положение заематъ тѣзи волове въ свѣта? Мислите ли, че душитѣ на тѣзи два вола сѫ по-малко интелигентни отъ човѣшката душа?

За да ви уясня това, ще прѣдставя една картина съ житното зърно. Допуснете, че имате три житни зрънца. Едното отъ тѣхъ прѣдставлява човѣка, а другитѣ двѣ – двата вола. Поставете едното житно зрънце при благоприятни условия, то слѣдъ нѣколко години ще се наплоди и ще заеме цѣлата земя. Другитѣ двѣ зрънца не сѫ били при такива благоприятни условия и не сѫ могли нито да се развиятъ, нито да се размножатъ. Но това не ви дава право да мислите, че въ душата на тѣзи зрънца нѣма нищо. Напротивъ, тѣ иматъ сѫщото, само че непроявено. Единъ день Господь ще даде и на тѣхъ условия да се развиятъ и отъ тѣхъ може да излѣзатъ и гении и философи. Тѣ обработватъ земята и извършватъ основния законъ. Отъ окултно гледище въпросътъ стои така.

Сега да дойдемъ до положението на тѣзи два вола и се ограничимъ въ тѣлото си. Всѣки день ти си заставенъ да седнешъ три пѫти на трапезата и искашъ-не искашъ да дъвчешъ. И какво дъвкане! Хубаво ще дъвчешъ, ще изпълнявашъ работа не за себе си. Нѣкой казва: „Колко ми е приятно, че днесъ ядохъ.“ Тази работа е сѫщата, както когато на нѣкой конь дадатъ една торба зобъ и той казва: „Колко е приятно!“ Но азъ рекохъ, това не е за тебе, това е за орането, което си свършилъ. Така е и съ насъ. Единъ день прѣстанемъ да работимъ и господарьтъ казва, че ще ни уволни, а ние плачемъ, защото сме привикнали на всичко това. Съврѣменнитѣ хора по своя навикъ приличатъ на онзи градинарски конь, който въ продължение на 30 години въртѣлъ едно колело и изваждалъ вода за господаря си. Господарьть му билъ богатъ и затова, като остарѣлъ коньтъ му, той го пусналъ на свобода въ ливадитѣ и казалъ: „Пенсионирал се.“ Но коньтъ по обикновеному на едно и сѫщо врѣме дохождалъ около колелото, започвалъ да го върти и изваждалъ вода по навикъ. Не могълъ да се откаже отъ навика си.

Христосъ прѣдставлява тази работа въ малко по-другъ, по-приятенъ видъ. Той казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.“ Кои заповѣди? Тѣзи, които могатъ да направятъ човѣшкия животъ щастливъ и смисленъ. Нѣкои казватъ: „Ние сме чели тѣзи заповѣди“. Питамъ тогава: държите ли ги, става ли вашиятъ животъ по-смисленъ? – Не. Значи не сте ги разбрали. Христосъ казва: „Слѣдъ това вие ще прѣбѫдвате въ моята любовь.“ Ще приложите този законъ другояче. Злѣ ли ще бѫде на жена да прѣбѫдва въ заповѣдитѣ на своя мѫжъ, а мѫжътъ – въ заповѣдитѣ на своя Богъ и Неговата Любовь? Защо се развалятъ днесъ сѣмейства? Жената казва: „Заради тебе азъ ще прѣбѫдвамъ въ любовьта ти и ще държа заповѣдитѣ ти, но ти готовъ ли си да изпълнявашъ волята на Бога, на Баща си?“ Обаче този мѫжъ разваля отношенията си къмъ Бога, започва да пие, прѣкарва въ кръчмитѣ, не се връща и тогава жената казва: „Съ този мѫжъ не може повече да се живѣе“, и тя разваля отношенията съ мѫжа си. Когато мѫжътъ каже на жената: „Ти ще прѣбѫдвашъ ли въ моята любовь“, жената трѣбва да отговори: „ще прѣбѫдвамъ, ако ти прѣбѫдвашъ въ волята Божия.“ Ако мѫжътъ не изпълнява волята Божия и жената не трѣбва да изпълнява неговитѣ заповѣди и да не прѣбѫдва въ неговата любовь, но ако той изпълнява волята Божия, а тя не прѣбѫдва въ неговата любовь, тя е отговорна за своитѣ отношения. Това е, което Христосъ казваше на своитѣ ученици.

Ще кажете: „Каква е тази философия, какъ може да прѣбѫдвашъ?“ Ще ви дамъ единъ примѣръ за пояснение на тази идея. Често ние съ своитѣ неразбирания разваляме живота си. Въ варненско, въ едно село Николаевка, жената на единъ тамошенъ попъ прѣди Спасовъ день измазала кѫщата си (и гледала всичко рано да си свърши), за да може на Спасовъ день рано сутриньта да отиде на църква. Въ нейно отсѫствие момченцето ѝ – десеть годишно, си устроило забавление. То често гледало какъ вършеятъ на хармана и сега, като останало

само, взело всичкитѣ мисирки, които имали, разсипало царевица изъ стаята и започнало да вършее съ тѣхъ. Жени, които минали покрай кѫщата, чули тази голѣма гюрултия и казали на майката: „Въ вашата кѫща се чува голѣмъ шумъ отъ мисирки.“ Дѣтето, като вижда, че майката се връща, избѣгва. А какво е било положението на майката вие може да разберете. Така и вие много пѫти въ живота постѫпвате. Майкитѣ ви току-що измажатъ кѫщитѣ и отидатъ на църква, а вие вкарвате мисиркитѣ въ стаята и казвате: „Свобода, свобода!“ Това сѫ дѣтински разсѫждения, дѣтински схващания. Азъ виждамъ какъ дѣцата вкарватъ тѣзи голѣми пуяци изъ стаитѣ, но тѣ не сѫ за стаитѣ. Нѣкога вие имате една прѣкрасна мисъль, чувствувате се като че ли сте на небето, дойдатъ вашитѣ синове, вкаратъ пуяцитѣ изъ стаитѣ и ви развалятъ хубавото настроение, хубавитѣ дни, отиде, изчезна Спасовъ день. Когато майкитѣ излизатъ навънъ, трѣбва да затварятъ стаята съ деветь куфара, за да не влизатъ синоветѣ съ пуяцитѣ. Не е виноватъ за това нѣщо синътъ, защото той намира отворено и започва да прави опити въ кѫщата на майка си съ царевици и мисирки.

Христосъ казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.“ Думата „държа“ се отнася до човѣшката воля. Никога не казвайте: „Не мога, това нѣщо ми е тъмно.“ Може да не разбирате, може да сте слаби, това не е спънка. Ще каже[те] за ваше оправдание: „Не му е дошло врѣмето, условия нѣма, баща ми и майка ми ми прѣпятствуватъ, имамъ много спънки.“ Всички тѣзи нѣща ги турете на заденъ планъ и знайте, че нито баща ви, нито майка ви, нито обществото, нито условията сѫ спънки. Въ свѣта ние сами се спъваме. Когато Господь постави хората въ рая при най-благоприятни условия, кой ги спъна? – Тѣ сами, тѣхнитѣ пожелания. Слѣдователно ние не можемъ да прѣцѣнимъ нашитѣ пожелания, дали сѫ потрѣбни или не.

Напримѣръ единъ милионеръ отъ Америка се развелъ съ жена си по много проста причина. Жена му много обичала да харчи и единъ день отишла въ Парижъ и накупила толкова много нѣща, че търговцитѣ прѣдставили на мѫжа ѝ единъ чекъ за изплащане. Той се уплашилъ, че ще го съсипе и рѣшилъ да ѝ даде една сума отъ 30 милиона лева и единъ палатъ отъ 15 милиона лева, за да се разведе и освободи отъ нея. Така и Господь ще направи съ насъ. Когато ние много харчимъ, Господь ще ви даде 45 милиона лева, за да се освободи отъ насъ. Такива хора вие ги наричате щастливи, а азъ ги наричамъ разведени отъ Господа. Ако речете да търсите кѫдѣ ставатъ прѣстѫпленията, ще ги намѣрите все между такива хора. Тѣзи прѣстѫпления произлизатъ отъ факта, че тѣзи хора не държатъ никакви закони. За да се избавимъ отъ прѣстѫпления, трѣбва да държимъ извѣстни заповѣди, да прѣбѫдваме вѫтрѣ въ любовьта. Първото нѣщо, което трѣбва да правите като ставате сутринь, е да си зададете слѣднитѣ въпроси, първо: държа ли заповѣдитѣ на мѫжа си? Второ: мѫжъ ми държи ли заповѣдитѣ на Господа? Трето: азъ прѣбѫдвамъ ли въ любовьта на мѫжа си и четвърто: прѣбѫдва ли мѫжа ми въ любовьта на Господа? Рѣшите ли тѣзи

въпроси, цѣлиятъ день ще прѣмине въ миръ и спокойствие и ще имате благословение.

Голѣмата лакомия въ живота ражда у всички хора голѣми нещастия. Разправяше ми единъ господинъ, който ходилъ на ловъ въ Стара планина, какъ наблюдавалъ какво правила една мечка съ петтѣ си мечета. Около рѣката тази мечка намѣрила една голѣма плоча, бъркала съ рѫцѣтѣ си вѫтрѣ и изваждала раци за мечетата. Едно отъ мечетата постоянно следѣло майка си и колкото рачета изваждала, то ги веднага изяждало. Тя му ударила толкова силенъ шамаръ, че то се търкулило на земята. Мечката продължила пѫтя си, но вижда, че мечето не идва, затова се върнала при него и видѣла, че било мъртво. Взела го у себе си, люляла го, но не могла да го съживи. Мечетата трѣбва да знаятъ какъ да се хранятъ, а вие трѣбва да знаете какъ да удряте плѣсници.

Христосъ казва: „Ако искате да избѣгнете всички нещастия, ако искате да имате една калена воля, умъ и сърдце, трѣбва да държите моитѣ заповѣди, тъй както азъ държа заповѣдитѣ на Отца си и да прѣбѫдвате въ мене, тъй както азъ прѣбѫдвамъ въ любовьта на Бога. Това ме прави великъ, Онзи, Който живѣе въ мене, Той е великъ.“ Когато Господь влезе у насъ да живѣе съ своитѣ заповѣди и любовь, Той ще ни направи велики и мощни. Когато рекохъ, че всичко е възможно, подразбирамъ този Божественъ законъ, да държимъ заповѣдитѣ Му и да прѣбѫдваме въ Неговата любовь. Нѣкои отъ васъ може да запитатъ: „Какъ ще познаемъ дали държимъ Божиитѣ заповѣди?“ Ако държите Божиитѣ заповѣди, вашиятъ умъ ще бѫде ясенъ и положителенъ. Това е едно правило.

Всички, които ме слушате, направете слѣдния психически опитъ. Въ миналата бесѣда ви казахъ, отъ сега нататъкъ да имате прѣдъ видъ всѣкога думитѣ: повѣрвай, опитай и вижъ. Едно врѣме е било това, когато повече се е вѣрвало, безъ да се провѣрявать нѣщата, а днесъ трѣбва всичко да се провѣрява. Имате извѣстни мѫчни въпроси. Най-първо турете въ себе си мисъльта, че може да разрѣшите тѣзи въпроси, спрете се спокойно, чакайте разрѣшението имъ, като ще си вършите другата работа, но да бѫдете спокойни. Мислете 5, 10, 15, 20 часа върху въпроса, който искате да разрѣшите и слѣдъ това ще имате разрѣшение на този въпросъ, който най-много ви занимава. Направете опитъ и вижте дали това е вѣрно или не. Ако деньтъ се мине и вие не може да разрѣшите единъ въпросъ, това показва, че въ вашето подсъзнание има една отрицателна мисъль. Изхвърлете всички отрицателни мисли и въ края на седмицата непрѣмѣнно ще имате разрѣшение на въпроса.

За да познаете дали вашето сърдце прѣбѫдва въ любовьта, ще слѣдите дали имате дълбоко спокойствие. На такъвъ човѣкъ каквото нещастие и да дойде, по повърхностьта ще бѫде разколебанъ, но вѫтрѣшно ще бѫде спокоенъ. Ще кажете: „Това е немислимо, я да ти поставя тебе крака въ нѣкоя клада, та да

видимъ дали ще бѫдешъ спокоенъ.“ Вашитѣ страдания сѫ прѣдизвикани отъ внушени идеи. Човѣкъ е въ сила да прѣнесе всички страдания съ волята си, която може да надвие всичко, да направи чудеса. А внушението и то така силно дѣйствува, че само като ти покажатъ прѫчка и ти усѣщашъ болка. Ами какво трѣбваше да правятъ онѣзи мѫченици, които бѣха разкѫсвани на парчета? За тѣхъ обаче нѣмаше страдания. Тѣ прѣбѫдваха въ любовьта и въ Божиитѣ заповѣди. Отрѣжете единъ лѫчъ на една морска звѣзда и той отново ще израстне. Тя познава повече Божиитѣ закони, отколкото хората. А у васъ, като се отрѣже крака, нѣма повече израстване. Волята трѣбва да се усили, трѣбва да контролира човѣшката мисъль и желания. Любовьта трѣбва да ги отглежда, да имъ дава храна. Ако имате единъ човѣкъ, който ви работи, трѣбва непрѣменно да го храните, за да имате добра работа отъ него. Слѣдователно любовьта е потрѣбна въ свѣта като храна. Безъ любовь животътъ не върви.

Тази философия или наука е толкова проста! Нѣкои отъ васъ може да ми възразятъ така: „Ти не си опиталъ живота, ние какво сме изпитали съ нашитѣ жени и дѣца, а ти съ жена живѣлъ ли си?“ Чудна работа! Че тази сѫщата Господь я изтегли отъ мѫжа, тя по-напрѣдъ бѣше вѫтрѣ въ него. Азъ не съмъ срѣщалъ жена безъ мѫжъ или мѫжъ безъ жена. Тѣ всѣкога заедно вървятъ. Нѣкоя жена може да е парясана отъ мѫжа си, но все за него мисли. Или пъкъ мѫжътъ се оплаква отъ жена си, че била такава-онакава, а все за нея мисли. Единствениятъ стимулъ между мѫже и жени сѫ тѣ сами едни за други. Отнемете женитѣ – култура нѣма да има, отнемете мѫжетѣ – пакъ нѣма да има култура. Това, отъ което се оплакваме, то е, че не изпълняваме заповѣдитѣ Божии и не прѣбѫдваме въ Неговата любовь. Подъ думата мѫжъ подразбирамъ Божествения духъ, подъ жена – сърдце; подъ мѫжъ – човѣшката воля, проявена въ тѣлото; подъ жена – процесъ, движение, което става въ това тѣло; подъ мѫжъ подразбирамъ волеви движения, които ставатъ въ нервната система, въ стомаха; подъ жена – неволнитѣ движения. Мѫжъ, който иска да живѣе добрѣ съ жена си, не трѣбва да ѝ опрѣдѣля никакви правила, а да я остави свободна. Нека двама мѫже да направятъ опитъ: единиятъ нека напише закони, които ще трѣбва да изпълнява жената, а другиятъ да я остави свободна. Кѫдѣ ще бѫде по-добъръ животътъ? Тамъ кѫдѣто жената изпълнява само своитѣ закони, а не тѣзи, които ѝ се налагатъ отвънъ. Не трѣбва мѫжътъ да казва: „Ще я парясамъ.“ Нѣма какво да я парясвашъ, тя не е твоя робиня, тя е ученичка въ живота. Това е по отношение на мѫжа, такива трѣбва да бѫдатъ схващанията и по отношение на християнството. Проповѣдвамъ ви християнството тъй, както то трѣбва да се разбира. Това, което досега е проповѣдвано, то не е Христово учение.

Христосъ казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.“ Държането всѣкога става чрѣзъ човѣшкитѣ рѫцѣ. Цигуларьтъ трѣбва съ рѫцѣ да държи своята цигулка, своя лѫкъ и въ това държане ще се изяви неговиятъ талантъ, гений. Нѣкой

казва: „Пѣй ми се.“ Азъ зная защо пѣе. Пѣе само онзи, у когото любовьта говори, живѣе. Гдѣто любовьта не живѣе, нѣма и пение. Когато казвамъ на хората, че трѣбва да пѣятъ, подразбирамъ да влѣзе любовьта въ тѣхнитѣ сърдца и пѣнието тогава ще дойде. Когато казвамъ, че трѣбва да се молимъ, да ядемъ, разбирамъ сѫщото нѣщо, да заживѣе любовьта у насъ. Дойде ли любовьта, правилно ще ядешъ, ще пѣешъ и ще се молишъ. Яденето, пѣнието и моленето ги схващамъ като единъ актъ, който подига човѣка по на високо и го прави доволенъ отъ това, което върши. Когато пѣя, азъ искамъ да съмъ доволенъ отъ себе си, че пѣя, а не какво ще кажатъ хората. Това значи, което Христосъ казва: „Ако държите заповѣдитѣ ми“, и послѣ добавя: „каквото поискате ще бѫде.“

Опитайте Господа чрѣзъ законитѣ Му и тогава ще разрѣшите мѫчнитѣ въпроси. Срѣщамъ хора, които не могатъ да се примирятъ съ другитѣ и казватъ: „Добрѣ съмъ, но нѣщо ме мѫчи, не мога да живѣя съ хората, съ тази съсѣдка.“ Че какъ да не може да живѣешъ съ нея? Кажи: „Мога да живѣя съ нея.“ Прѣстѫплението е започнало отъ тогава, отъ когато вие сте казали, че не можете, отъ тогава е влѣзълъ дяволътъ у васъ. Като дойде Христосъ, казва ви: „Може да живѣете съ всички хора, може да любите.“ А дяволътъ казва: „Не може да живѣете съ хората, не може да ги любите, за това се иска философия, човѣкъ трѣбва да е благороденъ, ученъ.“ Христосъ казва: „Може простъ да си, пакъ може.“ Това е Неговата философия. Срѣщнете нѣкоя мѫчнотия, кажете въ себе си: „Можешъ!“ Азъ зная много грозни моми, у които се поражда мисъльта да бѫдатъ красиви и слѣдъ нѣколко години ставатъ такива. Виждалъ съмъ чернички моми, които слѣдъ нѣколко години ставатъ бѣли. А виждалъ съмъ и хубави моми, които се амбицирватъ, явява се у тѣхъ желание да станатъ още по-хубави, у тѣхъ заработва дяволътъ и тѣ изгубватъ красотата си.

Не вървайте на лъжливитѣ учения, които казватъ: „Не мога.“ Ще дойде нѣкой и ще ви запита: „Този пѫть, въ който сте трѣгнали, правъ ли е?“ Ето иде подирѣ ви дяволътъ съ опашка. Ще кажете: „Ела да ми кажешъ този плодъ сладъкъ ли е сега?“ – „Не, но ще стане.“ Е, така трѣбва да отговорите, а не да го заведете при нѣкоя изсъхнала ябълка и да му кажете: „Е, едно врѣме тази ябълка каква бѣше, макаръ че сега я гледашъ изсъхнала.“

Единъ день Настрадинъ Ходжа излѣзълъ на кушия съ своя старъ волъ, защото нѣмалъ конь. Нѣкои го запитали: „Ами защо съ този старъ волъ си излѣзълъ?“ – „Не го гледайте, че сега е старъ, какво хубаво, младо и пъргаво теле бѣше той,“ отговорилъ Настрадинъ Ходжа. Така и нѣкои хора живѣятъ съ своето минало. Нашиятъ сегашенъ животъ е изразъ на миналия ни животъ, а това, което сега приготовляваме, ще бѫде изразъ на бѫдещия ни животъ. Нѣкои питатъ: „Какъвъ ли е билъ моя миналъ животъ?“ Такъвъ какъвто сега живѣешъ. „Какъвъ ли ще бѫде бѫдещиятъ ми животъ?“ Каквито условия сега си приготовлявашъ.

Турете си за правило: като ви пита нѣкой въ правия пѫть ли си, да знаете, че дяволътъ е турилъ у васъ едното си краче. Какъ може да не знаешъ дали си въ правия пѫть, слѣдъ като живѣешъ толкова милиони години? Ние сами искаме да се лъжемъ. Ние знаемъ истината. Това разбира Христосъ подъ думитѣ: „да прѣбѫдваме въ заповѣдитѣ Божии, въ Неговата любовь“. Щомъ прѣбѫдваме въ тѣхъ, ние ще заемемъ положението, което ни се опрѣдѣля въ свѣта, тогава нѣма да има трудни задачи. Трѣбва да знаемъ, че Христосъ иде всѣкога съ думата „мога“. Кажешъ ли „мога“, Христосъ е съ тебе; кажешъ „не мога“, дяволътъ е съ тебе. Кажешъ ли: „Мога да живѣя добъръ християнски животъ“, Христосъ е съ тебе; кажешъ ли: „не мога“, дяволътъ е съ тебе. Ще кажешъ: „Азъ съмъ грѣшенъ.“ Не казвай това! Грѣхътъ е само въ човѣшката воля, изправи волята си и ще се измиешъ. Защо Господь е далъ толкова много вода? – Животътъ е вода и кажи: „Азъ направихъ грѣшки, но мога да се очистя, да се измия.“

Сега вие, жени, дайте миръ на мѫжетѣ. Само вие може да имъ дадете импулсъ да мислятъ, създайте за тѣхъ идеали. Женитѣ трѣбва да бѫдатъ красиви, за да ги обичатъ мѫжетѣ, а мѫжетѣ трѣбва да бѫдатъ умни, силни и което обѣщаятъ да го изпълнятъ. А какво става? Мѫжътъ казва: „Азъ те обичамъ и ще се оженя за тебе,“ а утрѣ, като намѣри друга, напуща първата. Такъвъ мѫжъ прилича на една стара баба, която на всѣка крачка клѣка. Ето Христовото учение, което трѣбва да се приложи въ живота. Кажешъ „не мога“ – баба си; „мога“ – младъ си, юнакъ си. За да бѫдатъ красиви женитѣ, трѣбва да бѫдатъ пълни съ тази Божествена любовь, да носятъ идеали и кѫдѣто влѣзатъ, да носятъ съ себе си ароматъ, а мѫжътъ като дойде, трѣбва веднага да внесе въ тебе довѣрие, за да можешъ да разчиташъ на неговата дума.

Това сѫ двѣтѣ положения, да държимъ Божиитѣ заповѣди – това е мѫжътъ, а другото – да прѣбѫдваме въ Неговата любовь, това е жената. Да раздѣлимъ заповѣдитѣ ви: жената да прѣбѫдва въ любовьта на мѫжа си, а мѫжътъ да прѣбѫдва въ заповѣдитѣ на жена си. Това да ви служи като правило.

Бесѣда, държана на 27 май, 1917 година

1917_05_31 Простотата
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ПРОСТОТАТА

(Беседи пред Сестрите, 31.05.1917 Четвъртък, София)

„Това заръчане ти предавам, чадо Тимотее, според615 станалите по-напред за теб пророчества, да войнствуваш в тях доброто войнствуване." Първо к Тимотею 1: 18

Думата войнство и подвиг са сходни, защото само правилното войнстване подразбира подвиг в света. Думата подвиг означава повдигане нагоре. Войнстването е повдигане на човешкия дух, а слизането надолу е падането на човешкия дух.

Преди всичко, от всинца ви се изисква простота, което не значи да бъдете прости, а всички знания у вас да се опростят. В основата си нещата трябва да бъдат прости, тъй както е проста в началото основата, върху която тъкат, а после с преплитанията тя се усложнява. Така че в основата схващанията трябва да бъдат ясни и прости.

Простота трябва да има в умовете ви и в сърцата ви. Искам да схванете думата простота, за да я разберете. Когато сте разтревожени, изговорете тази дума и ще усетите една тишина в душата си. Всяка добра дума трябва да произвежда утихване вътре във вас.

Ще ви говоря върху думата войнство и ще обърна вниманието ви върху един факт, за да разберете противоречията, които съществуват в Живота. Защото такива противоречия забелязвам между вас и вие не можете да си ги разясните. Не си мислете, че искам да ви кастря. Никакво кастрене; искам известни мисли и желания да ви станат по-ясни. Представете си, че се намирате в една богата градина, седнали сте на един стол и пред вас се намира едно ябълково дърво с красиво оформени листа и цветове. Вие му се радвате. Да допуснем, че листата на дървото са тихи и спокойни, разговарят се помежду си и казват: „Колко е хубав Божественият свят, живеем си в мир и съгласие!" Но по едно време излиза вятър, листата започват да се блъскат помежду си и някои от тях падат. В това общество, което е горе на дървото, започват крамоли: „Ти не разбираш християнството, ти си дивак" и т.н. Такова е вашето положение, когато тръгнете от къща в къща и казвате: Знаеш ли онази – тя е такава, онакава." Това показва, че между вас има вятър. Питат за някой защо ходи от къща на къща да

разправя за тази, за онази. Питам защо е този вятър. Причината е външна. Трябва да разбирате тези външни движения, които не зависят от вас. Ако си един лист и дойде вятър, непременно ще се сблъскаш с някого. Затова му кажи: „Прости, не исках!” Затова трябва да си прощавате. Когато утихне вятърът, пак ще има мир и съгласие, но духне ли вятър, пак започва каране. Това е един действителен факт в Живота и вие казвате: „Вятър духа.”

Всеки трябва да си има по един калпак, че когато духне вятърът, да го сложите на главите си и всичко ще бъде в мир и съгласие. Наличието на такъв калпак подразбира, че човек умее да въздържа своите мисли и желания. Има ли човек такъв калпак, и в мислите, и в желанията му ще има порядък; няма ли такъв калпак, работата е зле. Ако се влезе в Божествения живот, няма да има такива ветрове, а ще има тихи повявания, които само ще раздвижат листата като на трепетликата и ще показват, че живеете в света на ветровете. Каквото и да направите, ще кажете на този лист: „Ти бъди уверен, че друг път няма да правя това нещо и се разкаях.” Всеки ден ще има грешки и разкаяния. Това са хората – моралисти, които казват, че трябва да живеем добър, справедлив и честен живот. Колкото и листата на дървото са чисти, докато не падне прах и не ги оцапа. Тъй че, в ежедневния живот ще има и напрашване, и почистване, и каране и т.н., но този живот трябва да премине.

Когато се съберете две сестри и се карате, ще кажете: „Сестро, извини, вятър има, затова се клатим.” Това е правилното разрешение на въпроса. Когато се скарате, съберете се и кажете следната формула: „Христос е равен на у(игрек), 0-0, 1-1.” Това е значението на последния стих от притчата: „Този, който Ме слуша, ще живее в тишина и безопасност, без да се бои от зло.” Това е същият закон.

Понякога между ума и сърцето има борба, раздвояване – сърцето желае едно, умът – друго, има спор, решавате да правите едно, а всъщност вършите друго. Допуснете, че две от вас имат по сто декара земя, оставена от баща им. Едната от вас е работна, обработва земята си, направила си е градина, посажда я с плодни дървета,а в останалата част насажда жито, ечемик, царевица и друго. А втората казва: „Мен не ми трябват тези неща” и оставя земята си незасадена. И двете отиват да разгледат имането си: едната има жито, царевица, радва се на всичко, за нея животът има смисъл. А нивите на другата са обрасли с бурени и тя казва: „Животът няма смисъл.” Кой създаде смисъла и безсмислието в Живота? Вие казвате: „Господ да ни даде това, онова!” Дал ви е Господ земя, която е вашето сърце – обработвайте го! Това сърце се обработва така, както се обработват плодните дървета. Дайте му всички добри желания, посадете ги в него. Трябва да садите навреме, а не без време. Онези, които садят дървета, имат два периода на садене – зимно и лятно. Земеделците също имат два периода на

садене – зимно и лятно. Тези, които садят царевица, и те имат известни периоди на садене.

И така, когато дойдат във вас добри желания, не отлагайте, за да си свършите другата работа, а веднага ги посейте. Ако започнете да питате как да ги посеете, означава, че се занимавате с това какво ви е направил този или онзи. Остави всичко настрана, посей това добро желание! Не си разположена; остави неразположението настрана, твоето неразположение и ти сте две различни неща! Когато се гневите една на друга, знаете ли на какво приличате? Представете си, че една муха дойде и ви наплюе по носа; вие веднага виквате: „Какво право има тя!", хуквате да я гоните, гневите се и на всички други мухи. Изчистете носа си и нищо повече. Казал някой нещо за вас – изчисти го и нищо повече. Но вие питате: „Знаете ли тази муха какво направи на носа ми?" Остави я настрана. Някой ви е обидил; не разправяйте това, което той ви е казал, на други, защото вие го посаждате в техните умове. А вие започвате да разказвате обидите си една на друга и така разнасяте приказките си из цялото общество. Едната разказва нещо на втора, втората – на трета, прибавя се към казаното една качулка и излиза една голяма новина. Това сте вие, учениците на XX век. Разбира се, това за света, за хората, които нямат работа, е полезно, но за онези, които имат работа, има по- сериозни неща.

И тъй, апостол Павел се обръща към Тимотей и казва: „На Царя на вековете чест и слава, и во веки веков. Амин."1 Ако Бог ви е дал такова сърце, за да Го прославите, трябва да посадите добрите желания в сърцето си и Господ да ги възрасти. Всички добри желания се садят само сутрин, вечер нищо не се сади. Вечер семенцата растат, а сутрин се садят – така е в Духовния свят. Знаете ли какво значи сутрин? Сутринта е младост. Сутрин Слънцето е един млад момък, на обед е женен, а вечер е стар дядо. Когато ходите вечер да го гледате, то казва: „Е мина, мина всичко, оттогава има сто години; трябваше да дойдете когато бях млад, когато работех, за да ви дам нещо." Идете на нивата и накарайте един стар човек да ви помогне; той ще ви каже: „Стар съм вече, не мога, кокалите ме болят." Повикай някой млад – той веднага ще дойде да ти помогне. Кои жънат на нивата? Млади моми и момци. За да работите в света, трябва да бъдете млади, а за да бъдете такива, не трябва да грешите. Който греши, остарява, който върши Добро, той се подмладява. Затова употребявайте думите: „Така да изгрее моето Слънце в моята душа и да обнови сърцето ми." Това значи да се подмладите. Това значи да искате да бъдете добри, а добър е този, който има много плодни дървета в градината си.

Как се сади – с вода или без вода? С вода, разбира се. Този закон действа по следния начин: направете опит – някой път може да ви се случи някоя голяма неприятност или нещастие в живота, което може да бъде от различен характер, и вие дохождате до отчаяние от това, което ви се е случило. Всякога след такова

нещастие ще дойде добра мисъл – полейте я, тогава му е времето. Който не е страдал, не може да има добри мисли. Когато ви нападнат страдания, това показва, че Господ ви обръща внимание, че е дошло време за садене. Това е правото тълкувание. Казал някой нещо за вас, кръвно ви е обидил; ще пострадате, ще поплачете, но ще настане едно утихване, ще дойде една добра мисъл. Веднага на работа, посейте я! Това посяване ще плати дълга за тази обида.

Ще ви обясня закона защо не трябва да отмъщавате. Допуснете, че някой влиза в къщата ви и ви задига хиляда лева. Но в същия ден ще имате една важна работа, от която ще спечелите сто хиляди лева. Ако вземете да гоните крадеца, вие ще загубите сто хиляди лева. Господ казва: „Остави хилядата лева, ще спечелиш сто хиляди, свърши си работата!" Обидил ви някой, но в същото време имате да вършите една добра работа за Бога; свършете си работата, защото ще изгубите двойно повече, отколкото ако речете да си отмъщавате. Има ли философия в това? Има. Опитайте дали е вярно, или не. При пръв опит, който ви се представи, приложете това нещо.

Аз често срещам хора по пътя да гонят хиляда лева:

- Къде отиваш?

- Откраднаха ми пари, хиляда лева.

- Ще изгубиш сто хиляди лева.

И на вас казвам: срещал съм ви да гоните хиляда лева; внимавайте, ще изгубите сто хиляди лева. Това е, което Евангелието проповядва – да не си отмъщавате, защото Господ казва: „Мое е отмъщението." „Не съдете, за да не бъдете съдени." Важна работа има всеки в света, а не да съди другите. Тогава ще имате един живот тих и спокоен – но ако слушате вашия Господ, Този, с когото се познавате. Кой е този Господ всеки ден може да го опитате. Щом изпълнявате Волята Му, всеки ден ще се чувствате тихи и спокойни. Не изпълнявате Волята Му – неспокойни сте. Защо тогава Го няма Господ? Господ идва само във време на страдания. Когато в света има най-големи страдания, тогава Господ слиза. Когато някой човек е много напечен, Господ го посещава, а когато му е добре, Господ казва: „Повикайте този човек тук." А ние казваме: „Бог да го прости, заминал е." Аз пък казвам: „Отишъл е да види Баща си в отечеството си, в дома си, а после пак ще се върне." Тъй че един път Господ идва при нас, а друг път ние отиваме при Него. На какво прилича това? Когато някой баща ожени сина си, отделя го в нова къща и един път той му отива на гости, а друг път синът го посещава. Кажете ми кога вие посещавате Господа? – Когато се намирате в голямо отчаяние и страдате. А когато някой ви настъпи в това време, тогава

Господ ви е посетил. Ето защо трябва да правите посещения на страдащи. Отсега вече ще знаете, че всеки може да посети Бога на ден по десет пъти, а Господ – един път на ден.

Молитвата е зов към Бога. Скръбни сте, натъжени сте – молете се. Господ по три начина утешава: ще ви прати някой човек да ви помогне, ще ви прати някой Ангел и сам Той ще слезе да ви утеши.

Питате защо сме се родили. – За да посещавате Господа. Този е великият закон, по който хората със своите скърби и земни нужди се сближават. Ако нямаха нужда, не биха разбрали в какво седят хубостите на Живота. Ще си турите тази мисъл: Животът, тъй както е направен, е най-добър живот и вие, тъй както сега живеете, живеете най-добре. Някой ще каже: „Аз съм лош човек." В какво отношение? Не си лош, но имаш земя, която не искаш да обработваш, мързи те. Трябва да работиш. Почни да работиш – няма да бъдеш грешен. Как се ражда грехът? Като не работиш, ще грешиш – ще мислиш откъде да вземеш, какво да направиш и ето че на цял свят си задлъжнял.

И тъй, ви не сте грешни по същество, а по това, че някои от вас не искат да работят. Някои например казват: „Как да стана в 4 ч. сутринта, става ли се тогава?" Да, става се, защото нощта е за спане, а сутринта – за работа. Когато Слънцето изгрява, всеки трябва да е вън от леглото си, а когато залязва, всеки да е в леглото си. Така правят и птиците. Ако искате да разбирате Христа,така трябва да постъпвате и да живеете. Когато дойдестраданието, кажете: „Време е за работа." Гответе се да сеете! Дойде ли във вас първото добро желание, посейте го и за една година ще видите колко богати ще станете. Това подразбират българите, като казват: „Отворили му се очите." Когато човек стане богат, отварят му се очите. Например някой беден човек си направи колиба без прозорци, но като позабогатее, веднага си отваря един, два и повече прозорци. Който знае, той има прозорци. Страданията, които ви се пращат, са една необходимост за вашето развитие.

Като казвате: „Така да изгрее моето Слънце", това показва въплътения човек на Земята. Вие трябва да използвате това Слънце, което изгрява. Всяка сутрин, когато се събужда, човек се ражда, а вечер, когато заспива, умира. Затова сутрин, ако не станете навреме да родите детето си, то ще умре. Забележете, хора, които стават късно, не са разположени през целия ден – казваме за тях, че не са родили детето си. Трябва да разбирате дълбокия смисъл на нещата, а не тяхната буква. Под сутрин разбирам всички добри условия, които Бог ви дава, затова не ги отлагайте. Те са една утрин в Живота. От ранното ставане сутрин има ли някаква реакция у вас, например някакво заболяване? Ще ви препоръчам няколко правила: забелязал съм, че някои хора ходят много бързо,

а трябва да ходите полека, защото иначе се изпотявате, с което се обясняват леките заболявания.

Второ правило: наблюдавайте какви са цветовете на Слънцето, особено на Еньовден2. При наблюдението сейте добри мисли във вас. Да допуснем, че у вас има изобилие от добри мисли; трябва да дадете на други, за да си посеят и те от тях, т.е. трябва да ги препращате и на други. Ако между вас има дисхармония, нека тя се намали поне с петдесет процента.

Ще ви дам трето правило: когато ви кажат, че две сестри са се скарали, кажете: „Вятърът ги е духал, затова нека се съберем и да се помолим на Бога да се помирят." Ще им пратите добрите си мисли. Освен това, съберете се по няколко и се изредете всички да ги посетите в дома им. Резултатът ще се състои в следното: например една от вашите сестри има сто лева, идва някой и и ги вземе; затова, когато я посетите, всяка ще и даде по един лев и тя ще спечели изгубеното. Тя е пострадала и затова трябва да и се донесе нещо добро.

По тези въпроси не трябва да мислите от ваше гледище, а принципиално трябва да се разрешават, тъй както в училище се разрешават. Човек не може да живее принципиално, докато не се свърже с Господа, докато Той не заживее у него. Може ли разведена жена да живее добър живот? Никога. Оставете едно дете без майка и то огрубява. Ако живее петнадесет-двадесет години с майка си, тя ще му предаде малко деликатност. А тези, които са живели без майка, са малко по-груби – затова им са дават страдания, за да се облагородят. Когато някой страда, казвам: „Майка ти рано е заминала, затова ти трябват страдания, за да се облагородиш." Този е пътят за тези, които искат да се развият, да растат, да се повдигнат.

Четвърто правило: ходете да гледате как растат в чуждите градини плодните дървета, за да си насаждате по същия начин и своите градини.

Пето правило: всеки ден отбелязвайте в тетрадката си, ако сте направили някакво добро, било с думи или със сърце. Ако изпратите някому добра мисъл, отбележете си я. Често казваме, че Господ ще оправи света. Как ще го оправи? – Чрез нас. Ако всяко клонче не цъфти и не върже, как ще се развие то? Това е практическата страна. Вие сте много честолюбиви, срамите се да не се изложите пред едни, пред други. А колко пъти на ден се засрамвате пред Бога? Щом не Го виждате, не държите сметка за това. След време ще ви дам начин да превръщате лошите думи в добри. Искам да се въодушевите от тези добри идеи. Гледайте да приложите всичко това във вашия духовен живот целокупно – и в ядене, и в пиене, и в ходене, и в пеене. Това значи духовен човек – да върши всичко за Славата Божия.

Шесто правило: ако у вас се зароди желание да избягвате хората, пазете се от това. Искам да имате приятели отвън, от света, а не само между вас. Защо се женят хората? Нали, за да се сдружат. Отсега ще трябва да отворите кесиите си и да давате и на другите. Няма защо да се плашите, защото този, който дава, печели всякога повече от този, който взима.

Седмо правило: усещате се някой ден скръбен, обременен, мислите, че Животът няма смисъл; слезте по-долу, вижте тези хора, които са по-скръбни, по-обременени от вас и ще разберете, че Животът има смисъл. А когато искате да се повдигнете, гледайте как живеят хората, които са над вас, подражавайте им в живота, защото Животът се предава от един на друг. Ако аз не ви предам нещо от себе си, нищо няма да научите. Животът се предава чрез контакт, чрез влияние, при което предавате и доброто, и злото. Аз зная много добри мъже, които в обществото на лоши жени се развалят, и лоши мъже, които в обществото на добри жени се поправят. Законът е много верен: ние си влияем. А вие казвате: „Какво ли сме ние?" Сложете на вашите стари тефтери кръст, сложете нови листи и пишете: „Отсега нататък взимам и давам Христовите правила!" Ще бъдете радостни и весели.

Осмо правило: пазете се от това да говорите на дъщерите си: „Ти не познаваш живота, трябва да бъдеш по-умна; ти си млада, като остарееш ще го разбереш." Не ги възпитавайте така, не им говорете за старост. Весела е дъщеря ти – нека е весела, нека играе, нека пее, остави я. Когато се разгневи, кажи на Господа: „Благодаря ти, Боже, че видях дъщеря си да прави такива хубави гримаси." Ами и в Природата е същото – гледате как едно дърво се криви, прави гримаси, но и това е приятно. Вие искате от вашите деца това, което вие сами не правите. Чудно е, когато един грешник иска дъщеря му да е светица. Нека се гневи, нека поплаче, а ти, когато гледаш на това философски и спокойно, това и на нея ще се отрази.

При новото възпитание ще приложите Христовото учение. Възпитанието изцяло трябва да бъде ново, а не на старото да слагате нови кръпки. Стара дреха не може да се кърпи с нови парчета. Ще кажете: „Дъщеря ми ще бъде добра – ако не сега, по-нататък!" Защото това, което човек мисли, то става. Ти и дъщеря ти сте едно и също нещо. Аз защо не мисля зло за хората? Защото то е отражение. Когато помисля за хората зло, то и върху мен ще се отрази. Мисълта създава нещата и се отразява върху вас.

Тези правила ще ги прилагате през този месец. Ще излизате до 24 юни на изгрев, след което ще си починете вкъщи двадесет дни. Има и други начини за изпълнение закона на ходенето: ако нямаш възможност да излезеш, ще станеш рано и след като си направиш молитвата, ще направиш мислено една разходка. А когато казвате: „Днес не мога да изляза", вие с това разваляте работата си.

Искаш някой път да посетиш някоя твоя сестра, но нямаш възможност; седни на стола си и духовно я посети. Не трябва да си внасяте отрицателни мисли, че това не можете или онова не можете. Даже на легло да си болен, кажи: „Тялото си сега го поправям, но душата ми може да отиде!" Тъй че, законът винаги да се прилага с думата може – така се проявява човешката воля.

Ако някои неща ви са неясни, събирайте се по няколко и размишлявайте. Защото само това, което опитате и научите, ще бъде полезно за вас и ще уякчи вашата вяра, че имате една положителна наука, на която може да се базирате.

Обяснителни бележки:

1Учителя перифразира Първо послание към Тимотей 1: 17.

2Еньовден – християнски празник, посветен на рождението на Йоан Кръстител, поради което се нарича още Йоановден; отбелязва се на 24 юни и астрономически съвпада с лятното слънцестоене; от езотерична гледна точка Еньовден бележи кулминацията в отдалечаването на планетната душа на Земята в лоното на Космоса.

Беседи пред Сестрите
31.05.1917 Четвъртък, София

1917_06_03 Бог е Дух
Издателска къща „Жануа-98“, 2004. 192 с. ISBN 954-9589-82-X.

БОГЪ Е ДУХЪ

„Богъ е духъ, и които му се кланятъ, съ духъ и истина трѣбва да се кланятъ. “ (Ев. отъ Иоана, гл. 4, ст. 24)

Това изречение е положено отъ прѣди 2000 години. Прѣдполага се, че тогавашнитѣ хора не сѫ били толкова културни, колкото сегашнитѣ. Още отъ прѣди 2000 години хората сѫ разисквали върху въпроса, какъ трѣбва да се кланятъ на Бога. Думата „кланятъ“ означава това, което е реално споредъ насъ, изявеното въ живота.

Има много начини, по които може да се кланяме, но Христосъ посочва като най-правъ начинъ да се служи на Бога въ духъ и истина. Въ кланянето значи има два елемента. Думата „Богъ“ е смѫтна дума, смѫтна е главно за философитѣ, които разглеждатъ философски въпроса, понеже битието или сѫщностьта на нѣщата не може да се схване чрѣзъ ума, т.е. не може да се ограничи и схване. Тъй щото въ законитѣ на човѣшката мисъль има нѣща опрѣдѣлени, а други оставатъ неопрѣдѣлени, въ своето битие и тѣхъ наричаме безконечни. Едно отъ тѣзи понятия е това за Бога, значи за сѫщество, за което не знаемъ границата му, началото и края, но това ни най-малко не бърка на нашитѣ разсѫждения. То е основа, принципъ, върху който трѣбва да градимъ нашитѣ отношения.

Христосъ казва: „Само чрѣзъ духъ и истина трѣбва да служимъ на Бога“, и отъ тамъ произлизатъ двата елемента. Какво разбира евангелистътъ подъ думата „духъ“? Казваме за хората: „Взема се духа му, умрѣ.“ Слѣдователно духътъ е онази разумна сила, която дава животъ. За да опрѣдѣлимъ думата „истина“, обръщаме се къмъ Писанието, въ което се казва: „Глава на Твоето слово е Истината“, значи словото, чрѣзъ което се изказваме, съставлява тѣло на Истината. Всички знаемъ по аналогия какво отношение има главата къмъ тѣлото. Всичко най-драго, най-скѫпоцѣнно е вложено вѫтрѣ въ човѣшкия мозъкъ и слѣдователно човѣкъ се опрѣдѣля по качеството на своя мозъкъ. Въ духовно отношение човѣкъ се опрѣдѣля по качеството на истината, която е вѫтрѣ въ неговата душа.

Сега ще се спра малко върху думата „Богъ“. Не мислете, че този принципъ е тъй отвлѣченъ, че нѣмате никакво понятие за Него. Всѣки отъ васъ, ако приеме тѣзи два принципа: да служи на Бога въ духъ и истина, може да направи единъ опитъ, вѫтрѣ въ себе си, да намѣри такива допирни точки, съ които да дойде въ контактъ съ Бога, съ онова Разумно начало, Което ние наричаме Богъ. Какви ще

бѫдатъ слѣдствията, когато дойдешъ въ контактъ съ Бога? Ако сте мъртви – ще възкръснете; ако сте болни – ще оздравѣете; ако сте глупави – ще поумнѣете; ако сте изгубили смисъла на живота – веднага любовьта ще се разгори вѫтрѣ въ васъ. Въ момента, когато прѣкѫснете отношенията между Бога и васъ, ще настѫпи обратна реакция. Въ всички съврѣменни науки, които сѫ събрали богатъ материалъ, този прѣдметъ е добрѣ изясненъ. Тъй че, служенето на Бога не е отвлѣченъ, но жизненъ процесъ. Ако може да разрѣшите какво трѣбва да бѫде служенето на Бога, вие разрѣшавате смисъла на вашия индивидуаленъ животъ и съ това ще придобиете една отлична философия за себе си.

Върху този въпросъ философитѣ сѫ писали дълги и широки студии. Онѣзи отъ васъ, които се ползуватъ отъ чужди язици и се интересуватъ отъ въпроса, могатъ да четатъ и на френски, и на английски, и на италиански, по този въпросъ има богата литература. Но този въпросъ има една вѫтрѣшна, опитна страна. Реалностьта, споредъ моето схващане, е двояка: едната страна ученитѣ я наричатъ обективна, външна, която има форма и субективна, вѫтрѣшна, която е безформена. Всѫщность реални нѣща сѫ само тѣзи, които сѫ безформени. Може да си зададете въпросъ: „Каква реалность може да има въ онѣзи прѣдмети, които нѣматъ никаква форма у себе си?“ Питамъ ви: когато изпитвате нѣкое чувство, въ каква форма си го прѣдставяте? Каква форма давате на удоволствието и неудоволствието, което изпитвате? Каква форма давате на чувството радость, веселие? Или напримѣръ имате едно понятие за истина, каква форма може да дадете на тази ваша идея? Значи въ свѣта, вънъ отъ формитѣ, има и други реални нѣща. Засега въ тази стадия на нашето развитие има нѣща по-реални отъ формитѣ. Тѣзи реални нѣща ученитѣ ги наричатъ субективни, вѫтрѣшни. И тъй, подъ думата „духъ“ подразбирамъ онази разумна сила, която дава животъ. Значи Христосъ казва, че трѣбва да се служи на Бога съ това разбиране на живота, което е вѫтрѣ въ насъ. А подъ „истина“ се разбира висшия смисълъ на нѣщата, т.е. да разбирашъ отношенията на този животъ тъй, както трѣбва да ги прилагаме.

Всѣки е запознатъ съ думата „истина“ и вие често казвате: „Говоришъ ли ми истината, истина ли е това?“ Истината всѣкога опрѣдѣля отношенията, които сѫществуватъ. Самата истина въ себе си е конкретна. Когато имате истина въ себе си, ще почувствувате една вѫтрѣшна свѣтлина или въ сърдцето си или въ ума си, ще бѫдете увѣрени въ своитѣ убѣждения, вѣрвания и тѣ ще бѫдатъ за васъ една вѫтрѣшна сила, въ вашата душа нѣма да има страхъ. Всѣки, който не е сигуренъ въ истината, ще се колебае. Слѣдователно колебанието у насъ е признакъ, че ние нѣмаме още тази абсолютна истина, защото истината като понятие сѫществува, но тя сама по себе си е жива. Като кажемъ думата „Иванъ“ има ли тя нѣкакъвъ животъ у себе си? Самото име е една прѣдстава, едно понятие за сѫщество, което носи това име, което е живо, разумно. Понѣкога се изразяваме за истината тъй, както за самото име Иванъ и въ това отношение

истината е мъртва, тя е една прѣдстава, но когато кажемъ: „Глава на Твоето слово е Истината“, когато кажемъ: „Богъ е Истина“, ние подразбираме една жива сѫщность. Слѣдователно на физическото поле човѣкъ, който има истина въ себе си, ще бѫде най-уменъ, най-щастливъ, най-здравъ, най-силенъ. Онѣзи, които искатъ да бѫдатъ красиви, нека намѣрятъ истината и всички ще ги обичатъ. Нѣкой казва: „Пожълтѣлъ съмъ.“ Рекохъ, намѣри истината, тя ще ти придаде каквито искашъ краски.

Слѣдователно истината е онзи алхимически камъкъ, който може да прѣвръща нѣщата. Човѣкъ, у когото има истина, той е силенъ, безсмъртенъ, той е господарь на положението, цѣлата природа го познава и отгдѣто мине всичко го поздравлява: и цвѣтя, и животни, и рѣки, и планини. Нѣма ли човѣкъ у себе си истина, поздравленията ще бѫдатъ обратни. Когато минавате прѣзъ свѣта и хората ви нападатъ, едно отъ двѣтѣ е истина: или че у васъ нѣма истина, или въ обществото я нѣма. На въпроса трѣбва да се погледне философски.

Христосъ казва: „Трѣбва да се кланяме.“ Подъ думата „кланяне“ се разбира изразяване на човѣшката воля. За да работи човѣкъ въ свѣта, трѣбва да се кланя. Я вижте този, който копае на лозето, какъ се кланя. Онзи, който жъне, и той се кланя; онзи, който яде, и той се кланя; онзи, който гребе вода, и той се кланя. Срещнете нѣкоя дама – кланяте се; срѣщнете нѣкой господинъ – кланяте се. Навсѣкѫдѣ кланяне и не само на Господа въ църквитѣ. Това е религия. Като срѣщнете човѣкъ и му се кланяте, това показва, че казвате: „Кланямъ се на Бога, Който живѣе у тебе.“ Христосъ казва: „Който знае така да се кланя на Бога, той живѣе въ духъ и истина.“ Като отивате въ църква, често си мислите като каква подходяща поза да вземете и се явява споръ дали въ църква трѣбва да стоятъ хората прави или сѣднали. Този въпросъ е много широкъ.

Като влѣзете въ една кѫща, вижте дали мѫжътъ и жената се кланятъ въ духъ и истина на Бога. Ако жената казва на мѫжа: „Ти ми си черенъ, не искамъ да те видя,“ тя не се кланя на Бога. Ако казва за дѣцата си: „Защо ми сѫ тѣзи дѣца,“ тя не се кланя на Бога въ духъ и истина. Ако питате защо християнството не успѣва, то е защото не го схващатъ и разбиратъ правилно. Това е една обикновена погрѣшка. Тѣзи два елемента: духъ и истина могатъ да се уподобятъ на мѫжа и на жената. Духътъ е жената, истината – мѫжътъ. Христосъ казва: Онѣзи мѫже и жени, които служатъ на Бога, трѣбва да се съединятъ. Кланянето, това сѫ тѣхнитѣ дѣца. Като се съединятъ духътъ, истината и кланянето, това създава истинското служене на Бога. Отъ плодоветѣ на духа произлизатъ любовьта, радость[та]. Тѣзи сѫ плодоветѣ, които трѣбва да ражда жената.

Питамъ: всички жени раждали ли сѫ тѣзи плодове? Тѣ казватъ: „Ние раждаме.“ Но какво? Отъ сега нататъкъ раждайте любовь, радость, миръ, дълготърпение, милосърдие. Това е истинското служене на Бога. Като сѫдимъ по аналогия,

кажете кои плодове най-много обичате? Тѣзи, който раждатъ сладки плодове. Е, има ли по-сладъкъ плодъ отъ любовьта? Затова женитѣ, които прѣдставляватъ духа, за да бѫдатъ обичани, трѣбва да родятъ любовьта. Жената е любовь. Дѣтето на такава жена всички го обичатъ и като го цѣлуватъ, майката се радва. Тогава ще кажатъ за такава майка: „Блажена е тази майка, която е родила това дѣте, любовьта." Това е единъ фактъ, който трѣбва да остане въ нашитѣ сърдца, въ нашия духъ. Този фактъ показва, че у насъ има нѣща неизмѣнни.

Прѣдставете си, да се събличате отъ плътьта си, какво ще остане отъ васъ тогава? Гдѣ е реалностьта на нѣщата? Вие ще се съедините съ Бога и ще му служите въ духъ и истина. Богъ е центъръ. Духътъ е изворъ на живота, а Истината е глава на Словото, на разумния животъ, затова тѣзи два елемента трѣбва да се съединятъ въ Бога, да се върнатъ къмъ Бога и да станатъ едно съ Него. Христосъ казва: „Азъ и Отецъ едно сме", т.е. подъ това Той разбира, че има въ себе си тѣзи два елемента – Духъ и Истина. Страданията, които Христосъ понесе, понесе ги като една жена, която ражда. Като рекохъ, че трѣбва да раждаме, то значи да бѫдемъ жени. Да родишъ и да отглеждашъ, то значи да заемешъ мѣстото на една жена, като я вземешъ като емблема на духъ, на радость, на любовь, на дълготърпение, на миръ.

Въ вашитѣ постѫпки гледайте да не правите грѣшки като тѣзи, които е направила една ревностна християнка въ Америка. Прѣди 10–15 години въ Америка имаше единъ човѣкъ на име Унгерсонъ, много знаменитъ съ своитѣ краснорѣчиви лекции, въ които на всѣка стѫпка оборваше християнството. За да се чуятъ неговитѣ рѣчи, всѣки е трѣбвало да заплати по 5 лева. Сѫщата тази ревностна християнка рѣшила единъ день да отиде у дома на този ораторъ и да му повлияе съ цѣль да го обърне въ християнството. Отива въ дома на оратора и му казва: „Господине, азъ съмъ изпратена отъ Бога да те обърна." – „Добрѣ, радвамъ се за това ти желание." Оставя я у дома си на обѣдъ, угощава я добрѣ и ѝ казва: „Я, вижъ, азъ не се кланямъ на Бога, но имамъ толкова пари и богатство, а моятъ съсѣдъ, по три пѫти на день ходи въ църква и нему Господь нищо не далъ, така че вмѣсто да обръщашъ мене, не е ли по-добрѣ да нагледашъ този бѣденъ човѣкъ и да го нахранишъ?"

Ние искаме да обърнемъ хората по форма, да кажемъ че сѫ християни. Християнството не се състои въ вѣрване, но въ изражение на нашата воля, която се изразява по три начина: да дѣйствуваме, да чувствуваме и да мислимъ добрѣ. Това неразбиране, противорѣчие и сега сѫществува и ще сѫществува за дълго врѣме. Ние не знаемъ всѫщность кой е вѣрующъ и кой безвѣрникъ. Има наука, която може да опрѣдѣли точно кой е религиозенъ и кой не. Има много хора, които ходятъ на църква и не сѫ религиозни, а други прѣкарватъ по кафенетата и сѫ религиозни.

Такъвъ единъ примѣръ се срѣща въ вѣстницитѣ прѣди нѣколко години. Двама млади идеалисти стоятъ въ кафене „Македония“ и спорятъ върху въпроси, като какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между хората, какъ ще се оправи свѣтътъ, а гледатъ, че единъ човѣкъ пъшка подъ тяжестьта на единъ сандъкъ и не може добрѣ да го настани. Другъ единъ господинъ, който не взимаше участие въ този споръ, като гледаше този измѫченъ човѣкъ, отиде, та му помогна, подигна сандъка. Ние стоимъ въ църква и разсѫждаваме кой билъ вѣрующъ и кой не, а отвънъ хората стоятъ съ своитѣ сандъци и нѣма кой да имъ помогне. Станете и помогнете на хората съ сандъцитѣ, тѣ сѫ обрѣменени, наскърбени, тѣ сѫ пълни съ противорѣчия. Помогнете на тѣзи страждущи съ вашата философия.

Христосъ се обръща къмъ своите ученици и казва: „Не нападайте, но говорете, разяснявайте на хората това, което се мѫчно разбира.“ Нѣкои казватъ: „Това, което Господинъ Дѫновъ говори, дали е право или не?“ За мене е право, а за васъ може да е право или не. Това не е религия, защото това, което е вкусно за вълка, не е вкусно за овцата и обратно. Слѣдователно религията на вълка е една, а тази на овцата – друга. Питамъ: коя религия е права? И двѣтѣ сѫ прави. Тази истина бихъ я изразилъ така: Оставете цвѣтята да растатъ, дърветата да цъвтятъ, плодътъ да зрѣе, а човѣкътъ да върши Волята Божия. Или бихъ я изразилъ въ друга форма: ако съмъ изворъ бихъ желалъ да съмъ кристаленъ; ако съмъ рѣка, бихъ желалъ да съмъ много дълга, та гдѣто мина да наквася всички трѣви, та като срѣщна по пѫтя трѣви, които хората не ги обичатъ, и тѣхъ да наквася. Въ моята логика като рѣка, ще кажа: „Азъ се движа по пѫтя безразлично и като тъй ще напоя всички трѣви.“ Ако съмъ дъждъ, ще кажа: „Бихъ желалъ да падамъ въ видъ на капки по много растения и дървета, за да омия листата имъ отъ прахъ.“ Питамъ тогава: намѣрихте ли този законъ да се прѣвръщате въ капки на дъждъ и да измивате праха на растенията? Прѣвръщали ли сте се нѣкога въ рѣка, за да напоите всички трѣви? Намѣрихте ли този законъ да се прѣвърнете въ цвѣте, което да расте; въ дърво – да цъвти; въ плодъ – да зрѣе и въ човѣкъ – да изпълнява Волята Божия? Това е философия.

Ако синъ ти каже: „Азъ искамъ да раста,“ ти ще видишъ какво трѣбва за неговото растене. На това растение ще дадете влага, а когато дърветата започнатъ да цъвтятъ, дъждъ не имъ трѣбва. Тъй че, когато хората цъвтятъ, вашата влага не трѣбва да се прѣобръща на дъждовни капки, за да не се измиятъ плоднитѣ имъ зародиши. Щомъ дървото завърже и започне да зрѣе, обърнете се на топлина и свѣтлина. Нѣкоя жена ще каже: „Азъ имамъ единъ мѫжъ.“ Този мѫжъ е плодъ сега на дървото, погрѣй го, нека зрѣе. Ти трѣбва да знаешъ какъвъ е мѫжътъ ти, дали е цвѣте, което расте; дърво, което цъвти; плодъ, който врързва или човѣкъ, който изпълнява Волята Божия и Му служи въ духъ и истина. Ако е цвѣте, поливай го всѣки день, но не му сипвай вода повече, отколкото му трѣбва. Тогава мѫжътъ ти ще бѫде отличенъ. Жената, ако е като

цвѣте, поливай я; превърне ли се на дърво, почне ли да цъвти, дъждътъ, вѣтърътъ, всички тѣзи крамоли да се спратъ. Като стане плодъ, за да узрѣе добрѣ, ще пратишъ всичката си любовь отгорѣ му и най-послѣ тѣзи плодовѣ ще се обърнатъ въ единъ разуменъ животъ, разуменъ плодъ и тогава заедно съ жена си, ще започнете да гуцате, да се разбирате. Това значи да служишъ на Бога. Нещастията въ живота произлизатъ отъ неразбиране на тѣзи отношения. Нѣкой човѣкъ цъвти, а вие казвате: „Кѫдѣ ти е плодътъ?“ Спрете тази ваша философия, този човѣкъ е въ своето цъвтене, нека прѣцъвти, нека завърже, тогава искайте нѣщо повече отъ него. Ако е плодъ, оставете го да узрѣе, той въ първо врѣме ще бѫде киселъ, а като узрѣе, като стане сладъкъ, тогава ще се разберете.

Сега съврѣменнитѣ хора не си разбиратъ отъ языка. Ще ви приведа единъ примѣръ, за да поясня мисъльта си. Прѣди повече отъ 15 години пѫтувахме съ единъ приятель отъ Варна за София пѣшъ. Спирахме се въ нѣкои градове, постоявахме по нѣколко дни и тръгвахме за друго мѣсто, па каквото и да бѫдеше врѣмето, щомъ това го рѣшавахме веднъжъ. На спиритически языкъ това ще го кажемъ тъй: „Днесъ духоветѣ казватъ, че трѣбва да се върви.“ На теософски языкъ: „Днесъ учителитѣ казватъ, че трѣбва да се върви.“ На християнски языкъ ще кажатъ: „Днесъ Богъ е наредилъ да се върви.“ Ако е свѣтски човѣкъ, ще каже: „Днесъ условията благоприятствуватъ за пѫтуване, ще се върви.“ Ако е евангелистъ, ще каже: „Докато Богъ не каже, не може да се върви.“ Съ този приятель бѣхме въ Пазарджикъ. Рекохъ му да пазари единъ файтонъ, обаче той се увлѣкълъ въ работата си и забравилъ да вземе файтонъ. „Ще вървимъ“, му рекохъ азъ, но нѣма на какво да се тури багажа. Взимаме една кола съ стари коне и тръгваме, но изъ пѫтя излѣзе една ось отъ колата и спрѣхме. „Върни се 25 крачки назадъ, ще намѣришъ единъ колъ и ще го поставимъ.“ Тръгнахме. Безразлично е кой казва това нѣщо, дали духоветѣ, дали учителитѣ, дали Богъ, или врѣмето е благоприятно, все едно и сѫщо нѣщо е, стига ти да вѣрвашъ. Защото какво сѫ духоветѣ? То е Господь. Какво сѫ учителитѣ, какво е благоприятното врѣме? – То е Господь. Навсѣкѫдѣ разумниятъ принципъ работи, а Той е Богъ. Когато служимъ на Бога по този законъ, всѣкога може да знаемъ начина, по който може да изпълняваме въ даденъ случай волята Божия.

Ще ви дамъ единъ простъ методъ да го прилагате въ случай, когато у васъ има колебание за нѣщо. Например искате да разрѣшите единъ въпросъ, спрете се въ себе си и стойте, ако сте неразположени въ душата си, гнѣвни сте, недоволни сте отъ мѫжа си, въ този моментъ не взимайте какво и да е рѣшение, ще направите нѣкаква глупость. Чакайте да дойдатъ най-благоприятни условия, да бѫдете спокойни, безъ каква и да е отрицателна мисъль и съмнѣние. Станете положителни, обърнете ума си нагорѣ къмъ главата или го съсрѣдоточете къмъ душата си, така се съсрѣдоточете за 5–10–15 минути и слѣдъ това оставете този

въпросъ, който ви смущава, мислете, че той е разрѣшенъ и веднага слѣдъ това ще дойде отговорътъ на въпроса. Но този отговоръ нѣма да дойде тъй, както единъ евангелистъ правилъ опитъ: ималъ нужда отъ 3000 лева и затова отива при единъ американски мисионеръ да му иска и казва: „Господь ме прати да ти искамъ пари." Мисионерътъ му отговорилъ: „Ако Господь те изпратилъ, азъ щѣхъ да имамъ пари."

Тъй че, ако човѣкъ се съедини съ Бога, непрѣменно ще има едно съчетание и външно, и вѫтрѣшно. Тѣзи хора, които искатъ да уредятъ вашитѣ работи, ще приематъ заповѣдитѣ отъ Бога и веднага ще ви услужатъ. И вие тогава ще се върнете у дома си и ще кажете: „Днесъ служихъ на Бога въ духъ и истина." Ако служите на Бога така, вашитѣ приятели, и мѫже, и жени, ще дойдатъ. Защо? Защото този Господь живѣе въ вашитѣ желания и мисли, Той се интересува отъ васъ. Дѣтето ви плаче, че нѣма пари за него, гладно е, Господь ще нареди така работата на този баща, че той ще има пари и ще може да задоволи нуждитѣ на сѣмейството си. Понеже вие се намирате въ най-трудни врѣмена, вие казвате: „Какво ли ще стане съ насъ?" Какво ще стане съ васъ? Въ по-добри врѣмена никога не сме живѣли. Защо? Когато една болесть почне да се лѣкува, положението на болния е десеть пѫти по-добро, отколкото когато не се е лѣкувала тази болесть. Слѣдователно тѣзи страдания показватъ, че се уреждатъ отношенията, които сѫществуватъ между хората.

Христосъ казва: Ако тѣзи отношения се разрѣшатъ правилно, свѣтътъ ще се оправи, но ако ние не служимъ въ духъ и истина въ този свѣтъ, хармонията пакъ ще се наруши. Слѣдователно и като се оправи свѣтътъ, ние трѣбва да служимъ на Бога въ духъ и истина. Трѣбва да оставимъ старитѣ порядки и да приложимъ нови порядки. Напримѣръ обидилъ те нѣкой, казвашъ си: „Азъ ще му отмъстя." Ето защо свѣтътъ не се оправя, защото хората си отмъщаватъ. И тукъ има единъ българинъ, който живѣлъ три години въ затворъ. „Като излѣзохъ отъ тамъ, всичкитѣ си длъжници, отидохъ при единъ отъ послѣднитѣ и му казахъ: Съ тебе искамъ да разрѣша въпроса по християнски, колко ще може да ми платишъ отъ дълга си? Цѣлата сума ще можешъ ли? – Не. – Половината? – Не. – Четвъртъ ще можешъ ли? – Да. – Дай колкото можешъ. Съ тази отстѫпка, която направихъ на този човѣкъ, той ще ми бѫде повече приятель, отколкото, ако го бѣхъ далъ подъ сѫдъ." Другъ примѣръ: трима братя македонци, съдружници трѣбвало да дѣлятъ една сума. Единиятъ билъ евангелистъ, а другитѣ двама – православни. Най-голѣмиятъ отъ тѣхъ искалъ да вземе най-голѣмата часть, но другитѣ казали: „Не, тънки смѣтки трѣбватъ, ще се дѣлимъ по равно." И даватъ се подъ сѫдъ. Най-голѣмиятъ успѣлъ да прѣдпише имането на жена си, но тя слѣдъ врѣме го изпѫжда, отъ което всички обѣдняватъ. Най-послѣ, най-малкиятъ братъ отива и казва: „Азъ сѫмъ готовъ да отстѫпя, дай каквото има." „Азъ вече нѣмамъ нищо," му отговаря най-голѣмиятъ. Това го вършатъ днесъ всички велики държави: Англия, Франция,

Русия, Германия. И азъ рекохъ: ако тѣ не служатъ на Бога въ духъ и истина, ще изгубятъ всичко.

Това разбира Христосъ да се живѣе въ духъ и истина. Жената казва: „Ти ми казвашъ такива обидни думи, не искамъ да те видя повече.“ Защо да го не видишъ? Вчера тълкувахъ на една госпожа какво значи думата „будала“, защото ми се оплакваше, че така я нарекли. Буквата „б“ показва, че трѣбва да знаешъ да растешъ, „у“ – да цъвтишъ, „д“ – да знаешъ законитѣ на любовьта, „а“ – да си разуменъ и „л“ – да обичашъ. Това значи да си будала. Това значи въ уравненията да прѣвръщаме. И вие жени, като ви кажатъ мѫжетѣ „будала“, вземете тѣзи домати, сварете ги, извадете добритѣ сокове и кажете: „благодаря за тази дума“. Това значи да служишъ на Бога въ духъ и истина.

Може да се впуснете този въпросъ да го разисквате малко философски, може да четете книги върху него. Може да четете, може да разисквате върху този въпросъ, но важно е за васъ да развивате волята си. Нѣкои казватъ: „Тя е жена съ силна воля.“ Рекохъ, тя е съ силна воля, ако ще може да прѣвърне думата „будала“. Ако ти развиешъ своята воля, никой нѣма да ти каже будала, а ще каже: „Колко красиво цвѣте, какво отлично дърво, колко сладъкъ плодъ, колко разуменъ човѣкъ е той!“ Научете се да прѣвръщате думитѣ на вашитѣ мѫже. Напримѣръ мѫжътъ ти може да ти каже „змия“. Какво значи тази дума? Помислете върху нея. Прѣвърнете думитѣ: упорита, своенравна, твърдоглава, дългъ языкъ и др. Направете едно алхимическо разлагане, извадете отровата, изхвърлете я, а оставете само тѣзи елементи, които ще служатъ за съграждане на вашата душа. Това значи да служишъ на Бога въ духъ и истина, тя е велика и дълбока наука въ свѣта.

Като минавате прѣзъ София и чувате разни думи между хората, привикнете да мислитѣ, че сѫществува другъ единъ езикъ, скритъ езикъ между хората, а тѣзи думи, които вие чувате и които често ви обиждатъ, сѫ външни форми на езика. Напримѣръ старитѣ българи едно врѣме криели своитѣ богатства въ нѣкоя скѫсана торба, въ нѣщо миризливо, за да не се усъмнятъ нѣкои, че тукъ има нѣщо скѫпоцѣнно. Така и добритѣ духове, като даватъ нѣкое богатство, тѣ го обличатъ въ такива думи, за да не го намѣрятъ дяволитѣ. Когато ви се каже една такава дума, вие провѣрете да видите, какво има вѫтрѣ въ нея, слѣдъ като извадите външната ѝ обвивка. Ако мѫжъ ви ви каже такава една дума, то е не защото не ви обича. Това съмъ го наблюдавалъ. Напримѣръ нѣкой обича нѣкого, но каже му нѣкоя обидна дума и слѣдъ това се много измѫчва за казаната дума и страда. Обиденият обаче мисли, че първиятъ го е обидилъ нарочно и търси случай да му отмъсти. Когато дойде духътъ, когато истината стане глава, тази истина ще ви направи щастливи. Бихъ желалъ духътъ да стане глава на жената, а истината – глава на мѫжа и тогава Христосъ ще дойде и ще си направи жилище между васъ. Ще кажете: „Кога ще дойде Христосъ?“ Когато

жената направи за глава духа, а мѫжътъ – истината. Тогава ще има единъ прѣкрасенъ свѣтъ.

Много хубаво говорятъ и попове, и проповѣдници, но вие сами трѣбва да се заинтересувате отъ тази дълбока истина и сами да я разберете. Съврѣменнитѣ хора очакватъ спасението на свѣта, но отъ гдѣ ще дойде то? Спасението иде съ това изречение: „Истинскитѣ поклонници трѣбва да служатъ на Бога въ духъ и истина.“ Всички онѣзи хора, които служатъ на разни общества, като на окултни, спиритически, религиозни, тѣ ще донесатъ мира въ свѣта. Затова турете си мисъльта въ ума, да донесете миръ. Той е вѫтрѣ у васъ, а не вънъ, този миръ ще дойде отвѫтрѣ. Затова рекохъ на българитѣ: „Имайте вѣра вѫтрѣ въ себе си, не се уповавайте никому, освѣнъ на Бога, на васъ, на вашия духъ, на истината, на този Богъ, Който е наредилъ всичко въ света.“ Всичко, което става сега въ свѣта, не е случайно, то е въ реда на нѣщата. Всичката тази кръвь, която е пролѣта, отъ нея ще израстатъ най-хубави дървета, най-хубави цвѣтя и най-хубави плодове.

Всички трѣбва да работите въ духъ и истина на Бога и ще служите на хората. Спасението на свѣта зависи само отъ единъ човѣкъ, отъ всѣки васъ. Така е и съ житното зърно, ако го поставите при най-благоприятни условия и да го държите при тѣзи условия около 12 години, то ще може да нахрани цѣлъ свѣтъ. Когато казвамъ, че Христосъ ще спаси свѣта, азъ подразбирамъ, че тази душа, която се изразила въ свѣта, тя е дала потикъ на цѣлото човѣчество. А съврѣменнитѣ хора, ние сме отрицателни и затова нѣмаме успѣхъ. Казваме: „Този е кривъ, онзи е кривъ“, и затова не върви работата. Като мислимъ, че всички сѫ лоши, отъ гдѣ ще дойде това спасение? Това е едно криво схващане на нѣщата. Всички трѣбва да мислимъ, че у насъ има сила да бѫдемъ разумни, силни и добри. Въ всички има възможность да се прояви дълбоката Божествена мѫдрость. Тя е написана у всѣкиго и ако всѣки може да прочете тази книга, ще намѣри тѣзи истини, които ще му дадатъ радость и веселие. Като разтворимъ тази книга, ние ще се разберемъ.

Мнозина казвате: „Виждаме, че тази работа е много трудна.“ Най-труднитѣ работи сѫ Божествени. Напримѣръ единъ младежъ отива при единъ знаменитъ германски професоръ и му казва: „Искамъ да свърша единъ курсъ за 6 мѣсеца, посочете ми какво да избера.“ – „Има такъвъ курсъ, може да се свърши за 6 мѣсеца,“ и добавилъ: „Когато Господь иска да направи една тиква, Той ѝ дава срокъ 6 мѣсеца, а когато иска да направи единъ дѫбъ, дава му 100 години.“ Тъй че тѣзи, които искатъ лесна, лека работа, тѣхъ Господь ще ги прати да садятъ тикви, а които искатъ трудна работа, Господь ще ги прати да садятъ дѫбове. Това е велика философия. Отъ този материалъ, който ви давамъ, искамъ да създадете една философия за васъ. Не искамъ наготово да възприемате нѣщата, опитайте ги, разработете и ако не излѣзе вѣрно това, което ви говоря, елате при мене, ще ви дамъ нови упѫтвания и тогава ще се сбѫднатъ думитѣ Христови,

това учение ще бѫде единъ изворъ въ душата и ума ви и ще бѫдете радостни и весели и ще помагате на хората.

Този Богъ е вѫтрѣ у васъ, всички сте го опитали. Нѣкой пѫть сте отчаяни, искате да се самоубиете, но слѣдъ това дойде едно облекчение, това е вашиятъ Богъ, дръжте го. Но веднага се явява съмнѣние и ще кажете: „Дали е Той?“ Тамъ е грѣшката. Ако единъ лѣкарь ви намѣсти крака и ви помогне, той е истинския лѣкарь, не се съмнѣвайте дали е той или не. Вие приличате на онзи българинъ, на име Стоянъ, който завързалъ магарето си съ юларя подъ едно дърво и заспалъ. Прѣзъ това врѣме дѣца дошли при магарето, развързали го и избѣгали, като оставили само юларя на магарето. Като се събудилъ Стоянъ, гледа – магарето го нѣма, а само юларътъ стои. Той си казалъ: „Ако съмъ Стоянъ, изгубихъ магарето, а ако не съмъ Стоянъ, спечелихъ единъ юларъ.“ Започналъ да се съмнѣва дали е той или не. Той не трѣбваше да спи, за да не изгуби магарето си.

И когато Господь дойде у васъ, вие не трѣбва да спите, а да сте будни, както всѣки момъкъ, който чака своята възлюблена. Господь не трѣбва да ви чака, а вие Него. Писанието казва: „Онѣзи, който ме търсятъ, ще ме намѣрятъ.“ Като намѣримъ Господа, ще имаме една разумна философия въ живота и всѣки ще може да я приложи споредъ както иска. Напримѣръ ако е проповѣдникъ, ще я приложи въ своитѣ проповѣди; ако е учитель, ще дѣйствува като учитель и т.н. Ние въ живота се различаваме не само по дрехитѣ си, но и по чувства и мисли, по качество и съдържание. Като изказва една дума, тя трѣбва да има точно това съдържание, което е изказано. Това е служене на Бога въ духъ и истина. Напримѣръ нѣкой слуга е обичанъ отъ господаря си, но щомъ той му открадне пари, натирва го. Жената на нѣкого е хубава, но като изгуби красотата си, мѫжътъ ѝ я натирва. Нека я обича, когато е грозна, това е Божественото, да обичашъ грѣшенъ, грозенъ човѣкъ. Обичаме единъ човѣкъ, когато ни прави добро, но ако ни направи нѣкое зло, пакость, всички се отказваме отъ него. Това не е Божествено. Геройство е да обичашъ лошъ, грозенъ човѣкъ. Ние трѣбва не само индивидуално, но и колективно, въ обществото да създадемъ този потикъ.

Отъ сега нататъкъ съмъ рекълъ така: Всички дяволи да се съединятъ на тази Божествена нишка, пакъ нѣма да я измѣстятъ на единъ милиметъръ отъ пѫтя ѝ. Тази нишка ще занесе всички на Божествения пѫть, дори и дяволитѣ ще оправи. Азъ вѣрвамъ, че хората ще станатъ добри. Това учение да го приложите у дома си, да нѣма плачъ по домоветѣ, а между мѫже и жени да има миръ и съгласие. Опитайте и приложете това учение. Всички хора пъшкатъ, а за да не бѫде така, служете на Бога въ духъ и истина. Кажете единъ на другъ: „Мѫжътъ е истина, жената е духа.“ Ето една формула въ свѣта, опитайте я поне за една седмица и вижте резултата ѝ.

Бесѣда, държана на 3 юний, 1917 година

1917_06_10 Дали може
Издателство Бяло Братство

ДАЛИ МОЖЕ

1. Беседа от Учителя, държана на 10 юни, 1917 г. – София.

„Рече им една притча: „Дали може сляп слепия да води?““ (Лука 6:39)

Христос задава въпроса: „Дали може сляп сляпаго да води?". Какво се разбира под думата „слепота"? Съществуват три вида слепота: физическа, духовна и умствена. Физически сляп е онзи, който е лишен от органа на зрението, необходим за този свят. За да се справи с условията на живота, слепият трябва да бъде воден от някого. Той не може свободно да се движи от едно място на друго, не може сам да върши работите си.

„Дали може сляп слепия да води?". Този въпрос се отнася повече до умствената слепота, отколкото до физическата. Може ли умствено слепият да учи и да ръководи другите хора? Кой може да води физически слепия? – Само онзи, който вижда. Същият закон има отношение и към духовния, и умствения свят. На физическия свят лесно се познава, кой е сляп и кой не, обаче, опитайте се да кажете на някого, че е духовно или умствено сляп. Колкото и да го убеждавате в това, даже и да е сляп, мъчно ще го убедите. Защо не се убеждава той? – Защото не съзнава положението, в което се намира. В този смисъл различаваме три категории хора: в първата категория са тези, които не знаят, че не знаят; във втората категория – които знаят, че не знаят, а в третата – които знаят, че знаят. Как и къде се познават тези хора? – В обществото, когато се стълкновят с окръжаващите, и от самите себе си, когато се натъкнат на своето „аз". Има ученици, които мислят, че знаят много, че са способни, че лесно решават задачите си. Като виждат невежеството им, учителите им се карат, изобличават ги, но те не отстъпват от мнението, което имат за себе си. И като не са съгласни с думите на учителите си, между тях произлизат големи неприятности. Вместо да убеждава ученика си, че не знае, учителят трябва да му даде една трудна задача и да стои настрана. Задачата ще покаже, знае ли ученикът, или не знае; способен ли е, или не е способен.

„Дали може сляп слепия да води?". Що се отнася до физическото зрение на човека, лесно можем да кажем, че той е сляп. Като се има предвид, колко малко вижда, и колко още трябва да развива зрението си, смело можем да говорим за физическа слепота. Човек не вижда даже и една десетомилионна част от това, което е пред него. Може ли тогава да мислите, че всичко виждате и всичко знаете? Същото се отнася до виждането на човека в умствения и в духовния свят.

Знанията, които човек има за духовния свят, не съставят даже една сто милионна част от онова, което предстои да придобие в бъдеще. Мнозина знаят, че не знаят всичко, но малцина знаят, че знаят. От последната категория ще намерите едва десет души на земята, а на небето има само 24 старци, наречени мъдреци. Казано е в Евангелието, че те седят около престола на Бога. Кой ги е видял? Ще кажете, че за тях е писал Йоан. Какво правят около престола на Бога? – Кланят се и служат. Ще кажете, че не е правилно човек да седи на едно място и да се кланя. Тук думата „кланяне" е употребена в смисъл на служене. Само мъдрият и любящият могат да се кланят, т.е. да служат на Бога в дух и истина.

Щом е дошъл на земята, човек трябва да работи, да развива зрението си в широк смисъл – и във физическо, и в духовно, и в умствено отношение. Това е една от задачите, която трябва да реши. Да виждаш ясно във всички светове, това е истинската култура, към която хората се стремят. Смътното и ограничено виждане не е виждане, а гледане. За такива хора е казано, че гледат, но не виждат. Които виждат ясно, влизат в съзнателна връзка с нещата, разбират езика им и се разговарят с тях, както днес аз се разговарям с вас. Вие ме слушате, разбирате и разсъждавате върху думите ми, дали са верни по форма, по съдържание и по смисъл. Да виждаш нещата само физически, това значи, да виждаш формата им; да ги виждаш духовно, това значи виждане по съдържание; да ги виждаш умствено, това значи, да виждаш смисъла на нещата. Обаче, човек трябва да вижда и в трите свята – по форма, по съдържание и по смисъл. Това значи външно и вътрешно виждане.

И тъй, органът на зрението, т.е. окото има отношение към човешкия ум. Човек трябва да има здрави очи, за да се радва на здрав и добре организиран мозък. Интелигентността, разумността и способностите, с които човек се проявява във физическия свят, се намират на челото. Достатъчно е да погледнете челото на човека, за да разберете, доколко той е разумен, интелигентен, способен, наблюдателен, разсъдлив. Някой погледне челото си и казва, че е много умен. Колко е умен? Аз съм правил измервания на челата на българите и намерих, че на височина челото им достига най-много 6 – 7 см., а на широчина 16 – 17 см. В тези размери се движи умът на българина. Обаче, важността на нещата не се заключава толкова в големината им, колкото в тяхната организираност. Не е достатъчно челото да бъде много високо и широко. Важно е мозъкът да бъде организиран. Малка е плоскостта на човешкото чело, но чрез нея се проявяват три свята: умът на физическия свят, умът на духовния свят и умът на Божествения свят. Тези светове се проявяват във всеки човек различно, поради което хората не се разбират. Затова казваме: Колкото хора има на земята, толкова различни разбирания съществуват. Някои окултисти делят ума на висш и низш, т. е. „висш и низш манас". Висшият ум се дели на висш наблюдателен, който заема горната част на челото; той разглежда нещата отвън

и отвътре. Средната част на челото се заема от тъй наречения ретентивен ум; той възприема външните и вътрешните впечатления и ги складира в себе си. Долната част на челото, над веждите, представя нисшия ум, който наричаме наблюдателен, предметен или обективен; той възприема впечатления от близките предмети и събития. Трите области на челото се допълват взаимно. Те представят областта на човешкия разум.

„Може ли сляп сляпаго да води?". Слепотата, в кое и да е поле, създава нещастия и мъчнотии на човека. Физически слепият може да бръкне там, дето не трябва, и сам да си причини нещастие. Духовно слепият може да си причини някакво нещастие в сърдечния свят, а умствено слепият – в умствения свят. Човек не е създаден сляп, но впоследствие е станал такъв. Много причини има за неговата слепота: или поради непорядъчния му и лош живот в младини, или поради лошия живот на неговите деди и прадеди. От лошия и изопачен живот нервите губят своята пластичност, кръвообращението не става правилно и върху зрителния нерв се наслагат утайки, които пречат за правилното пречупване на слънчевите лъчи в окото. При физическата слепота се образуват утайки в зрителния нерв на окото; при умствената слепота се образуват утайки в мозъка и пречат на правилното възприемане на мисълта. Когато мисълта не е ясна, човек усеща известно стягане в мозъка, т. е. в умствената област. Както за освобождаване на човека от физическа слепота се препоръчва добър и чист живот, също така се препоръчва чист живот и за освобождаването му от умствена слепота. Слепият трябва да пречисти абсолютно тялото, ума и сърцето си, да не останат никакви утайки върху нервите му. Като задава въпроса, може ли сляп сляпаго да води, Христос иска да знае, кой трябва да ръководи и лекува слепите. Не е достатъчно само да водиш слепия. Друго нещо се крие в зададения въпрос от Христа. Да водиш някого, значи, да го упътваш. Който не разбира законите на разумната природа, може ли да упътва и ръководи другите? Наблюденията, които учените правят върху човешкия мозък, показват, че много от недоразуменията между хората могат да се избегнат. Ако двама души, мъж и жена, образуват семейство, те или ще живеят добре, или няма да живеят – това зависи от устройството на черепите им. Ако на единия черепът отзад е сплеснат, а на другия – силно развит, те няма да живеят добре. Единият ще чувства и мисли по един начин, вторият – по друг начин. Това разногласие в чувствата и в мислите им създава недоразумения и противоречия между тях. Ако жената е широка в чувствата си и разположена към хората, мъжът ще бъде недоволен и постоянно ще ѝ приписва слабости, които, всъщност, тя не притежава. Ако мъжът е любвеобилен и с широки възгледи, жената няма да бъде доволна. Жената казва, че мъжът е ненормален; мъжът казва, че жената е ненормална и, вместо да се опознават, те се отдалечават един от друг. Жената казва, че мъжът е пощурял; мъжът казва същото за жената. Всъщност, никой не е пощурял, но те не се разбират: мъжът

мисли и чувства по един начин, а жената – по друг. Защо? – Мозъчните им центрове не са еднакво развити.

Кой човек наричаме пощурял? – Който се е хванал за нещо, което другите хора не виждат. Ако жената е сляпа и не вижда, какво държи мъжът ѝ, тя го нарича пощурял. Ако мъжът е сляп, той нарича жена си пощуряла. Единият от тях, който е сляп, мъжът или жената, започва да приписва на възлюбения си неща, за които той не е мислил. Ще се обвиняват в изневеряване, в охлаждане на чувствата и т. н. Така те сами създават нещастието си, сами стават причина за раздори и недоразумения помежду си. Жената казва, че мислела мъжа си за порядъчен човек, а той се увлякъл в друга жена. И мъжът не вярва на жена си. Има ли нещо вярно в тяхното подозрение? Може да има нещо вярно, но може и нищо да няма. Ако мъжът е разположен към някоя жена, тя може да е неговата майка, сестра, приятелка. Той им желае доброто и се радва на техните успехи. Има ли нещо лошо в това? Да желаеш доброто на своите ближни и да им се радваш, това значи, да имаш истински отношения към тях, съгласни и с морала, и с религията. Ако някой е развил ясновидството си, ще вижда неща, които другите не виждат. Какво ще бъде тогава неговото положение? Той има право да говори за слепотата на хората. Но какво ще кажете, ако слепият говори за слепотата на хората? За слепите Христос казва: „Може ли сляп сляпаго да води?”.

Следователно, слепият не може да има правилни и широки схващания за живота. Зрението на съвременния човек е толкова ограничено, че той вижда едва една милионна част от това, което съществува на физическия свят; с духовното си зрение той вижда едва една десето милионна част от това, което съществува в духовния свят; с умственото си зрение пък той вижда едва една сто милионна част от това, което съществува в умствения свят. Тъй щото, в който свят и да влезе сегашния човек, неговото зрение е ограничено. Радвайте се, че още не виждате всичко, защото пред вас се открива широк свят, с големи възможности за изучаване на необятното и великото. Като минавате от един свят в друг, вие постепенно отивате от незнайното към знайното. Хиляди и милиони години предстоят на човека да се учи и да придобива знания. Не се обезсърчавайте, но се насърчавайте и търсете смисъла на живота. А животът има смисъл. Учените правят изчисления и намират, че в човешкия мозък има три билиона и 600 милиона клетки, които работят в областта на неговата умствена дейност. Те са изчислили, че всичкото световно знание може да се напечата върху човешкия мозък в 90 книги, големи като Библията, и ще остане свободно място за още 900 такива книги. Това показва, че на човека предстои още много да мисли и да учи. Ако мисли, че всичко е научил, той се самоизлъгва, той е в пътя на своите заблуждения.

Да се самозаблуждава човек, това значи, да бъде в положението на мишка, която стои пред капан с пастърмица и мисли, как да вземе пастърмицата, без да хлопне вратата на капана, и тя да остане вън, свободна, с пастърмицата в уста. След много обикаляния, след дълга стратегия, тя решава да пъхне муцунката си в капана, отдалеч да хване пастърмата. Влиза предпазливо вътре, хваща пастърмата, но капанът бързо се затваря след нея.

Ние говорим за мишката, че не е свободна, че лесно влиза в капана, но и човек не е свободен. Няма абсолютно свободни хора на земята, всички са в капана, всички са съблазнени от пастърмицата. Като влезе в капана и си хапне от пастърмата, мишката започва да разсъждава и да се пита: Какво стана с мене? Ще се опитам сега да изляза от капана. Бутне оттук, бутне оттам, навсякъде затворено. В същото положение се намират и хората. Докато нямат мъчнотии, те не мислят много. Щом се натъкнат на мъчнотии и на страдания, тогава започват да мислят, да търсят начин, как да се освободят от тях. Затова казваме, че мъчнотиите и страданията подбуждат ума към дейност. Чрез тях човек придобива опитности и правилни схващания за живота. За да не влиза в капана, или, ако е влязла, да излезе от него, мишката не трябва да бъде мишка. Докато е мишка, всякога ще има капан за нея.

Сега се явява въпросът: Кой поставя капан на мишката? – Хората. Ще кажете, че щом поставят капан на мишките, те са лоши. Не са лоши, но лошото в мишката ги заставя да турят капани на пътя ѝ. За да не става нужда да турят капани на мишката, тя трябва да измени формата си и начина на своите разсъждения. Значи, докато има мишки, ще има и капани. Това заключение е общо с философията на Шопенхауер, който казва: Докато съществува една зла воля в света, всякога светът ще бъде лош, и хората в него ще бъдат лоши. Шопенхауер е прав за себе си, но отде вади той своите заключения? Ще кажете, че философията му е резултат на неговите опитности. Мъж, който е патил от своята жена, казва: Познавам жените, лоши са те. Отде ги знае той? – От своята жена. Една жена видял и мисли, че познава всички жени. Ако един мъж познава няколко жени, това не значи, че познава всички. Има лоши жени, наистина, но има и добри. Всички жени не са подобни на мишките. Какво означава думата мишка в широк смисъл? – Същество, което обича да чопли, да гризе. Защо гризе мишката? – За да изхаби предните си зъби, които бързо растат. За да не пораснат много и да не ѝ пречат, тя гризе, и по този начин постепенно ги изтрива. Защо растат бързо зъбите и? – Понеже е крайно алчно същество. Алчността я заставя да изяде всичко, което намери в капана. Има хора, които притежават някои от чертите на мишката. Като влязат в сандък, дето младата мома е наредила новите си дрехи, мишките правят дупки, изгризват дрехите и най-после излизат навън. Като ги питат, защо правят пакости на хората, те казват, че така ги е създал Бог. Както са създадени, така постъпват. За да изтъпяват зъбите си, те непременно трябва да гризат. Според

мен, мишката може да постъпва и по друг начин, но трябва да се откаже от своята алчност.

Ако от мишката се изисква друг живот, други прояви, колко повече се изисква това от човека. Всеки човек се проявява според степента на своето развитие. Тази е причината за голямото разнообразие между хората. Разправят за генерал Вашингтон, преди да стане председател на Съединените Щати, следния случай. Във време на англо-американската война, като обикалял войниците, видял, как един младши подофицер командвал десет войника да вдигнат на раменете си една дълга, тежка греда. Войниците повдигали гредата оттук-оттам, но не могли да я турят на раменете си. Трябвало им една малка помощ отвън, за да изпълнят заповедта на началника си. Подофицерът викал, настоявал да вдигнат гредата. Вашингтон, който бил скромно облечен, се приближил до подофицера и го запитал: Защо не помогнеш на войниците? – Аз съм подофицер! – с достойнство отговорил той. Като разбрал, че никой не го познава, Вашингтон се приближил към войниците и с тях заедно подложил рамото си под гредата и така помогнал да я вдигнат. След това той се обърнал към техния началник и казал: Аз съм генерал Вашингтон и спокойно продължил пътя си.

Ще кажете, че освен между военните, другаде не се срещат подофицери. Навсякъде има подофицери: и в семействата, и в обществата. Аз взимам думата „подофицер“ в широк смисъл – човек, който маха с пръчицата си и заповядва на другите. След освобождението на България, един българин решил да иска някаква лека служба, да си почине малко от тежкото робство. Мислел си, каква служба да иска. Един ден, като се разхождал из града, видял, как един човек стои пред няколко музиканти и маха с някаква пръчица. Той вдигал и слагал пръчицата, а те свирили. – Ето една лека служба за мене – казал си българинът. Ще отида при някой началник и ще поискам такава служба. Като се явил при началника, последният го запитал: Какво искаш, байо? – Служба. – Каква? – Да вдигам и слагам пръчицата, а музикантите да свирят.

Мнозина от сегашните хора, мъже и жени, учени и прости, искат да махат с пръчицата си, т. е. да бъдат капелмайстори. Това става не само в материалния живот на хората, но и в умствения. Много писатели, учени и философи търсят лек начин за прославяне. Те искат да се прочуят в света за чужда сметка. Други да свирят, да носят товара, а те да застанат пред тях и да махат с пръчицата си, да минават за капелмайстори. Преди години, един знаменит американски проповедник, държал една отлична проповед, която особено се харесала на един от посредствените проповедници. Той успял да се домогне до тази проповед, преписал я и в скоро време я държал на пасомите си, като своя собствена. Пасомите му останали крайно доволни и казвали помежду си: Такава проповед не е държал никой проповедник досега. Единствен нашият

проповедник може да изнесе такава проповед. В скоро време тази проповед се разнесла по цяла Америка. Един след друг проповедниците я преписвали, и всеки я говорил пред слушателите си като своя.

Едно трябва да знаете: чуждото нещо е всякога чуждо. Не мислете с чужд ум, и не гледайте с чужди очи на нещата. Всеки да мисли със своя ум и да гледа със своите очи. Умът на всеки човек трябва да бъде по възможност по-трезв, по-буден и ясен, да схваща вярно и правилно всичко, което минава през него. – Трябва ли да отречем ума на великите хора? – Не отричайте великите умове, но прилагайте техните мисли, подражавайте ги в трудолюбието и постоянството им. Майка или баща, които могат да възпитат добре децата си, са в състояние да възпитат цял народ. Те минават за велики хора и заслужават подражание. Те имат очи, виждат добре и могат да водят онези, които не виждат и объркват пътя си.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. Като излиза от физическата слепота, Христос засяга вътрешната, духовната слепота. Страшна е физическата слепота, но по-страшна е духовната. Тя създава големи нещастия на човека. Който няма вътрешна светлина, е изложен на постоянни промени; като не знае и не вижда причината на тези промени, той се блъска в себе си, като затворена птичка, и се осакатява. Ако някой чувствителен човек влезе в затвор между престъпници, ще излезе оттам с тежко настроение, с объркани мисли, без да може сам да си помогне. Той се чуди, какво му е станало, защо се изменило настроението му, но, като вътрешно сляп, не разбира, че причината за лошото му настроение се дължи на мислите на престъпниците, с които е бил в контакт. Всеки човек е подобен на батерия, от която излизат особени лъчи, по-гъсти или по-редки. Който не може да ги асимилира, възприема ги в организма си като мъчно смилаема храна, която произвежда главоболие, или друго някакво разстройство. В такъв случай, българите казват, че този човек е урочасан. Това не е никакво урочасване, но той се е натъкнал на две течения с противоположни енергии, които не си хармонизират. Който вижда добре и външно, и вътрешно, лесно се справя с такива течения. От далеч още той ги вижда и усеща и може да ги избегне. Не ги ли вижда, лесно се натъква на тях и носи лошите им последствия. Като е дошъл на земята, човек трябва да изучава всички условия, за да се справя с тях. Земята се състои от въздух, вода и суша. Съвременните хора изучават условията на водата и на въздуха, да могат да плават като риби и да хвърчат като птици. Когато някой казва, че условията на живота му са неблагоприятни, това показва, че той е попаднал да живее или във водата, или във въздуха. Ако се е научил да плава, той ще мине благополучно от единия бряг на другия. Ако знае да лети, ще пропътува известно пространство във въздуха и пак ще слезе на земята.

Задачата на съвременните майки и бащи, проповедници, учители и общественици е да пръскат светлина в умовете и сърцата на хората, да ги научат да плават и да хвърчат, т. е. да ги научат на законите, които управляват сърцето и ума. Със сърцето си човек плава, а с ума си хвърчи, обикаля небесните пространства. Който не изпълни своето задължение, той носи отговорност за невежеството и тъмнината, в която се намира човечеството. Който заема високо обществено положение и не изпълнява задълженията си, той носи отговорност за катастрофите в света. Тази отговорност датира от времето на Христа до днес. Друг е въпросът, ако някой от водителите – майка, баща, проповедник или учител си признае, че е сляп. Той се освобождава от отговорност, но се задължава да работи за своята просвета и проглеждане. Същевременно, той се задължава да освободи онези, които води, да ги остави сами да прогледат. Оставени на себе си, те по-скоро ще прогледат, отколкото в ръцете на слепия водител. Нека всеки сам търси светлината. Ако майката е глупава, дъщерята не трябва да остане на същия уровен. Ако бащата е глупав, синът трябва да бъде умен. Ако синът е умен, и бащата ще стане умен. Това е въпрос на време, но се подчинява на закона за прераждането. Невъзможно е умен баща да роди глупав син. Синът трябва да работи върху себе си, да развива онези мозъчни центрове, които не са развити. Това се постига с мисъл, с усилена умствена работа. Като работи с ума си, човек храни клетките на мозъка, и те постепенно се развиват. Всяка сутрин, като станете от сън, кажете си: Аз искам да стана умен. Тази мисъл отива към мозъка и започва да храни клетките. Ако правите това цяла година, в края на годината ще имате малък резултат. Умът ви ще се проясни, ще схващате нещата правилно. Не става ли същото и в училищата? Като изучават различни предмети, учениците отправят повече кръв към мозъка си и с това хранят известни мозъчни центрове. Не казвайте, че не можете да мислите, но кажете си: Аз мога да мисля като умен човек. Всяка положителна мисъл повдига човека, а отрицателната – руши и понижава нивото на неговия ум. Ако царският син и синът на прост баща имат еднакво здрави и добре развити очи, и двете деца еднакво ще виждат нещата и еднакво ще се радват на живота. Следователно, ако вашият ум е здрав и добре развит, вие ще имате такива схващания за живота, каквито и философът. Да разбираш и схващаш правилно живота, това значи, да се радваш на всичко, което те обикаля.

Мнозина искат да станат духовни, да придобият вътрешни знания. Никой не може да стане духовен, преди да е развил ума си. Някой иска преждевременно да разбере духовните работи. Това е невъзможно. Защо? – Челото му е ниско. Той трябва да работи върху ума си, да повдигне челото си и тогава ще бъде готов за духовната наука. Човешкият ум се движи в три свята: във физическия, в духовния и в умствения. Някой се затворил само във физическия свят, а иска да разбира духовните работи. Излез от физическия свят, разшири своя кръгозор до духовния и до умствения свят, тогава ще разбереш всичко, което те интересува. – Не мога ли да вляза в друга къща и оттам да проникна в по-

високите светове? – Не можеш. Българската поговорка казва: „Чуждото нещо и на Великден се взима". Като не може да реализира желанията си, някой мисли, че съдбата го преследва. Не го преследва съдбата, но той не мисли и остава сляп в живота. Човек трябва да мисли за доброто, за правдата, за любовта, за красотата. Какво представлява красотата? – Цвете, което само отдалеч се гледа и помирисва. Откъсне ли го някой, то веднага изсъхва. Докато момъкът се радва отдалеч на красотата на момата, тя цъфти и добре се развива. Щом се приближи до нея, тя постепенно изсъхва. В този случай, момъкът постъпва с красотата, както паякът с мухата. Достатъчно е тя да попадне в мрежата му, за да я изсмуче. След това, паякът я изхвърля навън. Опитайте се да хвърлите една сламка в мрежата на паяка, да видите, какво ще направи. Той веднага ще скъса нишките на паяжината, ще извади сламката и ще изправи паяжината си. С това той иска да каже, че не търпи непотребни неща.

Каква поука можете да извадите от паяка? Да не допущате в ума си непотребни мисли. Ако някой подхвърли една непотребна мисъл в ума ви, веднага я изхвърлете навън. Ще кажете, че паякът е лишен от всякаква интелигентност. Фактът, че той може да тъче тънка мрежа, каквато хората не могат, показва, че той е интелигентен, че и в него има някаква разумност. Ако за паяжината се изисква известна разумност, колко по-голяма разумност се изисква за тъкането на човешките мисли. Човешката мисъл трябва да бъде свободна от заблуждения, в които се ловят хора, както мишките се ловят в капани. Не е позволено на човека нито себе си да заблуждава, нито другите. Всеки момент той се намира пред лицето на Бога и носи отговорност за всичко, което прави. За да се освободи от заблуждения, човек трябва да работи върху развитието на своя мозък, да изучава устройството му, както и съотношението, които съществуват между различните мозъчни центрове. Ако между мозъка на мъжа и жената няма хармония, те не могат да живеят добре. За да се разбират и хармонират, между тях трябва да има три допирни точки: на физическия свят, на духовния и на умствения. С други думи казано, те трябва да имат еднакво устроени тела, еднакви мисли и еднакви чувства. Това не значи, че трябва да се подчиняват напълно един на друг. Всеки от тях може да бъде самостоятелен, да мисли и чувства свободно, но да се разбират, да има помежду им единство и хармония. Мъжът трябва да се насърчава от жената, а жената – от мъжа, но всеки да запази своята самостоятелност. Велик може да стане само онзи, който се импулсира от някоя разумна, повдигната жена, т.е. от любовта. Всеки, който се е ръководил и импулсирал от любовта, е станал велик. Четете живота на великите хора и ще се убедите в това. Например, Гьоте, Милтън, Байрон и други са станали велики, благодарение на въздействието, което им е оказала някоя жена. Има жени, които са [въз]действали на мъжа по отрицателен път, а други – по положителен. Първите са го отблъсквали, но с това повече са събуждали в него амбиция да работи, да стане велик човек, за да заслужи любовта и вниманието на тази, която не се интересува от него. Вторите пък са го

насърчавали и подтиквали към работа и дейност. Понякога една малка причина може да подтикне човека към усилена дейност, да постигне това, което желае.

Преди години в Америка се прочул един атлет със своята сила. Един ден, като правел своите упражнения, край него минал един студент и казал нещо по негов адрес. Това обидило атлета и, за да си отмъсти, той ударил една плесница на студента и го търколил на земята. Студентът бързо скочил на краката си, недоволен и засрамен, и се върнал у дома си. По пътя той си мислел, как да отмъсти на атлета. Най-после в него се зародила идеята, да проследи живота му, да разбере, какви методи е приложил да развие такава сила. Той се домогнал до тези сведения и започнал да работи усилено за физическото си развитие. След пет години той могъл вече да вдига с едната си ръка кон с едно конче. Отишъл той при атлета и с едната си ръка го вдигнал високо във въздуха. След това го запитал: Познаваш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм онзи, на когото преди пет години ти удари плесница и ме търколи на земята. – Спомням си, но сега те признавам за мой учител.

Като изпадат в слабости, хората се оправдават с Бога. Те казват, че така са създадени. – Не са създадени така, но работа се иска от всички, да станат силни, за да се справят със своите слабости. Всеки може, като студента, да работи 5 – 10 години усилено, да развие силата си, да стане герой. Не е нужно човек да става атлет. Достатъчно е да станете толкова силни, че да преодолявате мъчнотиите, които денят ви носи. Работете върху себе си, да приложите Божественото учение в домовете си, за да постигнете всичко, каквото желаете. – Защо днес синовете и дъщерите не уважават родителите си? – Защото повечето родители са пренебрегнали своя ум. Те малко работят върху ума си и остават назад в умствено отношение. Майката и бащата трябва да стоят високо в умствено отношение. Който е развил добре ума си, той има условия за проява на своето висше съзнание. Дето умът, сърцето и душата на човека са добре развити, там вече може да се говори за висше съзнание, за причинен свят. Това се постига постепенно, чрез последователна работа върху физическото тяло, върху сърцето и ума, върху висшия разум и най-после върху душата и духа. Така стават хората велики и знатни. И обикновеният човек може да стане велик, но ако работи върху себе си с прилежание и постоянство. Ще кажете, че за това се изисква слушане, посещаване на хубави и съдържателни сказки и лекции. И това е добре, но не е достатъчно. Като слуша, човек трябва да прилага всичко, което е чул и разбрал. Ако слушате само, без сами да учите и прилагате, вие ще познаете Бога такъв, какъвто не е. За онези, които работят и прилагат, Бог е добър, любящ. Към тях Той отправя своята светла страна. Към онези, които не работят и не прилагат, Бог отправя тъмната си страна. Без да иска, Той ги наказва, оставя ги да носят последствията на своята леност. Не е ли същото и в училищата? Учителят наказва ленивите ученици, а на способните и прилежните се радва. Ленивият ученик казва, че такъв е създаден. Ако работи и

учи уроците си редовно, той ще види, че не е създаден така. Всеки сам може да изправи слабостите и погрешките си. И аз не желая да проповядвам на ученици, които само слушат, без да учат и прилагат. Който е готов да прилага, да бъде полезен за себе си и за своя народ, и аз съм готов да работя за него; който не е готов да прилага, и аз се отказвам от него. – Отде и как ще се учим? – Човек се учи от три неща: от погрешките на хората, от своите опитности и от знанието и опитностите на великите хора. Така трябва и вие да се учите. Сутрин, като ставате от сън, не мислете, че много знаете, но кажете в себе си, че малко знаете и че много още има да учите. Само така можете да се развивате и да придобивате знания. Който мисли, че много знае, а всъщност нищо не знае, той е на опасен път. Той всякога търси лесния път. Да вземе пръчицата на капелмайстора в ръката си и само да маха с нея. При всеки неуспех в живота си ще търси вината в условията, в родителите си, в обществото, а най-малко в себе си. Има известна вина и вън от него, но, всъщност, главен виновник за неуспеха си е сам той. Търсете вината първо в себе си, а после в другите.

Работете върху себе си съзнателно, с любов и постоянство. Не е важно да съградите една къща в няколко дена. Градете бавно, но здраво; не се оплаквайте от съседите, но се ползвайте от техните добри черти. Всеки човек, всяко общество, всеки народ имат добри черти, които заслужават подражание. Не търсете вината в съседите си, но подражавайте на доброто, което носят те. Българите прекараха робство под турците и гърците, но придобиха нещо ценно – издръжливост. При това, те научиха нещо и от своите потисници. За човека е важно да се учи. При каквито условия да се намира, той трябва да учи, да придобива знания.

„Може ли сляп сляпаго да води?". Този стих има отношение, както към отделния човек, така и към държавите и техните управници. Всеки управляващ трябва да познава разумните природни закони, за да знае, накъде води държавния кораб. Защо погина „Титаник"? – Защото капитанът му искаше да съкрати пътя и взе посока, която носеше за него изненада. Ако беше взел познатия път, макар и с повече обикаляния, щеше да стигне благополучно до определената цел. Той мислеше, че „Титаник" не може да потъне, но остана излъган. Някой иска да напредва бързо, да съкрати пътя на развитието си. И това може, но ако съкратеният път е прочистен. Тогава не му носи изненади. Обаче, не е ли прочистен, по-добре да обиколи, да продължи времето. Докато пътят на някого е прав, свободен от препятствия, той върви напред и за нищо не мисли. Щом пътят се изкриви, той започва да мисли, коя посока да хване. Измени ли се посоката на движението, ти трябва да се спреш за малко, да изучиш новите условия и тогава да продължиш. Величието на художника се заключава в кривите линии. Ако може да рисува криви линии, да ги поставя на място, той минава за велик художник. Който си служи само с прави линии, той е чертожник, а не художник. Какво означават кривите линии? – Пластичност,

огъваемост. Светлината се движи по криви, вълнообразни линии. Значи, и природата си служи с криви линии. Някой казва за себе си, че е прям, праволинеен човек, не обича да се отклонява от пътя си. Изпитал ли се е той, знае ли, как би постъпил във всички случаи на живота? Какво би направил, ако пред него се изпречи една каса, пълна със злато? Най-напред той ще се огледа, да няма хора около него и, като види, че е сам и никой не го следи, ще бръкне в касата и ще продължи пътя си. Той вървял по права линия, докато не е бил сам; щом останал сам, веднага изкривил пътя си. Да бъдеш праволинеен от страх, това не е висок морал. Страхът нищо не допринася. Не можете да накарате детето насила да мисли. Както и да го заплашвате, страхът не може да го направи умен човек. Само любовта, като вътрешен подтик, може да застави човека да мисли и да работи. Изкуство е да се научи човек да люби и да обича. Затова, именно, Христос задава въпроса: „Може ли сляп сляпаго да води?”. Само любящият може да води хората.

Време е вече сегашните хора да възлюбят Божията Мъдрост и Божественото знание, за да се хармонизират. Без това знание те всякога ще имат различни разбирания и желания, както и различни възгледи за живота. Като не живеят добре, мъжете и жените се оправдават с различните си разбирания. Това не ги оправдава. От тях зависи да възприемат новото, Божественото разбиране за нещата. Мъжът казва, че жената не може да мисли като него, затова я туря на по-ниско стъпало от себе си. Досега жената е работила повече с нисшия си ум, но тя започва да работи вече наравно с мъжа и може да възприеме новото и да бъде негова носителка. Тя има условия за бързо развитие. И от мъжа, и от жената се изисква работа. Да държат в равновесие своите мисли и чувства. Щом изгубят равновесието си, те губят всичко, което са изработили и придобили. Задачата на съвременните хора е да работят върху своя ум, да организират силите му, да ги поставят в хармония. Когато умът се развива правилно, мислите и чувствата на човека са хармонични. Той се чувства бодър, силен, готов за работа. Най-малкото нарушаване в дейността на човешкия ум създава известна дисхармония между мислите и чувствата на човека. Той е постоянно уморен и, дето седне, веднага заспива.

Много хора не успяват в живота си и скоро отпадат, защото се силят да разрешат задачите си в един ден. Това е невъзможно. Че не успявате да разрешите всичко изведнъж, това не трябва да ви отчайва и обезсърчава. – Къщата ми изгоря! – Нищо от това. Ако сте спокойни и уповавате на Бога, приятелите ви ще се съберат и, като се помолят, в Божието име ще ви помогнат. Не се съмнявайте в помощта на добрите и разумни хора. Щом уповавате на тяхната помощ, ще стане така, както сте мислили. На умните хора всички са готови да помагат. Колко бедни и разумни деца са отгледани, възпитани и образовани все от богати хора. Колко богаташки деца са пропаднали в живота! Велики духове, велики души има в света, които се заели

със задачата да помагат на бедни, сираци и страдащи. Като се говори за духове, хората се страхуват от тях, не искат да чуят думата „дух“. Някои пък отричат съществуването им. Ако искате да видите духове, наблюдавайте момите и момците и вижте, какви промени стават с тях. По лицата им ще видите, как се сменят духовете в тях. Докато в тях не се е събудило желанието да любят, те са спокойни, с красиви, чисти лица. Щом се събуди това желание, лицата им се изменят, и те стават неспокойни. Който е наблюдателен, ще види, че през тях минават много деди и прадеди; те се разговарят с младите, съветват ги да се женят. Те искат чрез тях да се преродят, отново да дойдат на земята, да свършат работата си. Ако питате момата и момъка за състоянието им през това време, и те ще ви кажат, че става нещо с тях. Те се чувстват разпънати, жертва на някаква вътрешна борба. Ако се оженят и се роди дете, борбата се прекратява, лицата им се изчистват, и те се успокояват, радват се на вътрешен мир. Следователно, всяка вътрешна борба в човека е резултат на присъствието на духове в него; значи, духовете се борят в човека.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. Като не разбират живота на духовете, хората казват, че онези, които вярват в съществуването им и които много знаят, са опасни, защото те развалят света. Не е така. Светът се нуждае от истински учени. Глупавите хора развалят света, а не учените. Опасни хора са онези, които се мислят за учени, без да са такива. Истински ученият е издържан във всичките си прояви. Каквото обещание даде, изпълнява го навреме. Той държи на обещанията си и всякога говори това, което мисли и чувства. Каже ли на някого, че го обича, той е почувствал това, не говори празни думи. Някой казва на едного, че го обича, без да е почувствал обич към него. Казва, че трябва да бъде религиозен, без да е почувствал и разбрал, какво представлява религиозното чувство. Чудни са религиозните хора! Те говорят за неща, които сами не разбират. При мене са дохождали религиозни хора с различни намерения. Един искаше да ме обърне към Бога, а сам той не беше се обърнал. Друг иде при мене, да ме изпитва; иска да знае, какво разбирам под думата „спасение“. Само онзи може да говори за спасение, който е слизал до дъното на ада, между грешните и паднали хора, да види, как живеят те. Спасява се гладният, жадният, болният, страдащият, умиращият и т. н. Смешно е човек да говори за неща, които сам не е изпитал. Като ражда детето си, майката го спасява. Без нея то би било захвърлено някъде. Колко майки са хвърляли децата си! Когато износи детето си докрай, майката го спасява. Казано е в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, който греши, не е роден от Бога. С това се обяснява, защо някои хора са добри, а други – лоши; едни са умни, а други – глупави. Първоначално хората са излезли от Бога и са били добри и умни. Някои от тях са паднали и започнали да грешат, поради което са изгубили добротата си. Те минават днес за лоши и неразумни.

Днес от всички хора се изисква да бъдат умни и добри, да съзнават, че са дошли на земята да работят, от една страна, за развитието на своя ум, на своето сърце и на своята воля; от друга страна, да работят за проявяване на своята душа и за укрепване на своя дух. Не се ли развива така, никой човек не може да води слепия. Който иска да бъде полезен на себе си, както и на своя ближен, трябва да си каже: Днес Бог оправя света. Той отдавна го е оправил, но ние трябва да бъдем разумни, да не разваляме това, което е създадено вече. Само така ще дойде естественият ред на нещата. Ако кожата на ръката ви се олющи, оставете я да засъхне, да хване корица. Природата сама лекува. Ако я разчесвате постоянно, коричката ще се изкърти, и отдолу ще остане прясно месо, до което всяко допиране причинява болка. Не чоплете нещата, но ги оставяйте да зараснат. Ще се учите на търпение. Бог пръв дава пример на търпение. Той търпи хората, чака да се пробудят, защото знае, че има нещо в тях от Божествен произход. Заради Божественото в човека Той търпи. И вие трябва да търпите за същото, за да си помогнете сами в пътя на своето развитие.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви”. Ако ви смущава нещо, мислете върху него няколко часа или няколко дена, докато дойде в ума ви една светла мисъл. Приложете тази мисъл и благодарете че ви е посетила. Ако ви посещават светли мисли, без да ги прилагате, вие не можете да подобрите живота си, нито отношенията си с хората. Тогава от разумния свят ще издадат заповед, да ви вземат горе, там да научите урока си. Докато не го научите, няма да слезете на земята. Който иска да живее дълго на земята, трябва да решава задачите си правилно.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. – Не може. Така трябва да си отговори всеки сам за себе си да работи за своето прогледане. Докато не прогледне ясно и външно, и вътрешно, човек не може да го стигне нищо, никаква култура. Днес ви се проповядва как да орете, как да корените, а в бъдеще ще ви се проповядва онази култура, която Христос донесе на човечеството – културата на Сина Божи, културата на любовта. За тази култура са нужни хора с отворени очи, с отворени умове и сърца. Дойде ли тази култура на земята, висшето съзнание на хората ще се прояви, Христос ще се всели между тях, и всички ще живеят като братя, като разумни хора. Днес Христос не може да дойде между хората. Ако иска да дойде, трябва да приготви гърба си за нови камшици. Рече ли да проповядва, всяка проповед трябва да бъде предварително прегледана и одобрена. Той чака други времена, когато хората станат разумни и започнат да виждат, да чуват и да разбират правилно. Христос не е далеч от хората, но те не Го виждат. Той е зад облаците. Като се махнат те, ще стане светло, и всички ще видят Христа, облечен в слава и великолепие.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. Докато сляп сляпаго води, никакво развитие не може да се очаква. Мислете за развитието на вашия ум, за културата на

любовта. Радвайте се, че ви очаква светло бъдеще и велика работа. Светът се нуждае от добри майки, бащи, учители, проповедници, съдии, техници и др. Светът се нуждае от всички занаяти, но не и от гробокопачи.

Направете следния опит. Всяка сутрин, като ставате от сън, задавайте си въпроса: Добър ли съм, или не съм? Умен ли съм, или не съм? Ако си отговорите положително, пожелайте да проявите доброто и разумността в своята пълнота. Ако си отговорите отрицателно, не се самоосъждайте, но започнете да работите върху себе си, да проявите това, което Бог е вложил във вас.

Сега аз ви задавам въпроса: Виждате ли ме, или не ме виждате? Ако кажете, че ме виждате, пожелавам ви догодина да прогледате, да ме видите още по-добре. Да се отворят очите и ушите ви, да виждате и чувате добре, за да разберете, кое е право и кое не е, и да поставите всяко нещо на своето място в своя ум и в своето сърце. Това изисква новата култура, която иде вече на земята.

1. Беседа от Учителя, държана на 10 юни, 1917 г. – София.

1917_08_02 Писмо
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ПИСМО

Любезний,

Получих Вашето писмо. Господ Бог мой ще оправи всичко. Страданията в живота раждат опитност, а опитността ражда условията, при които вярата, надеждата и любовта растат. Стига всички еднакво да се ползват. Аз искам между всички ви да зацарува мир, радост и любов Божествена, да се надпреварвате да си услужвате и да си отдавате почест един към друг. Да се въодушевите с Духа на Христа. Да бъдете умни и незлобливи, силни във вярата и търпението, смели и неустрашими за Бога. Да се водите от вътрешния глас на Духа. Да бъдете прилежни в придобиванието на добродетелите. Лесно да си прощавате и да бъдете незлобливи, по-юначни, повече в дела, отколкото в думи. Това не ви пиша като упрек, от мене далеч тая мисъл. Аз искам да отмахна всичките упреци по възможност. Само ви припомням Божия път, Божието благо, в което Бог се весели. Господ Бог мой да ви учи и упътва във всичките Свои добри пътища и в Своето Слово. Привет вам и на всички приятели нарочно по име. Мирът Господен да почине на всички ни.

Ваш верен

П К Дънов

2 септември 1917 г Варна

1917_08_14 Писмо

ПИСМО

Любезний,

Аз опитах българския народ и духовенството му имат ли любов към Бога. За мене истината сега е ясна. Господ е с мен. Аз ходя в пътищата Му, върша волята Му, слушам гласа Му. Духът Му пребъдва в моята душа и аз пребъдвам в Него. Велико е и славно да служи човек на Бога и да пребъдва в любовта Му. "Аз Го познавам" - казва Христос. А надеждата не посрамя, защото любовта Божия е изляна в сърцата ни чрез даденаго нам Духа Светаго. Имайте вяра, имайте любов помежду си. Аз ви запознах с живия Господ, Когото можете всякога да опитате и познаете, че е благ и многомилостив, и благоутробен. "Опитайте и вижте че Аз съм благ" казва Господ. "Потърсете Ме в деня скръбен и ще ви помогна, и ще Ме прославите". "Дерзайте Аз съм с вас". Христовият Баща отгоре ще ви благослови всички, които с чисто сърце търсите Господа. "Мир ви давам Аз". Мир и радост нося аз на всички, които приемат живото учение на Христа. Нека изтече всичката мътна вода събрана от вековете. Нека паднат Павловите люспи от очите на хората и "те ще познаят Бога и Той ще се засели между тях, те ще Му бъдат народ и Той ще им бъде Господ и Бог. "Мир казва Хрисос, на Моите ученици по целия свят, мир на всички, които прилагат Моето учение". Мир на верните, мир на търпеливите, мир на кротките, на смирените духом мир на всички, които търсят правдата и Царството Божие, мир на нажалените, на скръбните. "Мир - казва Господ - на Моите чада, тяхно е Царството отсега. "Мир, мир иде - мирът Божи за праведните по сърце и утеха на всички". Така говори моят Небесен Отец, мой и ваш Баща на всички страдующи. И аз, вашият брат, ви казвам, пазете закона Му, дръжте Словото Му, ходете в любовта Му и ще чуете гласа Му и всички от голям до малък ще Го познаете, че е Той Единият и неизменният във всичко на живота и всичко произтича от Него самия, от Неговата добра воля.

Ваш верен

П К Дънов

14 септември 1917 г Варна

1917_08_26 До всички приятели
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ДО ВСИЧКИ ПРИЯТЕЛИ

Изворите трябва да извират, реките да текат, тревите да растат, а човек да мисли и разсъждава и върши волята на своя небесен Баща. Неговата Любов да му бъде закон. Волята Божия, Царството Божие, славата Божия, цел в него самия. Много листа ще окапят, много черупки ще се смъкнат, докато душата достигне своето съвършенство.

Господ да ви води и упътва със Своя Дух, да ви показва вътре във вас що е доброто и правото пред Него самия. Аз ви предадох едно учение на Христа, учение на живота, не на буквата. Учение не на сектантство, а учение на Мъдрост и Любов, което може да обнови целокупния живот.

Господ, за Когото ви говоря, е жив в цялата природа, действащ във всички същества. Той говори вътре във всяка душа, във всяко сърце. Аз ви говоря за Него, с Когото всякога съм в общение, познавам гласа Му, държа учението Му, върша волята Му, слушам Духа Му и радостта ми е в Неговото живо Слово.

Какво благо би било за хората, ако разбираха Божия език и си мислеха, че са братя, а не врагове, да споделят своите скърби и своите радости! Близо е часът, ще прозвучи небесният глас.

Имайте мир и търпение, всичко Той ще уреди добре. Ще възкреси, ще оживи и ще бъде "едно стадо и един пастир на живота".

Благоволението на Христовия Баща отгоре да почине върху всички, които призовават Неговото име на всяко място и време.

26 август 1917 г Варна

1917_09_02 До всички приятели

Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ДО ВСИЧКИ ПРИЯТЕЛИ

В. Т. И. Х. С. Б.

(Верен твой Исус Христос, Син Божий)

Господ Бог наш да благослови всички, които с вяра и чисто сърце Го търсят! Да им даде от Христовия Дух да Го познават и да изпълни сърцата им и душите им със Своята обилна любов.

Дръжте Истината, изложена в Неговото живо Слово, което е Христос. И като знаете, че скръбта произвежда търпение, а търпението - опитността, а опитността - надеждата, а надеждата не посрамява, защото любовта Божия излеяна в сърцата чрез дадената Духа Светаго.

Това е моят поздрав на всички, които вървят в правия Христов път - пътя на Божествената Любов - пътя на вътрешната душевна свобода, пътя на новия живот и възкресение, във всяка вътрешна доброта Божия, във всяка радост и веселие.

Придобивайте Божественото знание и го съхранявайте в сърцата си чрез Любовта Христова.

Желая всички да станете умни и съвършени в Господа и да бъдете всички с един ум и едно сърце, целомъдрени във всичката пълнота.

Мир на всички ви от Господа!

Ваш верен

П. К. Дънов

2 септември 1917 г. Варна

1917_12_19 Писмо

ПИСМО

от П.ДЪНОВ до Ст.П.БЕЛЕВ

Прочетох превода ви. Може да го издадете, тъй както си е от автора. Мисълта е ясна. Онези, които имат уши и не са глухи, ще разберат. Има да ви говоря за много неща, но това оставям за кога се видим. Идат велики дни, славни дни. Мъртви ще станат, мъртви ще оживеят, мъртви ще възкръснат. Велик е законът, който движи света. Любовта ни съединява с Бога, вярата - с ангелите, и надеждата - с добрите и свети хора от всичките времена. Бъдете винаги свързани с Христа, от Когото иде животът на земята. Обграждайте се всеки ден добре, постоянни в духа на молитвата. Бог ще изведе своето дело на светъл край.

Поздрав на дома Гълъбов и на Балтови. Поздрав вам, на Пенка и Верка. Живейте всички в мир и любов. Поздрав на всички приятели и сестри. Не ми е възможно засега, бих писал на всички. Но ги имам близки на душата си, това е достатъчно засега. Да отправят своите горещи молитви към престола на Господа, Който направлява съдбините на всички.

В.В.Ж.К.В.О.

(Ваш верен в живота, който ви обича)

19 декември 1917 г.

Варна

1917_12_21 До всички приятели малки и големи

ДО ВСИЧКИ ПРИЯТЕЛИ МАЛКИ и ГОЛЕМИ и на ДОБРИТЕ УЧЕНИЦИ

Само когато слънцето грее, животът има смисъл. Само когато реките текат, земята се разработва. Само когато дъждът пада, сятото се благославя. Когато плодовете зреят, душата се радва. Хранете се с плодовете на добродетелта. Обичайте се и Господ ще бъде и вън, и вътре във вази. Носете дрехите на правдата. Обработвайте сърцето си с любовта. Разкопавайте ума си с мъдростта. Служете на душата си с истината и великият, живият Баща на мира, Отец на бъдещите векове ще бъде с вази и вие с Него; само тогава ще познаете истинския Бог и Христа.

Ж.К В.О.

(Жив е, който ви обича)

П. К. Дънов

21 декември 1917 година